Nr. 1 în topul NEW YORK TIMES

JOHANNA LINDSEY

Rivalitate

JOHANNA LINDSEY

Traducere: PETRUŢA IONESCU
EDITURA LIDER

Celebra scriitoare americană JOHANNA LINDSEY, autoarea a 42 romane, traduse în 12 limbi şi publicate în tiraje de peste 90 de milioane de exemplare, este prezentă pentru prima oară pe piaţa românească de carte cu bestsellerul *Rivalitate* (titlul original: *A man to call my own),* ce a figurat timp de mai multe săptămâni pe primul loc în topul New York Times.

Principalele personaje ale cărţii sunt două surori gemene, absolut identice din punct de vedere fizic, dar cu firi diametral opuse. Ele ajung să-şi dispute acelaşi bărbat, Chad, şi în momentul în care balanţa se înclină în favoarea Marianei, cealaltă, şireata Amanda, le întinde amândurora o cursă abilă. Lucrurile se precipită şi Chad devine extrem de confuz, nemaifiind în stare să facă diferenţa dintre

adevăr şi minciună…

O poveste emoţionantă, cu neaşteptate răsturnări de situaţie, ce redă trăirea plină de farmec a primei iubiri, o carte care, fără nicio îndoială, va cuceri inimile cititorilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA

Rivalitate / Johanna Lindsey; trad.:
Petruţa Ionescu. – Bucureşti: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-103-0 ;
ISBN (13) 978-973-629-103-6
I. Ionescu, Petruţa (trad.)

A MAN TO CALL MY OWN
2003 by Johanna Lindsey

JOHANNA LINDSEY
RIVALITATE

1

Mortimer Laton fu îngropat în acea dimineaţă în Haverhill, Massachusetts, oraşul în care fusese adus pe lume şi unde îşi petrecuse întreaga viaţă. În realitate, oraşul primise numele de Haverhill abia în 1870. Atunci când se născuse el şi în vremea copilăriei sale era cunoscut sub numele de Pentucket.

Fosta sa soţie, Ruth, se odihnea în unul dintre cele mai vechi cimitire care, ocupat până la refuz la scurt timp după moartea ei, devenise indisponibil. Nu s-ar fi supărat câtuşi de puţin să ştie că soţul său nu-şi va găsi odihna veşnică alături de ea, în acelaşi mormânt. Din contră, ar fi fost mulţumită, din moment ce dragostea dintre ei murise şi ea de multă vreme.

Pe piatra funerară de mari dimensiuni ce fusese comandată pentru Mortimer urma a se citi: aici odihneşte Mortimer Laton, tatăl adorat al Amandei şi al lui Marian. Amanda Laton ar fi subscris celor exprimate de epitaf, pentru că ei i se potriveau cel mai bine. Îl adorase pur şi simplu pe tatăl lor, iar el fusese pentru ea un tată perfect, oferindu-i tot ceea ce îi era necesar unui copil pentru a se

şti iubit şi ferit de griji. Marian, dacă i s-ar fi cerut părerea, ar fi renunţat cu plăcere la partea aceea cu „tatăl adorat”.

În ciuda temperaturii plăcute a acelei dimineţi de început de primăvară, la înhumare participase un număr restrâns de persoane, aşa cum se întâmpla, de obicei, la asemenea ceremonii triste. O parte dintre servitorii familiei Mortimer, câţiva dintre partenerii lui de afaceri, şi cele două fiice ale sale.

Serviciul funerar se desfăşurase în linişte. Nici vorbă de manifestări isterice, ori valuri de lacrimi în dimineaţa cu pricina. Cu totul altfel stătuseră lucrurile la înmormântarea lui Ruth, cu şapte ani în urmă, când Marian se dăduse în spectacol, plângând întruna fără a se putea controla. Însă în acele clipe ea simţise că odată cu moartea mamei dispărea singura fiinţă care o iubise cu adevărat.

Ceva asemănător ar fi trebuit să se întâmple şi astăzi. Amanda, favorita tatălui încă de la naştere, ar fi trebuit să plângă de mama focului. Dar din clipa în care cele două surori aflaseră că tatăl lor murise pe când se întorcea acasă din călătoria de afaceri pe care o efectuase cu o săptămână în urmă la Chicago, pierzând controlul maşinii în timp ce încerca să treacă pe lângă alte două automobile, Amanda nu vărsase nici măcar o lacrimă de

durere.

O stare de şoc cam ciudată, şopteau servitorii, iar Marian ar fi fost de acord, numai că Amanda nu nega defel dispariţia tatălui lor. Vorbea despre moartea lui fără pic de emoţie, ca despre o întâmplare oarecare. Şoc? Posibil, dar era vorba de o manifestare a acelei stări de care Marian nu mai avusese până acum cunoştinţă. Pe de altă parte, Amanda era o fire egocentrică, exact ca şi Mortimer. Mult mai preocupată de felul cum o va afecta pe ea decesului decât de pierderea suferită.

Mortimer nu fusese capabil să iubească mai mult de o singură fiinţă. Marian îşi dăduse seama de asta de la o vârstă foarte fragedă şi renunţase să mai spere că lucrurile ar putea evolua într-o altă direcţie. Iar tatăl său nu-i dăduse niciodată motive care i-ar fi putut schimba convingerea.

Tatăl nu o iubise pe mama ei. Căsătoria lor fusese dictată de interes. Erau mai degrabă două fiinţe care locuiau împreună, împărţind aceeaşi casă şi, parţial, aceleaşi gen de interese. Se înţelegeau bine unul cu altul, dar nu se iubeau. Părinţii lui muriseră înainte ca Marian să vină pe lume, aşa că nu ştia care fusese atitudinea lui faţă de ei. Şi singura soră pe care o mai avea se mutase pe vremea când Marian era încă o copilă. Mortimer nu vorbise niciodată despre ea, asta fiind un indiciu că puţin îi

păsase de soarta ei.

Tatăl ei o iubise însă pe Amanda. Nimeni nu se îndoise vreodată. Fusese fermecat de ea din ziua în care se născuse, copleşind-o cu atenţia lui, răsfăţând-o îngrozitor de mult. Chiar dacă cele două surori se aflau în aceeaşi încăpere, tatăl avea ochi numai pentru Amanda, de parcă Marian ar fi fost de-a dreptul invizibilă.

Acum murise. Marian putea în sfârşit să-şi uite durerea. Nu că i-ar fi lipsit vreodată ceva de ordin material. În privinţa asta, cele două surori avuseseră parte de un tratament egal. Dar nevoile ei sufleteşti fuseseră neglijate.

Mama ei încercase, cu oarecare succes, să îndrepte lucrurile atâta timp cât fusese în viaţă. Era conştientă de suferinţa lui Marian, lipsită de dragostea lui Mortimer, şi, deşi îşi iubea ambele fiice, îi oferise lui Marian un plus de afecţiune. Din nefericire, Amanda observase ce se petrece şi devenise geloasă, deoarece îşi dorea ca dragostea mamei să-i aparţină în exclusivitate. Între cele două surori se căscase o prăpastie peste care nu mai încercau de mult să treacă. Cele două surori se urau cu adevărat.

Nu erau doar acele necazuri provocate de gelozie. Pe acestea le-ar fi putut surmonta. Suferinţele ar fi putut fi date uitării în cele din urmă, deoarece aparţinuseră perioadei copilăriei ce se terminase deja. Dar ţinând cont

de răsfăţul acela exagerat şi de firea autoritară care îi accentua egoismul, Amanda era, pur şi simplu, o persoană urâcioasă.

Fie în mod deliberat, fie ca o consecinţă firească a firii sale, Amanda reuşea cu o frecvenţă de-a dreptul îngrijorătoare să-i rănească pe cei din jur. Alarmant era faptul că părea să nu îi pese de răul pe care-l provoca. Iar de scuze nici nu putea fi vorba.

De foarte multe ori, Marian fusese nevoită să caute scuze şi să-şi ceară iertare faţă de toţi aceia cărora Amanda le rănise sentimentele. Nu se simţea responsabilă pentru acţiunile surorii ei. Nu. Amanda fusese întotdeauna răutăcioasă şi dispreţuitoare.

Niciuna dintre ele nu avea prietene. Amanda, pentru că nu-şi dorea acest lucru. Ea îl avea pe tatăl ei care îi dăruia tot ceea ce-şi dorea. El era cel mai bun prieten al ei. Marian ar fi vrut să aibă parte de prietene, însă renunţase de multă vreme la această dorinţă, deoarece Amanda le-ar fi alungat cât ai clipi, făcându-le să plângă, cum îi era obiceiul. Rezultatul era că nicio fată nu dorea să se apropie de Marian, dacă asta ar fi însemnat ca şi Amanda să fie prin preajmă.

Bărbaţii reprezentaseră cu totul altceva. Cum cele două domnişoare se apropiau deja de vârsta căsătoriei, mulţi domni dădeau târcoale reşedinţei Laton. Existau

două puncte de atracţie – averea lui Mortimer, despre care se zvonea că ar fi substanţială, iar al doilea, faptul că Amanda era considerată una dintre cele mai drăguţe fete din oraş.

Iar Amandei îi plăcea în mod deosebit să atragă atenţia persoanelor de sex opus. Se simţea din ce în ce mai măgulită. Şi orice persoană care nu o adora era alungată. Amanda se pricepea să insulte cu subtilitate până ce respectivul bărbat se hotăra să nu mai calce pe acolo. Ea avea un grup constant de admiratori, format cu aproximativ un an în urmă. Dar pe niciunul dintre ei nu-l favoriza în mod special, astfel încât să poată alege după pofta inimii cu care dintre ei ar dori să se căsătorească.

Acesta era, de fapt, marele regret. Lui Marian i-ar fi plăcut ca Amanda să se hotărască. Se ruga noapte de noapte ca sora ei să se căsătorească şi să se mute în altă parte, pentru ca ea să-şi poată trai propria viaţă fără a mai fi nevoită să se ascundă de teamă că vreun bărbat, care s-ar decide să o curteze, ar sfârşi prin a deveni una dintre ţintele surorii sale. Cele două dăţi, când se arătase interesată de un anumit bărbat, fuseseră un prilej ca să-şi înveţe bine lecţia. Văzuse cum acestora le pierise repede cheful din cauza limbii ascuţite a Amandei, numai şi numai pentru că îndrăzniseră s-o ignore pe Amanda în favoarea ei. De aceea, în ciuda faptului că cele două păreau a fi

gemene, Marian se străduia să ascundă această nefericită realitate. Nedorind să atragă atenţia asupra ei, alesese să poarte rochii largi, în culori care nu i se potriveau. Coafura ei era mult prea sobră, potrivindu-se mai degrabă unei bunicuţe şi mai puţin unei tinere care abia împlinise optsprezece ani. Deghizarea ei nu ar fi avut însă niciun efect dacă nu ar fi existat şi ochelarii aceia pe care obişnuia să-i poarte. Ramele erau largi, iar lentilele atât de înguste, încât ochii ei păreau de două ori mai mari decât în realitate, dându-i o înfăţişare stranie, asemenea unei insecte, o înfăţişare extrem de neplăcută.

Se aflau în biroul tatălui lor, în timp ce se dădea citire testamentului acestuia. Amanda arăta minunat, ca de obicei, chiar dacă purta doliu. Rochia ei avea un stil aparte; nici n-ar fi acceptat să poarte altceva. Împodobită cu dantele şi cu mărgele aranjate cu mare artă, acestea o avantajau cu mult mai mult decât acele rochii de ocazie, extravagante, care se aflau în garderoba sa. Coafura sa nu era la fel de frivolă ca de obicei, cârlionţii aurii fiind stăpâniţi cu mult mai multă grijă.

Marian, pe de altă parte, era ştearsă ca de obicei. Rochia ei era lipsită de vreun volan complicat care să fie admirat, de vreun artificiu care să-i încadreze chipul sau care să distragă atenţia de la perechea aceea de ochelari de-a dreptul respingători care-i domina înfăţişarea. Arăta

mai degrabă a molie decât a fluture. Deşi credea că era simplu să fii fluture, era convinsă că era mult mai greu să devii molie.

Încăperea părea străină, dat fiind faptul că, în spatele biroului, în locul lui Mortimer, şedea acum avocatul lui. Fetele îl cunoşteau foarte bine pe Albert Bridges. Fusese invitat la cină de nenumărate ori, atunci când tatăl lor era într-o criză de timp şi era nevoit să lucreze acasă.

Albert obişnuia să le spună fetelor pe numele de botez, îşi permitea lucrul acesta, cunoscându-le de multă vreme. Dar astăzi li se adresă cu „domnişoară Laton”, părând destul de incomodat de misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Până acum testamentul nu le rezervase nicio surpriză. O parte dintre servitori au primit mici recompense, dar grosul averii lui Mortimer fusese împărţită între cele două fiice ale sale – în părţi egale. Încă o dată, doar afecţiunea rămânea cea care nu fusese oferită în mod egal, spre deosebire de bunurile sale. Existau dobânzi obţinute din cele şase afaceri, proprietăţi plătitoare de taxe atât în oraş, cât şi în alte regiuni ale statului, şi un cont bancar mai consistent decât şi l-ar fi putut imagina orice domnişoară. Dar nici asta nu constituise o surpriză.

— Există o stipulare, le spuse Albert, trăgându-se nervos de guler. Tatăl vostru a dorit să se asigure că veţi fi protejate, că nu veţi fi hărţuite de vânătorii de avere, interesaţi, în primul rând, de moştenirea primită. Astfel că, în afară de necesarul zilnic, nicio parte a moştenirii nu va fi transferată pe numele vostru până la momentul căsătoriei. Iar până atunci, sora Domniei Sale, doamna Frank Dunn, va fi tutorele vostru.

Amanda nu scoase o vorbă. Stătea încruntată, neînţelegând încă toate implicaţiile survenite. Marian o fixa cu privirea, pândind furtuna ce avea să izbucnească din clipă în clipă.

Albert Bridges aşteptase la rândul său o reacţie mult mai evidentă, astfel că, privindu-le oarecum preocupat, întrebă:

— Înţelegeţi ce înseamnă acest lucru?

Marian aprobă şi chiar zâmbi.

— Bănuiesc că mătuşa Kathleen va trebui să-şi schimbe stilul de viaţă. Acum, că fratele său a decedat, va fi nevoită să ne găzduiască în casa ei. Asta voiaţi să spuneţi?

El oftă uşurat.

— Exact. Ştiu că pare descurajant să fiţi obligate să vă mutaţi departe de tot ceea ce aveţi şi de toţi cei pe care-i cunoaşteţi, dar nu pot face nimic în acest sens.

— În realitate, nu mă deranjează deloc. Nu mă leagă prea multe de acest oraş…

Furtuna se declanşă. Amanda sări în picioare atât de rapid, încât două dintre şuviţele ei blonde şi cârlionţate, care erau pe aceeaşi parte a capului, se desprinseră din coafură şi acum îi atârnau pe lângă sân.

Ochii ei albaştri şi pătrunzători scoteau scântei, iar buzele ei subţiri schiţară un surâs dispreţuitor.

— Absolut imposibil! Ai idee unde locuieşte această mătuşă necunoscută? La celălalt capăt al lumii!

— De fapt, la celălalt capăt al ţării, spuse Marian, calmă.

— E acelaşi lucru! ţipă Amanda. Trăieşte la un loc cu sălbaticii.

— Nu prea mai există sălbatici acolo.

Amanda se holbă la ea.

— Taci din gură… taci din gură! *Tu* n-ai decât să locuieşti în Texas, în sălbăticia aia, să prinzi rădăcini şi să şi mori acolo, din partea mea. Eu mă voi mărita şi voi rămâne aici.

Albert încercă s-o oprească pentru a continua explicaţiile, dar Amanda era prea furioasă ca să-l mai asculte, aşa că ieşi din încăpere. El se uită la Marian cu o privire îndurerată.

— Nu se poate căsători aşa, pur şi simplu, îi spuse el

lui Marian, privind-o îngrijorat.

— Nu cred.

— Adică poate, dar în cazul ăsta i se va confisca averea. Ca tutore, mătuşa trebuie să-şi dea acordul pentru fiecare dintre voi, în cazul căsătoriei.

— Ar trebui să o aduc înapoi? se oferi Marian. E încă în casă. Dacă ar fi plecat, am fi auzit uşa principală trântindu-se.

— O să mă duc eu s-o caut, zise Albert, oftând din nou.

Albert ieşi din spatele biroului, dar rămase pe loc când Amanda reveni de bunăvoie în încăpere, trăgându-l după ea pe Karl Ryan. Karl era unul dintre pretendenţii săi, cel pe care îl simpatiza cel mai puţin, dar pe care îl tolera fiindcă era chipeş şi era considerat o partidă bună din toate punctele de vedere. Atâta timp cât un bărbat trezea interesul fie şi unei singure femei, Amanda şi-l dorea numai pentru ea, căci îi plăcea la nebunie să fie invidiată de alte femei.

Karl îi fusese la îndemână, deoarece se afla acolo pentru a le fi alături la înmormântare. Amanda nici nu băgase de seamă că fusese, de fapt, singurul dintre pretendenţi care venise să-şi prezinte condoleanţele. Marian ştia că toţi ceilalţi fuseseră întorşi de la uşă prin simpla explicaţie că cele două fete nu pot primi vizite.

Cineva luase decizia ca ele să nu fie deranjate pe perioada doliului. Marian era recunoscătoare, fiindcă nu dorea să aibă de-a face cu nimeni. Amanda ar fi obiectat mai mult ca sigur dacă ar fi ştiut.

Lui Karl i-ar fi fost totuşi greu să se întoarcă din drum, din moment ce aflase de moartea lui Mortimer chiar din gura Amandei. Aşteptase în salonaş, după ce reveniseră acasă de la înmormântare, pregătit să ofere cât mai multă alinare într-o zi ca aceea. Dar Amanda nu dădea semne că ar avea nevoie de alinare. Avea nevoie să-şi potolească furia.

— Gata, am rezolvat problema, zise ea, triumfătoare. Mă voi căsători cu domnul Ryan. Aşa că nu vreau să mai aud nimic despre plecarea de acasă. Apoi adăugă pe un ton ostil: Dar pe tine te voi ajuta bucuroasă să-ţi faci bagajele, Marian.

— Până ce domnul Ryan nu va fi de acord să vă însoţească în Texas, pentru a se întâlni cu mătuşa voastră şi a obţine acordul ei, căsătoria cu el nu va însemna că vei intra în posesia moştenirii ce îţi revine, domnişoară Laton, se văzu Albert obligat să puncteze. Fără această aprobare, vei pierde absolut totul.

— Nu! Doamne, nu pot crede că papa a fost în stare să-mi facă una ca asta. Ştia foarte bine că urăsc călătoriile.

— N-a murit înadins pentru a-ţi crea greutăţi,

Amanda, spuse Marian, enervată. Sunt convinsă că îşi imagina că vei fi la casa ta cu mult înainte de moartea lui.

— Voi fi bucuros să vin cu tine în Texas, se oferi Karl.

— Nu fi absurd, îl repezi Amanda. Nu-ţi dai seama că asta schimbă absolut totul?

— Nu, nu schimbă nimic, insistă Karl. Vreau să mă însor cu tine.

Marian îşi dădu seama de ceea ce avea să urmeze, aşa că încercă să-l scutească pe Karl de suferinţă:

— Ar trebui să aştepţi un moment mai favorabil, sugeră ea repede. E necăjită…

— Necăjită! tună Amanda. Sunt mai mult decât necăjită. Da, pleacă. Nu mai am niciun motiv să mă căsătoresc cu tine; în realitate, acum nici măcar nu mă pot gândi la aşa ceva.

Marian îşi feri privirea pentru a nu vedea cât de greu îl loviseră pe Karl aceste vorbe, însă nu o făcu la timp. Iar el arătase atât de fericit, acum câteva clipe, când pătrunsese în încăpere, văzându-şi împlinită pe neaşteptate dorinţa pe care o purta în suflet. Îşi dorea cu adevărat ca Amanda să-i devină soţie. Dumnezeu ştie de ce, dar şi-o dorea. Într-un fel, nu observase, ori se decisese să ignore cu desăvârşire, defectele ei – până în clipa de faţă.

Însă, din fericire, după ce va reuşi să-şi revină în

urma respingerii suferite, va fi în culmea fericirii gândindu-se că scăpase de căsătoria cu o asemenea scorpie lipsită de suflet.

2

Era o fermă de mici dimensiuni, chiar prea mică, dacă ne orientăm după standardele Texasului. Ascunsă între câmpiile fertile din regiunea Brazos, având pe o distanţă de un sfert de milă o prelungire reprezentată de un râu care trecea prin nord-estul întinderii de pământ, ferma Twisting Barb dispunea de un teren de calitate, cel puţin în mare parte. Deşi spaţiul ar fi permis creşterea unui număr mult mai mare de vite, ferma deţinea mai puţin de o sută, căci proprietarii săi nu aspiraseră niciodată la titlul de „regi ai vitelor”.

Acum rămăsese doar un singur proprietar. Red preluase conducerea fermei după moartea soţului ei. Se descurca destul de bine cu muncile ce trebuiau îndeplinite, dar îi lipsea un singur lucru – o mână de cowboy pricepuţi care să-i dea ascultare.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi dorit să vândă ferma. Toţi acei cowboy pricepuţi pe care-i avusese plecaseră imediat după moartea soţului ei. Trimisese vorbă în oraş că avea nevoie de mână de lucru, dar orice om capabil visa să muncească la ferma Kinkaid.

Cei care doreau să lucreze pentru ea erau adolescenţi şi tineri, originari din regiunile estice, care îşi îndreptaseră paşii spre vest dintr-un motiv sau altul, dar

care, atunci când venea vorba de munca la fermă, trebuia să înveţe totul, pas cu pas Dar ei nu voiau să înveţe, cel puţin nu de la o găină bătrână care le-ar putea fi mamă. Acea armată de puştani nu părea să audă ceea ce le spunea ea. Indicaţiile ei le intrau pe o ureche şi le ieşeau pe cealaltă. Sătulă de această situaţie, era tocmai pe punctul de a vinde totul, când îşi făcuse apariţia Chad Kinkaid.

Îl cunoscuse pe Chad cu mulţi ani în urmă. Era fiul vecinului ei, Stuart Kinkaid, un fermier care aspira *într-adevăr* la titlul de „rege al vitelor”. Stuart era proprietarul celei mai mari ferme din regiune, pe care urmărea neîncetat să o extindă. I-ar fi bătut cât ai clipi la uşă dacă ar fi aflat că Red avea de gând să-şi vândă ferma. Deşi în realitate nu-şi dorea asta, Red vedea vânzarea ca fiind unica soluţie, pentru că, după moartea soţului ei, lucrurile merseseră din ce în ce mai rău. Însă Chad schimbase totalmente lucrurile, iar ea îi era şi acum recunoscătoare acelei furtuni care-l adusese la Twisting Barb cu trei luni înainte.

Fusese ultima furtună zdravănă din perioada iernii. Şi motivul pentru care Chad se aflase prin preajmă când aceasta se dezlănţuise fusese cearta pe care o avusese cu tatăl său şi care îl determinase să plece de acasă – pentru totdeauna. Red îl găzduise peste noapte. Fiind un bărbat

isteţ, îşi dăduse imediat seama că ceva nu era în regulă, aşa că, a doua zi dimineaţă, la micul dejun, o trase de limbă şi află despre toate problemele cu care se confrunta.

Ea nu se aşteptase la oferta lui de a-i da o mână de ajutor. Dar ar fi trebuit s-o facă. Deşi Stuart Kinkaid era un nevricos pus pe înjurături, Chad era un băiat pe cinste.

Dacă ar fi fost mai tânără cu douăzeci de ani, s-ar fi îndrăgostit de el, într-atât îi era de recunoscătoare. Dar ea era suficient de matură sau aproape suficient de matură, pentru a-l privi pe Chad ca o mamă. Adevărul era că nutrea o dragoste nemărturisită pentru tatăl lui. Se îndrăgostise de el încă de acum doisprezece ani, atunci când Stuart le făcuse o vizită de bun venit, ei şi soţului său, oferindu-le o sută de vite pentru a-i ajuta să pornească cu dreptul munca la micuţa lor fermă.

Stuart era cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse vreodată, şi, adăugând la asta şi bunătatea dovedită în ziua cu pricina, el îşi câştigase pas cu pas un loc aparte într-un colţişor al sufletului ei, rămânând definitiv acolo. Soţul ei nu aflase niciodată. Nici Stuart n-o ştia. Dacă se putea stăpâni, nimeni nu avea să afle vreodată. Şi cu toate că soţia lui Stuart murise cu mult înainte ca ei doi să se cunoască, iar soţul ei fiind decedat de puţină vreme, ea nu intenţionase niciodată să acţioneze în vreun fel în privinţa sentimentelor ei pentru texanul acela înalt.

Nici măcar nu spera ca Stuart Kinkaid să-şi oprească privirile asupra ei. Bogat, încă chipeş, cu o personalitate puternică, era un bărbat care putea avea orice femeie pe care şi-ar fi dorit-o. În timp ce ea era un soi de femeie-şoricel, cu părul roşu, care nu sucise minţile nimănui, nici măcar în tinereţe, darămite acum când se apropia de patruzeci de ani.

Chad semăna cu tatăl lui în multe privinţe, fiind la fel de chipeş, dar ea nu auzise niciodată până acum că ar fi frânt multe inimi, căci nu dorea să obţină vreun avantaj oarecare de pe urma înfăţişării sale. Poate că în adolescenţă fusese o fire cam certăreaţă, luându-se deseori la trântă cu tatăl lui, însă era un om de încredere. Dacă spunea că va face un lucru, fie că avea de înfruntat demonii, ori un puhoi de ape, îşi îndeplinea promisiunea. Şi, desigur, fusese crescut în aşa fel, încât să devină cel mai bun crescător de vite din regiune, capabil să preia conducerea imensei proprietăţi a familiei Kinkaid.

Lui Chad nu i-a fost deloc greu să transforme banda aceea de „necopţi” cu care se pricopsise Red în nişte bărbaţi unşi cu toate alifiile. Şi toţi erau gata să-i execute ordinele, pentru că ei chiar îl iubeau. Ştia cum să modeleze un bărbat, astfel încât chiar şi atunci când era obligat să-i certe, ei nu se supărau. Îşi doreau cu îndârjire să înveţe totul de la el, şi chiar aşa şi făcură.

Chad era un adevărat crescător de vite. Ar fi fost de aşteptat ca el să-şi dorească să-şi pună pe picioare propria fermă. Dar Red îşi închipuia că nu asta era intenţia lui, din moment ce pusese capăt oricărei relaţii cu tatăl lui. Marcase un punct important plecând de acasă. Acum îi dădea timp lui Stuart să înţeleagă situaţia şi s-o accepte.

Red gândea realist. Trei luni reprezentau un răgaz suficient pentru a te face înţeles. Chad avea să plece curând, fie către un alt stat, fie acasă, pentru a pune lucrurile la punct cu tatăl lui. Dar o va lăsa pe mâini bune, nădăjduia ea. Părea că depune un efort deosebit pentru a-l pregăti pe cel mai vechi angajat al ei, Lonny, care să preia responsabilităţile după plecarea lui. După numai o lună sau două, Lonny avea să devină un crescător de vite desăvârşit. Red nu se îndoia absolut deloc. Numai că nu putea şti dacă Chad avea de gând să mai zăbovească pe acolo aceste două luni care îi erau necesare.

Probabil că da. Săptămâna trecută ea îşi luxase glezna şi, cu toate că se simţea deja mult mai bine, nu lăsa să se vadă lucrul acesta. Chad îşi făcea griji în privinţa ei, iar Red era aproape convinsă că dată fiind preocuparea lui pentru sănătatea ei, avea să mai rămână o vreme prin preajmă.

3

În seara aceea, după cină, Red îl însoţi pe Chad pe veranda din faţa casei, pentru a se bucura împreună de clipele plăcute ale asfinţitului. Veranda era una lungă şi spaţioasă, însă casa din spatele ei era cu mult mai frumoasă. Soţul lui Red nu se zgârcise defel când o construise pentru ei doi. Fiind amândoi originari din Est, erau obişnuiţi cu spaţiile confortabile.

Casei i se mai adăugase un etaj după doar câţiva ani de la sosirea lor în Texas, pentru copiii pe care trăgeau nădejde să-i aibă. Red nu putuse niciodată să precizeze care fusese cauza pentru care nu fuseseră binecuvântaţi în această privinţă. Asta nu însemna că nu se străduiseră. Însemna că nu a fost să fie, presupunea ea.

Un sunet lin de chitară se auzea de undeva dinspre barăcile băieţilor. Rufus mânuia cu destulă pricepere acest instrument, iar cele câteva melodii pe care le cânta după lăsarea serii, când băieţii erau dărâmaţi de atâta muncă, devenise un soi de ritual. Red le ascultase întotdeauna de la distanţă. Unul dintre locurile unde îşi interzisese sieşi să se ducă erau barăcile. Chad dormea la un loc cu băieţii, însă, fiind fiul celui mai bogat fermier din zonă, nimănui nu i se păruse ciudat că Red insistase ca el să cineze împreună cu ea în casa cea mare. Şi la fel de obişnuit era

ca cei doi să stea singuri pe verandă la orele serii. Nu discutau întotdeauna Treburile fermei mergeau atât de bine, încât în majoritatea serilor, puneau totul la punct în timpul cinei, lăsând ca timpul petrecut pe verandă să fie dedicat unei introspecţii tacite.

Red ar fi procedat întocmai şi în această seară, dacă n-ar fi observat privirea pierdută a lui Chad şi direcţia în care se îndrepta aceasta. Bănuia că se gândea la tatăl lui. Şi ea se gândea adesea la Stuart, dar gândurile ei erau de cu totul altă natură.

Era surprinsă că Stuart nu aflase până acum că Chad se stabilise la Twisting Barb. Lucrătorii ei fuseseră avertizaţi că nu trebuie să pomenească niciodată numele lui Chad atunci când mergeau în oraş, dar nu puteai fi niciodată sigur că după multele pahare pe care le dădeau pe gât, unul dintre ei nu ar fi devenit mai slobod la gură. Şi mai ştiau că Stuart angajase cei mai buni urmăritori pentru a-l găsi pe Chad.

Nu aveau nicio pistă, deoarece furtuna aceea care-l adusese la ea ştersese practic orice urmă. Şi nimeni nu bănuia că el plecase pentru a se stabili apoi într-un loc care era atât de aproape de casă, la o distanţă de numai câteva mile. Dar dacă lui Chad i se făcuse dor de casă, ea nu avea de gând să-l împiedice să-şi rezolve problemele pe care le avea cu tatăl lui. Cei doi fuseseră întotdeauna

foarte apropiaţi, cu toate că nu căzuseră de acord în multe privinţe.

— Ţi-e dor de el? întrebă ea încet.

— Pe toţi dracii, nu, zise el pe un ton nemulţumit, făcând-o să zâmbească în sinea ei.

— Deci nu eşti încă pregătit să te întorci acasă?

— Care casă? replică Chad, cât un sarcasm plin de subînţelesuri. Casa aceea a devenit un adevărat circ de când Luella şi mama ei s-au instalat acolo. Tata a aranjat totul fără ca măcar să se consulte cu mine, aşa că le-a instalat acolo chiar înainte de nuntă. Nici acum nu-mi vine să cred că a fost în stare de aşa ceva.

— Totuşi e un tip de treabă, replică Red, luându-i apărarea lui Stuart. Am cunoscut-o acum câţiva ani, cu prilejul unei petreceri organizate de familia voastră. E frumuşică, după câte îmi amintesc.

— Chiar dacă ar fi cea mai drăguţă fiinţă de dincoace de Rio Grande, eu tot aş fugi pe partea cealaltă.

— Fiindcă tatăl tău a ales-o pentru tine?

— În primul rând, admise Chad. Dar dacă fata asta are cumva un dram de inteligenţă, asta e o pură întâmplare.

Red se strădui să nu chicotească, însă nu se putu abţine.

— Cred că n-am stat suficient de vorbă cu ea ca să-

mi pot da seama de asta.

— Consideră că ai avut noroc.

Red nu mai adăugă nimic. Era bucuroasă că el nu se arăta grăbit să plece acasă, dar pe de altă parte îi părea rău, fiindcă această neînţelegere cu tatăl lui putea să creeze o prăpastie între ei. Adevărul era că îi va simţi lipsa. Poate că nu-şi iubise cu adevărat soţul, însă el se dovedise a fi o companie plăcută şi, de când trecuse în lumea de dincolo, ea se simţea singură.

Cerul era încă sângeriu când apăru călăreţul acela galopând spre ei.

— Mai bine treci în casă, Chad. Pare să fie poştaşul şi, dacă te vede mai de aproape, te recunoaşte cât ai clipi.

Chad dădu din cap şi intră înăuntru. Red se ridică pentru a-l întâmpina pe poştaş.

Seara, Will. Cam târziu pentru corespondenţă, nu-i aşa?

— Da, domniţă. Calului lui Dang i-a căzut o potcoavă şi m-a făcut să întârzii câteva ore. Dar m-am gândit că poate fi ceva important, aşa că n-am vrut să aştept până mâine dimineaţă. Îi înmână scrisoarea pentru care bătuse atâta cale, apoi duse mâna la pălărie.

— Am întârziat la cină. O seară bună.

Red îi făcu semn că poate pleca, apoi o porni şchiopătând spre casă. Se opri lângă prima lampă de pe

coridor pentru a citi scrisoarea. Chad îşi scosese pălăria, pregătindu-se să meargă la culcare.

— Nemernicul!

Exclamaţia ei îl făcu să se oprească în pragul uşii.

— Ce s-a întâmplat?

— Fratele meu a murit.

— Îmi pare rău. Nu ştiam că ai un frate.

— Îmi doream să nu-l fi avut, aşa că să nu-ţi pară rău. Nu ne-am înţeles niciodată. De fapt, ar trebui să fiu sinceră şi să spun că ne uram de moarte. De aceea scrisoarea n-are niciun sens.

— Că aţi fost anunţată?

— Că mi le-a lăsat mie în grijă pe fiicele lui. Ce dracu' se aşteaptă el să fac eu, la vârsta mea, cu nişte copile?

— Avea altă soluţie?

Ea se încruntă.

— Cred că nu. Bănuiesc că acum, după moartea lui Mortimer, eu sunt singura lor rudă în viaţă. Am mai avut o soră, eram gemene, dar a murit cu multă vreme în urmă.

— Nu au rude din partea mamei?

— Nu, ea era ultima din neamul ei. Red continuă să citească, apoi spuse: în fine, la naiba… se pare că va trebui să-ţi cer încă o favoare, Chad.

Pentru o secundă el păru de-a dreptul îngrozit.

— *Nici* să nu vă gândiţi. Nici măcar nu sunt însurat. Eu nu pot să cresc…

— Potoleşte-te, îl întrerupse ea, râzând de propria ei greşeală. Am nevoie de cineva care să le întâmpine pe fete la Galveston şi apoi să le însoţească până aici, nu de cineva care să le ia în adopţie. După câte se pare, şi-au început călătoria odată cu scrisoarea asta, dar de multe ori poşta nu e atât de rapidă. S-ar putea ca ele să fi sosit deja. M-aş duce eu, dar mi-e teamă că glezna mea luxată o să mă facă să zăbovesc prea mult.

— E un drum lung. S-ar putea să dureze o săptămână dus-întors.

— Da, dar o mare parte a drumului poate fi parcursă cu trenul, apoi cu diligenţa. Doar ultima parte va fi mai grea. Voi ruga pe altcineva. Uit mereu că tu te ascunzi de oamenii legii.

— Nu, am să mă duc, spuse Chad, lovind cu pălăria peste picior. În clipa asta, nu prea îmi mai pasă că tata mă caută. Voi pleca mâine la prima oră.

4

Amanda şi Marian trebuiau să aştepte la Galveston. Aceasta era destinaţia finală a unui cuplu de treabă care, prin grija lui Albert Bridges, le însoţise pe cele două fete, iar oamenii ar fi fost mai mult decât bucuroşi să le ţină alături de ei până ce Kathleen Dunn va veni să le ia. Însă Amanda nici nu voia să audă de aşa ceva.

Se plânsese întruna pe drum. Chiar şi înainte să pornească de acasă fusese nemulţumită pentru că plecau în mare grabă Dar era vorba de un vapor care pornea la drum chiar a doua zi după înmormântare, iar Albert insistase ca ele să se îmbarce, deoarece cursa următoare era de-abia peste câteva săptămâni. Ajunse din nou pe uscat, Amanda ar fi trebuit să se potolească, în schimb, portul acela înţesat de lume în care ancoră nava lor a fost ţinta următorului ei acces de furie.

Marian reuşise până la urmă să se bucure de această călătorie pe mare. Era prima ei călătorie cu vaporul, aşa că absolut totul i se păru interesant. Briza sărată, aşternuturile umede, punţile bătute de vânt şi adesea alunecoase, pe care încerca să păşească fără a se lovi de lucrurile din jur, mergând cu un „pas marinăresc” şi sprijinindu-se cu o mână de balustradă, toate astea erau noi pentru ea – mai ales acele lucruri de care se tot

plângea Amanda.

Era o minune că Amanda nu fusese aruncată peste bord de căpitanul vasului. Marian îl auzise o dată murmurându-şi în barbă că i-ar fi plăcut să facă lucrul ăsta. Iar Amanda trăise un moment de groază, atunci când începuse să se bălăngăne pe parapet, în timp ce valurile se ridicau deasupra vasului. Jurase că fusese împinsă de cineva, ceea ce era chiar ridicol cu toate că aproape toată lumea de pe vapor *se gândise* la un asemenea gest, poate chiar de mai multe ori.

Purtarea Amandei nu o surprinsese deloc pe Marian. Când sora ei declarase că urăşte călătoriile, nu exagerase câtuşi de puţin. Iar când Amanda era necăjită, voia ca toată lumea să se simtă la fel. Marian reuşise să evite această stare, deoarece învăţase cu multă vreme în urmă cum trebuia să procedeze pentru „a nu o auzi" pe sora ei, mai ales când se arăta atât de plictisitoare. Cei doi care le însoţeau reuşiseră să prindă metoda şi o aprobau cu mişcări ale capului sau murmurând fraze potrivite, dar încetaseră pur şi simplu „să o mai asculte" pe Amanda.

Probabil, din pricina asta le lăsaseră pe fete să stea singure pe punte. Totuşi, adevăratul motiv pare să fi fost acela că erau bucuroşi să scape de Amanda. De altfel, fetele erau suficient de mari pentru a călători singure, şi pe deasupra o luaseră cu ele şi pe menajeră, pe Ella Mae.

Ea era cu câţiva ani mai în vârstă decât ele şi, în majoritatea cercurilor sociale, ar fi fost considerată o însoţitoare potrivită.

Marian se strădui s-o convingă pe sora ei să aştepte sosirea mătuşii lor, explicându-i că s-ar putea să se încrucişeze cu ea pe drum, fără ca măcar să bage de seamă. Dar Amanda insistă că era posibil ca mătuşa Kathleen să nu fi primit încă scrisoarea de la Albert, astfel că aşteptarea lor în Galveston putea fi curată pierdere de timp.

Marian ştia că era inutil să încerce să-i schimbe părerea. Pentru Amanda nu contau decât propriile ei opinii, sigură fiind că ea nu dădea greş niciodată. Nu conta câtuşi de puţin faptul că mai întotdeauna se înşela.

După alte câteva zile, se treziră lăsate de izbelişte într-un orăşel destul de îndepărtat de destinaţia lor. Mici ghinioane şi câteva incidente neaşteptate au contribuit şi ele la această situaţie regretabilă, dar, la urma urmei, vina îi aparţinea în exclusivitate Amandei. Accepta ea oare vina? Cu siguranţă, nu. În mintea ei, vina putea fi a oricui, dar nicidecum a ei.

În timp ce locuitorii din Est luaseră de bună ideea că cea mai rapidă călătorie era cea cu trenul, această convingere nu pătrunsese deocamdată în Texas, motiv pentru care cele două fete călătoriseră cu vaporul. În sudul

Texasului, exista o singură linie de cale ferată, care pornea de la coasta nord-estică şi spre regiunea centrală a statului, cu alte câteva ramificaţii, linia oprindu-se însă în apropierea locului lor de destinaţie. Cu toate că intenţionaseră să călătorească cu trenul până la capătul liniei, un grup de hoţi le dădu toate planurile peste cap.

Marian trăi acele momente ale jafului din tren ca pe o poveste tocmai bună de istorisit nepoţilor, în cazul în care îi va avea. Un eveniment care ulterior căpătă o aură excitantă, fusese îngrozitor la momentul producerii sale. Trenul se oprise brusc şi, până să se dezmeticească fiecare, în vagonul pentru pasageri îşi făcură apariţia patru bărbaţi, ţipând cât îi ţinea gura şi agitându-şi armele în aer. Păreau nervoşi, dar lucrul acesta era ceva firesc dacă ţinem cont de circumstanţe.

Doi dintre bărbaţi porniră pe culoarul dintre scaune, cerând să li se înmâneze obiectele de valoare, în timp ce ceilalţi doi stăteau de pază la cele două ieşiri. Marian pusese aproape toţi bani de călătorie în cuferele pe care le avea cu ea, în geantă păstrând o sumă neînsemnată pe care nu ezită să le-o ofere. Amanda, în schimb, păstrase totul în poşetă, aşa că atunci când unul dintre bărbaţi i-o smulse, ea scoase un ţipăt fioros şi încercă să o recupereze.

Se auzi un foc de armă. Marian nu putea spune cu

sinceritate dacă bărbatul ratase deliberat ţinta sau nimerise aiurea din cauza stării de nervozitate – însă glonţul zburase la doar câţiva milimetri peste capul Amandei. Probabil, simţise pe scalp lovitura, pentru că faţa îi era brăzdată cu praf de puşcă, glonţul fiind tras de la o distanţă extrem de mică. Dar cum întâmplarea o aduse cât ai clipi pe Amanda în stare de şoc, ea se aşează la locul ei şi tăcu mâlc, astfel încât tâlharul nu mai trase încă o dată, ci o porni mai departe pe culoar, ca să-şi încheie jaful.

Rezultatul acestui jaf, în afara pierderii fondurilor, s-a concretizat în refuzul categoric al Amandei de a călători mai departe cu trenul. Nu că trenul le-ar fi dus mult prea departe, însă ele coborâră în oraşul următor şi de-acolo îşi continuară drumul cu diligenţa. Diligenţa, desigur, nu avea aceeaşi rută cu trenul. Se îndreptă spre est, pentru ca, după următoarea oprire, să o ia către nord-vest.

Însă nu mai ajunse la următoarea staţie. Vizitiul, după ce avu parte de un discurs moralizator din partea Amandei, urmat, la distanţă de câteva minute, de un altul şi apoi de încă unul, toate exprimând nemulţumirile ei în legătură cu hârtoapele drumului, se apucă să bea rachiu dintr-o sticluţă turtită pe care o ascunsese sub banchetă, se îmbătă turtă, rătăcind iremediabil drumul, împreună cu pasagerii săi. Două zile încheiate încercă, fără pic de succes, să găsească ruta iniţială.

Era un adevărat miracol că trăsura nu se răsturnase încă, având în vedere că se deplasa pe un drum îngrozitor. Era la fel de incredibil că vizitiul nu plecase fără ele, fiind atât de furios pe sine şi pe Amanda, fiindcă îl făcuse să bea. Aroma de pui fript fusese cea care-i condusese către un han unde au fost îndrumaţi către oraşul imediat următor.

Şi acesta era locul unde se aflau ele în prezent, deoarece aici le abandonase vizitiul, împreună cu trăsura sa, imaginându-şi că oricum avea să-şi piardă slujba. Deshămase pur şi simplu pe unul dintre cei şase armăsari şi o pornise la drum fără a rosti o vorbă. În realitate, mormăise vreo două, pe când Amanda zbiera cerându-i o explicaţie. Ea nu-l auzise rostind: „Bine că am scăpat”, dar lui Marian nu-i scăpară aceste vorbe.

Din nefericire, oraşul în care le lăsase era mic şi extrem de slab populat. Dintre cele paisprezece clădiri existente, doar trei mai erau ocupate, în care se practicau diverse activităţi. Fusese o afacere păguboasă. Fondatorul oraşului crezuse că linia ferată avea să-şi facă drum pe aici, dându-i ocazia să câştige o mică avere. Dar calea ferată îi ocolise, fondatorul plecase să-şi încerce norocul în altă parte, iar oamenii care-şi deschiseseră aici diverse afaceri fie le vânduseră încetul cu încetul, fie le abandonaseră.

Cele trei clădiri care erau încă deschise şi în stare de funcţionare erau saloon-ul, care era şi magazin universal, din moment ce proprietarul lui era bun prieten cu un furnizor de la care mai făcea rost din când în când de bunuri de larg consum, o brutărie, deoarece brutarul reuşea să-şi procure grâul de la o fermă din regiune, şi un han care-şi spunea „hotel”, acesta fiind condus de brutar.

Nu era de mirare că dintre puţinii săi locatari niciunul nu avea habar cum se conduce o diligenţă şi nici nu dădea semne că ar vrea să afle. Diligenţa staţiona chiar în locul în care fusese abandonată, în faţa hotelului. Cineva fusese atât de amabil şi deshămase şi ceilalţi cai, dar cum în grajdul părăsit nu se găsea hrană pentru ei, fuseseră lăsaţi să pască în voie pe un câmp cu iarbă înaltă, undeva în spatele oraşului, şi să cutreiere aiurea, dacă asta le-o fi voia.

Asta se întâmplase numai după ce Amanda insistase că ea era în stare să conducă diligenţa pentru a putea pleca de acolo. Aruncând o privire în încăperea din hotelul unde urmau să fie cazate şi concluzionând că era cel mai oribil loc pe care-l văzuseră vreodată, Amanda fusese absolut hotărâtă să părăsească acel orăşel cât mai repede posibil, înainte de a dormi în acea încăpere de-a dreptul îngrozitoare.

Lui Marian îi păsa şi mai puţin de pensiunea aceea.

Aşternuturile de pe pat erau pline de găuri, şi dacă odată fuseseră albe, acum erau mai degrabă de un gri-închis. Pe perete se zărea o gaură destul de mare, ca şi cum cineva îl izbise zdravăn cu piciorul. Covorul părea mai degrabă un cuib pentru purici, de când în încăperea aceea vieţuise un câine bătrân. Nu era greu să vezi cum puricii săreau de colo-colo pe covor, aşteptând ca şi gazda lor să li se alăture pentru a trage puiul de somn zilnic. Ca să nu mai pomenim de petele acelea de pe podea, care era limpede de unde proveneau.

Dar oricât ar fi detestat ele ideea de a rămâne aici, alternativă Amandei nu putea fi nici ea luată în considerare, nici dacă ar fi reuşit să urnească din loc diligenţa cu pricina. Toate încercările ei dăduseră greş, umplând-o de frustrare.

Marian şi Ella Mae rămăseseră pur şi simplu pe veranda hotelului, cu ochii la Amanda. Nu aveau de gând să se urce în diligenţa aia dacă Domnişoara Ştie Tot va fi cea care o va conduce. Cei câţiva locuitori ai oraşului se prăpădeau de râs uitându-se la ea; înainte de a se întoarce la treburile lor. Iar Marian şi Ella Mae îşi petrecură tot restul după-amiezii făcând curăţenie în cameră, pentru ca să încropească un spaţiu cât de cât suportabil în care să poată dormi.

Rămăseseră cu adevărat de izbelişte, şi nici nu ştiau

cât avea să dureze situaţia respectivă. Nu exista telegraf, nu exista o staţie pentru diligenţe, nu se găsea nicio şa disponibilă, asta în cazul că s-ar fi decis să plece fiecare pe câte un cal, nicio trăsură pregătită de drum, în caz că ele s-ar fi priceput s-o mânuiască, şi nici măcar un ghid care să le conducă până la calea ferată.

Amanda, desigur, se plânsese din zori şi până în noapte. Şi cu toate că Amanda vorbea de parcă nu aveau să se mai întâlnească în veci cu lumea civilizată, Marian era mult mai optimistă, mai ales după ce brutarul declarase că diligenţele erau obiecte mult prea valoroase pentru a fi pur şi simplu abandonate, astfel că cineva avea să vină după vehicul pentru a-l repune în circulaţie.

Marian nu se îndoia că mătuşa avea să plece în căutarea lor sau că va trimite pe cineva să le întâmpine. Ea va fi, probabil, furioasă pe ele pentru că acţionaseră de capul lor şi îi creaseră astfel dificultăţi. Un început deloc promiţător al relaţiei lor cu o rudă pe care nici măcar nu o cunoşteau, şi care devenise tutorele lor.

5

Sosiră şi trecură patru zile în acel oraş tenebros, aproape fantomatic. Abia aducându-şi aminte de vremurile de altă dată, sau cel puţin fiindcă nu exista pe acolo niciun bărbat care să stârnească gelozia Amandei, Marian nu-şi mai ţinu permanent ochelarii pe nas. Era un adevărat lux să poată vedea clar tot timpul, nu numai atunci când privea pe deasupra ramelor sau când îşi dădea jos ochelarii.

Trecuseră trei ani de când purta ochelari de care nu avea nevoie. Ideea îi venise în momentul în care descoperise întâmplător o pereche şi apoi o probase, din pură curiozitate. Observase imediat că înfăţişarea ei suferise o schimbare atât de radicală, încât se întorsese acasă plângându-se de probleme de vedere şi de dureri de cap. Rezultatul a fost că, în absenţa tatălui ei, primise recomandarea de a se ocupa singură de problema respectivă. Aşa şi făcu şi, o lună mai târziu, avea deja propria sa pereche de ochelari, precum şi alte câteva de rezervă.

Fusese foarte mândră de ideea ei. Încerca de mult să aibă o înfăţişare diferită de cea a surorii sale, ca să nu mai semene câtuşi de puţin una cu cealaltă. Îşi coafa părul într-un stil complet diferit. Amanda începuse deja să folosească

fardurile. Marian încă nu le folosea. Amanda prefera hainele stilate şi rafinate. Marian se îmbrăca cu gust, dar prefera culorile şterse sau cât mai puţin atrăgătoare.

Toate astea nu fuseseră totuşi suficiente, pentru a o apropia de adevărata ei ţintă – o înfăţişare care să nu atragă privirile. Până ce îi veni o altă idee nemaipomenită, şi anume acea pereche de ochelari care, purtată în poziţia corectă, mărea dimensiunea ochilor şi îi conferea o înfăţişare de bufniţă, deloc plăcută la vedere. Sigur că nu putea vedea nimic prin lentilele acelea, imaginea era tulbure, ceea ce o expunea la nenumărate accidentări. Iar lumea se ferea în mod firesc din calea celor care au obiceiul să se tot lovească de ceea ce întâlnesc în cale.

Cei trei câini ai oraşului dădură semnalul că cineva se apropie. Lătrăturile se auzeau undeva în depărtare, şi cum câinii aceia obişnuiau să latre din nimic sau unul la altul, Marian nu prea le acordă o atenţie deosebită. Tocmai citea un ziar vechi pe care-l găsise pe veranda hotelului, şi asta numai pentru că era o zi toridă, iar vântul adia dinspre strada principală, ori mai bine zis singura stradă a orăşelului.

Asta până în clipa în care locuitorii ieşiră pe rând din casele lor, uitându-se insistent către intrarea în orăşel. Se pare că ei pricepuseră că acei câini nu făceau zgomot pentru că aveau pur şi simplu puterea s-o facă, ci pentru

că exista un motiv cu adevărat important.

Amanda tocmai trăgea un pui de somn înăuntrul diligenţei, rămasă în mijlocul străzii. Era epuizată de propriile ei nemulţumiri, la care contribuise, probabil, şi căldura înfiorătoare din ultimele zile. Şi fusese atât de groaznic pişcată de puricii prezenţi în camera lor, încât se hotărâse să doarmă noaptea în trăsură, moţăind acolo şi în timpul zilei, când arşiţa devenea copleşitoare.

Dar nu lătraturile reuşiră să o trezească pe Amanda, ci primele vorbe rostite chiar în apropierea ei. Brutarul nu avea astăzi de lucru, aşa că venise pe verandă lângă Marian. Amândoi îşi puseseră mâna streaşină la ochi pentru a-l vedea mai bine pe călăreţul care se apropia.

Călărea un animal straşnic, maiestuos, pe care orice proprietar bogat l-ar fi vândut pentru curse. De o nuanţă aurie, cu coama şi coada albe, armăsarul avea un păr lucios şi o talie tocmai bună pentru un călăreţ cu o înălţime considerabilă. Cât despre bărbat, pălăria Western cu boruri mari îi acoperea mult prea mult chipul pentru ca cineva să poată spune care-i era înfăţişarea, singurul lucru vizibil fiind pieptul şi umerii laţi, ascunşi sub o cămaşă decolorată de culoare albastră. Purta pantaloni de culoare neagră şi vestă, iar la gât avea o eşarfa sau mai bine zis o bandană, aşa cum i se spune în aceste regiuni ale ţării, de un albastru-închis, un obiect care după câte se pare are

mai multe întrebuinţări.

— Un cowboy, zise Ed Harding, brutarul, aflat lângă Marian. Nu are alura unui pistolar.

— Are pistoale, punctă Marian, fără să-şi ia ochii de la străinul acela.

— Oricine poartă arme pe aici, domnişorică.

— Dumneata nu.

— Eu nu sunt oricine.

Oamenii în vârstă spun adesea lucruri ciudate, observă Marian. Erau o sursă inepuizabilă de informaţii despre Vest, iar ei îi plăcea să stea de vorbă cu ei atunci când nu era ocupată.

Câinii continuau să latre şi să alerge pe lângă cal. Animalul nu părea defel deranjat. Bărbatul le arunca din când în când câte o privire, dar în rest părea să îi ignore. Se opri când ajunse în dreptul diligenţei, parcată şi acum pe mijlocul străzii. Ridică pălăria în direcţia lui Marian, un gest mai degrabă de curtoazie, înainte să şi-o aşeze din nou pe cap, holbându-se la Ed Harding.

— Le caut pe domnişoarele Laton. Se pare că asta este diligenţa cu care au fost văzute ultima dată călătorind.

— Aţi nimerit-o, domnule, răspunse Ed. Aţi fost trimis de cei de la staţia pentru diligenţe?

— Nu, de mătuşa lor. Am venit aici pentru a le

conduce la ea.

— Şi într-un moment afurisit, se auzi vocea Amandei care, vorbind pe un ton cât se poate de dezagreabil, împinse uşa şi coborî din diligenţă.

Bărbatul îşi ridică pălăria în direcţia Amandei, îndesându-şi-o apoi pe frunte.

— Domnişoarele au avut parte de belele? se interesă el, referindu-se la remarca ei.

Ea se holbă la el, ca şi cum ar fi fost surd. Marian îl privea la fel de atent, fără a lua seama la vorbele sale. Încă nu-şi dădea seama despre ce anume vorbea. Nu, pentru că din secunda în care el îşi ridicase pălăria, lăsându-şi chipul la vedere, ea fusese pur şi simplu ţintuită locului de trăsăturile lui nespus de frumoase.

Subţirel, cu obraji catifelaţi, proaspăt bărbieriţi, cu maxilare rotunde, cu nasul drept deasupra unei mustăţi tunse cu mare grijă. Pielea de pe frunte avea două nuanţe diferite, la fel ca la majoritatea bărbaţilor din Vest, care muncesc sub soarele dogoritor, purtând pălărie. Linia de demarcaţie nu era prea vizibilă, cu toate că tenul lui avea un bronz plăcut, semn că nu purta întotdeauna pălărie – ori obişnuia să o poarte dată mult spre ceafă, ca şi acum.

Părul lui ca pana corbului, acoperit de urme de praf, nu era foarte lung, oprindu-se cam la un centimetru mai jos de ceafa. Marian bănuia că obişnuia să-l poarte prins în

coadă la spate, aşa cum făceau mulţi bărbaţi, dar acum era pieptănat cu cărare pe mijloc, alunecându-i pe lângă tâmple. Sprâncenele subţiri şi negre se arcuiau deasupra ochilor de un cenuşiu limpede, ca norii vărătici, grei de ploaie, ce nu aveau în ei nicio urmă de albastru.

Era un lucru bun faptul că imaginea ei de ansamblu era neatrăgătoare, deoarece, pentru prima dată, Marian uită cu desăvârşire să-şi aşeze ochelarii pe nas. Dar bărbatul acela nu aruncase spre ea decât o privire grăbită înainte de a se adresa domnului Harding, iar în clipa de faţă, tipic, ochii lui erau aţintiţi asupra Amandei.

Chiar aşa, moleşită de căldură, cu broboane de sudoare alunecându-i pe lângă tâmple, cu hainele năclăite de sudoare până la subsuori, Amanda rămânea de o drăgălăşenie sclipitoare. Nu era deloc surprinzător că bărbatul rămăsese cu ochii ţintă la ea, cu toate că ea nu-i răspunsese încă la întrebare, iar el putea aştepta mult şi bine.

După ce Marian realiză că *ea* e cea care se holbează, execută cât ai clipi trei operaţiuni. Îşi puse ochelarii în poziţia de camuflaj, se asigură că părul îi stătea dat pe spate, într-o coafură sobră, şi începu să-şi facă vânt cu ziarul pe care îl avea în mână.

Avea de gând să aştepte momentul în care Amanda îşi va reveni şi va începe să vorbească, un alt tertip de-al ei

pentru a atrage atenţia asupra persoanei sale. Dar Amanda, care tocmai se trezise din somn, părea încă uşor dezorientată şi nu dădea niciun semn că intenţiona să procedeze ca de obicei.

Tăcerea aceea prelungită, la care se adăuga lătratul câinilor, devenea chiar ridicolă, aşa că Marian rosti în cele din urmă, chiar dacă pe un ton oarecum ezitant:

— Am impresia că te aşteptai să vezi pe cineva mult mai tânăr – nişte copile, probabil?

Fire abilă, nu o întrebă la ce anume făcea referire, ci doar replică:

— În fine, la dracu'. Aruncă o privire spre ea, apoi se întoarse din nou spre Amanda.

Pentru prima dată, pe Marian o stingherea faptul că era totalmente ignorată. Ceea ce era o nebunie. Se străduise din greu pentru a ajunge la acest rezultat. Şi nici n-ar fi servit la nimic dacă i-ar fi atras atenţia. În realitate, dacă s-ar fi întâmplat aşa, atât liniştea lui, cât şi a ei ar fi fost serios tulburate.

Aşa că fu tocmai nimerit, cel puţin în accepţiunea lui Marian, că Amanda reuşi în cele din urmă să se adune, întrebându-l:

— Cine eşti tu?

— Chad Kinkaid. Şi de o bună bucată de vreme, lucrez pentru mătuşa dumneavoastră.

Nu exista o modalitate mai rapidă de a fi alungat cât ai zice peşte din mintea Amandei, dacă erai cumva un mascul pe care pusese ochii, decât aceea de a declara că erai un simplu lucrător – indiferent de care. Amanda nu-şi pierdea vremea cu cei ce nu erau la fel de înstăriţi ca ea.

Fără a-i mai arunca nici măcar o privire, ea traversă bucata de drum înnoroit, ce despărţea diligenţa de hotel, şi urcă treptele spre verandă. Chad Kinkaid tocmai se pregătea să descalece. Tonul autoritar al Amandei, ca de la stăpân la angajat, îl opri.

— Sunt şapte cufere în total care vor trebui urcate din nou în diligenţă. Fă-o imediat, ca să plecăm cât mai repede din orăşelul ăsta jalnic.

El se lăsă din nou în şa, uitându-se încă o dată spre diligenţă.

— Vă închipuiţi că veţi călători în aşa ceva?

— Repet, şapte cufere *mari*, domnule Kinkaid, şi absolut niciun vehicul în tot oraşul ăsta care să le poată transporta, în afară de această diligenţă.

— Atunci va trebui să renunţaţi la ele.

Un oftat.

— Nici gând!

El şi Amanda se fixară o clipă, ori mai degrabă se holbară unul la altul, ca într-o scurtă ciocnire a voinţei. El oftă în cele din urmă, dându-şi probabil seama că nu avea

sens să se certe pe marginea acestui subiect.

Marian se gândi că ar fi prudent să întrebe:

— Vă pricepeţi să conduceţi diligenţa, nu-i aşa?

— Nu, domniţă, dar cred că ştiu cum se face. Unde sunt caii? Grajdul părea părăsit şi gol când am trecut pe lângă el.

— Într-adevăr, ca şi alte clădiri de pe aici, a fost de mult abandonat, îl informă ea. Aşa că animalele au fost lăsate să umble libere pe câmpul din spatele oraşului.

Peste doar o secundă, focul de armă îi înspăimântă pe toţi, în fine, pe toţi, dar nu şi pe Chad Kinkaid, cel care trăsese, însă cu siguranţă pe câinii care îl însoţiseră şi care încă mai lătrau, agitându-se pe lângă picioarele calului. Glonţul lovi pământul chiar lângă ei, iar ei o rupseră la fugă care încotro.

Amanda tresărise surprinsă, îşi dusese o mână la piept şi rămăsese în această poziţie.

— Era absolut necesar? întrebă ea zeflemitor.

Chad Kinkaid îşi trase pălăria pe frunte, apucă hăţurile şi se pregăti să descalece, iar apoi rosti, abordând un zâmbet leneş:

— Nu, domniţă. Am făcut-o de plăcere.

6

Bădăran nesuferit, mormăi Amanda, intrând în hotel pentru a-şi împacheta cele câteva lucruri pe care le despachetase.

Chad Kinkaid descălecase, dar, după câte se pare, Amandei nici nu-i trecu prin cap că el ar fi putut să le abandoneze în locul acela, aşa cum făcuse vizitiul. Gândul acesta nu se potrivea deloc firii egoiste a Amandei.

Marian nu era chiar atât de convinsă, aşa că alergă în spatele hotelului ca să se asigure că el se dusese după caii ce trebuia înhămaţi la diligenţă. Oftă a uşurare câteva clipe mai târziu, când îl văzu cum porneşte printre două dintre clădirile aflate ceva mai la vale, luând-o apoi spre câmpul unde păşteau caii.

Toţi cei cinci cai se aflau încă acolo, deşi erau nespus de speriaţi.

Marian îl urmări preţ de câteva minute cum îi adună. Unul dintre ei îi făcu necazuri, deoarece nu voia deloc să fie pus la treabă. Bărbatul scoase de sub şa o frânghie lungă, o învârti deasupra capului, iar apoi o aruncă în direcţia calului, în cele din urmă, frânghia nimeri chiar pe grumazul acestuia şi se strânse fâşâind înainte ca animalul să să poată elibera.

Marian auzise despre lasou, dar nu mai avusese

ocazia să vadă cum este folosit. Se părea că brutarul avusese dreptate în privinţa lui. Chad Kinkaid era un bărbat priceput când venea vorba de vite şi cai. Un cowboy, primul pe care îl întâlnise de la sosirea ei în Texas. Negreşit că el cunoştea bine regiunea, dovedindu-se o escortă potrivită. Dacă nu ar fi şi atât de chipeş…

La fel ca şi ceilalţi bărbaţi chipeşi, el încerca, probabil, să o curteze pe Amanda. Toţi procedaseră astfel. Dacă îşi imaginau că ar putea avea măcar o şansă cât de mică, atunci se străduiau să-i intre în graţii. Ea era mult prea drăguţă ca ei să nu încerce. Unii dintre ei, pe care ea îi dusese cu vorba de-a lungul anilor, încurajându-i chiar, nici nu bănuiseră ce scorpie era de fapt. Dacă Amanda avea interes ca ei să-i rămână prin preajmă, atunci le arăta doar partea bună a firii sale. Se pricepea foarte bine să amăgească un bărbat.

Chad Kinkaid n-ar fi avut, la urma urmelor, nicio şansă. Nu se încadra în categoria chipeş şi bogat, cea care o interesa pe Amanda. Marian spera că sora sa, după ce avea să se mai calmeze puţin, nu va decide că Chad ar putea constitui o distracţie destul de amuzantă. Dacă avea să se arate fermecătoare faţă de el, va sfârşi prin a se îndrăgosti de ea, iar asta ar fi fost într-adevăr un lucru îngrozitor pentru el.

Cu toate astea, era puţin probabil ca Amanda să se

liniştească, cu excepţia cazului în care s-ar vedea din nou acasă, la Haverhill. Până atunci, avea să se poarte ca o nesuferită, iar cei din jur aveau să simtă pe propria piele pişcăturile neplăcerilor, deoarece nu suporta ideea ca cineva să nu se simtă la fel de prost când ea avea necazuri.

Amanda ura călătoria aceasta şi motivul pentru care ea avea loc. Faptul că erau obligate să trăiască lângă noul lor tutore, acceptând hotărârile luate de persoana respectivă, o făcea să-şi urască de pe acum mătuşa, cu toate că nu o cunoştea.

Fiecare dintre ele şi-o amintea vag, pentru că Kathleen plecase de acasă când ele erau foarte mici. Ceea ce ura Amanda cel mai mult era faptul că nu se putea căsători cu cel ales de ea, fără a avea permisiunea lui Kathleen. Tatăl ei ar fi trebuit să-i permită să facă propria alegere, pentru că el îi oferise mereu tot ceea ce ea îşi dorise.

Mătuşa lor în schimb nu avea să se dovedească la fel de generoasă, luându-şi îndatorirea în serios numai şi numai pentru că era vorba de o sarcină nouă şi neaşteptată. Cel puţin aşa vedea Marian lucrurile, imaginându-şi că şi Kathleen avea să fie de aceeaşi părere.

Însă mai exista speranţa ca Chad să o vadă pe Amanda exact aşa cum era, fără să se arate intrigat de ceea ce s-ar putea să considere a fi doar vociferările unei

copile răsfăţate. Chiar şi aşa, Marian trebuia să-şi ia măsurile de precauţie obişnuite şi să-l descurajeze la rândul ei. Pentru că ar fi fost mult, mult mai rău, dacă el şi-ar fi îndreptat atenţia asupra ei.

Se duse înapoi în hotel pentru a-şi pregăti bagajul. Înainte de a urca sus, se întâlni cu Ed Harding şi îl rugă să îl anunţe pe domnul Kinkaid că era vorba doar de cinci cai, pentru ca el să nu-şi mai piardă vremea căutându-l şi pe cel de al şaselea. Se gândi într-o clipă că ar putea să-l anunţe chiar ea, dar decise că era mult mai bine dacă luau cât mai puţin contact unul cu celălalt.

Nu avea mare lucru de împachetat. Nu avuseseră la dispoziţie nici măcar un birou sau un dulap pentru haine, aşa că majoritatea lucrurilor fuseseră scoase direct din cufere. Două erau ale lui Marian, unul al Ellei Mae, iar ultimele patru erau ale Amandei. Ea nu voise să lase acasă niciunul dintre lucrurile sale de valoare, ori dintre gablonţuri, cu toate că locuinţa lor din Haverhill nu fusese închisă, ci fusese lăsată în grija unui paznic care să o ferească de hoţi…

Terminaseră şi aşteptau pe verandă ca să fie din nou înhămaţi la diligenţă cei cinci cai. Cel puţin ea şi Ella Mae erau acolo. Era o ocazie tocmai bună de a-l sâcâi pe Chad Kinkaid, astfel încât el s-o alunge definitiv din mintea lui.

El tocmai se străduia să pună hamurile calului din

faţă când ea veni mai aproape de el şi îl întrebă:

— Ai vreo dovadă că mătuşa noastră te-a trimis aici ca să ne însoţeşti?

El întoarse o secundă privirea spre ea, iar apoi îşi îndreptă toată atenţia asupra calului.

— Eu am menţionat-o pe mătuşa dumitale, nu dumneata, punctă el pe un ton indiferent.

— Ei bine, da, aşa e, dar toată lumea din oraşul ăsta ştie că tatăl nostru a decedat de curând, iar noi ne ducem să locuim la mătuşa noastră.

Asta îl făcu să se uite din nou la ea, încruntându-se.

— N-am mai călcat niciodată prin oraşul ăsta.

— Aşa spui dumneata, dar…

— Adică mă acuzi că am străbătut un drum de o zi şi mai bine către oraşul ăsta, după ce am auzit povestea despre care ştie „toată lumea”, iar apoi am plănuit să dispar împreună cu dumneata şi cu sora dumitale?

Privită astfel, chestia suna de-a dreptul oribil. El ar fi trebuit să fie o persoană de cea mai joasă speţă pentru a fi capabil să pună la punct un asemenea plan. Ea tresări. Ar fi trebuit să dea din cap în semn de aprobare. Dar nu era în stare să o facă. Nu era nevoie. Îl înfuriase suficient.

El scotoci în buzunarul din interiorul vestei şi scoase o scrisoare. I-o aruncă pur şi simplu lui Marian în faţă.

— Iată cum am aflat unde vă pot găsi, domnişoară

Laton, şi pentru că nu v-am găsit acolo unde ar fi trebuit să fiţi, am irosit zi după zi luându-vă urma.

În cuvintele acelea se ghicea limpede că încearcă să nu dea frâu liber mâniei, dar reţinerea răzbătea îngrijorător în tonul cu care le rostise. Era de-a dreptul scos din sărite, rău, rău de tot, pentru că se chinuise mai mult decât ar fi fost necesar ca să dea de urma lor. Marian simţi cum roşeşte, deşi ştia bine că nu era vinovată pentru faptul că nu rămăseseră în Galveston, aşa cum ar fi fost normal. Dar el era tot mai nervos din pricina acuzaţiei aduse de ea. În fine, ăsta fusese şi scopul, nu-i aşa? Să-l determine să n-o simpatizeze şi, ca atare, s-o ignore de aici înainte.

Scrisoarea era chiar cea pe care Albert Bridges o expediase mătuşii lor. Desigur, Marian nu se îndoia că el era cine spunea că ar fi. Nu avea nevoie de nicio dovadă. Însă se prefăcu satisfăcută de cea pe care i-o oferise el şi, fornăind năzuros şi împingându-şi ochelarii mai pe vârful nasului, rosti pe un ton preţios:

— Foarte bine. Mă bucur că suntem pe mâini bune. Apoi se îndepărtă.

Mai mult ca sigur că iritarea îl făcu să-i dea următorul răspuns:

— Bune? Nu, doar mâini.

Cel puţin, Marian spera ca doar iritarea să fi fost de

vină.

7

Chad nu era obligat să se grăbească. Ziua mai avea încă şase ore, iar în următorul oraş care dispunea de o staţie pentru diligenţe putea ajunge înainte de căderea nopţii mergând într-un ritm normal. Însă caii erau odihniţi, iar el era încă plin de furie, aşa că ajunseră acolo cu o oră înainte de lăsarea întunericului. Îşi descărcă nervii pe angajatul staţiei pentru diligenţe care încerca să le bage pe gât un vizitiu oarecare, fără să plătească daune şi, pe deasupra, dorea să reţină şi diligenţa care rămăsese în posesia lor. Deloc plauzibil. După părerea lui Chad, cele două surori aveau dreptul la o călătorie gratis până la Trenton, ca o compensaţie a calvarului prin care trecuseră din cauza celuilalt vizitiu.

Cele două doamne fură cazate peste noapte la un hotel – unul decent. Cel puţin nu avu nicio plângere din partea lor. Ceea ce nu se întâmplase de-a lungul zilei care se încheiase. Călătoria provocase o mulţime de proteste ce răzbăteau din interiorul trăsurii, pe care el le ignorase cu desăvârşire. Probabil că toate se datorau acelei fete bătrâne cu aere de şcolăriţă, cea cu o imaginaţie mult prea bogată.

După trei păhărele de whisky, băute ceva mai târziu, la cel mai apropiat saloon, reuşi şi el, în cele din urmă, să

nu mai scrâşnească din dinţi. Dar tot nefericit era. Avea nişte femei pe cap, nu fetiţe, şi mai erau şi trei pe deasupra. Ar fi trebuit să-i ceară lămuriri lui Red înainte de a porni la drum. Ar fi trebuit să se asigure că expresia folosită de ea, „fete”, era o descriere exactă a nepoatelor ei. Ar fi trebuit să spună „pe dracu’, nu”, când ea îi ceruse această favoare, însă acum, din nefericire, era mult prea târziu pentru a decide ce era bine şi ce nu.

Fusese destul de nemulţumit la gândul că va fi nevoit să călătorească până la fermă în compania unor copiliţe, însă majoritatea copilelor erau bine-crescute, aşa că el nu se aşteptase la necazuri din partea lor. De la femei, pe de altă parte, te poţi aştepta doar la necazuri. Iar dacă era vorba despre cele două surori, bănuiala deveni repede certitudine.

Trebuia să-şi fi dat seama mai demult că domnişoarele Laton erau nişte femei în toată firea, mai ales după ce fusese obligat să le ia urma. Însă, închipuindu-şi că erau mult prea tinere pentru a-i crea probleme, nu se miră defel auzind remarcile făcute la adresa lor de-a lungul drumului şi, după câte îşi amintea, nimeni nu le numise nici măcar o dată drept „femei”. „*Fetişcanele* alea nu prea voiau să asculte de nimeni” şi „aceste *domnişoare* au părăsit trenul mai ceva ca nişte femei uşoare care fug de biserică”, nu dădeau de înţeles că

erau în realitate nişte femele ce i-ar putea trezi interesul.

Ar putea? Pe toţi dracii! Amanda era frumoasă precum un tablou. Părul blond, strălucitor ca aurul, îi încadra perfect ovalul feţei cu acei cârlionţi la modă care îi veneau de minune. Un năsuc obraznic, obraji de un roz fermecător, o bărbie delicată şi cele mai seducătoare buze pe care le văzuse vreodată. Şi ochii aceia de un albastru profund ce aveau sclipirea unor pietre preţioase, încercuiţi de genele negre şi lungi, puţin umede din pricina arşiţei, indicând că nu erau neapărat negre, ochii aceia în care un bărbat ar fi fost de-a dreptul fericit să se piardă.

Şi ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, ea dispunea şi de o înfăţişare nespus de atrăgătoare, după care unui bărbat îi lăsa gura apă. Sâni apetisanţi, talie potrivită, şolduri uşor rotunjite, nefiind nici mult prea înaltă, cam cu cincisprezece centimetri mai scundă decât el, o înălţime aproape ideală după părerea sa.

Iritarea demonstrată de ea la momentul întâlnirii lor era de înţeles. Fusese abandonată într-un oraş aproape fantomatic, fusese victima unui jaf comis în tren şi Dumnezeu mai ştie câte altele. Pentru o domnişoară delicată ca ea, Vestul se putea dovedi un loc plin de asperităţi, iar ea avusese parte deja de prea multe experienţe de genul acesta. Tot ceea ce putea face el acum era să o ducă până la Twisting Barb în siguranţă, ferind-o

de alte incidente.

Cât despre sora ei – fata aceea bătrână cu aer de şcolăriţă, cu ochelarii îngrozitori pe care obişnuia să-i poarte –, el nu reuşea să o vadă într-o altă lumină. Nu era amabil din partea lui, dar după felul cum îl insultase, îi era imposibil să aibă un gând bun pentru ea.

Cele două erau la fel de diferite ca noaptea şi ziua, încât ai fi putut spune că nici nu erau surori. E drept, blonde amândouă, amândouă cu ochi albaştri şi amândouă frumos proporţionate, dar asemănarea se oprea aici.

Se vedea clar că Marian era sora mai în vârstă, asta accentuându-i cu siguranţă aparenţa de fată bătrână. Era mai mult ca sigur geloasă pe Amanda pentru că moştenise toată frumuseţea familiei. Îşi purta părul prins într-un coc oribil, atât de sever strâns la spate, încât îi dădea, probabil, nu doar o înfăţişare neatrăgătoare, ci şi dureri. Se ţinea tare, neînduplecată, asemenea unui bărbat, atitudine întărită de hainele de un gri plictisitor şi prostesc.

Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-şi îmbunătăţească oarecum aspectul exterior, dar probabil că, purtând acea pereche de ochelari, care îi dădea o înfăţişare de gândac cu ochii bulbucaţi, ea îşi dăduse seama că nici măcar n-ar avea rost să încerce. Era genul acela de fetişcană care l-ar face pe bărbatul pe care ar pune ochii să o ia la fugă în

cealaltă direcţie cât ai clipi. Cu cât se gândea mai puţin la ea, cu atât era mai bine.

A doua zi, în zori, porniră din nou la drum. Doamnele nu erau foarte bucuroase pentru că erau obligate să plece la drum la o oră atât de matinală, dar acest lucru era necesar ca să ajungă la următoarea staţie pentru diligenţe înainte de căderea nopţii.

Cel puţin, reveniseră la ruta pe care o parcurgeau în mod curent diligenţele, asta însemnând că aveau să întâlnească în drum alte staţii unde puteau să schimbe caii şi unde pasagerii aveau posibilitatea să mănânce ceva, ori dacă nu, să se odihnească în spaţii special amenajate.

Vizitiul nu părea deloc îngrijorat, cu toate că recunoscuse că nu mai parcursese niciodată drumul care ducea până la Trenton. Will Candles era un tip scorţos care se apropia binişor de patruzeci de ani, cu un păr încărunţit mult prea devreme şi o mustaţă răsucită de care era nespus de mândru. Conducea diligenţe de aproape zece ani, iar cu mult înainte de asta mânuise trenuri trase de catâri, astfel încât îşi cunoştea foarte bine meseria.

După numai două zile, Chad avu parte de o nouă confruntare deloc plăcută cu fata bătrână.

Se opriseră pe la orele prânzului la una dintre cele mai bune staţii pentru diligenţe. Aceasta dispunea de un grajd, de un restaurant, de un magazin ce oferea o

varietate considerabilă de bunuri, dispunând chiar şi de spaţii de cazare, în cazul în care vremea s-ar fi dovedit nefavorabilă.

Vremea fusese însă destul de plăcută şi chiar se răcorea puţin câte puţin pe măsură ce înaintau spre nord-vest. Echipajul se schimbă în timp ce ei luară dejunul. Urma să aibă loc o mică întârziere deoarece unul dintre caii cei noi îşi pierduse o potcoavă pe când era scos afară şi pregătit pentru înhămare. Şi cum staţia deservea o singură rută, avea la dispoziţie doar un număr de şase cai, aşa că, dacă voiau un cal odihnit, acestuia trebuia neapărat să i se înlocuiască potcoava.

Chad încercase să stea cât mai departe de doamne, chiar dacă unicul motiv era acela că *se simţea* atras de Amanda Laton, iar călătoriile, dat fiind disconfortul pe care-l presupuneau, nu constituiau un moment propice pentru speculaţiile de ordin romantic. După ce ea va ajunge la noua sa locuinţă şi se va linişti, el va decide dacă va acţiona în vreun fel ţinând cont de atracţia cu pricina. Aşa că luă masa alături de Will, preferându-l pe el doamnelor, petrecându-şi jumătate din drum alături de acesta, iar cealaltă jumătate pe propriul său cal, dar niciodată înăuntrul diligenţei.

Amanda şi slujnica, Ella Mae, erau deja în trăsură în clipa în care calul îşi pierduse potcoava, aşa că se

hotărâseră să nu coboare. Marian se dusese să cumpere câte ceva de la magazinul universal şi, nefiind informată despre întârzierea survenită, se gândi probabil că ea era pricina, astfel că o luă la fugă spre diligenţă şi se propti în spinarea lui Chad.

El nu reacţionă. Era oricum o femeie neîndemânatică, se lovea cu regularitate de tot felul de lucruri – şi de alte persoane. Se dădu pur şi simplu la o parte din calea ei. Ea păru pe moment complet buimăcită din pricina incidentului, vrând parcă să-şi ceară scuze, dar îşi schimbă rapid ideea. Chad habar n-avea cum naiba reuşea ea mereu să-l învinovăţească de câte ceva, însă de făcut o făcea.

— Încercai să mă păcăleşti, nu-i aşa? şi nu e pentru prima dată. E cumva o însuşire pe care ai căpătat-o când erai copil? Profitând de slăbiciunea altor copii? O atitudine extrem de dăunătoare. Maturizează-te!

Chad nu fu numai surprins de acuzaţia ei. I se păruse atât de incredibil ca ea să-l acuze de ceva despre care *ştia* mult prea bine că se făcea vinovată, încât rămase fără grai. Ea îşi trase fusta care se atingea de spinarea lui, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie contaminată şi se îndepărtă în grabă.

El fu gata să o apuce de spate. Ba chiar se repezi pe urmele ei. O mică zgâlţâială nu i-ar fi prins deloc rău. Însă se abţinu. Nu merita să-şi piardă vremea cu ideile absurde

pe care ea le clocea în minte. Problema era că îşi pierdea deja timpul, tot încercând să priceapă de ce era atât de enervantă femeiuşcă asta.

Jefuitorii de diligenţe care opriseră trăsura peste numai câteva ceasuri de mers nu avuseseră de unde să ştie că nu era momentul potrivit pentru a-l scoate din sărite. Erau doi, fiecare înarmat cu câte două pistoale. Unul dintre ei, ascuns în spatele unei măşti, avea înfăţişarea unui fetişcane, ori a unui băiat foarte tânăr, mic şi slab, precum majoritatea ţărănoilor. Celălalt, purtătorul de cuvânt, era un munte de om.

Li s-a cerut să arunce armele la pământ împreună cu toate obiectele de valoare. Chad, stând în picioare pe bancheta vizitiului, alături de Will, nu dădu ascultare. Will o făcu, şi cât se poate de rapid. Avusese parte, de pe urma meseriei, de nenumărate jafuri, şi era ferm convins că nu merita să-ţi rişti pielea încercând să salvezi bunurile din buzunarele altora. Chad ar fi fost de aceeaşi părere, dacă fata bătrână n-ar fi reuşit în ziua aceea să scoată la lumină partea negativă a firii lui.

Luând în mâna puşca, el spuse:

— Sunt într-o dispoziţie foarte proastă. Dacă ai măcar o rămăşiţă de bun-simţ, atunci n-ar trebui să te pui astăzi cu mine. Dacă voi fi obligat să trag, atunci voi ucide. Aşa că ce-ar fi să vă gândiţi o clipă la asta, iar apoi să vă

căraţi dracului de aici.

Era un fel de a spune, deoarece gloanţele puteau să zboare prin aer în orice moment. Hoţii erau cunoscuţi ca nişte tipi care ştiau să valorifice şanse ca aceasta, iar cei doi aveau armele gata pregătite, în timp ce de partea cealaltă numai Chad era înarmat, gata să le opună rezistenţă. Dar ei nu aveau cum să ştie că în diligenţă nu erau decât femei, deci puteau presupune că mai existau şi alţi mânuitori de arme.

În orice caz, cum Will renunţase la armă, aşa cum i se ordonase, în momentul de faţă ei trebuiau să-i facă faţă doar lui Chad. Dacă ţinteau bine, aveau de doborât un singur adversar. Ca urmare, se punea următoarea întrebare, credeau ei oare că sunt mai pricepuţi şi mai rapizi? Numai că ei ştiau deja cât de pricepuţi sunt.

Urmă o scurtă conversaţie în şoaptă între cei doi, apoi câteva înjurături. Chad aşteptă răbdător. Aproape că spera ca ei să nu dea înapoi. Dar cu toate că n-ar fi ezitat să trimită un glonţ în tipul acela masiv, nu era în stare să împuşte adolescenţi sau femei, sau ce-o fi fost în realitate copilul acela. Aşa că se simţi oarecum uşurat când îl văzu pe tipul scund lovind pământul, luând-o apoi la pas întins spre tufărişul unde îşi lăsaseră caii. Individul masiv se retrase ceva mai încet, dar, o clipă mai târziu, se pierdu şi el din vedere. Chad rămase încă în aşteptare, în stare de

alertă, relaxându-se abia în momentul în care auzi caii lor îndepărtându-se în galop.

— N-a fost altceva decât o mare prostie, bombăni Will, pe când îşi ridică arma de la pământ şi o băga înapoi în teacă. De obicei, sunt şi alţii ascunşi prin apropiere, pregătiţi pentru orice fel de atac.

— Obiceiul ăsta nu se aplică şi în cazul de faţă, nu? zise Chad, ridicând din umeri.

— Nu, dar, pe toţi dracii, n-aveai de unde să ştii lucrul ăsta. A fost un adevărat noroc că a fost vorba doar de cei doi. Odată am văzut o diligenţă atât de ciuruită de gloanţe, încât lemnul fusese sfărâmat pur şi simplu. Iar *atunci*, doar doi dintre hoţi şi-au făcut apariţia, însă în total erau şase.

— Poate că n-ar fi rău să-ţi găseşti o altă slujbă.

— Poate că o voi face, zise Will, fornăind. Însă până atunci, ce-ar fi să-ţi schimbi dispoziţia ca nu cumva să mă ucizi?

Chad îşi închipui că omul îşi dăduse drumul la gură datorită tensiunii acumulate, aşa că nu se supără. Însă în clipa când tensiunea veni spre el din cu totul altă direcţie, fu mai mult decât sigur că o va face.

Ea se dădu jos din diligenţă, cu chipul înroşit de furie, şi se porni să ţipe la el:

— Să nu îndrăzneşti să ne *mai* pui în pericol în felul

ăsta! Puteam să fim ucişi! Nu merită să pui în pericol vieţile oamenilor pentru câteva cufere şi o mână de bănet!

El făcu pe eroul, înălţându-şi capul. Era ultima picătură. Sări jos, apucă fata bătrână de braţ şi o trase după el cam douăzeci de iarzi, ca apoi să se oprească, mârâind:

— Am un chef nebun să te zgâlţâi până te faci ţăndări. Aşa că dacă mai scoţi o vorbă, s-ar putea să mă pun pe treabă. Situaţia a fost ţinută sub control, domnişorică. Dacă nu aveam puşca în mână, ar fi putut fi cu totul altfel. Iar dacă nu mă înfuriai cu acuzaţiile tale prosteşti, treaba ar fi putut să stea, de asemenea, cu totul altfel. Aşa că ar fi cazul ca de-acum încolo să-ţi ţii gura, având astfel ocazia să ajungi întreagă la Twisting Barb.

O lăsă acolo, ducându-se să vadă ce face Amanda. Probabil că era încă speriată, având nevoie de încurajare. Deschise uşa diligenţei şi se trezi fixat de privirea calmă a Ellei Mae – se părea că pe slujnica surorilor Laton nu o putea tulbura absolut nimic, în timp ce Amanda dormea dusă. Mica frumuseţe dormise în tot timpul ăsta.

8

Marian fusese cuprinsă iremediabil de o mare tristeţe. Nu era obişnuită să se facă de râs în asemenea hal, *şi* mai ales s-o facă în mod deliberat. Bineînţeles că ar fi procedat astfel dacă ar fi fost vorba de un bărbat ce ar fi putut să-i devină fie prieten, fie pretendent, lăsându-l să-şi facă o impresie cât se poate de proastă despre ea, astfel încât respectivul să remarce imediat că nu merita să-şi piardă timpul.

Era tactica cea mai sigură prin care se asigura, încă de la început, că sora ei nu va fi geloasă pe ea. Şi o aplica de atâta amar de vreme, încât devenise deja un automatism.

Făcuse acelaşi efort şi în privinţa lui Chad Kinkaid, în ziua când le găsise. Acuzaţia privind comiterea unor acte necurate, deşi ştia foarte bine că el se afla acolo ca să le salveze, ar fi trebuit să fie suficientă. Chad se simţise fără nicio îndoială insultat, şi de atunci o evitase, făcând tot posibilul ca nici măcar să nu privească înspre ea. Rezultatele fuseseră de-a dreptul perfecte. Însă ea nu luase în considerare efectele pe care aveau să le producă asupra ei.

Nu avea cum să se mai ascundă, îl plăcea – şi încă foarte mult. Atracţia aceea iniţială nu se diminuase din

pricina nepăsării lui, aşa cum ar fi fost normal. Se gândea la el în mod constant, căutând să-i audă inflexiunea vocii, încercând să-i surprindă privirea atunci când el călărea în dreptul diligenţei, într-un cuvânt, făcea tot ceea ce nu ar fi trebuit să facă, însă nu se putea abţine.

Amanda nu observase încă interesul pe care i-l acorda ea lui Chad fiindcă era preocupată de propriul ei disconfort. Dar dacă avea să bănuiască, măcar pentru o secundă, că Marian îl simpatiza, atunci avea să facă tot posibilul pentru a-l atrage de partea ei, însă nu pentru a-l păstra, desigur, ci pentru a-i face în ciudă lui Marian.

Nu era necesar să întărească antipatia lui Chad faţă de ea. Îi era destul de antipatică. Însă trebuia să taie cu adevărat orice posibilă „punte" dintre ei doi. Pentru că dacă şi-ar fi pierdut definitiv raţiunea şi i-ar fi dat de înţeles că îl plăcea cu adevărat, era convinsă că nu va putea concura în veci cu sora ei.

Amanda se folosea de absolut orice şiretlic ca să obţină ceea ce-şi dorea. Dacă îşi dorea un bărbat, atunci sfârşea prin a se culca cu el, chiar dacă o făcea doar o singură dată, numai pentru ca el să i se dedice cu adevărat. O mai făcuse şi altă dată, asigurându-se că Marian va afla, mai ales dacă era vorba de un bărbat faţă de care Marian manifestase oarece interes. Aşa că până ce Amanda avea să se căsătorească, urmând să se mute în

altă parte, cât mai departe de ea, Marian nu avea nicio şansă să se gândească la măritiş.

Acum se făcuse de râs din nou şi era moartă de ruşine din pricina asta. Şi de data asta nici măcar nu fusese vorba de un gest intenţionat. Faptul că în după-amiaza asta dăduse peste Chad fusese un simplu accident. Dar simţind că e pe punctul să-i ceară scuze, în mintea ei se declanşă imediat clopoţelul de alarmă. Nu voia deloc ca el să creadă că era pur şi simplu o împiedicată. Nu era o modalitate care să atragă după sine o antipatie dusă la extrem. Însă o nouă acuzaţie venită pe neaşteptate ar fi putut avea succes.

Să fi fost măcar ceva mai inventivă. Să-l acuze că se arătase răutăcios cu copiii era ceva care friza ridicolul. Asta demonstra cât de buimăcită fusese, pentru că fiind atât de aproape de el nu fusese în stare să gândească limpede.

Se gândise că nu se putea face de râs mai mult decât până acum. Însă el avusese de înfruntat oarece pericol în timpul acelui atac eşuat al hoţilor de diligenţe, astfel că ea îşi pierduse şi ultima fărâmă de raţiune. Nici măcar nu putea spune ce fusese mai groaznic, să se teamă pentru viaţa lui sau să se poarte ca o idioată din pricina celor întâmplate.

Adevărate pricini de tristeţe. Apoi să fie obligată să

ia cina împreună cu el, tocmai în seara aceea, când, la fiecare câteva minute, obrajii ei se făceau ca para focului la amintirea purtării ei prosteşti. Dar nu avea ce face, mai ales în seara aceea. Oraşul era mic, exista un singur local unde puteai lua masa, la singurul hotel de acolo, care avea doar o masă liberă, sala de mese fiind deja închisă – bucătarul plecase acasă aşa că ea nu avusese nicio scuză, cum ar fi că va lua masa mai târziu, lucru pe care nici el nu-l făcu.

Cel puţin nu avuseseră parte de plângerile interminabile ale Amandei în timpul cinei. Ea dormise în timpul jafului din ziua aceea, aşa că fusese scutită de orice fel de griji, aflând despre cele petrecute mult mai târziu, când se parcursese mai mult de jumătate de drum până la următorul oraş, astfel că în seara aceea era într-o stare de spirit ceva mai bună. Iar când Amanda avea o stare de spirit ceva mai bună însemna că urma să flirteze cu oricare bărbat i-ar fi stat în preajma.

Marian găsi că mâncarea era lipsită de gust şi o înghiţi cu mare greutate. Sentimentele pe care le nutrea o tulburau atât de tare, încât fu lovită de o groaznică durere de cap. Una era să-ţi imaginezi ce ar putea urma, şi cu totul alta era să stai să priveşti cum Amanda îi captează atenţia lui Chad care părea complet fascinat. Până şi bietul Will Candle fusese zăpăcit totalmente de zâmbetele ei.

Asta îi provocă greaţă lui Marian.

Durerea de cap era o scuză perfectă, aşa că profită de ea. Nu avea nicio importanţă că va dormi nemâncată. Mare noroc dacă va reuşi totuşi s-adoarmă.

Dintre toţi, numai Ella Mae o auzi scuzându-se şi o văzu plecând, atât de neobservabilă reuşise să devină în cele din urmă. Găsi drumul către camera pe care o împărţea cu sora sa şi cu slujnica, deşi pe coridor nu ardea nicio lumină. Era atât de nefericită, încât nu se obosi să aprindă lampa nici măcar în cameră. Îşi eliberă părul din strânsoarea cocului, aruncă ochelarii pe măsuţa de alături, lăsă rochia să alunece uşor pe podea şi apoi se făcu ghem sub aşternuturi, unde avea să-şi hrănească propria nefericire.

Abundenţa aceea de sentimente contrare avu însă şi o parte bună, întrucât o extenuă mai mult decât şi-ar fi imaginat şi căzu, mulţumită acestui lucru, într-un somn adânc. Nu se aşteptase la aşa ceva. Şi nu putea şti nici cât durase, ştia doar că fusese un somn profund din care o trezise pe neaşteptate o voce care strigase: „Ce n…?”

Încă de când plecaseră din Haverhill, se obişnuise să fie trezită de Amanda, care nu dădea dovadă de niciun pic de consideraţie pentru cei din jur în secunda în care venea să se culce. Dar nu Amanda era cea care stătea acolo, lângă pat. Marian recunoscu imediat vocea aceea profundă

şi fu suficient de surprinsă ca să strige pe un ton ascuţit:

— Ieşi dracului din camera mea!

El avusese timp să-şi revină, aşa că acum vorbi calm, pe un ton aproape sec:

Asta este camera mea.

— Oh. Era necăjit din nou. Ea părea că se pricopsise cu un obicei deloc lăudabil. Atunci ar trebui să-mi cer scuze.

— Nu te obosi, spuse Chad.

— În cazul acesta n-o voi face, zise ea repede, ca apoi să adauge înţepată: Noapte bună!

În timpul scurtei lor conversaţii, ea băgă de seamă două lucruri. Chad smulsese deja cuverturile înainte de a-şi da seama că în pat se afla cineva, camera fiind încă în întuneric. La fel ca şi ea, el nu mai aprinsese lampa înainte de a se băga în aşternuturi. Asta însemna că se putea strecura afară din încăpere fără ca el s-o vadă, rugându-se să nu cadă pe burtă în drum spre ieşire.

Planul era bun, aşa că îl puse imediat în aplicare. Însă nu pusese la socoteală faptul că el avea să aprindă unul dintre chibriturile care se aflau lângă lampa cu gaz aproape în aceeaşi clipă în care ea se puse în mişcare. Spera ca el să se fi întors către lampă pentru a o aprinde, fără să se uite spre ea. Nu se opri pentru a se asigura, coborî repede din pat şi porni către uşă, unde se ciocni cu

Will Candle care tocmai intra.

Mormăi un rapid: „Îmi pare rău, tare rău”, dar nu se opri. Oare ar fi fost posibil ca obrajii să-i ardă şi mai tare? Probabil că nu. Nu se răcoriră nici măcar după ce ajunse cu bine în spatele uşii camerei sale, aflate pe acelaşi coridor, la doar câţiva paşi distanţă. Singurul lucru pentru care era recunoscătoare în clipa aceea era faptul că în încăpere nu se afla nimeni, astfel că nu era obligată să explice surorii sale sau slujnicei de ce o luase la fugă prin hotel, îmbrăcată doar în lenjeria intimă.

9

O clipă mai târziu, Will intră relaxat în încăpere, scuturându-şi de praf hainele şi pălăria largă cu boruri tari ce semăna cu un vas de lut.

— Chiar era cine îmi imaginez eu, afurisit norocos ce eşti?

Chad, aşezat pe marginea patului pe care urma să-l împartă cu vizitiul, era încruntat şi căzut pe gânduri.

— Şi cine crezi tu că era, mai exact?

— Cine alta? Un tip chipeş ca tine nu s-ar deranja decât pentru una dintre ele…

— Nu se întâmplă nimic de felul ăsta. A confundat camera. De-aia a şi fugit mâncând pământul după ce am intrat aici. Te-ai uitat atent la ea?

— Bineînţeles… în fine, cred că nu. Dar era vorba de un trup aproape perfect, înfăşurat într-o cămăşuţă ca spuma laptelui şi în nişte pantalonaşi cu volănaşe, spuse Will chicotind. Şi numai una dintre ele are trăsături atât de perfecte.

Chad sări în picioare, apucă perechea de ochelari ce zăcea pe măsuţă şi o învârti în faţa lui Will.

— A uitat ăştia.

Will roşi uşor, şi zise:

— Ei, la naiba, toate femeile arată la fel sub ambalaj,

bănuiesc. Cu toate astea, nu credeam că în cocul acela bine strâns s-ar putea ascunde un păr atât de lung. Nu-mi imaginam una ca asta, nu-i aşa? Era un păr cu adevărat de aur cel care a trecut ca o furtună pe lângă mine.

Chad nu ştia ce să creadă, în afară de faptul că ochii îi jucaseră cumva vreo festă. Îi zărise profilul, în graba ei de a se da jos din pat, cu toate că fusese vorba de o imagine parţială din pricina părului lung care îi acoperea o mare parte din faţă. Şi ar fi fost în stare să jure, pentru o secundă doar, că urechile îl înşelaseră, lăsându-l să creadă că fusese vorba de vocea lui Marian, când, de fapt, cea care se strecura pe uşă era Amanda.

El se întorsese pentru a o urmări plecând, şi confuzia rămăsese aceeaşi. Privit din spate, cu cosiţele cârlionţate care îi loveau şoldurile în timp ce fugea, îmbrăcată fiind doar în pantalonaşii cu volane care-i ajungeau până la genunchi şi cu cămăşuţa subţire care stătea lipită de corp ca un al doilea rând de piele, de la sâni şi până în talie, acel trup de femeie era unul prea bine făcut ca să aparţină fetei bătrâne. Trebuie că aparţinea Amandei.

Imediat ce dispăruse din faţa lui, el aprinsese în sfârşit lampa, dând cu ochii peste perechea de ochelari aflată pe măsuţă, iar apoi de grămăjoara aceea de pe podea, care nu era altceva decât rochia de culoare maro, care o purtase Marian în ziua aceea. Confuzia revenise.

Trebuia să fi fost fata bătrână, dar pe toţi dracii că în momentul ăla nu arăta întocmai ca o fată bătrână. Profilul semăna atât de tare cu al surorii ei, încât, pentru o secundă, fusese convins că era vorba de Amanda. Dacă, în schimb, le priveai la lumina zilei, n-ai fi găsit nici cea mai mică asemănare între cele două – în fine, poate că exista totuşi. Poate că el pur şi simplu nu o observase până în clipa aceea, deoarece în cazul lui Marian ţi-era şi greu să observi ceva în afara acelei perechi de ochelari care-i deforma ochii.

Ridică ochelarii în dreptul feţei, îi apropie ceva mai mult de ochi, clipi şi îi aruncă înapoi pe măsuţă. Nu zărise nimic altceva decât o ceaţă densă.

Pentru o secundă îi fu milă de fată. Trebuie că era aproape oarbă dacă avea nevoie de asemenea lentile. Sentimentul de milă dură totuşi foarte puţin. Continua să fie o femeiuşcă cu un temperament răutăcios, nevricoasă şi pusă pe insulte, o femeie de care orice bărbat în toate minţile s-ar fi ţinut departe.

Chad se descurcase destul de bine în această privinţă şi avea de gând să menţină distanţa – după ce avea să-i înapoieze ochelarii, a doua zi dimineaţă. În realitate, era chiar nerăbdător ca să-şi limpezească o dată pentru totdeauna ultima dintre confuziile sale. O va privi cu atenţie, fără a fi stânjenit de ochelarii aceia care îi

distrăgeau atenţia de la observarea celorlalte caracteristici.

A doua zi de dimineaţă, când o întâlni pe Marian, ea tocmai ieşea din cameră, şi să fie al naibii dacă nu purta deja o altă pereche de ochelari. Nu reuşi să observe nimic în afara pupilelor supradimensionate şi a buzelor strânse într-o grimasă. Nasul era acelaşi, chiar dacă era cârn, obrajii aveau o formă la fel de aspră, fruntea putea fi şi ea aceeaşi, în timp ce sprâncenele nu erau cu siguranţă, iar despre bărbie avea îndoieli.

Însă nici ea nu-i dădu şansa unei cercetări mai amănunţite. Cu obrajii în flăcări din pricina celor petrecute în seara precedentă, îi smulse la repezeală rochia împăturită şi perechea de ochelari, îi aruncă nişte mulţumiri pline de ranchiună şi porni pe lângă el, pregătindu-se pentru un mic dejun rapid înainte de plecare.

El fii tentat, nespus de tentat, să-i smulgă ochelarii care stăteau cocoţaţi atât de sus pe nas. Dar nu prea avea curaj. În fine, avea, dar nu voia să aibă de-a face cu limba ei ascuţită, care s-ar fi dezlănţuit imediat, sau cu peroraţiile şi insultele care ar fi curs non-stop până la momentul în care urma s-o depună în poala lui Red, terminând definitiv cu ea.

În afară de asta, Amanda îi acordase în sfârşit puţină

atenţie aseară, după cină. Se întrebase dacă nu era măcar puţin-puţin interesată de persoana lui. Dar ea nu-i dăduse nici măcar un indiciu, ignorându-l în majoritatea timpului. Era o experienţă unică pentru el. Dar după seara trecută, lucrul acesta merita luat în considerare. Îşi propuse să încerce să o cunoască mult mai bine – după ce o va duce acasă.

După numai două zile, ar trebui să intre deja în Trenton, iar după încă o zi lungă de mers, ar trebui să ajungă la fermă. Merita să mai aştepte ca să vadă din ce parte bate vântul în privinţa Amandei. Cât despre sora ei, îşi dorea un vânt puternic care să o poarte cât mai departe.

10

Când mai aveau doar o zi de mers până în Trenton, Chad începu să se întrebe dacă era pregătit să-l înfrunte din nou pe tatăl lui. Era mai mult ca sigur că vor avea o confruntare în drum spre Trenton. De aceea se gândise mult dacă era cazul să le trimită pe doamne în oraş, împreună cu Will, sau să le însoţească şi el.

În caz că nu le însoţea, va fi obligat să le explice de ce n-o făcea, iar gândul acesta îl făcu să se decidă în cele din urmă. În afară de asta, trei luni departe de casă fuseseră de-ajuns, mai mult decât suficiente pentru ca Stuart să se calmeze. Acum era musai să fie în stare să discute cu calm despre însurătoare, raţional, fără ca vreunul dintre ei să-şi iasă din fire…

Încă o zi şi Stuart avea să afle că se întorsese în stat. Iar el, la rândul lui, avea să descopere dacă tatăl lui îşi băgase minţile în cap în privinţa celui mai mare vis al său – acela de a întemeia cel mai mare imperiu al cornutelor din regiune – pe spinarea lui Chad.

Doamnele urmau să fie cazate la un alt hotel, unde aveau să şi cineze cât de curând. Chad renunţă să mai caute un saloon din moment ce nu-i era foame. Soarele apusese deja sau cel puţin ultimele lui fâşii roşietice aveau să dispară în câteva minute de pe bolta cerului. Furtuna se

anunţa deja la orizont, însă, cu puţin noroc, avea să treacă până la ivirea zorilor. Chad nu voia să se confrunte şi cu alte întârzieri Aproape că nu o remarcă pe Marian care stătea sub apărătoarele verandei, urmărind atentă norii de furtună ce alunecau încet spre vest. Ea se răsuci ca să vadă cine se afla în spatele ei, apoi reveni în poziţia iniţială, ignorându-l. El privi aspru doar o clipă la acel umăr impasibil, apoi oftă uşurat în sinea lui, căci nu prea avea chef să stea de vorbă cu ea.

— Mătuşa mea… e o persoană cumsecade?

Se opri la capătul de sus al treptelor verandei, împingându-şi pălăria spre ceafa.

În întrebarea aceea se ghicea o anumită emoţie. Dacă ar fi fost o remarcă usturătoare, aşa cum obişnuia să-i adreseze, atunci s-ar fi prefăcut că n-o aude şi şi-ar fi văzut de drum. Dar întrebarea ei i se păru ciudată, dat fiind faptul că Red era ruda ei, nu a lui.

— Ce fel de întrebare mai e şi asta?

— În fine, tata a comis multe greşeli. Iar ea este sora lui.

— Tatăl tău nu era o fire amabilă?

— Depinde de părerea fiecăruia – şi cui anume adresezi întrebarea. Amanda ţi-ar putea spune că a fost cea mai amabilă fiinţă de pe pământ.

În clipa aceea se întoarse uşor, nu pentru a-l privi în

ochi, ci doar pentru a-i arunca o privire peste umăr. El interpretă gestul ca pe o dorinţă de a-l ignora în continuare.

— Dar tu nu?

— Nu era răutăcios sau ceva de genul ăsta. Da, cred că pot afirma că, în general, era o persoană amabilă. Însă întrebarea se referea la mătuşa mea, îi reaminti ea.

— Nu ai luat legătura cu ea de când s-a mutat în regiunea de vest?

Ea clătină din cap.

— Nu, abia mi-o mai aduc aminte.

— Ei bine, e o dulceaţă. Nu cred că există cineva printre cunoştinţele mele care să nu o simpatizeze.

— Chiar aşa?

Părea o fetiţă care implora puţină alinare. Cu toată antipatia lui pentru ea, şi era una destul de puternică, se trezi zâmbind şi declarându-i ceea ce voia să audă:

— Da, într-adevăr. E un om cu inimă bună, care ştie să ierte o greşeală. Cred că ar fi în stare să-ţi dea şi cămaşa de pe ea, dacă ar afla că ai nevoie. Şi nu m-ar mira dacă şi ea ar aştepta cu nerăbdare să vă întâlnească, exact ca şi voi. Nu a avut niciodată copii. Nu că tu ai putea fi considerată un copil…

Imaginea acelui trup ispititor de femeie ce fugea seara trecută pe uşa camerei lui îi apăru instantaneu în

minte. Nu, în mod sigur nu un copil.

— Dar soţul ei? întrebă Marian. Mi-aduc aminte că tata spunea că ea a plecat spre vest imediat după căsătorie.

Chad resimţi o urmă de stânjeneală, deoarece nu-i plăcea să fie purtătorul unor veşti neplăcute. Şi nici nu putea să nu se mire de lipsa de comunicare existentă în familia ei, ceea ce făcuse ca Marian să nu afle tocmai vestea cu pricina.

Probabil că Red şi fratele ei ţinuseră cumva legătura de-a lungul anilor. Bineînţeles, de când o cunoştea el, Red nu lăsase să se înţeleagă că ar mai avea rude. Asta nu era neapărat ciudat, pentru că foarte mulţi oameni se refugiau în vest tocmai pentru a putea da uitării ceea ce lăsaseră în urma lor.

Ca să pună capăt subiectului, în special pentru binele lui, se dovedi mai direct decât s-ar fi cuvenit.

— Unchiul tău a murit anul trecut. Şi de atunci, mătuşa ta a condus ferma de una singură.

— Dumnezeule, nu am ştiut!

Nu păru copleşită de tristeţe, aşa că el făcu următoarea presupunere:

— Nu l-ai cunoscut?

— Nu, nu mi-amintesc să-l fi întâlnit. O singură dată s-a pomenit că… Se opri, încruntându-se, căutând printre

amintiri. Cred că mama era cea care spunea că doar pentru a reuşi să plece din Haverhill Kathleen s-a măritat cu Frank Dunn. Mi-aduc aminte că pe vremea aceea gândeam că trebuie să fi fost vorba de o aprigă dorinţă de a vedea lumea.

Ori o dorinţă aprigă de a fugi din colţişorului ei, se gândi Chad.

Trebuie să fi fost mai degrabă o ceartă între frate şi soră. Asta ar explica de ce nu mai ţinuseră legătura. Cu toate astea, erau încă o familie, unica familie care le mai rămăsese, Red devenind acum tutorele fiicelor lui.

— În fine, vei avea destulă vreme s-o întrebi despre toate astea, punctă Chad. În Trenton, vom ajunge mâine-seară, iar a doua zi, pe înserat, vom fi la fermă.

Când băgă de seamă că stătea acolo, purtând o conversaţie cât se poate de normală cu fata bătrână, simţi că roşeşte. Apoi se lăsă noaptea şi, cu toate că privirea lui se adaptase deja la întuneric, nu o putea zări cu claritate, astfel încât dădu uitării faptul că era sora cea nevricoasă cu imaginaţie bogată.

Ploaia sosi şi ea o secundă mai târziu, o ploaie torenţială, cu picături repezi ce ajungeau până pe verandă, făcându-i pe cei doi să intre repede înăuntru. În fine, la dracu’, era cazul să caute un saloon primitor în seara asta, reflectă Chad.

În holul mic, bine luminat, avu timp suficient să o urmărească pe Marian cum îşi aşază ochelarii şi o ia repede din loc, fără a rosti o vorbă. Un lucru cât se poate de normal. Lipsa de politeţe era cea care prevala în cazul ei. Nu-i spuse nici măcar un simplu „Noapte bună”.

11

Intrând călare în Trenton a doua zi pe înserat, Chad se strădui să privească oraşul prin ochii unui străin, aşa cum l-ar vedea Amanda. Era un oraş destul de mare, mult mai mare decât cele pe care le străbătuseră doamnele în drumul lor până aici. Se dezvoltase considerabil în comparaţie cu ceea ce era pe vremea când tatăl lui se stabilise în regiune.

Strada principală era acum mult mai lungă. Pe partea dreaptă fuseseră adăugate două clădiri, iar pe cea stângă se construiseră încă trei, iar ceva mai departe se zăreau alte două. Şi dezvoltarea oraşului continua, deşi nimic nu părea să indice că pe aici avea să treacă vreodată linia de cale ferată. Exista însă o staţie pentru diligenţe care făcea legătura cu Waco, spre nord, şi cu Houston în partea sudică, iar mulţi dintre cei care trecuseră pe aici apreciaseră ce văzuseră în Trenton, şi hotărâseră să se stabilească în zonă, renunţând astfel să-şi continue drumul.

Această dezvoltare se datora în principal fermei Kinkaid, deşi era situată la aproximativ zece mile distanţă faţă de oraş. Stuart ar fi putut foarte bine să-şi deschidă în cadrul fermei propriul său magazin, pentru a rezolva astfel nevoile numeroşilor săi angajaţi, însă preferase să susţină

nevoile oraşului. În partea de est a oraşului, se stabiliseră, de asemenea, numeroşi fermieri, iar în partea nordică exista chiar şi un gater, la numai o zi depărtare.

Cu puncte de demarcaţie bine definite, cu străzi largi, cu copaci umbroşi, plantaţi la o distanţă decentă unii faţă de alţii, oraşului îi lipseau puţine lucruri pe care să nu le poată oferi. Trei hoteluri, patru pensiuni, alte două restaurante în afară saloanelor pentru servirea cinei, existente în cadrul hotelurilor, şi care fuseseră deschise marelui public, un magazin universal la care se adăugau numeroase prăvălii cu mărfuri specifice, cum ar fi pantofi, arme, şei, mobilier, bijuterii, până şi câteva magazine de îmbrăcăminte. Trei doctori îşi deschiseseră aici propriul cabinet, doi avocaţi, un dentist, doi vânzători de covoare, alături de alţi negustori cu ocupaţii diverse. Pentru petrecerea timpului liber se deschiseseră patru saloon-uri, două dintre ele fiind amenajate ca săli de dans, la care se adăugau cele două bordeluri situate la periferia oraşului.

Oraşul era destul de liniştit. Lui Stuart nu-i plăcea ca oamenii lui să fie nepoliticoşi, având aceeaşi părere şi faţă de patronii saloon-urilor, aşa încât îngrijitorii vitelor nu stârneau vreun scandal în zilele de weekend, ci se arătau mai degrabă bine-crescuţi decât puşi pe stricăciuni, preferând să-şi facă apariţia, duminica de dimineaţă, în una dintre cele două biserici ale oraşului.

Din când în când, pe străzi se mai auzeau şi focuri de armă, dar în majoritatea cazurilor intervenea şeriful, care stătea de vorbă cu combatanţii şi reuşea să-i liniştească aproape de fiecare dată. Era mare păcat că săptămâna viitoare avea să se pensioneze. El era cel care asigurase pacea în Trenton de-a lungul anilor, fiind reales de patru ori la rând.

Chad se aştepta ca sosirea lui în oraş să provoace oarece vâlvă. Cearta cu tatăl lui şi plecarea de acasă fuseseră deja subiect de bârfă prin oraş. Cei care lucrau pentru Red îi aduseseră vestea că Stuart angajase deja nu unul, ci trei urmăritori care să dea de el, dar bineînţeles că niciunul dintre ei nu reuşise să afle unde anume se ascunsese.

Aşa că se arătă surprins să constate că diligenţa Concord, mult mai mare decât cele care obişnuiau să traverseze oraşul, făcu ceva mai multă senzaţie decât persoana lui. De fapt, senzaţia fu atât de mare, încât reuşiră să oprească în faţa hotelului Albany înainte ca cineva să-şi dea seama că el era cel ce călărea alături de diligenţă.

Apoi însă salutările de bun venit şi remarcile veniră spre el din toată părţile, pe când tot mai mulţi oameni se adunară chiar acolo, pe treptele hotelului.

— Eşti chiar tu, Chad?

— Unde ai fost?

— Tatăl tău ştie că te-ai întors, băiete?

— Unde te-ai ascuns?

— Fata aceea a plâns o săptămână, din câte am auzit, după ce ai fugit din calea ei.

— Asta înseamnă că te dai prins?

— O să ne inviţi la chef?

— Pe unde ai umblat?

Chad nu răspunse la niciuna dintre întrebări. Îşi priponi calul de gardul din faţa hotelului, ducându-se apoi să deschidă uşa trăsurii. Prima care coborî fu Amanda, frumuseţea aceea răvăşitoare amuţind pur şi simplu asistenţa. Era exact ceea ce-şi închipuise el că avea să se întâmple. Trentonul nu văzuse prea des o frumuseţe precum Amanda Laton. Se auzi un oftat colectiv urmat de o tăcere adâncă.

Amanda găsise zilnic câte un prilej sau două de nemulţumire până la finalul călătoriei lor.

Dar el nu putea să o învinovăţească prea tare pentru asta.

O femeie delicată ca ea obosea uşor din pricina unui drum atât de lung. Dar ea se abţinu în faţa unei audienţe atât de numeroase, primirea aceea făcând-o chiar să zâmbească. Unii dintre bărbaţii care se holbau acum la ea probabil că se şi amorezaseră în cele câteva secunde care

se scurseră până ce ea intrase cu graţie în hotel.

Chad rămase în compania ei doar pentru a evita o nouă rundă de întrebări care cu siguranţă s-ar fi dezlănţuit imediat ce Amanda ar fi dispărut de la orizont. Cel puţin aşa îşi spuse sieşi, încercând să motiveze astfel gestul său de a o prinde de braţ şi de a o conduce înăuntru, gest care nu avea nimic în comun cu încercarea subtilă de a-şi cere drepturile. Apoi băgă de seamă că până şi Spencer Evans ieşise pe veranda saloon-ului său incitat de vâlva ce se iscase. Chad spera că va rămâne acolo. Avea şi aşa destule pe cap, nu-i trebuia acum şi o confruntare cu vechii lui duşmani.

El şi Spencer aveau un trecut comun. Fiind născuţi în acelaşi an, cei doi se cunoşteau de o viaţă. Pentru scurt timp, cam cât o jumătate de vară, se înţeleseseră destul de bine – dar pe atunci erau mult prea tineri ca să-şi poată da seama că nu se prea simpatizau.

Competiţia apăruse pe neaşteptate în ceea ce ar fi putut fi până la urmă o relaţie de prietenie. Chad considerase că era ceva aproape firesc, din moment ce aveau aceeaşi vârstă şi aproximativ aceeaşi înălţime şi greutate. Foarte curând, ajunseseră să fie în competiţie pentru orice şi din orice. Examene, pescuit, vânătoare, echitaţie, indiferent pentru ce, trebuia cu orice preţ ca unul dintre ei să fie cel mai bun. Curând ieşi însă la iveală

că Spencer Evans nu era altceva decât un ratat amărât, acesta fiind şi motivul pentru care se iscaseră primele bătăi dintre cei doi.

Nu mult după aceea, nu mai aveau nevoie de scuze pentru a se încăiera, căci şi bătaia devenise un soi de competiţie. Răvăşiseră în aşa hal sala de clasă, încât autorităţile oraşului hotărâseră să abandoneze unica sală de clasă existentă, una mult prea mică, în favoarea bisericii, sperând că aceasta va avea o influenţă liniştitoare asupra băieţilor. Nu se întâmplase întocmai aşa, însă, cel puţin de atunci înainte bătăile lor avuseseră loc în curtea bisericii.

Poate că ar fi reuşit să depăşească acele înclinaţii, poate că ar fi avut încă şansa de a deveni prieteni într-o bună zi, făcând haz de vechile lor păţanii din adolescenţă. Totul era posibil. Însă după aceea crescuseră îndeajuns pentru a da târcoale femeilor…

Wilma Jones fusese prima femeie de care cei doi se simţiseră atraşi. După un şir de şase bătăi şi după ce Spencer gravase, într-o noapte, pe fiecare scândură a casei ei: „Te iubesc, Wilma”, familia Jones se mutase înapoi în Est, împreună cu Wilma.

Agatha Winston fusese cea de a doua fată pe care puseseră ochii amândoi, din nou în acelaşi timp. Pe vremea aceea împliniseră şaisprezece ani, astfel că bătăile lor

deveniseră ceva mai sângeroase. Aggie nimerise o dată între ei, alegându-se cu o fractură nazală. Chad bănuia, simţindu-se vinovat pentru asta, că pumnul lui fusese vinovat, însă nu era foarte convins de lucrul acesta.

După aceea, ea refuzase să mai stea de vorbă cu vreunul dintre ei, lucru care era valabil şi astăzi, cu toate că acum era măritată şi avea chiar şi trei copii.

Lovitura de graţie s-a numit Clare Johnson. A devenit atrăgătoare ceva mai târziu sau poate că n-au băgat-o ei în seamă din moment ce era cu câţiva ani mai mică. Însă era o fată foarte amabilă, ajutându-i întotdeauna pe copiii mai mici de la şcoală. Visa să devină profesoară.

Chad se îndrăgostise nebuneşte de ea imediat ce împlini şaptesprezece ani, fiind prima – dar şi ultima – dată când se arătase cu adevărat interesat de o fată. O luase cu el la picnic, o invitase la o partidă de pescuit, dansase cu ea la chiolhanurile organizate cu ocazia construcţiei hambarului familiei Wilkses, fiind convins că el va fi acela care îi va fura primul sărut pentru că de fiecare dată obrajii ei deveneau ca para focului. Nu se gândise niciodată la ceva mai mult de atât. Era genul de fată cumsecade, căreia îi faci curte pe îndelete, iar apoi o iei de nevastă.

De data asta, încercase ca atracţia lui pentru ea să rămână un secret. Nu o invita în locurile în care Spencer

şi-ar fi putut face apariţia. După cum chefurile din hambar nu păreau să fie de nasul lui, Chad fusese convins că rivalul lui nu auzise de acea seară dansantă. Însă Spencer o curta şi el pe ascuns pe Clare, fără ca Chad să aibă idee de aşa ceva – până în momentul în care a fost deja prea târziu. Iar Spencer nu ţinuse cont de nicio regulă, nelimitându-se doar la un simplu sărut.

În cele din urmă, o sedusese pe Clare, ca apoi, nemernicul, să mai şi bată toba despre lucrul acesta. Abia atunci Chad şi-a dat seama că pierduse. Spencer nu luase în considerare că lauda lui ar putea-o distruge definitiv pe Clare sau nici nu-i păsa de aşa ceva. Pentru el fusese mult mai important triumful.

După întâmplarea asta, bătăile s-au înmulţit. Chad şi Spencer nu puteau să se afle în aceeaşi încăpere fără a-şi dori să se omoare unul pe celălalt. Iar situaţia asta nefericită continuă până în clipa în care tatăl lui Spencer, Tom Evans, sătul să plătească o parte din stricăciunile provocate de fiul său, îl trimisese pe acestea în regiunea de est, la nişte rude, pentru a-şi încheia acolo studiile. Întregul oraş oftase a uşurare – ca apoi, după numai câteva luni de linişte şi pace, ce deveniseră oarecum plictisitoare, unii dintre oameni să ajungă chiar să deplângă pierderea acelor clipe de distracţie săptămânală oferită de Chad şi Spencer care se hărţuiau, indiferent de locul în care se

aflau.

Când Spencer Evans revenise în oraş după moartea tatălui său, pentru a prelua conducerea saloon-ului Not Here, locuitorii oraşului priviră evenimentul cu teamă, dar şi cu nerăbdare, totodată. Însă cum trecuse destulă vreme, băieţii fiind acum nişte bărbaţi în toată firea, şi cum, din fericire, oraşul dispunea în prezent de două saloon-uri, Chad se străduise să-l evite pe Spencer. Nu reuşise de fiecare dată, aşa că între ei mai avuseseră loc bătăi ocazionale, însă acestea nu aveau nimic în comun cu încăierările lor din adolescenţă.

Clare locuia tot în Treton. Îl ajutase pe tatăl ei la magazinul micuţ pe care acesta îl deţinea, iar după moartea lui, îl vânduse. În prezent, lucra în saloon-ul lui Spencer, ocupându-se cu partea de divertisment, cu organizarea şi cu multe altele. Şi ori de câte ori Chad se gândea la ea, îl ura pe Spencer parcă şi mai mult.

Dar Amanda nu avea să petreacă în oraş mai mult de o noapte, iar ferma lui Red era la peste o zi distanţă de mers călare, aşa că nu se aştepta ca Spencer să dea cumva târcoale prin zonă. În plus, Red nu va permite ca un seducător de copile inocente să se apropie cumva de nepoata ei mai mult decât inocentă.

12

— Ai renunţat la trăsură? Dar era trăsura noastră personală!

Chad îşi dădu pălăria pe spate, ridică ochii spre cerul dimineţii şi se apucă să numere până la zece. Se părea că Amanda îi va pune astăzi la încercare întreaga răbdare de care era capabil. Bine că avea suficientă.

Întoarse privirea către doamnele ce aşteptau cocoţate pe treptele din faţa hotelului. Doar Amanda era cea care se holba la el neîncrezătoare. Marian îşi examina unghiile, cufundată într-o stare de indiferenţă oarecum stranie. Slujnica părea la fel de plictisită ca de obicei.

Cumpărase trei cai tocmai buni pentru călărit. Discutase mai mult de jumătate de oră despre caii cu pricina, pentru a se asigura că aceştia pot fi folosiţi de către doamne. Bănuia că *ar fi trebuit* totuşi să le avertizeze că vor parcurge restul drumului stând cocoţate pe spinarea unui cal. Dar pur şi simplu nu considerase necesar acest lucru. Toată lumea, până şi mama lor, se cocoţase o dată pe spinarea unui cal. Recuperându-şi răbdarea, el îi spuse Amandei:

— Nu aveai nimic personal. Nu uita că eu l-am forţat pe angajatul staţiei pentru diligenţe să vă lase să vă folosiţi de ea, din moment ce unul dintre vizitiii lor v-a abandonat,

atât pe voi, cât şi trăsura. A trebuit să-i spun că-i voi frânge gâtul dacă nu e de acord. Însă trăsura asta e mult prea mare pentru potecile înguste care duc la fermă. Pe deasupra, Will a plecat în grabă, aşa că bănuiesc că acum a ajuns departe.

Amanda aruncă spre el o privire de catâr.

— Eu n-am să mă urc pe cal. Prin urmare, va trebui să închiriezi o trăsură.

Ei, la dracu', când era nevricoasă, era nevricoasă pe bune. Dar fiind atât de drăgălaşă, orice bărbat putea trece cu vederea unele izbucniri enervante.

El oftă.

— Cai poţi închiria. Căruţe pentru marfă poţi închiria. Dar mă întreb dacă există măcar o singură trăsură în oraşul ăsta. M-aş mira. Trentonul nu e atât de mare, încât să aibă nevoie de aşa ceva. Oamenii de aici obişnuiesc să se deplaseze pe jos. Şi, în cele din urmă, ca să ajungi la fermă, trebuie să ocoleşti o distanţă considerabilă până la un drum mai lat, şi astfel vei mai pierde încă o jumătate de zi, ceea ce înseamnă că va trebui să-ţi petreci noaptea sub cerul liber. Dacă mergi călare, poţi scuti o bună bucată de drum, ajungând la destinaţie înainte de căderea întunericului.

— Atunci tot ce va trebui să faci va fi să închiriezi o căruţă pentru noi, nu-i aşa? replică Amanda.

Explicaţia dată de el fusese rezonabilă. Oare ea chiar voia să stea sub cerul liber, undeva la marginea drumului? Sau se încăpăţâna pur şi simplu? Unele femei, după ce au luat o hotărâre, refuză categoric să renunţe la ea, indiferent dacă aceasta se dovedeşte greşită.

— Am luat această măsură în privinţa cuferelor. Vizitiul va veni să le ia dintr-o clipă în altă, dar le va livra abia mâine.

— Atunci care e problema? Voi călători în căruţă.

— N-ai înţeles, replică Chad. Asta înseamnă o zi în plus…

— Nu, *tu* eşti cel care nu a priceput, i-o tăie ea. Eu n-am să mă urc pe spinarea unui cal, nici azi, nici mâine, niciodată! Aşa că dacă nu poţi găsi alt mijloc de transport, am să rămân aici.

— Nu vei câştiga bătălia asta, domnule Kinkaid! interveni Marian. În glasul ei se ghicea o fină urmă de umor, dar oricine putea bănui cui îi era adresată. Amandei îi este teamă de cai.

— Ba nu îmi este teamă! Amanda se răsuci furioasă spre sora ei. Pur şi simplu refuz să mă expun acelor dureri îngrozitoare provocate de statul îndelungat pe spinarea calului!

— Mersul cu căruţa nu-ţi va plăcea, sublinie Chad. Nici ea nu oferă un confort sporit. La fel e şi cu dormitul

pe jos.

— Pe jos? Nu fi absurd. Bineînţeles că voi dormi în căruţă.

— Căruţa va fi ocupată cu…

— Va fi pur şi simplu descărcată, îl întrerupse Amanda din nou, iar glasul ei sfida orice argument.

— Nu veţi avea loc toate trei.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

El o privi neîncrezător. Îşi dădu seama de ceea ce avea să urmeze. Amanda se referea la o căruţă utilizată în scopuri personale, iar după cum învăţase el acasă, ceea ce era potrivit pentru unul, se potrivea şi celorlalţi. Oare avea să mai treacă o dată prin tot calvarul acesta şi în privinţa fetei bătrâne, în cazul în care ea era de acord cu tâmpenia surorii ei? Să le facă rost de o căruţă numai a lor în care să poată dormi?

Marian pufni până la urmă în râs – râdea de el. Probabil, expresia chipului lui, după ultima remarcă a Amandei, era aceea a unui tip luat peste picior. Dacă n-ar fi avut atâta răbdare, cu siguranţă că în clipa următoare ar fi explodat. Dar dintr-un motiv extrem de straniu, umorul ei nu-l necăji. Era prima oară când o auzea râzând, iar sunetul acela era plăcut, oarecum contagios. Nu pufni în râs, dar dorinţa de a face acest lucru îl ajută să se calmeze puţin.

Probabil că ea reuşise să-i citească până şi gândurile, fiindcă declară:

— Cred că e bine că pe mine nu mă deranjează să dorm pe jos sau să merg călare.

— Nici tu n-ai mai călătorit până acum pe spinarea unui cal, zise Amanda năzuroasă.

— Da, dar spre deosebire de tine, eu îmi doresc să încerc lucruri noi. Şi apoi cât de dificil poate fi să înaintezi încet, ţinând pasul cu o *căruţă*?

Marian încerca să ridiculizeze situaţia, pentru a reuşi să se adapteze mai uşor încăpăţânării Amandei. Cu toate astea, nu avu succes. Drăguţa blondă nu roşi câtuşi de puţin.

Imediat după aceea, dinspre colţul clădirii apăru şi căruţa cu pricina. Marian pufni iarăşi în râs.

— Oh, Dumnezeule, catâri, zise ea chicotind. Probabil că mergând pe jos aş ajunge mai repede la mătuşa Kathleen.

De data asta Amanda chiar că roşi. Se arătă extrem de furioasă la vederea vehiculului cu care ea însăşi insistase că va călători. Aşa că îşi vărsă mânia asupra lui Chad.

— E vreo glumă cumva? îţi imaginezi că am să mă las condusă de nişte catâri?

— A fost ideea ta, nu a mea. Ţi-am cumpărat un cal

foarte bun…

— Pe care poţi să-l schimbi cu catârii ăştia. Şi puţin îmi pasă cât va dura. Dacă nu pot avea o trăsură, *măcar* să am parte de o căruţă trasă de cai.

Chad numără din nou până la zece. În timpul ăsta, apăru şi Spencer. Înfăţişarea lui semăna cu cea a unui dandy. Era îmbrăcat în hainele de duminică, deşi nu obişnuia să meargă la biserică, ceea ce însenina că sperase să le prindă pe doamne înainte ca ele să plece din oraş şi să le impresioneze cu manierele pe care le dobândise în cei câţiva ani pe care îi petrecuse în Est, unde îşi terminase studiile.

— Bună dimineaţa, doamnelor. Spencer îşi ridică pălăria. Se pare că veţi avea nevoie de ajutorul meu dacă vă trebuie o trăsură.

Putea fi adevărat că rostise „doamnelor”, însă ochii lui erau aţintiţi asupra Amandei.

Şi ea fusese într-adevăr impresionată, dacă judecăm după surâsul pe care i-l oferi. Absolut toate femeile păreau să se poarte prosteşte atunci când se aflau în preajma lui Spencer Evans, considerând că înfăţişarea lui adolescentină era una nespus de atrăgătoare. Păr castaniu-închis, ochi verzi precum smaraldul, plus acel aer încrezător dat de conştiinţa faptului că era un prosper om de afaceri.

— Într-adevăr, sir. Iar dumneavoastră sunteţi?

— Spencer Evans, la dispoziţia dumneavoastră.

— Ni *s-a spus* că în oraşul acesta nu există nicio trăsură.

— Unii sunt prea ignoranţi pentru a şti cum stau lucrurile, zise Spencer.

— Deci dumneata chiar *ai* o trăsură de închiriat?

— Nouă-nouţă şi strălucitoare, livrată abia luna trecută, declară el cu o plăcere vădită. Dar n-am auzit nimic despre închiriere. Cu toate acestea, o puteţi folosi după bunul plac.

Chad se răsuci pe călcâie, numărând de data asta până la o sută. Nu uitase neînţelegerile dintre ei doi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se ia la bătaie cu el în faţa Amandei, dar, dacă i-ar fi adresat lui Spencer doar două vorbe, atunci lucrul ăsta chiar s-ar fi întâmplat. Putea îndura batjocura Amandei, însă nu şi pe a Lui Spencer.

Dar cei doi nu se aşteptau acum la o reacţie din partea lui. Deocamdată, ignorau orice detaliu. Şi era foarte simplu să-ţi dai seama unde duceau toate astea, nu doar la o ofertă generoasă din partea lui Spencer care voia să intre în graţiile Amandei, ci şi la ocazia de a o mai întâlni.

Spencer tocmai spunea:

— Voi veni s-o iau mâine după-amiază…

— Nu te deranja, i-o tăie Chad, nemaiputând păstra

tăcerea. O să ţi-o înapoieze cineva.

— Nu-i niciun deranj. De-abia aştept o cină caldă pregătită de Red.

Spencer îşi pregătise temele. Ştia deja cine erau surorile Laton şi care era destinaţia lor, dând probabil în seara trecută peste Will Candle de la care reuşise să afle toate astea. De fapt, Chad se aşteptase ca el să-şi facă apariţia în timpul cinei din seara trecută. Poate că o făcuse, dar mult prea târziu. Doamnele nu zăboviseră deloc după cină, ducându-se devreme la culcare, aşa că în cazul în care Spencer întârziase pentru a-şi ferchezui mutra mieroasă înainte de a-şi face apariţia, atunci cu siguranţă că le ratase.

Se mai scurse un ceas până ce reuşiră să se pună în mişcare. Chad fii obligat să cumpere câteva pături şi mâncare pentru cină. Iar apoi veni momentul să scrâşnească din dinţi în secunda când Spencer îşi făcu apariţia aducând cu sine trăsura *nouă-nouţă* şi *strălucitoare*, iar Amanda admise că habar nu avea s-o mânuiască. După ce făcuse atâta scandal, acum se dovedea că nu se pricepea la chestia asta?

Vestea îl surprinse până şi pe Spencer, şi încă atât de mult, încât nu-şi oferi serviciile şi în această privinţă. Atunci vorbi menajera, declarând că ea ştie să o mânuiască. Spencer s-ar fi oferit, dacă momentan nu ar fi

rămas fără cuvinte. Iar Chad i-ar fi spart, probabil, nasul tocmai din această pricină, îşi pierduse orice urmă de răbdare. Dar lucrul acesta era ceva obişnuit după o „rundă” cu Spencer Evans.

13

Îşi instalară tabăra lângă o oază. Nu era ea cea mai bună apă din regiune, însă Chad luase cu el provizii aşa că nu erau obligaţi să bea din ea. Pregăti el însuşi mâncarea. Marian se oferi, dar, dacă gătea asemenea lui Red, amândouă fiind originare din aceeaşi regiune, prefera mai degrabă să roadă rădăcini, aşa că refuză. În afară de asta, nu avea încredere că Marian nu va da foc întregii tabere, la cât de neîndemânatică era. Cu cât stătea mai departe de foc, cu atât era mai bine.

Adevărul era că începuse să se calmeze pe măsură ce ziua devenea tot mai toridă. O adevărată pierdere de timp, să călăreşti în acelaşi ritm cu o trăsură, dar, pe naiba, mai aveau doar o zi de mers. Amanda, care se arătă şi acum la fel de semeaţă, alese să doarmă în trăsură, din moment ce aceasta dispunea de două locuri, iar ea era destul de scundă pentru a încăpea în unul dintre ele dacă îşi strângea picioarele atât cât era necesar. Padelele o cam legănau, dar cel puţin el nu fu obligat să dezlege trăsura pentru ea – după ce reuşise în sfârşit să o lege de ele.

Chad aproape că se aştepta ca Spencer să-şi facă apariţia în noaptea aceea, folosindu-se de o scuză jalnică, cum ar fi aceea de a verifica ce fac doamnele. Chad aşa ar fi procedat dacă şi-ar fi dorit să o vadă încă o dată pe

femeia care îi stârnise interesul. Însă el uitase un amănunt, şi anume că Spencer era băiat de oraş. Oraşul său putea să aibă particularitatea de a fi situat în centrul statului Texas, însă exista o mare deosebire între a fi crescut la oraş şi a trăi în condiţiile austere ale zonelor de câmpie, condiţii cu care cei crescuţi la fermă se obişnuiseră deja.

Iar Spencer se folosise deja de una dintre scuzele lui jalnice. Că era nerăbdător să se înfrupte cu una dintre mâncărurile pregătite de Red – Chad pufni în gând. Nenorocitul nici măcar nu avea de unde să ştie dacă Red gătise vreodată în toată viaţa ei, şi dacă o făcuse precis că mâncarea se arsese, pentru că ea îşi angajase o bucătăreasă atât pentru ea, cât şi pentru barăci, tocmai din acest motiv, fără a-i fi ruşine să admită lucrul acesta.

Ella Mae se oferi să facă ordine după ce terminară cina, un gest destul de frumos din partea ei. Era o fire liniştită. Cu părul ei castaniu strâns într-un coc lejer, nu atât de strâns cum obişnuia să-l poarte Marian, cu ochii verzi, şi cu câţiva ani în plus faţă de cele două surori, ea îşi vedea de îndatoriri fără să atragă prea mult atenţia asupra sa. Ca femeie, avea o înfăţişare obişnuită, cu excepţia acelei scântei de veselie ce i se citea mereu în priviri. Marian stătea de vorbă cu ea ca şi cu o prietenă. Amanda îi vorbea mult mai respectuos decât oricui altcineva cu care o auzise el vorbind. Niciuna dintre ele nu o trata ca

pe o servitoare oarecare. Bănuia că fusese alături de ele atât de multă vreme, încât era considerată un membru al familiei.

Bineînţeles, referindu-ne la familie, cele două femei nu se comportau una cu cealaltă precum două surori. Nu prea comunicau între ele, iar dacă o făceau, îşi adresau destul de rar cuvinte amabile. Chad îşi închipui că se certaseră cumva de-a lungul călătoriei şi nu reuşiseră nici până acum să pună lucrurile la punct. Asta ar fi explicat într-o oarecare măsură firea arţăgoasă a Amandei – şi lipsa de politeţe a fetei bătrâne.

Amanda părăsi focul de tabără pentru a se pregăti de culcare. Chad o urmări pe furiş cum răscolea teancul de pături cumpărate de el, încercând să găsească una potrivită pentru ea. Ella Mae îi aduse o găleată cu apă. Ea o folosi ca să se cureţe de praful de peste zi ce i se adunase pe faţă şi pe gât, iar apoi o luă şi se duse cu ea în spatele căruţei, pentru a beneficia de ceva mai multă intimitate.

Pe zi ce trecea, el o găsea tot mai drăguţă. Spera să nu se fi îndrăgostit lulea – cel puţin deocamdată. Cum de la ea nu primise niciun fel de încurajare, în afară de câteva zâmbete pe care le oferise şi altora, nu doar lui, încă nu era convins dacă avea vreo şansă să-i câştige afecţiunea.

În mod obişnuit, existau acele „indicii”, acele

modalităţi discrete în care femeia îi dă de înţeles bărbatului că e interesată de persoana lui. El nu avusese niciodată îndoieli cu privire la interesul arătat de o femeie, în fine, desigur, nu până în prezent. Bineînţeles, nici el nu-şi manifestase în mod deschis interesul pentru ea. Se decisese să mai aştepte până să facă primul pas, aşa că şi ea, la rândul ei, putea foarte bine să-şi ascundă sentimentele înainte ca el să-i dea câteva indicii.

Cum Amanda se făcuse nevăzută, el îşi întoarse privirea către focul de tabără, descoperind că rămăsese doar în compania fetei bătrâne. Focul se reflecta în lentilele ochelarilor ei, două focuri de tabără în miniatură care se observau acolo în cele mai mici detalii Arătau cât se poate de straniu, dar, oricum, ea avea întotdeauna o înfăţişare stranie atunci când purta aceşti ochelari, urcaţi mult prea sus pe coama nasului.

Părea nespus de obosită cu toate că în ziua aceea se decisese să nu meargă călare, din moment ce în trăsură puteau încăpea lejer ambele surori. O admirase totuşi, invidiind-o în acelaşi timp pentru voinţa de a merge călare, cu toate că niciuna dintre surori nu mai făcuse acest lucru până acum, după câte se pare. Se gândi o clipă că ar putea s-o înveţe, imediat ce ajungeau la fermă, dar apoi se pălmui în gând pentru că putuse să-i treacă prin cap o asemenea idee. Cu cât stătea mai departe de ea, cu atât

era mai bine pentru el.

Îşi pregătise un ibric de cafea – un vechi obicei de pe vremea nopţilor acelea lungi când era obligat să supravegheze o turmă ce tocmai trebuia dusă la vânzare. Îşi imaginase că era singurul care o va bea, aşa că nu pregătise o cantitate prea mare. Dar ea îşi turnase o cană în momentul când el privea în altă parte, iar apoi o aşezase lângă foc ca să nu se răcească.

El îşi feri privirea, ca să nu încurajeze conversaţia, dacă lucrul acesta stătea în puterea lui. Dar cu coada ochiului observă cum ea se întindea ca să apuce cana cu cafea, cât pe-aci să nimerească cu ea în foc.

Clătină din cap, se uită atent la ea şi spuse:

— Trebuie să-ţi găseşti un alt doctor pentru ochi. În Trenton chiar există unul.

Se uită o clipă spre el, apoi la cana pe care reuşise să o ridice.

— Nu am niciun fel de probleme cu vederea, replică ea indignată.

— Eşti la fel de oarbă precum un liliac.

— Ce expresie nepoliticoasă, zise ea semeaţă.

— Tu eşti campioană la capitolul remarci nepoliticoase, domnişorică. Eu doar vorbeam despre ceea ce este evident.

— Nu-i câtuşi de puţin adevărat.

— Nu e? Câte degete ridic eu acum? Când observă că ea nu replică nimic, el adăugă: Uh-uh, mă predau.

Ea aplecă puţin capul, cedând, după părerea lui, ca apoi să declare triumfătoare:

— Trei.

El murmură printre dinţi:

— Ai spus-o la nimereală.

— Iar tu nu vrei să recunoşti atunci când faci o greşeală, nu-i aşa?

— Când ţi-ai făcut ultimul control la ochi? o contrazise el. Din moment ce porţi ochelarii ăia atât de demodaţi, e evident că n-ai mai făcut-o de pe vremea când erai o copilă. Cu ce ar dăuna o altă examinare?

Îşi imaginase că îi fusese de ajutor însă, chiar şi în lumina slabă a focului de tabără, reuşi să observe roşeaţa din obrajii ei. Iar fluieratul ei era un indiciu şi mai bun al faptului că atinsese un punct sensibil.

— Vederea mea nu e nicidecum problema ta. Şi e cazul *să nu* mai stai de vorbă cu mine, înainte ca ea să bage de seamă şi…

Se opri, nespus de stânjenită, ca şi cum tocmai spusese ceva ce nu se cuvenea rostit. Chad se sprijini într-un cot. Era oarecum curios. În fine, nu era chiar aşa, dar spera să-i lase ei impresia că ar fi.

— Ea? Care ea?

— Nu contează.

— Atunci să ne întoarcem la ochii tăi.

— N-ai priceput mare lucru, nu-i aşa?

— Cum să nu. Am înţeles ceva despre faptul că ar trebui să nu-ţi mai vorbesc, dar din moment ce nu vrei să dezvolţi subiectul înseamnă că nu e foarte important.

— Crede-mă, domnule Kinkaid, că e o cutie cu fasole pe care în mod sigur nu ţi-ai dori s-o deschizi.

El ridică din sprânceană. Avea ea cu adevărat o problemă sau îl pregătea pentru o altă insultă necuvenită?

Se lungi pe cuvertura lui texană, puţin cam îngustă.

— În fine, dragă, ai reuşit să-mi stârneşti interesul.

— Cu atât mai rău.

Ea avea un dar de a enerva pe neaşteptate un bărbat. El se ridică, ţâfnos.

Aruncă apoi un lemn în foc pentru a-l înteţi, adăugând câteva rămurele mai mici astfel încât ele să ardă toată noaptea.

— Mulţumesc, i se păru că o aude rostind, cu toate că nu-şi imagina care ar fi motivul. Mi-e era cam frig, cel puţin de o oră încoace. Nu prea ştiu de ce. Noaptea nu-i chiar atât de răcoroasă. Însă încercam să mă încălzesc puţin înainte de a merge la culcare.

Tu poţi să pleci, dacă vrei, sau cel puţin să nu te mai străduieşti atât să faci conversaţie.

— Nu sunt tâmpit. Patul meu e chiar aici, lângă foc, sunt deja în el, stau pe el. Aşa că lasă ocolişurile şi spune-mi pe şleau care e problema.

— Nu vei înţelege.

— Ba cred că aş fi în stare, dar cum ţi-e atât de ruşine să-mi explici…

— Nu mi-e ruşine, i-o tăie ea scurt. Voiam să te scutesc de…

Văzând că ea nu continuă, el îi sugeră:

— Confuzie? Acuzaţii? Bună treabă, doamnă. Deja ai reuşit să mă scuteşti de multe astfel de chestii.

Din moment ce sarcasmul lui atinsese deja punctul culminant, nici nu era de mirare că obrajii ei se aprinseră atât de tare, încât ar fi putut să dea foc unui hambar. Reuşise să o enerveze suficient încât s-o determine să spună lucrurilor pe nume.

— În regulă, „conversaţia” noastră s-ar putea să-i creeze Amandei o impresie greşită. Dacă ea îşi închipuie, fie şi numai un minut, că îmi place de tine – ceea ce nu e deloc adevărat, ţine minte, adăugă ea la repezeală. Dar dacă ea îşi va închipui asta, atunci va face tot posibilul să te seducă, să te aibă doar pentru ea. Şi n-o va face pentru că te place, iar eu habar n-am dacă te place, ori nu – ci doar pentru a-mi face mie în ciudă.

Era uluit de-a binelea. Nu auzise în viaţa lui ceva mai

prostesc, însă ar fi trebuit să-şi dea seama că numai ea putea să debiteze ceva atât de absurd, având în vedere imaginaţia ei bogată.

— Am priceput. În concluzie, ca să-i atrag atenţia, ar trebui să mă prefac interesat de tine. Pare destul de simplu. Am să ţin minte.

Ea îl privi cu gravitate un moment, înainte de a-i da replica:

— Ştii ceva, prefer să îngheţ decât să mai continuu conversaţia asta. Ai fost avertizat. N-ai decât să rişti.

El zâmbi.

— Dragă, întotdeauna fac asta.

14

— O să faci linişte, astfel încât să nu mă văd obligat să te scurtez de cap?

Întrebarea fusese, de fapt, un şuierat morocănos. Marian fu surprinsă că reuşise s-o audă, din moment ce între ea şi mormăitul acela era o distanţă considerabilă. Însă nu putuse adormi după conversaţia aceea insultătoare avută cu Chad, imediat după cină.

Se înfuriase de-a binelea văzând cât de încântat părea după ce auzise explicaţia dată de ea, ca şi cum deja îşi pusese în minte să se folosească de pontul acela pentru a reuşi să capteze atenţia Amandei. Îi venea să-l lovească. Cu siguranţă că nu mai avea chef să intre vreodată în vorbă cu el.

Se pedepsea singură pentru faptul că dezvăluise adevărul în ceea ce o privea pe Amanda, un lucru pe care înainte nu ar fi fost capabilă să-l facă, şi pentru că îşi închipuia că Chad era destul de isteţ încât să-şi dea seama că pe Amanda era mai înţelept s-o eviţi decât să te ţii după ea.

Acum, cum stătea aşa trează, alături de Ella Mae, pe bucata de pământ de dedesubtul căruţei, lua seama la fiece sunet şi, în special, la şuierul acela ameninţător…

Cu excepţia faptului că nu sesizase momentul în care

străinul se furişase în tabăra lor. Reuşise să înainteze până lângă foc, acolo unde dormea Chad, să se aplece spre el, să-i vorbească, şi toate astea fără să facă nici cel mai mic zgomot. Din locul în care se afla, Marian putea să-l vadă cu claritate. Era mare, masiv şi înalt, putând cântări cu uşurinţă o sută treizeci şi şapte de kilograme. Părea un temperament sălbatic sau cel puţin necivilizat, cu îmbrăcămintea în dezordine, cu o haină din blană de urs, iar părul castaniu-grizonat îi era teribil de încâlcit, semn că nu mai trecuse un pieptăn prin el de ani de zile. Mirosul scârbos de sudoare ajunse până la el şi îi pătrunse în nări. Părea a fi mirosul lui specific.

Chad trebuie că se trezise deja, cu toate că nu făcuse nicio mişcare şi nu dădea semne că ar fi auzit întrebarea. Bărbatul acela uriaş, asemenea unui munte, aştepta nerăbdător un răspuns, împungându-l zdravăn în piept cu patul pistolului.

— Mă auzi, băiete?

— Chiar dacă n-aş face-o, replică sec Chad, aş putea cel puţin să-ţi simt duhoarea, băiete.

Un chicotit.

— Mă cunoşti. Înainte am lucrat pentru taică-tu. Ştii că nu îţi voi face rău decât dacă voi fi obligat s-o fac. Dar tu o să vii cu mine. Pentru mine asta valorează cinci sute. Înseamnă că voi petrece iarna la căldură, iar la vârsta mea

e bine să am parte de o iarnă la căldură.

— Pot să-ţi dau şi eu aceeaşi sumă, numai să pleci de aici cu duhoarea ta cu tot.

— Acu, asta n-ar fi corect, pen' că eu i-am promis lui taică-tu că te-aduc acasă înainte să se lumineze de ziuă. Trebuie să mă ţin de cuvânt, băiete, înţelegi. E o problemă de încredere – şi şansa de a obţine nişte slujbe când am nevoie de ele.

— Şi aproape inutilă. Acum ştie unde să mă găsească. Poate veni chiar el după mine.

— Cred că n vrea, replică uriaşul. Chestiune de mândrie, ştii tu. Tu te-ai ţinut tare, nu el.

— Habar n-ai despre ce e vorba, Leroy, declară Chad oarecum dezgustat.

— Nici n trebuie să ştiu, n sunt plătit pentru asta. Acu ai de gând să vii?

Un oftat.

— Ţi-aş da ascultare, dacă n-aş fi însoţit de nişte femei ce nu pot fi lăsate singure. Şi în definitiv, n-ai cum să le abaţi din drum preţ de zece mile, când mai au câteva ore de mers până să ajungă acasă. Poţi să-i spui tatii că voi trece pe la el într-una din zilele săptămânii viitoare.

Leroy scutură din cap.

— Asta n-o să-mi asigure mie suma aia de cinci sute, băiete.

— Dar o să te asigure că nu te vei trezi cu o gaură în piept, *băiete*, i-o întoarse Chad.

Pistolul era pregătit. Zgomotul pe care l-a produs răsună destul de puternic în liniştea încremenită a nopţii când Chad sări în picioare. Uriaşul chicoti din nou, fără să pară intimidat de ideea de a fi împuşcat.

Ba chiar vorbi mai departe pe acelaşi ton atotştiutor:

— Taică-tu nu mi-a zis să te aduc acasă întreg, ci doar să te aduc. Iar tu nu vrei să faci asta. Şase gloanţe, dacă ai atâtea, nu-mi pot sta în cale. Am avut eu parte şi de situaţii mai rele, şi am învăţat să le fac faţă. Aşa că mai bine vii tu de bunăvoie, ca să fim scutiţi amândoi de un necaz.

Marian o porni cu curaj către cei doi care continuau să discute pe un ton plin de violenţă. Vorbeau atât de tare, încât nici măcar n-o auziră. Ea se oprise de fiecare dată când cei doi tăceau. Alesese o creangă zdravănă, de fapt, un butuc mai mic, dar destul de mare şi de greu pentru a produce o vătămare considerabilă. Înclina să creadă că toată vina o purta acel Leroy.

Controversele cu sora ei reprezentaseră cu totul altceva şi, oricât de aprige ar fi fost, nu avuseseră niciodată un scop asemănător. Însă acum era vorba de ceva cu totul diferit, trebuia să atace un necunoscut cu intenţia de a-l vătăma astfel încât pericolul să fie înlăturat.

Nici nu ştia dacă era în stare de aşa ceva. Dar, după câte se părea, nu prea avea de ales.

Încă un pas, şi va fi suficient de aproape. Palmele începură să-i transpire din pricina încordării. Ridică ciomagul improvizat, cu ramurile lui ţepoase atârnând pe umărul drept, şi se pregăti pentru mişcarea ce avea să urmeze peste numai o clipă, înaintând încă un pas.

În acea secundă, sub tălpile ei goale trosni o cracă.

Cei doi bărbaţi se răsuciră cât ai clipi spre ea. Amândoi îşi îndreptară armele în direcţia ei. Ea rămase locului, cu ochii larg deschişi împietrită de teamă.

Leroy fu primul care pufni în râs. E drept, nu avusese timp să se îmbrace. Stătea acolo, cu lenjeria intimă care era toată în dezordine, cu un ciomag ridicat în dreptul unuia dintre umeri şi cu părul lung atârnându-i pe celălalt. Şi nici măcar nu era ceva *atât* de amuzant, încât să-l determine pe Leroy să râdă cu lacrimi.

— Ce naiba voiai să faci cu ăsta, puicuţo? o întrebă el. Eu de obicei mă scobesc între dinţi cu nişte scobitori ca acestea.

15

Ar fi trebuit să se afle acolo. Uriaşul acela nu avea nimic de-a face cu ea, ci cu Chad. Iar el putea să rezolve problema şi fără ajutorul ei. Dar Marian nu ştiuse asta în momentul în care se hotărâse să-l „salveze”.

Iar acum tot efortul ei era luat în râs, un fapt ce o scoase pur şi simplu din sărite. Leroy mai mult ca sigur că nu-şi curăţase dinţii în toată viaţa lui, ca să nu mai vorbim de folosirea unor ciomege mici pentru o asemenea operaţiune. Spusese asta doar pentru a-i arăta că nu reprezenta o ameninţare pentru el. Aşa încât ea învârti ciomagul chiar în direcţia ţestei lui. Însă el îl apucă pur şi simplu şi, fără pic de efort, i-l smulse din mâini, aruncându-l apoi direct în foc.

În secunda asta, ea clocotea de nervi. Dar probabil că fusese şi ea de un oarecare folos, întrucât Chad profitase de diversiunea provocată. Chicotelile lui Leroy fură întrerupte pe neaşteptate, iar uriaşul căzu la pământ. Chad îl lovise cu patul pistolului drept în ceafa. Iar apoi, fără să mai piardă vremea, îl şi legă fedeleş, ca precauţie pentru cazul în care individul şi-ar fi recăpătat cunoştinţa mai repede decât şi-ar fi dorit el.

Legat de mâini şi de picioare, cu căluş în gură şi cu armele confiscate – un întreg arsenal ieşise la iveală din

haina aceea uriaşă din blană de urs –, Leroy nu mai prezenta acum cine ştie ce pericol. Şi, oricum, Marian rămăsese să privească mai mult decât ar fi fost necesar. Ar fi vrut să-l întrebe pe Chad despre toată povestea aia, dar nu era treaba ei şi, în plus, devenise brusc conştientă de faptul că stătea acolo îmbrăcată doar în rufăria de corp.

Se răsuci cu gând să o ia din loc, sperând că Chad n-are să bage de seamă. Dar el surprinse mişcarea, iar apoi strigă:

— Stai pe loc, Amanda.

Înţepeni pentru a doua oară, realizând brusc că nu purta ochelarii. Uitase să şi-i pună pe nas când sărise în ajutorul lui, ceea ce se dovedi o mare tâmpenie. Iar acum el îşi închipuia că ea era Amanda.

El veni în spatele ei, apucând-o strâns de umeri.

— Gestul tău a fost curajos, chiar dacă oarecum nebunesc.

Era atât de aproape de ea, încât se simţi cuprinsă de senzaţii mai mult decât nebuneşti. N-ar fi trebuit să zăbovească atât de mult. Chad era îmbrăcat doar cu pantalonii şi avea părul răvăşit după somn. Era cam asudat după cearta avută cu Leroy. Cu pieptul gol, cu pielea strălucind în bătaia focului, Chad Kinkaid avea o înfăţişare foarte sexy.

Însă credea că ea era Amanda…

Trebuia să-l corecteze – nu, ar fi fost un gest şi mai nebunesc decât cel de dinainte. Lui nu-i dăuna cu nimic dacă îşi închipuia pentru aLte câteva minute că era vorba de Amanda. Era mult mai bine decât dacă ar fi descoperit că ea şi sora ei erau gemene – în cazul în care nu îşi dăduse deja seama de asta. Fusese destulă vreme în preajma lor pentru a ghici amănuntul acesta… însă majoritatea persoanelor care ştiau că erau surori gemene uitaseră destul de repede acest lucru, din pricina faptului că Marian se deghiza cu atâta măiestrie.

Însă, el credea cu adevărat că ea era Amanda – şi în clipa aceea, ea chiar nu îşi dorea să-l trimită la plimbare.

El o răsuci, aducându-i chipul ceva mai aproape de al său.

— Însă îţi mulţumesc. Dacă nu i-ai fi distras atenţia, toată povestea s-ar fi sfârşit foarte urât.

Ea se ruşină din pricina recunoştinţei lui, aşa încât coborî privirea şi-l întrebă:

— Cine era?

— Un vânător de bizoni, un vânător de recompense, un indian speculant, un păcălici, poţi să-i spui cum vrei pentru că, probabil, a făcut de toate. Însă e posibil ca Vestul să fi devenit mult prea blajin pentru unul ca el – ori poate el a devenit mult prea bătrân ca să mai trăiască, cum o făcea odată, în sălbăticie. Acum caută acele slujbe

ciudate care se plătesc bine.

— Îl cunoşti?

— Nu prea bine, doar din vedere. Trece destul de des pe la ferma tatălui meu în căutarea unor munci ceva mai speciale, care nu există în cazul fermelor obişnuite.

— Şi de data asta a avut noroc? Tatăl tău are nevoie să plătească pe cineva care apoi să-ţi facă o vizită?

Chad zâmbi. Marian ar fi vrut ca el să n-o facă. Era mult, mult prea aproape, iar zâmbetul acela al lui…

— E ceva mai complicat, zise el blând.

O va săruta. Era conştientă de asta, ştia că ar trebui să fugă într-un suflet în direcţia opusă, pentru că el nu urma să o sărute pe ea, ci pe Amanda. Dar nu era în stare să-şi mişte picioarele. Şi undeva în adâncul fiinţei, îşi dorea cu adevărat sărutul acela, chiar dacă nu era pentru ea.

Nu prea avusese parte de astfel de ocazii. E drept, hotărâse singură să rămână într-un soi de aşteptare până în Clipa în care Amanda avea să se aşeze la casa ei, lucru care părea că nu se va împlini niciodată. Dar ajunsese deja la vârsta căsătoriei, voia să se mărite, voia un bărbat doar al ei. Dar până ce Amanda nu avea să se căsătorească şi să plece în altă parte, nu îndrăznea să-şi pună în aplicare propriile visuri.

Cu toate că era demn de dispreţ să-l lase pe Chad să-şi imagineze că ea era altcineva, tentaţia era prea mare ca

să mai spună ceva, acceptând astfel sărutarea lui, ignorând că el i-o oferea, de fapt, Amandei.

Iar timpul agoniei expirase deja.

Merita. Gândul acesta trecu ca vântul prin mintea ei în timp ce buzele lui se mişcau peste ale ei, răvăşindu-i simţurile. Oh, da, sigur meritase. Trupul îi fu străbătut de o senzaţie deosebit de puternică, sângele îi alergă prin vene, iar inima începu să-i bată nebuneşte. Emoţia era copleşitoare. Iar când el o trase ceva mai aproape, îi fu teamă că va leşina, stând aşa, lipită de el, simţindu-l, gustându-l. Era prea mult dintr-odată.

Habar nu avea cât o ţinuse aşa. Era atât de pierdută în propriile senzaţii, încât timpul nu mai conta. Ar fi putut să o sărute o noapte întreagă, iar ea tot nu şi-ar fi dat seama de asta. Poate că au fost doar câteva clipe, iar când el se îndepărtă puţin, nu părea deloc la fel de emoţionat ca ea.

Ea abia mai putea gândi. Chad zâmbi timid, îi mângâie obrazul şi spuse:

— Ar fi cazul să mai dormi puţin. O să vorbim despre asta mâine-dimineaţă.

Vorbele lui o făcură să deschidă larg ochii, pe când clopotele de alarmă începură să bată.

— Nu… nu, nu vom discuta despre asta. Nu s-a întâmplat nimic, în fine, n-ar fi trebuit să se întâmple, aşa

că *nu*-mi mai pomeni despre asta – niciodată.

O privi rânjind satisfăcut, fără să se arate deranjat de ceea ce pentru ea devenise brusc un atac la persoană.

— Dacă aşa spui tu, dragă. Atâta timp cât noi doi ştim că a fost cu totul altfel…

El se întoarse spre foc şi la patul lui de alături, iar ea o porni în fugă spre căruţă. Ella Mae se trezise la un moment dat din cauza agitaţiei din jur şi fusese martoră la sărutul cu pricina. Era întinsă pe locul ei, sprijinită într-un cot. Îşi dădu o clipă ochii peste cap în secunda în care Marian se lăsă pe locul de lângă ea.

— Ai idee ce faci? o întrebă Ella Mae.

— Nu.

— A fost un gest urât din partea ta.

— Ştiu.

— Trebuia să-i mărturiseşti adevărul – să i-l arăţi. Asta în cazul în care vrei să fie al tău.

Ella Mae nu obişnuia să fie dură, dar adevărul era că nu aparţinea unei categorii sociale inferioare. Cei din familia ei făceau parte din clasa muncitoare, dar nu erau săraci. O dezmoşteniseră în clipa în care rămăsese însărcinată fără să aibă şi un soţ. Pierduse sarcina şi suferea adesea din pricina asta în clipele ei de răgaz. De atunci fusese nevoită să-şi poarte singură de grijă.

Îşi făcea treaba şi o îndeplinea nespus de bine, fără

să-i pese însă dacă îşi păstra sau nu slujba, conştientă că-şi putea găsi foarte uşor de lucru. Acesta era şi motivul pentru care era tratată pe picior de egalitate, şi nu ca o servitoare, şi pentru care cele două surori îi acordau consideraţie. Marian o privea ca pe o prietenă. Chiar şi Amanda, care trimisese la plimbare până acum cinci servitoare, nu-i adresase niciodată o vorbă aspră. Ella Mae n-ar fi tolerat aşa ceva, şi-ar fi strâns lucrurile şi ar fi plecat, lucru de care Amanda era conştientă. Nu ar fi riscat niciodată să piardă pe cineva care-i aranja atât de bine părul, păstrându-i şi garderoba în perfectă ordine.

Ella Mae era uneori *mult prea* sinceră, aşa cum fusese şi de data asta. Marian nu avea chef să discute despre sentimentele pe care le nutrea pentru Chad, după mintea ei, fără speranţă, aşa că era mai bine dacă rămâneau neîmpărtăşite, chiar dacă era vorba de o prietenă.

Însă Ella Mae insistă:

— Îl vrei pentru tine?

Ar fi putut nega, dar nu prea avea rost. Poate că faţă de Amanda ar fi fost capabilă să ascundă ocheadele pline de dorinţă îndreptate spre Chad, dar Ella Mae stătuse mai mult în preajma ei decât a Amandei şi ridicase adesea întrebător dintr-o sprânceană către Marian în astfel de situaţii.

— Cred că da.

— Atunci spune-i.

— Nu pot. Ştii foarte bine cât de geloasă devine. Iar el o vrea pe ea.

— N-o cunoaşte. Nici pe tine nu te cunoaşte. Ar trebui să-l laşi să te cunoască.

— Încetează. Doar ştii ce urmează când un bărbat se arată interesat de persoana mea. Amanda îl îmbrobodeşte cât ai clipi şi îl lasă să se rotească aşa în jurul ei – ca apoi să se fălească cu asta în faţa mea.

— Cei pe care-i manipula ea erau nişte puşti. Tu te-ai transformat de ani de zile într-o persoană cât se poate de neatrăgătoare. Nu ai acordat nicio şansă vreunui bărbat până acum. N-or fi toţi chiar atât de blegi încât să cadă pradă tertipurilor ei.

— Poate că nu, replică Marian. Dar nu mă voi mai simţi responsabilă pentru absolut niciun bărbat care va fi rănit astfel. Am să-mi preţuiesc timpul.

— Asta nu-i greu de îndeplinit, dar tot nu te ajută cu nimic, punctă Ella Mae.

— Nu mă grăbesc.

— Chiar aşa? Chiar îţi doreşti cu adevărat să-l pierzi şi pe acesta?

Marian oftă.

— Nici nu va fi nevoie să-l pierd. A demonstrat deja

pe cine preferă.

— Şi ea la fel. Nu arată nici cel mai mic interes în privinţa lui. Abia dacă se poartă civilizat faţă de el.

Auzind asta, Marian rânji.

— Tocmai de aceea pot să-mi preţuiesc timpul. Chad e diferit de ceilalţi. Deocamdată nu s-a arătat înnebunit după ea. Mă gândesc că aşteaptă să vadă dacă Amanda merită cu adevărat efortul.

— Ori aşteaptă până în clipa în care va decide că n-are de ce să ne mai ţină în viaţă.

Pe chipul lui Marian se putea citi dezgustul.

— Oh, da, distruge-mi fiecare concluzie. Da ştiu că-mi dai mult curaj.

Ella Mae chicoti clătinând din cap.

— Mari, tu faci ca viaţa să pară mult prea complicată. Iar el a făcut deja mutarea. A sărutat-o – sau cel puţin aşa îşi imaginează. Gândeşte-te la lucrul acesta în timp ce încerci să adormi.

16

Vina ei era incredibilă. Marian se trezi cu sentimentul de vinovăţie care parcă se lipise de ea şi pe care nu era în stare să-l alunge. Deghizarea pe care o cultivase cu grijă era un lucru dezgustător, însă o făcuse pentru un scop nobil: ca să-i salveze pe ceilalţi de manipularea răutăcioasă a Amandei. Dar să ajungi să pretinzi că eşti Amanda…

Sora ei făcea adesea lucrul acesta pe vremea copilăriei lor, doar pentru a-i face pe ceilalţi să se înfurie pe Marian, îşi închipuia că era vorba de o glumă minunată, însă era singura care găsea în asta ceva distractiv. Marian încercase să facă asta doar o singură dată, cu tatăl ei, pentru că jinduia după atenţia pe care el i-o acorda Amandei. Însă el nu se lăsase păcălit. Îşi dăduse seama într-o clipă că nu era vorba de favorita lui, iar cearta de care avusese parte fusese atât de ruşinoasă, încât nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

Nu era deloc plăcut să ai acelaşi chip ca al persoanei pe care o deteşti. Nici distractiv nu era să-ţi faci mereu griji în privinţa sentimentelor celor din jur, lăsând definitiv la o parte propriile sentimente. Era un adevărat infern să ai o soră precum Amanda.

În dimineaţa aceea, Marian evită să se apropie de

focul de tabără, unde Chad pregătea unui mic dejun rapid înainte de a parcurge şi ultima parte a călătoriei lor. Prefera să moară de foame decât să se afle: în preajma lui, pentru că îi era nespus de teamă că el va reuşi să vadă ce se ascunde dincolo de deghizarea ei.

În cele din urmă, acceptă o cană de cafea oferită de vizitiul care, noaptea trecută, aprinsese propriul foc de tabără, undeva în spatele căruţei. Iar când îl întrebă de ce anume era nevoie de două focuri, el îi explică ceva despre păcălirea hoţilor şi despre faptul că şi atunci când mergea de unul singur la drum aprindea, de asemenea, două focuri, dar nu dormea niciodată în apropierea lor.

Uriaşul fusese mutat şi el în căruţă înainte ca ceilalţi să se fi trezit. Trebuie că îşi recăpătase cunoştinţa şi se dovedise cooperant, pentru că era imposibil ca Chad, chiar şi ajutat de vizitiu, să poată ridica un bărbat atât de greu. Şi, în plus, totul se desfăşurase fără niciun zgomot, încât cele două femei ce dormeau sub căruţă nu fuseseră defel deranjate.

Marian observase din întâmplare picioarele lui legate care atârnau undeva în partea din spate a căruţei, în clipa când o ocoli. Era evident că Chad nu dorea să-l lase pe Leroy acolo, în spate, dar nici nu voia ca ceilalţi să-i remarce acestuia prezenţa. Ca să evite o mulţime de întrebări, bănuia ea.

Îl urmărea cu coada ochiului, gândindu-se cu teamă la clipa în care Chad şi Amanda vor fi faţă în faţă. Nu avea încredere că el nu avea să pomenească despre sărut, cu toate că-l avertizase să n-o facă. Iar Amanda nu va face deloc pe ignoranta. Când ceva îi stârnea curiozitate, cerea întotdeauna o explicaţie.

Amanda fu ultima persoană care îşi făcu apariţia. Era greu de crezut că nu voia să mănânce absolut nimic în dimineaţa aceea. Se îndreptă ţintă spre focul de tabără, luă farfuria ce-i era oferită fără a mulţumi cel puţin, ignorându-l complet pe Chad, aşa cum proceda de obicei.

Seara trecută, Marian se întristase când aflase că tatăl lui Chad era proprietarul unei ferme. Asta însemna că era posibil ca el să nu fie o persoană total lipsită de mijloace, aşa cum crezuseră cele două surori, ceea ce ar fi putut înviora interesul Amandei faţă de Chad. Însă Amanda nu aflase nimic despre ferma tatălui lui, întrucât dormise în timpul acelor clipe periculoase şi pline de emoţie. Cu puţin noroc, ea nu avea să afle nimic despre cele petrecute.

Ella Mae se afla şi ea lângă focul de tabără. Amanda începu să discute cu ea. Marian nu avea nevoie să fie prezentă pentru a-şi da seama că Amanda se plângea în acele clipe vizavi de dezavantajul dormitului sub cerul liber. Ella Mae nu era defel interesată de subiect.

Asemenea lui Marian, ea învăţase cu mult timp în urmă cum să se poarte cu Amanda.

Cu toate acestea, Chad o ascultă, dar se încruntă după numai câteva clipe. Marian ar fi dat orice pentru a afla care fusese motivul încruntării lui.

Era posibil ca Amanda, fără a sta prea mult pe gânduri, să-l fi insultat cu privire la eforturile sale de a găti. Poate că era prima dată când i se servise una dintre obişnuitele ei diatribe – el surprinsese de obicei ultima parte a acestora, atunci când ea nu mai era atât de înfuriată şi ofensatoare. Dar mai mult ca sigur că asta se datora faptului că Amanda se purta de parcă el n-ar fi fost acolo, deşi îi despărţeau doar câţiva paşi.

Chad presupunea probabil că între ei doi lucrurile se vor desfăşură acum cu totul altfel. O concluzie firească din moment ce ea nu-i refuzase sărutul. Sărutul acela îi certificase foarte limpede interesul manifestat de el. Iar ea făcuse exact acelaşi lucru acceptându-l. Nepăsarea arătată de femeia pe care el îşi închipuise că o sărutase fusese, probabil, resimţită ca o palmă peste faţă – exact cum *ar fi trebuit* să acţioneze şi Marian noaptea trecută, în loc să permită tentaţiei să-i răpească şi ultima fărâmă de bun-simţ.

După ce termină de mâncat, Amanda aruncă nepăsătoare farfuria în foc şi porni spre trăsură pentru a-şi

încheia pregătirile de plecare. Încruntându-se şi mai mult, Chad o urmă.

Marian îşi ţinu respiraţia, urmărindu-i atentă pe cei doi, aşteptându-se ca el să o apuce zdravăn pe Amanda, s-o răsucească spre el şi să-i ceară o explicaţie pentru ce? Pentru lipsa ei de interes, când ea, încă de la început, nu se arătase interesată de el?

Vina lui Marian deveni aproape de nesuportat. Ar trebui să-l oprească, să-l ia deoparte şi să-i mărturisească totul. O va dispreţui pentru asta. Dar, oricum, făcuse destule pentru ca el s-o dispreţuiască, aşa că n-ar avea motive să-i mai pese.

Făcu un pas spre el, dar el se opri. Se opri şi ea. El se uită preţ de cinci secunde la spatele Amandei, apoi se răsuci pe călcâie, aproape ridicând din umeri. Ridicat din umeri? Cu siguranţă nu. Sau poate că fusese vorba doar de o sărutare furată în miez de noapte care nu avea prea mare importanţă pentru el? Poate că, atunci când avea ocazia, Chad obişnuia să sărute toate femeile frumoase ce îi ieşeau în cale.

Marian îşi recăpătă răsuflarea, însă de data asta fii rândul *ei* să se încrunte.

17

Amanda se dovedea prea confuză pentru a-şi bate capul cu ea. Asta era concluzia la care ajunse Chad în dimineaţa aceea sau, în fine, la una asemănătoare. Dar cu siguranţa că Amanda întruchipa două femei distincte, blândă şi plină de dorinţe noaptea, şi o veritabilă scorpie ziua.

Impoliteţea era cu certitudine o trăsătură de familie, băgă el de seamă. Ba nu, nu era adevărat. Red nu era deloc nepoliticoasă, şi cu toate astea era rudă de sânge cu surorile Laton.

Confuzia lui se baza acum pe propria greşeală. Trebuia să fi stat cuminte lângă armele sale şi să fi aşteptat finalul călătoriei, pentru a vedea abia apoi din ce parte bătea vântul în privinţa Amandei Laton.

Ştia din experienţă cât de repede te poţi enerva când eşti obligat să faci un lucru contra voinţei tale, şi auzise deja nenumărate comentarii care-l făcuseră să-şi dea seama că ea nu-şi dorise din capul locului să vină în Texas şi urâse orice amănunt legat de călătoria respectivă. Aşa că, izbucnirile ei de impoliteţe erau oarecum de înţeles, ori, cel puţin, aveau un motiv întemeiat. Dar în momentul în care călătoria se va sfârşi, ea avea să se poarte; cu totul altfel.

Însă în noaptea trecută, Amanda fusese al naibii de frumoasă, încât nu se putuse abţine să n-o sărute. În plus, încercase să-l salveze. Iar el fusese adânc emoţionat, pentru că nu se aşteptase la aşa ceva din partea ei. Doar se arătase întotdeauna atât de distantă, atât de nepăsătoare – cel puţin faţă de el.

Dar noaptea trecută, ea se topise pur şi simplu în braţele lui. Fusese surprins, încântat, dorinţa crescuse treptat înăuntrul lui, iar apoi, în mod straniu – simţise că ceva nu e în regulă. Şi pentru o secundă, se întrebase care fusese motivul pentru care o sărutase.

Asta n-avea nimic de-a face cu acel sărut dulce. Nu avea nimic de-a face cu faptul că ea se aprinsese atât de repede. Era însă ceva legat în totalitate de persoana ei. Ceva ce părea, măcar pe jumătate, lipsit de sens, care crea prea multă confuzie; la un moment dat, era rece ca gheaţa, iar în clipa următoare devenea fierbinte, ca şi cum ar fi fost două… femei… diferite. Era imposibil. Focul de tabără nu lumina cine ştie ce, dar ca el să facă o asemenea greşeală ar fi trebuit ca ele două să fie gemene, în fine, la dracu’.

N-ar fi trebuit să fie atât de dărâmat. Ştiuse ce avea să urmeze, însă nu analizase situaţia. Surorile puteau să semene destul de mult, dar era destul de ciudat ca ele să aibă trăsături identice, în afară de cazul în care erau

gemene. Numai că una dintre ele era oarbă precum un liliac şi nevricoasă asemenea unei păcătoase. Şi era imposibil ca el să o fi sărutat tocmai pe ea.

Prin urmare, erau gemene. Asta nu schimba absolut nimic şi nici nu explica în vreun fel confuzia pe care o resimţea el în privinţa Amandei. Sau poate că nu era aşa de interesat cum crezuse.

De fapt, în asta consta, probabil, întreaga problemă. *Trebuia* să fi fost interesat, dar era oare? Cu adevărat? Ori Amanda îi amintea mult prea mult de Luella, o cochilie nespus de frumoasă în exterior, dar al cărui interior nu-l atrăgea deloc? Era un alt motiv pentru care hotărâse să aştepte finalul călătoriei, înainte de a-i face curte, pentru a-i da timp să se liniştească, ori să se recupereze – în funcţie de cum privea ea lucrurile – să se instaleze şi să redevină ea însăşi.

Spera ca atitudinea ei să fie cu totul alta în câteva zile. Atunci ea nu va mai avea motive să se plângă. Casa lui Red era construită în stil texan, însă era confortabilă. Iar în bucătăria ei lucra cea mai bună bucătăreasă din ţară. Odată ce durerile şi nemulţumirile ei vor lua sfârşit, având parte de confort şi de prezenţa familiei sale, el avea să descopere cum este Amanda *în realitate*.

Până acum văzuse partea ei cea mai întunecată – spera să nu fie mai mult de atât, pentru că nu întâlnise

nicicând ceva mai groaznic. Cu siguranţă, era nerăbdător să descopere partea pozitivă a firii ei.

Trăsura urcă uşor către Twisting Barb cu puţin înainte de ora prânzului, urmată, la o distanţa de aproape jumătate de ceas, de căruţa cu bagaje şi cu Leroy. Chad urma să dea explicaţii în privinţa lui Leroy. Ajunseseră prea departe în mijlocul pustiului pentru a-l abandona acolo. Nu exista niciun adăpost prin apropiere spre care să se îndrepte în cazul în care Chad i-ar fi confiscat calul, pentru a-l determina să întârzie. Iar drumul nu era atât de circulat, încât să fie descoperit de cineva, dacă l-ar fi lăsat acolo, legat fedeleş.

Însă el nu se aştepta ca Leroy să-i mai facă necazuri acum că aveau să ajungă la fermă… Cineva putea să-l ajute pentru a-şi găsi calul – Chad nu se prea străduise să-l caute. Şi, oricum, golise de gloanţe armele lui Leroy, aşa că i le putea înapoia.

Tatăl lui ori devenise senil, ori era disperat, din moment ce trimisese pe urmele lui pe unul ca Leroy. Mai ales când aflase deja că Chad se ascundea la ferma Twisting Barb. Nu-şi putea da seama care era ideea – în cazul în care exista vreuna. Stuart ar fi putut veni el însuşi călare până la ferma lui Red – şi poate că exact asta şi făcuse. Şi negăsindu-l acolo pe Chad, seara trecută, aşa cum se aşteptase, probabil că îl trimisese pe Leroy pentru

a descoperi care era motivul.

Însă asta ar fi însemnat că Leroy făcea parte din anturajul tatălui său, iar Chad nu şi-l putea închipui pe Stuart dornic să-l aibă în preajma lui pe bătrânul acela ciudat şi împuţit. În ultima vreme, Stuart nu se deplasa nicăieri fără să fie escortat de patru trăgători în stare să rezolve orice problemă neprevăzută. Dar aceştia erau nişte tipi curăţei şi manieraţi care lucrau pentru Stuart fiindcă el îi plătea foarte bine.

Red ieşi pe verandă pentru a le ura bun venit. Părea al naibii de emoţionată. Fiindcă nu-şi mai văzuse nepoatele de pe vremea când erau nişte ţânci? Sau pentru că Stuart trecuse cumva pe aici şi-i făcuse morală, deoarece fiul lui lucra pentru ea?

Chad nu prea era dornic să dea ochii cu tatăl lui, dar se aştepta să-l întâlnească peste câteva zile sau cam aşa ceva, mai ales acum, că Stuart aflase Că se întorsese în ţinut. El îi permisese să descopere că s-a întors în secunda în care se decisese să intre călare în oraş, ştiind foarte bine că vestea va ajunge la Kinkaid cu viteza fulgerului.

Câţiva dintre muncitori alergară să ia în primire trăsura şi să le ajute pe surori şi pe slujnică să coboare. Fata bătrână fu prima care urcă pe verandă.

Chad tocmai descăleca în secunda în care o auzi pe Red întrebând:

— Care dintre voi două eşti tu?

— Marian.

Red păru să se relaxeze puţin, apoi îşi îmbrăţişă cu drag nepoata ce arăta la fel de emoţionată.

— Bine ai venit, Mari. Aşa îţi spuneam. Îţi mai aminteşti?

— Nu, dar şi mama îmi spunea la fel, zise Marian, zâmbind timid.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

— Da, a fost un accident nefericit.

— Dar vreau să ştii că sunt fericită să îţi ofer aici un cămin, atâta vreme cât vei dori.

— Mulţumesc.

— Asta este? interveni Amanda, în timp ce urca scările. O fermă, şi încă una atât de mică? şi se presupune că eu voi locui *aici*?

Red roşi. Chad făcu o grimasă în locul ei. Să fie luată şi în bătaie de joc era deja un gest de impoliteţe din partea Amandei.

Red se apără, spunând:

— Ştiu că nu este la fel de spaţioasă precum casa voastră din Haverhill, dar nu vei găsi pe aici prea multe locuri mai primitoare decât ăsta. Soţul meu a muncit mult la construcţia…

— Se pare că nu suficient, interveni Amanda din nou.

Însă nici măcar nu ştiu de ce am sperat la ceva mai bun, din moment ce fiecare oraş prin care am trecut până să ajungem aici avea o înfăţişare îngrozitor de primitivă.

Chad se săturase. Totuşi, de dragul lui Red, era gata-gata să-şi strice definitiv relaţiile cu Amanda, cerându-i să tacă dracului din gură, dar Marian i-o luă înainte:

— Nu te poţi abţine, nici măcar pentru cinci secunde, să te arăţi nepoliticoasă, dragă surioară? spuse ea, zâmbind larg şi timid. Ori nu eşti în stare.

Amanda gâfâi şi ridică braţul pentru a o pocni pe Marian pentru insulta adusă. Chad sări imediat ca s-o împiedice, însă nu era suficient de aproape. Nici nu era nevoie. Se pare că Marian se aşteptase la ripostă, fiind pregătită s-o întâmpine. Printr-o împingere uşoară, ea o trimise pe Amanda de-a dura pe trepte, direct în noroi.

18

Urmară o mulţime de ţipete ascuţite. Chad era mult prea bine-crescut pentru a n-o ajuta pe Amanda să se ridice în picioare. Ea nu-i mulţumi, dar el începuse să se obişnuiască cu lucrul acesta. Amanda continuă s-o împroaşte pe sora sa cu tot soiul de invective, scuturându-şi în acelaşi timp fusta de praf şi de noroi.

Marian nu acordă atenţie diatribei ei. Red se holbă spre Amanda, de-a dreptul îngrijorată, însă fata bătrână o înconjură uşor cu braţul şi o îndemnă să intre în casă. Chad decise că era bine să facă şi el acelaşi lucru, aşa că le urmă.

Cu toate acestea, în clipa când trecu dincolo de uşă, recunoscu cu greu locul. Red, ori spărsese un depozit, ori reuşise să găsească tot soiul de bibelouri delicate şi de figurine, înlocuind perdelele funcţionale cu nişte draperii fanteziste şi aşezând pe podea câteva carpete noi. Coamele de cerb pe placa de deasupra căminului, cel din camera destinată reuniunilor, dispăruseră, fiind înlocuite cu o oglindă înrămată. Pe perete erau expuse alte tablouri. Pe unul dintre ele îl recunoscu ca aparţinând biroului lui Doc Wilton. Se întrebă cât oare îi plătise ea acestuia pentru tablou.

Red încercase să dea casei un aer mai estic, unul cu

care fetele erau obişnuite. Lui îi plăcea mai mult aranjamentul de dinainte, un spaţiu unde bărbatul nu avea de ce să-şi bată capul în privinţa dezordinii. Asta era o dovadă a emoţiei pe care o resimţise Red la gândul că avea să le întâlnească pe nepoatele sale.

Tot examinând aceste noi fineţuri, Chad dădu cu ochii de bărbatul care şedea pe una dintre canapele, cu braţele aduse spre spate, de parcă ar fi fost stăpânul acelui loc. Nu, era absolut imposibil să nu-l observi pe texanul acela cu ochi albaştri şi părul lung şi negru. Dar Chad însuşi alesese să se întâmple aşa.

Cu toate astea, Red era o femeie cu maniere alese, aşa că o împinse în faţă pe Marian, făcând o prezentare formală.

— El este unul dintre vecinii mei, Stuart Kinkaid. Are cea mai mare fermă din regiune şi poate chiar din întregul stat.

— Mă străduiesc, chicoti Stuart, pe când se ridică în picioare şi o apucă pe Marian de mână, scuturându-i-o zdravăn. Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Laton.

— Şi eu de asemenea, domnule Kinkaid.

— Mătuşa dumitale mi-a povestit totul despre voi, despre necazurile pe care le-aţi avut pe drum.

— Oh?

— Chad a expediat câteva telegrame, explică Red.

— Va trebui să pun de un barbecue, în una dintre zilele săptămânii viitoare, zise mai departe Stuart. Pentru a le primi pe fete aşa cum se cuvine.

— Cât de… provincial, spuse Amanda sec, apărând în cadrul uşii după ce o împinse tare de tot, pentru a fi sigură că aceasta se va izbi de perete. Aş vrea să fac o baie, mătuşă Kathleen. Una fierbinte. *Ai* instalaţie de apă curentă? Şi apă *fierbinte*?

Red se înroşi iarăşi.

— Dacă ne scuzi o clipă, Stuart, eu am să le arăt fetelor care sunt camerele lor şi am să le ajut să se instaleze. Eşti bine-venit dacă vrei să rămâi din nou la cină.

Urmă o tăcere stânjenitoare în timp ce Red le îndrumă pe cele două fete în direcţia scării. Tatăl şi fiul se priviră în ochi, dar nu rostiră o vorbă.

Lui Chad îi fusese dor de bătrânul lui tată, deşi n-ar fi recunoscut-o deschis. Însă, la dracu', se simţea bine revăzându-l. Chad era înalt, dar tatăl lui îl depăşea cu câţiva centimetri. La cincizeci şi doi de ani, Stuart avea părul negru, de parcă ar fi avut aceeaşi vârstă cu Chad, şi obişnuia, de asemenea, să poarte mustaţă, însă asemănarea dintre ei se oprea aici. El avea umerii mult mai laţi, picioarele lungi, avea maniere lipsite de eleganţă, îi plăcea să-şi dea cu părerea… în fine, la naiba, semănau

chiar mai mult decât voia Chad să recunoască.

Sperase multă vreme la o reconciliere între ei. Sperase – dar nu fusese sigur. Amândoi erau firi încăpăţânate şi oricând putea izbucni între ei o nouă ceartă.

Kinkaid nu se certa niciodată în public – dacă puteau să evite acest lucru, cu toate că publicul afla destul de repede despre certurile lor. Şi asta pentru că obişnuiau să ţipe. Dar cum femeile tocmai părăseau încăperea, cei doi bărbaţi rămaseră foarte liniştiţi. Însă în secunda în care se văzură singuri, Stuart se porni să vorbească pe un ton acuzator:

— Deci acesta era locul în care te ascundeai?

Chad ridică din sprânceană.

— Să mă ascund? dacă Red n-ar fi avut nevoie de ajutor, aş fi luat-o din loc. Sper că n-ai luat-o la rost fiindcă mi-a permis să stau aici fără să-ţi de a de ştire.

— Sigur că nu, se apără Stuart. O simpatizez pe Red. Puştoaica asta e îndrăzneaţă şi se străduieşte să facă să prospere locul ăsta după ce Frank a trăit şi a murit pe spinarea ei.

Stuart îşi drese glasul înainte de a continua, dându-şi seama că o pornise cu stângul. Pe un ton mai degrabă blând decât ursuz, el spuse:

— Din câte am priceput eu aseară, ea încă mai are

nevoie de ajutor. Aş putea să-i trimit pe unul dintre supraveghetorii mei.

— Vrei să spui că eu aş fi un incapabil?

— Nu căuta nod în papură. Amândoi ştim că te descurci în orice situaţie.

Chad aprobă scurt, se apropie de căminul în care nu ardea focul, uitându-se atent în oglinda cea nouă, nu la el, ci la tatăl lui. Întrevederea decursese mult mai bine decât se aşteptase. Bineînţeles că nu ajunseseră încă la miezul problemei, cea care cauzase neînţelegerile dintre ei.

— Pe unul dintre oamenii tăi l-ai orientat în direcţia greşită, remarcă Chad.

— Chiar aşa?

— Stă cam înghesuit printre bagaje. Are nevoie să fie dezlegat.

Stuart pufni în râs.

— Îmi pare rău, aseară îmi cam pierdusem răbdarea.

— Aşa mi-am spus şi eu. Ce naiba faci tu cu unul ca Leroy? Nu e genul tău.

Stuart ridică din umeri.

— A dat târcoale toată săptămâna căutând de lucru – enervându-i pe unii dintre oamenii mei. Am crezut că-l trimit de pomană pe acolo, că îţi vei face apariţia înainte ca el să dea de tine, iar el avea să plece mai departe. Nu mi-am închipuit că vei căra după tine vehiculele alea,

întârziind astfel încă o zi.

— Nici eu nu mi-am închipuit aşa ceva, dar una dintre doamne a refuzat să călătorească în mijloacele de transport obişnuite.

— Cea năzuroasă?

Chad făcu o grimasă. Cu siguranţă că Stuart auzise gălăgia ce se iscase afară. Poate că se auzise chiar şi la barăci, căci Amanda ţipase destul de tare.

Chad se trezi dând explicaţii, cu toate că habar nu avea de ce o face:

— Încă din prima zi s-a comportat precum o albină. Nu voia să vină aici, pentru că urăşte călătoriile. Dar acum, că s-a terminat călătoria, o să se liniştească.

— Nu te păcăli singur, băiete. S-a născut şi va rămâne pe veci o pisăloagă, dacă am văzut măcar una în toată viaţa mea. Probabil că e şi o răsfăţată peste măsură. Cu toate astea, e o fetiţă frumuşică. Bănuiesc că ţi-a trezit interesul, nu?

— Oarecum, admise Chad.

— Pe bune?

— Nu încă.

— Bravo, mormăi Stuart. Pisăloagele tot pisăloage rămân.

Chad îşi dădu ochi peste cap.

— Ţi-am spus de ce anume a fost năzuroasă. Nu că

ar fi cumva treaba ta – şi, mă rog, de când le cunoşti tu atât de bine pe pisăloage?

— De când am petrecut două luni de zile sub acelaşi acoperiş cu mama Luellei, mormăi Stuait.

Chad pufni în râs. Nu se putea abţine. Privirea pierdută a Luellei era o oglindire a minţii sale, însă mama ei obişnuia să pălăvrăgească neîncetat, de câteva ori fiind şi el de faţă. Probabil că după plecarea l-ai pălăvrăgeala ei se înteţise.

Stuart chiar rânji, doar pentru o secundă. Din moment ce nu rezolvaseră problemele dintre ei, nu-şi permitea să se relaxeze. În fine, aduse pe tapet ceea ce aşteptau amândoi.

— Eşti gata să vii acasă, băiete?

— Dar tu eşti pregătit să recunoşti că nu e problema ta cu cine mă însor şi cu cine nu?

— Măcar putem discuta despre asta?

— Am făcut-o. Numai că eu am vorbit, iar tu nu m-ai ascultat, îi reaminti Chad.

— Nici tu nu i-ai acordat Luellei o şansă, punctă la repezeală Stuart.

— Îţi trebuie mai puţin de cinci minute ca să-ţi dai seama cu un am chef să am de-a face cu ea.

— Dar e frumoasă, se plânse Stuart.

— Atunci însoară-te tu cu ea.

— Pe dracu’, nu.

— De ce nu? E *frumoasă*, spuse Chad, aruncându-i acelaşi argument.

— E mult prea tânără pentru mine, bodogăni Stuart.

— Iar pentru mine e mult prea proastă. În concluzie, putem să fim amândoi de acord că n-o vrem în familia noastră şi să lăsăm baltă subiectul cu pricina? Sau ea stă încă la fermă? întrebă Chad încruntat. Dacă-mi spui că e tot la fermă…

— Nu mai e, zise Stuart repede pentru a-l linişti. Luna trecută a plecat acasă. Te-ar fi aşteptat la nesfârşit, pentru că îi surâdea cu adevărat ideea de a se mărita cu tine, dar tatăl ei s-a simţit jignit de plecarea ta, aşa că a venit să-şi ia femeile acasă. Şi n-a venit deloc prea devreme. Mama ei mă înnebunise.

Chad râânji.

— Deci bănuiesc că nu e nicio problemă să mă întorc acasă după ce voi termina ce am de făcut pe aici.

— Ţi-am spus, am să trimit…

— Voi duce la bun sfârşit ceea ce am început, îl întrerupse Chad.

Fu rândul lui Stuart să se încrunte.

— Sper că nu-ţi prelungeşti şederea pe aici pentru a-i face curte pisăloagei.

Chad respinse descrierea pe care i-o făcu tatăl său

Amandei, din moment ce el abia o cunoscuse.

— Hai să lămurim lucrurile. Ar fi frumos să fii şi tu de acord cu persoana pe care o voi alege să mă căsătoresc, dar chestia asta nu-i absolut necesară.

— Dacă ai de gând să aduci o mireasă sub acoperişul casei mele, mormăi Stuart pe un ton belicos, în cazul ăsta cred că am şi eu ceva de spus.

— Şi cine a zis că vom locui sub acoperişul casei tale? îl repezi Chad. O putem face, dar la fel de bine îi pot construi miresei mele o casă, astfel ca tu să nu ai de-a face cu ea.

Stuart se îmbăţoşă o clipă auzind asta, însă apoi chicoti.

— S-ar putea să meargă. S-ar putea să meargă chiar foarte bine. În regulă, băiete, dacă tot nu-mi vei dubla imperiul, măcar dăruieşte-mi o mulţime de nepoţi care s-ar putea s-o facă.

— Când va veni vremea. Însă fără alte presiuni şi fără să-mi mai cauţi alte logodnice. Batem palma?

Stuart îl bătu pe spate, zâmbind larg.

— La naiba, ce bine e să te am din nou acasă.

Chad era conştient că nu avusese parte de un răspuns. Lui Stuart îi plăcea întotdeauna să păstreze soluţii de rezervă. Dar asta nu-l deranja. Era bine să fie iar acasă – şi să fie din nou în relaţii bune cu tatăl lui.

19

Red tocmai cobora pe scară, cu intenţia de a se ocupa şi de ceilalţi oaspeţi, când izbucni scandalul. Se întoarse, pornind spre dormitorul nepoatelor ei, şi dădu peste menajera lor care tocmai părăsea încăperea.

— Mai bine nu interveniţi, domniţă, o avertiză Ella Mae. E o poveste lungă. După asta le va fi mai uşor să convieţuiască.

Red îşi muşcă buza. Mesajul menajerei nu era greu de descifrat. Zgomotul era însă destul de puternic şi se abţinu cu greu să nu intervină.

— Dar n-au… să se rănească una pe cealaltă?

— Nu mai mult decât o fac două pisici. Nu prea ştiu să se bată. Câteva zgârieturi, poate o vânătaie, o mică tăvăleală. Nu e prima dată, doamnă.

— Înţeleg.

Dar de înţeles nu înţelesese chiar nimic. Dincolo de uşă nu se băteau doi copii, ci două femei. Şi după cum se putuse observa şi afară, se părea că nepoatele ei sau măcar una dintre ele, avea să fie o adevărată problemă, chiar dacă până acum nu-şi dăduse seama cât de mare.

Toată vina aparţinuse fratelui ei. Ştia foarte bine că Mortimer nu fusese niciun tată, dar niciun frate bun. Favoritismul de care dăduse dovadă încă de pe vremea

când ei doi erau mici nu se dovedise un lucru firesc. El îi acordase mai multă atenţie surorii ei gemene care devenise companionul lui constant, iar Red putea pur şi simplu să dispară, la câtă atenţie îi acordau cei doi – cu excepţia momentului în care voiau să-i arunce în faţă că va fi mereu exclusă din cercul lor restrâns. Crescuse cu această idee, îl urâse din cauza asta, şi fusese martora unui tratament asemănător când se născuseră cele două fiice ale lui.

Asta fusese cauza principală a plecării ei din Haverhill şi a faptului că se căsătorise cu Frank Dunn, care voia să-şi construiască o fermă în regiunea de vest. Îl iubise. Însemnase totul pentru ea până în ultima clipă. Crezuse că mutându-se în Vest va reuşi să stea cât mai departe de fratele ei, acordându-şi şansa de a fi liniştită şi fericită. Şi aşa fusese. Nu mai ţinuse legătura cu Mortimer şi cu familia lui. Nu mai voia niciun fel de contact.

Se folosise de Frank. Nu era o variantă prea onorabilă. Dar se revanşase fiindu-i o soţie bună. El nu se plânsese niciodată şi nici n-o învinovăţise pentru faptul că nu avuseseră copii. În fine, n-o făcuse deoarece un medic îi spusese că vina ar fi a lui, şi nu a ei. Se simţise oarecum vinovat pentru că nu-i putea dărui copii, dar aşa era viaţa, iar ei avuseseră, până în clipa morţii sale, un trai bun.

Ei bine, nu atât *bun*, cât confortabil. Şi dacă exista

alt bărbat care să-i facă inima să bată cu putere, lucrul acesta era cunoscut numai de ea.

Inima ei bătuse cu destulă putere aseară, când Stuart îşi făcuse brusc apariţia, ba pe deasupra şi autoinvitându-se la cină. Cu toate astea, seara se scursese fără ca ea să se facă de râs sau cel puţin nu prea tare.

Ba chiar chicotise în câteva rânduri, deşi asta i se întâmpla destul de rar. Şi de: roşit nu mai roşise în halul ăla de pe vremea când era o fetişcană. Dar nici nu fusese vreodată *singură* în compania lui Stuart. De câte ori îl întâlnea, se nimerea să fie cineva prin preajmă. Nici în seara trecută nu se aşteptase să fie altfel atunci când îl invitase pe el şi pe oamenii lui, să rămână la cină până la sosirea lui Chad. Dar ea nu ştia că oamenii lui nu obişnuiau să mănânce alături de el – aşa că ea se purtase precum o şcolăriţă.

Probabil că Stuart îşi imaginase că sentimentul vinovăţiei o determina să se poarte aşa de ciudat, fiindcă îl găzduise pe fiul lui în ultimele trei luni de zile, fără a-l înştiinţa despre asta, când toată lumea din regiune ştia că el îl căuta pe Chad. Cel puţin nu comentase nimic faţă de ea. Şi nici nu-i spusese că e dezamăgit de purtarea ei atunci când ea îi explicase din ce motiv Chad rămăsese să locuiască la ea. De fapt, o certase puţin pentru că nu-i ceruse lui ajutorul.

Îl găzduise pe Stuart peste noapte, dându-şi seama că Chad nu avea să apară în seara aceea. Pe oamenii lui îi instalase la barăci, dar nu putea să-l instaleze acolo şi pe cel mai mare fermier din regiune. Bineînţeles că nu dormise, ştiindu-l acolo, aproape de ea, în ultima cameră de pe coridor. La micul dejun nu apăruse în mod deliberat. Nu-l revăzu până în momentul în care slujnica venise s-o anunţe de sosirea fetelor.

Iar ele constituiseră o adevărată surpriză.

Lumea nu-şi dădea seama imediat de faptul că erau gemene. Îşi aminti că în copilărie fuseseră identice, iar ei îi fusese greu să le deosebească. Dar acum nu mai era cazul.

Biata Marian! Fusese obligată să se prezinte singură. La prima vedere, Red o confundase cu o servitoare. Însă, după o examinare mai atentă, îşi dăduse seama de greşeala comisă. Fata avea o înfăţişare atât de ciudată din pricina ochelarilor, şi arăta nespus de ruşinată fiindcă trebuia să-i poarte.

Amanda, în schimb, era frumoasă. Încă de când erau mici, se prefigura că vor fi adevărate frumuseţi, iar Amanda nu dezamăgise aşteptările. Purtarea ei, de asemenea, era într-un fel firească, fiind rezultatul unui răsfăţ exagerat. Lucru destul de straniu, dar Amanda semăna cu sora lui Red, şi tocmai de aceea plecase Red de acasă. Nu voia să vadă cum favoritismul fratelui ei le

desparte pe cele două fiice ale lui, aşa cum se întâmplase şi cu surorile sale.

Dar era evident că se întâmplase întocmai cum prevăzuse ea. Ceea ce văzuse până acum vorbea de la sine. Amanda se transformase într-o scorpie răsfăţată. Marian devenise un şoricel ascultător – în fine, poate că nu. Şoricelul nu se luptă de obicei cu pisica…

La parter, Stuart râdea cu poftă când cea de-a treia bufnitură răzbătu până la urechile lor. Prima fusese doar începutul, a doua fusese stranie, însă a treia fusese clar semnalul unei încăierări, astfel că fiecare zgomot ce survenise imediat după aceea îi provoca alte hohote de râs.

Chad ştia foarte bine de ce era Stuart atât de amuzat. Fata pe care o alesese pentru fiul lui poate că nu era isteaţa isteţelor, dar cu siguranţă era drăguţă şi liniştită. Pe când femeia de care se arăta el interesat, distrugea acum mobilierul şi Dumnezeu mai ştie ce, strigând atât de tare, încât ar fi putut dărâma întreaga casă.

— Mi-e tare milă de cea. Urâţică, remarcă Stuart după ce îşi recăpătă răsuflarea.

— Mda, se vede că ţi-e milă, zise Cha A pe un ton sec. Apoi se simţi obligat să adauge: Iar Marian nu e deloc urâţică, e doar chioară precum un liliac.

— Oricum ar fi, n-o să-i mai reziste mult. Cealaltă are

un temperament tare nesuferit. Ai văzut şi tu cum a dat buzna aici.

— De aia te simţi obligat să o insulţi în halul ăsta, pentru că s-ar putea să fiu interesat de Amanda? întrebă Chad, încruntându-se.

— Am făcut eu aşa ceva? strigă Stuart cu inocenţă.

Chad îi aruncă o privire plină de dezgust, ceea ce aduse după sine o altă rundă de chicoteli. Şi cu toate că Stuart voia doar să-l necăjească, îl îngrijorau remarcile lui la adresa fetei bătrâne. Nu o plăcea, dar nici nu voia să fie rănită.

Fără a mai sta pe gânduri, porni spre scară. Stuart strigă în urma lui:

— Trebuie să ai mult curaj să desparţi două femei care se bat. Am văzut odată două femei sărind asupra bărbatului care încercase să facă aşa ceva. La naiba, aproape că i-au scos un ochi.

Asta ar fi trebuit să-l oprească? Mai ales acum, când Stuart pufnise din nou în râs?

O făcu însă Red, care tocmai cobora, aşezându-se în calea lui.

— Nu interveni, zise ea, observând privirea lui hotărâtă. Mi s-a spus că e un lucru *normal* pentru ele.

— Cine ţi-a spus asta?

— Menajera lor. Stă acolo sus şi păzeşte uşa. E de

părere că fetele îşi vor îmbunătăţi starea de spirit după ce se vor răcori puţin.

Red părea la fel de buimăcită. Chad puse în jurul ei un braţ protector. Probabil că îi era tare greu. Nu la o asemenea situaţie se aşteptase ea.

Încercă să o îmbrăţişeze.

— Poate că menajera lor are dreptate. Au avut parte de o călătorie îngrozitoare, jefuitori de trenuri, jefuitori de trăsuri, un munte de om care şi-a făcut apariţia în miez de noapte încercând să mă ducă acasă sub ameninţarea armei. Şi toate au curs una după alta, de îndată ce vasul lor a ancorat în port, aducându-le dintr-un orăşel liniştit din Est unde nu se prea întâmplă mare lucru. Oricine şi-ar ieşi din minţi.

Ea îi aruncă o privire curioasă.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze în numele lor.

— Ştiu. Încerc ca totul să sune altfel pentru mine însumi, replică el.

Ea îl privi nedumerită, făcându-l să roşească uşor. Se presupunea că el trebuia s-o îmbărbăteze *pe ea*, şi nu pe sine însuşi.

Observară amândoi că zgomotul care răzbătea din spatele lor se potolise. Nu definitiv. Fetele discutau una cu cealaltă, fără ca ceea ce-şi spuneau să fie inteligibil şi, deşi nu se putea înţelege ceea ce-şi spuneau, asta însemna cel

puţin că nu dăduseră ortul popii.

Chad îi vorbi prietenei sale cu toată seriozitatea:

— Fă-ţi o favoare, Red. Mărită-le şi scapă repede de chestia asta. Ăsta e sfatul meu.

— Ai de gând să-mi dai o mână de ajutor în privinţa asta? rânji ea.

— Dacă tot ce vrea ea e să se răcorească puţin şi dacă va începe să se poarte ca o doamnă ce e, atunci s-ar putea s-o fac.

— Ea? Lasă, pot să ghicesc. Îi aruncă o privire tristă şi oftă. Să sperăm că vei avea dreptate.

Chad ar fi vrut să ştie ce o făcuse pe Red să se întristeze brusc, dar decise că era mai bine să nu afle. Era reacţia ei la întâlnirea pe care o avusese cu nepoatele sale. Şi cine oare o putea învinovăţi pentru că se arăta atât de dezamăgită?

20

Acasă, Marian nu ar fi dat atâta importanţă zgomotelor provocate de ea şi de Amanda în timpul încăierării. Aveau grijă să păstreze în intimitate aceste certuri ale lor. Şi cum nimeni nu vorbise despre ele, se gândise că nu fuseseră observate.

Bătaia de astăzi nu avusese cum să fie evitată. Aproape că se petrecuse în public, acolo, pe verandă. Dar Amanda îşi venise în fire, aşteptând însă clipa când urmau să fie singure.

Slavă Domnului că primiseră camere separate. Dar Amanda se luase după ele în clipa în care mătuşa îi arăta lui Marian care va fi camera sa. Marian era conştientă de ceea ce va urma, fiind pregătită pentru asta. Ella Mae ştia şi ea, şi nu plecase din cameră odată cu Kathleen. Însă Amanda îi ceruse să iasă afară. Şi nici nu se închisese bine uşa în urma sa, că ea se şi repezise asupra lui Marian.

Încă o bătaie zdravănă între ele. Amândouă rămăseseră cu fire de păr în mână, cu pielea celeilalte sub unghii, cu urme de dinţi şi cu o mulţime de vânătăi. Uimitor, dar chipurile lor nu suferiseră nicio vătămare. Însă exista o regulă nescrisă între cele două, ca niciuna să nu se atingă de faţa celeilalte. Orice alte vânătăi puteau fi mascate, dar rănile de pe faţă ar fi dat în vileag

încăierările lor lipsite de demnitate. Şi apoi, dacă zgâriai faţa uneia, era ca şi cum ai fi zgâriat-o pe a celeilalte, din moment ce chipurile lor erau identice.

Nu exista nicio câştigătoare. Foarte rar existase una. Bătăile lor încetau în clipa când se simţeau epuizate, şi cum amândouă aveau aceeaşi constituţie, oboseau de obicei în acelaşi timp. Nici de data asta nu fu altfel, aşa că foarte curând aveau să înceapă insulte verbale, cum se întâmplase de cele mai multe ori.

— Ai fi putut cel puţin să aştepţi ca mătuşa să te cunoască ceva mai bine, înainte de a-i dovedi ce scorpie poţi fi, zise Marian, aşezându-se pe patul ei.

Amanda se dusese ţintă spre cea mai apropiată oglindă pentru a-şi examina faţa.

— De ce? îi strigă ea. N-am de gând să stau aici atâta timp cât s-o cunosc.

— Şi unde o să te duci?

— Acasă, bineînţeles.

— Târând după tine un soţ? Chiar crezi că vei găsi aici un bărbat cu care să te măriţi?

— Nu fi nesimţită, se răsuci Amanda, fornăind. În locul ăsta nu e nimeni care să mă merite.

— Deci vei renunţa la moştenirea ce ţi se cuvine? concluzionă Marian.

— Uneori eşti tare proastă, Mari. Nu, n-am făcut

drumul până aici ca să renunţ la ceva. Mătuşa Kathleen mă va trimite cu bucurie înapoi, dându-şi anticipat acordul în privinţa bărbatului cu care mă voi mărita.

— Ai de gând să-ţi provoci singură *o aşa mare* durere de cap?

— Dacă va fi nevoie, zise Amanda precum o tornadă.

Marian clătină din cap. Nici n-avea de ce să se mire.

Amanda făcea rareori un lucru nemotivat.

— Oricât mi-ar plăcea să te văd plecată, e mai mult ca sigur că te amăgeşti singură. Există şi oameni care îşi iau datoria în serios, Mandy.

— Să nu-mi mai spui aşa. „Amanda” e mult mai sofisticat decât alintul acela copilăros.

— Dar se potriveşte de minune, surioară dragă.

— Ca şi efortul tău copilăresc de a masca faptul că eşti sora mea geamănă? Cam aşa ceva?

Marian zâmbi în clipa în care buzele Amandei se strânseră cu furie. Ji trebuiseră ani buni pentru a-şi crea armura aceea rezistentă care reuşea să respingă insultele venite din partea surorii ei. Pentru a da impresia aceea de indiferenţă. Şi pentru a oferi răspunsuri pe măsură. Atâta vreme cât nu mai era nimeni implicat, atâta vreme cât era vorba doar de ele două, ea nu mai avea de gând să facă pe bleaga. Marian ar fi cedat numai în cazul în care interesele vicioase ale Amandei ar fi rănit pe altcineva.

— Vrei să fii din nou în competiţie? replică Marian, prefăcându-se surprinsă. Nu-ţi mai place să fii în centrul atenţiei? Ei bine, în cazul ăsta, de ce nu spui…

— Oh, tacă-ţi pliscul.

Marian se simţea mult mai bine deoarece câştigase duelul verbal, indiferent de preţ. Amanda era nespus de mânioasă. Marian se lungi pe pat în aşteptarea băii promise. Singurul lucru la care se gândea era posibilitatea ca Amanda să fi auzit prezentarea făcută lui Stuart Kinkaid.

Căci în acest caz, l-ar fi mutat imediat pe Chad de pe lista „angajaţilor”, pe cea a celor „care vor moşteni ceva important”. S-ar fi hotărât să-l seducă, să-l prindă în mreje, astfel încât să nu mai aibă scăpare. Şi nu pentru că l-ar fi dorit, ci pur şi simplu pentru că era în stare s-o facă. Pentru că îi era teamă să nu-şi piardă obiceiul de a-i manipula pe bărbaţi. Era unul dintre acele lucruri care îi reuşeau la perfecţie.

Şi ca şi cum toate aceste gânduri n-ar fi fost de-ajuns pentru Marian, mai trecu printr-o situaţie stânjenitoare când se duse jos pentru a vedea dacă cearta cu sora ei rămăsese cumva neremarcată, ori, mai degrabă, neauzită. Prima care o întrebă dacă se simţea bine fu chiar mătuşa ei. Dacă nu ar fi observat cât era de îngrijorată, ar fi putut crede că se referise la starea ei ca urmare a călătoriei.

Apoi şi Chad o întrebase discret exact acelaşi lucru, părând la fel de preocupat.

Însă în clipa aceea se simţea atât de ruşinată, încât era gata-gata să pornească în fugă la etaj şi să nu mai coboare de acolo în vecii vecilor. Dar în secunda aceea, tatăl lui Chad, care tocmai se întorcea de afară, o măsură cu privirea din creştet până în tălpi şi spuse:

— Măi, să fiu al naibii. Deci ai învins? Bravo ţie, puştoaico!

Desigur, făcea această presupunere pentru că vânătăile nu erau prezente în zonele vizibile, remarcă ea, necăjindu-se. N-a aflat niciodată cum de avusese tăria de a replica:

— N-a existat nicio câştigătoare.

— Ei, asta e şi mai rău, mormăi el. Apoi adăugă ursuz: Data viitoare trebuie să câştigi. Fă în aşa fel încât vânătăile alea să valoreze ceva.

Ea pufni în râs. Un râs pe jumătate isteric, dar, una peste alta, ea râse. Şi simţi cum senzaţia aceea de ruşine se topeşte pur şi simplu.

21

Marian începuse să priceapă că era posibil ca cei din Texas să perceapă lucrurile diferit faţă de cei din Est. Motivul ruşinării ei de mai devreme se datora faptului că acasă la ea până şi servitorii ar fi privit cu dispreţ o purtare atât de josnică din partea unor doamne despre care se presupunea că sunt bine-crescute. Persoanele de vârsta lor ar fi fost de-a dreptul scandalizate. Tatăl lor i-ar fi muştruluit pe servitori şi ar fi alintat-o pe Amanda până ce aceasta ar fi început să se simtă ceva mai bine. Se recurgea la tot ce era posibil pentru ca cele două fete să nu-şi manifeste nemulţumirile în public, ceea ce, de multe ori, se dovedea a fi un test al răbdării dus la extrem.

Însă aici lucrurile stăteau cu totul altfel. În două dintre oraşele prin care trecuseră, văzuse cum bărbaţii se luau la bătaie în mijlocul străzii. În unul dintre oraşe, tocmai se sfârşea o luptă cu arme. Dar cum în regiune mişunau atâţia bandiţi, nici nu era de mirare că oamenii cumsecade ajungeau să cadă pradă instinctelor primare. Dacă aveai probleme, atunci le rezolvai cu ajutorul pumnilor şi al armelor. În fine, cel puţin bărbaţii procedau astfel. În aparenţă, şi femeile puteau face asta, fără să ridice prea mult din sprâncene.

Marian se gândea la toate acestea în timp ce îi

asculta pe Chad şi pe tatăl său cum „recuperau timpul pierdut” – cei doi nu se văzuseră de şapte luni de zile. Iar Kathleen se alătură discuţiei lor despre hoţii de vite, despre un mic jaf de bancă petrecut la doar patruzeci de mile distanţă, o luptă cu arme între doi dintre îngrijitorii de vite ai lui Stuart – amândoi supravieţuiseră, dar fuseseră concediaţi din această pricină –, despre un hoţ de cai care se spânzurase pentru a nu ajunge să fie judecat.

Era fascinată de faptul că mătuşa ei nu era defel şocată de întâmplări ca acelea. În afară de asta, Kathleen era surprinzătoare din multe puncte de vedere.

Nu era în vârstă, aşa cum îşi închipuise Marian. Sau cel puţin nu arăta. Părul ei era ca întotdeauna de un roşu-strălucitor. Îl purta într-o coafură simplă, împletit în coadă. Bluza albă şi fusta largă de culoare maro nu aveau niciun fel de ornament. Nicio bijuterie şi nici măcar verigheta care să arate că acum era văduvă. Însă zâmbetul ei era de-a dreptul minunat. Cine oare mai avea nevoie de dantelării şi de volane când poseda un asemenea zâmbet?

Cu pielea bronzată şi cu toată înfăţişarea ei, nu era o femeie la modă, însă rămânea la fel de frumoasă. Bine făcută şi cu o sănătate de fier, simpatică, deschisă şi relaxată, asta deoarece Amanda nu-şi făcuse încă apariţia pentru a crea tot felul de tensiuni, Kathleen se dovedea o companie foarte plăcută. Marian constată cu uşurare că o

plăcea deja nespus de mult.

Surprinzător, starea de încordare apăru din nou, fără ajutorul Amandei, când Spencer Evans veni să-şi recupereze trăsura pe care le-o împrumutase şi care sosise la o oră atât de târzie, încât Kathleen fu obligată să-l invite la cină şi să-l găzduiască peste noapte. Dar nu mai dispunea totuşi de camere libere, fiindcă Stuart rămăsese aici încă o noapte, iar fetele şi menajera aveau fiecare camera lor.

— Mă mulţumesc să stau la barăci, Red, spuse Spencer, pe când se aşeza comod pe una dintre canapele.

Marian se simţi ofensată auzind că el îi spune „Red” mătuşii sale. Acelaşi lucru se petrecu şi ceva mai târziu, când Chad o numi la fel, iar ea îşi dădu seama că acesta era numele de alint al lui Kathleen. Îi displăcu aerul nonşalant al lui Spencer pentru că era evident că Chad nu-l simpatiza.

Kathleen se dovedi o gazdă plină de graţie, cu toate că nu-l cunoştea prea bine pe Spencer. Stuart îl tratã ca pe un vechi amic, însă ea avea să descopere ceva mai târziu că aşa obişnuia el să se poarte cu toată lumea, până la proba contrarie. Chad abia dacă îi adresă două vorbe şi celălalt procedă întocmai, însă ăsta era, probabil, un lucru bun. Tensiunea dintre cei doi era aproape palpabilă.

Cu toate că lui Marian îi plăcea de obicei să fie

ignorată, aşa cum proceda Spencer în privinţa ei, ea găsi că e de-a dreptul jignitor să fii *totalmente* ignorată, de parcă el nici nu i-ar fi remarcat prezenţa. Majoritatea bărbaţilor o priveau, chiar dacă ochii lor nu zăboveau niciodată asupra ei, însă Spencer se încăpăţâna să nu se uite în direcţia ei nici măcar o singură dată.

Din fericire, Kathleen nu insistase să le facă cunoştinţă, mai ales după ce Spencer menţionă pe un ton direct că o cunoscuse pe nepoata sa cu o zi înainte. Pe nepoată, nu pe nepoate. Dar cu siguranţă, Kathleen presupusese că el făcuse referire la nepoata care era de faţă. În timp ce pentru Marian era foarte limpede că el se referise la cea pe care o aştepta cu nerăbdare să-şi facă apariţia.

Amanda întârziase mult, atât de mult, încât lui Kathleen îi fu imposibil să mai amâne servirea cinei – bucătăreasa o trimisese pe fiica ei, Rita, în trei rânduri să tragă cu ochiul şi să facă semn cu capul către sala de mese. Oarecum buimacă pentru că nu era obişnuită să aibă atâţia oaspeţi, şi pentru că nici nu dorea să le prelungească aşteptarea în timp ce aromele apetisante se răspândeau în întreaga casă Kathleen îi conduse pe cei prezenţi spre sala de mese.

Cum era de aşteptat sau cel puţin aşa cum se aştepta Marian, Amanda îşi făcu apariţia după ce fiecare se

aşezase la locul său. La urma urmei, apariţiile în stil mare erau punctul ei forte, făcându-i o plăcere deosebită ca toţi ceilalţi s-o aştepte. După părerea ei, merita s-o aştepţi. Din nefericire, majoritatea bărbaţilor gândeau asemenea ei, iar cei prezenţi nu reprezentau nici ei o excepţie.

Cu toate astea, nu se putea nega că în seara aceea Amanda era nespus de frumoasă. Părul ei fusese spălat şi coafat cu mare artă. Ella Mae pierduse multă vreme cu călcarea uneia dintre cele mai frumoase rochii. În plus, Amanda dormise aproape toată după-amiaza.

În orice caz, era toată numai un zâmbet în clipa când anunţă:

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnilor. Însă cred că vă imaginaţi că după un voiaj atât de îngrozitor aveam nevoie de ceva mai multă odihnă.

Spencer şi Chad săriră imediat în picioare, având întipărită pe chip o expresie stupidă de buimăceală. Chiar şi Stuart rămase cu gura puţin întredeschisă pe când se holba la apariţia aceea. Numai Marian băgă de seamă că mătuşa lor fusese în mod deliberat exclusă din rândul celor salutaţi – în fine, probabil că şi Kathleen observase.

Amanda se decise să transforme sufrageria în propria ei Curte. Se străduia din răsputeri să fie seducătoare – ceea ce însemna că voia să prindă în mreje pe fiecare dintre bărbaţii prezenţi, inclusiv pe tatăl lui

Chad. Considera probabil că era amuzant ca tatăl şi fiul să se lupte pentru ea.

Dar, avu parte de o surpriză. Stuart o fi fost el uimit pe moment de frumuseţea ei, dar nu trecu multă vreme până să observe că se arăta mult mai interesat de mâncare decât de taifasul cu o persoană atât de tânără, încât ar fi putut foarte bine să-i fie fiică.

Marian era destul de aproape ca să-l audă şoptindu-i lui Kathleen:

— Te-ai supăra pe mine, Red, dacă aş lua-o pe bucătăreasa ta la mine acasă?

— Bineînţeles.

El se încruntă, deşi era evident că doar se maimuţărea.

— Aseară am crezut că am avut pur şi simplu noroc. Dar în seara asta nu pot să nu recunosc că e una dintre cele mai bune haleli de care am avut parte vreodată. Eşti sigură că te vei supăra?

— Nu poţi fura bucătăreasa unei puicuţe, mai ales atunci când puicuţa nu se pricepe să gătească.

El pufni în râs auzind admonestarea ei.

— Atunci bănuiesc că singura soluţie ar fi să trec pe aici mult mai des. Sper să nu te deranjeze faptul că vei avea oaspeţi.

— Nicidecum. Vei fi întotdeauna bine-venit.

Marian observă roşeaţa din obrajii mătuşii sale şi înţelese că era topită după Stuart. Nu putea preciza dacă el era conştient sau nu de lucrul acesta. Semnalele erau unele subtile, însă existau: acele înroşiri nejustificate, privirile acelea ascunse în clipele în care ea credea că nimeni nu va băga de seamă.

Doamne, Dumnezeule, Marian spera să nu se dea şi ea astfel de gol în privinţa lui Chad. Probabil că o făcuse, dar pentru că nimeni nu-i acorda atenţie, doar Ella Mae avea şanse să descopere cum stau lucrurile. Şi ea roşea mult, din te miri ce, sau pur şi simplu pentru că stătea la masă alături de Chad.

Genunchii lor se loviră unul de altul. Coatele li se ciocniră. Marian murmura scuze de fiecare dată, chiar şi atunci când vina nu era a ei. Însă el nu dădea semne că ar fi auzit-o, fiind prea ocupat cu sorbirea fiecărui cuvinţel rostit de gura Amandei. Marian îl călcă pe picior în mod deliberat. Cu putere. El nici măcar asta nu luă în seamă.

Ajunseseră deja la desert, când Chad o trase deoparte, zicându-i:

— Dacă n-aş şti deja ce slab simţ de orientare ai, aş zice că mă ataci. Şi acum de ce naiba roşeşti? Te tachinam, doar atât.

Bărbaţii nu o *tachinau*. Nu era genul de persoană pe care ei să o tachineze cu plăcere. Şi în afară de asta, ea

chiar îl atacase, pentru că era mai mult decât evident că se lăsa prostit de Amanda.

Fu scutită de răspuns, deoarece Amanda observase că atenţia lui s-a îndepărtat de ea pentru o secundă, astfel că, un lucru tipic pentru ea, pentru a o recupera, îi adresă chiar lui următoarea întrebare. Ceea ce îl deranjă nespus pe Spencer, deoarece el încerca să-i capteze atenţia în exclusivitate. Amanda îl cucerise definitiv.

Spencer tocmai îi povestea despre propriul său saloon. Marian găsi că numele acestuia era destul de ciudat pentru a menţiona acest lucru faţă de Kathleen, care şedea pe scaunul din stânga ei.

— L-am auzit bine oare? Saloon-ul lui poartă numele de Not Here?

— Da.

— Nu găseşti că e un nume ciudat?

— Nu mai mult decât altele. Cu cât e mai mare numărul străinilor, cu atât apar denumiri mai stranii în această zonă.

— Acum, că ai spus-o, aprobă Marian, cred că îmi amintesc câteva firme ciudate pe care le-am întâlnit în timpul acestei călătorii, atât de stranii, încât nu mi-am putut imagina ce afacere se desfăşura în localurile acelea.

Kathleen aprobă.

— Exact aşa s-a întâmplat şi cu saloon-ul No Tea

Here. Un nume sugestiv, dar ciudat în esenţă. Cred că bătrânul Evans a vrut să se asigure că clienţii nu vor confunda localul lui cu altceva. Dar cu trecerea anilor, două dintre litere au căzut, T-ul şi A-ul de la Tea[1]. Apoi un pictor care a trecut prin oraş a fost rugat să facă o firmă nouă, însă tipul a băut câteva păhărele în plus, înainte de a se pune pe lucru, şi a părăsit oraşul până să apuce domnul Evans să-i vadă opera. Ulterior, a decis s-o lase aşa şi să atârne totuşi firma cea nouă, cel puţin până la găsirea unui alt pictor.

— Lucru care nu s-a mai întâmplat, concluzionă Marian.

— Oh, prin oraş au mai trecut mulţi pictori, ba unul chiar şi-a deschis o prăvălie şi încă mai locuieşte aici. Dar pe vremea aceea, oamenii se obişnuiseră deja cu Not Here. În plus, chiar şi în cimitir există o piatră funerară pe care se poate citi: „Andy a murit la Not Here, dar un pic mai încolo, sau poate dincolo? Cine mai ştie, în afară de cineva care a fost la Not Here şi a băgat de seamă?” Toată lumea a considerat că după aceea ar fi o ruşine ca numele localului să mai fie schimbat.

Marian zâmbi.

— Asta ar face ca numele să fie nemuritor, nu-i aşa?

— Nu dacă cineva va afla cine era Andy în realitate, remarcă Chad de lângă ea. N-a fost decât un nemernic

1 „Ceai“ (nota trad.).

care trecea pe aici şi care a murit chiar în incinta saloon-ului, la puţin timp după ce a fost montată firma cea nouă. Pe vremea aceea, bătrânul Evans era tachinat pe seama acelei firme, iar cioplitorul de monumente funerare a vrut să facă şi el haz prin inscripţia aceea criptică.

Marian roşi din nou. El fusese, de fapt, atent la conversaţia ei şi nu la cea a Amandei? De fapt, dacă se gândea mai bine, lucrul nu era *chiar atât* de surprinzător. Era posibil ca Amanda să răpească atenţia unui bărbat; însă o făcea prin intermediul frumuseţii sale şi nu printr-o personalitate provocatoare sau printr-o conversaţie interesantă. Conversaţia ajungea să te plictisească destul de repede, pentru că, de obicei, se concentra asupra propriei ei persoane.

22

Marian întâmpină o nouă zi cu un plăcut sentiment de optimism. Soarele strălucea cu putere. Aroma biscuiţilor proaspăt pregătiţi se împrăştia până la etaj. Îi plăcea casa unde avea să locuiască, precum şi camera ce-i fusese repartizată. Era destul de spaţioasă şi prevăzută cu mai multe ferestre prin care pătrundea briza blândă. O încăpere situată pe colţ, una dintre laturi dând spre barăci, către grajd şi către grădina din spatele casei, cealaltă oferind o privelişte clară şi neobstrucţionată, atât cât puteai cuprinde cu privirea.

Ar putea să se apuce din nou de pictat dacă reuşea să găsească în Trenton ustensilele de care avea nevoie. Exista cu siguranţă o cameră unde să aşeze şevaletul şi să dispună şi de lumină suficientă. Renunţase de câţiva ani buni la acest mod plăcut de petrecere a timpului, imediat după ce intenţionase să expună cel mai reuşit tablou al său în salonaşul casei, iar tatăl ei ridiculizase ideea respectivă, începând apoi, împreună cu Amanda, să-i subestimeze talentul. De atunci nu se mai atinsese de penel.

Însă acum doar sora ei mai putea să-şi bată joc de eforturile sale, iar ea spera că nu pentru multă vreme. Fie că Amanda avea să obţină ceea ce-şi dorea, plecând acasă odată cu binecuvântarea lui Kathleen pentru a se căsători

cu cine i-o plăcea, fie că avea să accepte prima ofertă de căsătorie pe care avea să o primească chiar aici, târându-l apoi pe noul soţ până la Haverhill, Marian bănuia că lucrul acesta avea să se petreacă cât de curând, fiindcă Amanda nu se lăsa pe tânjeală atunci când hotăra ce avea de făcut. Iar asta contribuia substanţial la starea de optimism a lui Marian.

Marian era conştientă că venise vremea să nu-şi mai distorsioneze aspectul exterior şi să înceapă să ducă o viaţă normală, după placul ei. Lucrul acesta îi dădea emoţii. Se săturase de atâta prefăcătorie, se săturase să tot insulte bărbaţii, pentru ca aceştia să se îndepărteze de ea. Acasă, îşi „tăiase" orice punte de comunicare, aşa că orice bărbat care ar fi putut să-i fie pretendent sfârşise prin a o dispreţui. Însă aici avea şansa de a o lua de la capăt, în cazul în care Amanda avea să plece cât mai curând, şi nu prea târziu.

Până în prezent, aici o dispreţuia un singur bărbat, iar ea spera ca situaţia să rămână neschimbată. Se întâmpla ca acesta să fie şi singurul bărbat care făcea ca pulsul ei s-o ia la goană într-un ritm îngrozitor. Dar un alt motiv de optimism avea legătură cu el. Poate că el avea să priceapă dacă i se va oferi o explicaţie completă. Poate că vor avea şansa unui nou început, atâta timp cât Amanda nu va decide să se folosească de el pentru a se întoarce acasă.

Faptul că acum era fascinat de Amanda nu reprezenta totuşi un obstacol de netrecut, aşa cum părea la prima vedere. Majoritatea bărbaţilor tineri fuseseră fascinaţi de persoana ei până în secunda în care ea îşi dezvăluise adevăratul caracter. Chad nu părea definitiv fermecat de Amanda, din moment ce, seara trecută, îşi îndreptase atenţia spre Marian, în două rânduri, pe parcursul cinei. Ba o şi *tachinase* sau cel puţin asta fusese afirmaţia lui. În concluzie, poate că la urma urmei, nu reuşise atât de bine în încercarea ei de a-l determina să o dispreţuiască.

Toate acestea nu erau decât nişte speranţe pe care le nutrea Marian în timp ce se îmbrăca pentru a coborî la parter. Dar oricum ar fi fost, optimismul ei se afla la cote înalte. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai avusese o stare de spirit atât de bună.

Probabil că fusese mult prea îngrijorată cu privire la felul cum avea să fie primită aici. La urma urmei, Kathleen era sora lui Mortimer. *Ar fi putut* să-i semene. Dar nu-i semăna. Deloc. Iar temerile lui Marian fuseseră spulberate de primirea caldă cu care o întâmpinase.

Sufrageria încăpătoare era goală în clipa în care ea pătrunse acolo. Reuşi să ajungă la bucătărie, unde dădu doar peste Consuela, bucătăreasa. Femeie înaltă şi trupeşă, de vârstă mijlocie, care cu siguranţă degusta cu

mare poftă ceea ce gătea, Consuela era originară din Mexic, însă fusese crescută în Texas, aşa că folosea acelaşi ton domol pe care Marian îl tot auzise în jurul ei încă de la sosire. Fără a rosti o vorbă, Consuela îi puse repede în braţe un platou arhiplin, mâncarea fiind mult prea multă pentru a fi consumată la o singură masă. Cu toate astea, se aşează în faţa mesei de lucru, încercând să-şi facă un locşor.

— Am întârziat?

Bucătăreasa dădu din umeri.

— Depinde ce vrei să faci. Dacă vrei să mănânci alături de Red, atunci trebuie să te scoli odată cu ivirea zorilor. Lucrul începe devreme aici, iar asta e o fermă unde se munceşte mult. Dar mesele nu se servesc la ore fixe. Red mănâncă atunci când se trezeşte, apoi încă o dată, la prânz, când vine pe aici – dacă vine. Nu vine întotdeauna. Iar apoi încă o dată când se lasă seara. Dar mâncarea e mereu la discreţie, aşa că te poţi servi oricând ţi se face foame.

După ce termină de spus toate acestea, femeia păru oarecum stânjenită. Marian ghici că ea nu era obişnuită să vorbească atât de mult sau să aibă în bucătăria ei pe altcineva în afară de Kathleen şi de fiica sa, Rita.

Marian surâse.

— Mulţumesc. Am să încerc să mă scol ceva mai devreme, ca să mănânc alături de mătuşa mea. Cred că mi-

ar plăcea să fac asta.

Femeia îi întoarse zâmbetul. Marian avu sentimentul că spusese ceea ce trebuia, şi, ca atare, tocmai fusese acceptată drept un nou membru al casei.

Amanda încă dormea, bineînţeles. Pentru ea era ceva normal să stea în pat douăsprezece ore pe zi, indiferent că dormea sau nu timp de douăsprezece ore. Somnul de frumuseţe, cum îl numea ea. Marian îşi imagină că Stuart părăsise deja casa la primele ore ale dimineţii, iar în ce îl privea pe Spencer, ori plecase, ori era şi el unul dintre cei care se sculau târziu, din pricina orelor pe care le pierdea ca patron de saloon. După câte se părea, Chad se întorsese la slujba pe care o îndeplinea pentru Kathleen, aşa că nu se aştepta să-l vadă în cursul zilei de astăzi.

Imediat după micul dejun se strecură afară. Ziua era deja toridă, dar căldura era uscată, iar briza blândă dădea târcoale fermei, făcând ca temperatura să nu fie atât de insuportabilă deocamdată.

Norul de praf ce se ridica la orizont îi indica faptul că cineva venea călare către fermă. Speră să fie Kathleen, dar când calul se apropie ceva mai mult ea observă că era vorba de unul dintre îngrijitori. Aşteptă lângă grajd, însă bărbatul nu se îndreptă într-acolo, ci direct spre barăcile care se aflau undeva în apropiere. O observă şi îşi ridică pălăria, oferindu-i, în trecere, chiar şi un surâs amical.

Surâsul o încurajă să se apropie de el şi să se prezinte, înainte ca el să se facă nevăzut în baracă. De obicei, nu avea atâta tupeu, însă de acum înainte avea să locuiască aici, aşa că nu dorea să se izoleze de oamenii de la fermă.

— Bună dimineaţa, strigă ea, pe când îngrijitorul descăleca. Numele meu e Marian Laton.

El o privi din nou, aşteptând ca ea să se apropie şi mai mult.

— Lonny Judson, domniţă. Lucrez ca supraveghetor pentru Red – sau voi lucra cât de curând. Chad mă învaţă meserie.

Era un tânăr chipeş care se apropia de douăzeci şi cinci de ani, cu părul blond şi ochii verzi. Purta o barbă scurtă, într-o nuanţă ceva mai închisă decât culoarea părului. Credea probabil că îl face să arate mai în vârstă, mai mult ca sigur pentru a avea succes în meseria pentru care se instruia. Nu reuşise, dar la urma urmei, ieri, la sosire, ea văzuse câţiva îngrijitori de vite foarte tineri, aproape de aceeaşi vârstă cu ea, deci probabil că lucrul acesta nici nu avea importanţă.

— Încântată de cunoştinţă, Lonny. Ştii cumva dacă mătuşa mea va veni acasă la prânz?

— N-aş crede, domniţă. În timpul nopţii au dispărut câteva vite. Ea a scotocit întreaga fermă încă de dimineaţă,

căutându-le.

Marian se simţi dezamăgită. Sperase că va sta ceva mai mult de vorbă cu mătuşa ei, pentru a o cunoaşte mai bine.

— Vitele obişnuiesc să hoinărească astfel?

— Da, domniţă, cu toate că nu ajung prea departe – cu excepţia cazurilor când li se dă o mână de ajutor.

— Li se dă o mână de ajutor?

— Sunt şutite.

— Şutite?

El chicoti.

— Scuze. Nu am întâlnit prea multe persoane din Est. Probabil că nu pricepeţi limbajul pe care îl folosim în această regiune. Se referă la furatul vitelor, mai ales atunci când se schimbă marcajul pentru a ascunde fapta. Există bărbaţi recunoscuţi pentru faptul că au pus pe picioare o fermă cu vite furate, cu toate că astăzi se fură în schimbul unui profit imediat, cornutele fiind mânate către sud, ca apoi să fie vândute peste graniţă, în Mexic.

Marian se încruntă.

— Vitele mătuşii sunt furate regulat?

— Nu, cireada ei nu e atât de numeroasă, încât să poată deveni ţinta unei asemenea operaţiuni, nu e atât de mare ca a familiei Kinkaid. Ea observă imediat, chiar dacă e vorba de o singură vită, şi porneşte în căutarea ei.

Fermele mari, cum e cea a tatălui lui Chad, au prea multe vite pentru ca cineva să observe că acolo lipsesc o sută, iar dincolo altă sută, aşa că hoţii îşi concentrează atenţia asupra lor.

— E o chestie ilegală, nu-i aşa?

El rânji spre ea.

— Da, domniţă, dar nu e pedepsită la fel de aspru precum furtul cailor. Totul depinde de fermier. Red dă totul uitării, dacă vita aceea a fost furată pentru a hrăni o familie înfometată. Dar dacă prinde nişte hoţi adevăraţi care voiau să-i fure cireada, atunci îi escortează ea însăşi până la şerif. Fapta nu e considerată o crimă, însă bărbatul poate rămâne în închisoare o bună bucată de vreme, aşa că hoţii umblă disperaţi după mâncare şi după comiterea unor fărădelegi.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru informaţie, domnule Judson, apreciez gestul.

— Doar Lonny, vă rog. Moi, cei de aici, nu ne formalizăm.

— Bine, Lonny. Cu toate astea, mă îngrijorează faptul că mătuşa mea nu va lua prânzul. Crezi că…

— Acolo, la păşune, avem şi noi un bucătar, interveni el. O să halească ea ceva până la apusul soarelui. Nu trebuie să vă faceţi griji pentru ea, dar dacă vreţi să veniţi la păşune să o căutaţi, pot să vă pregătesc un cal.

— Nu, eu… ei bine, da, mi-ar plăcea, dar încă nu ştiu să călăresc.

— Carl a plecat deja cu căruţa, că altfel v-aţi fi dus cu el. Puteţi încăleca pe armăsarul meu, cireada nu e atât de departe astăzi.

— Marian îi oferi un zâmbet strălucitor.

— Mi-ar face plăcere, mulţumesc.

Zâmbetul ei îl făcu să roşească.

— Daţi-mi doar câteva minute ca să-mi schimb hainele, încă sunt ud de la căzătura în râu, când am trecut pe partea cealaltă ca să iau urma vitei pierdute. Mi s-a părut că au un miros suspect, că altfel aş fi lăsat aerul să mă zvânte. Ridică privirea către cerul fără urmă de nor. Iar dumneavoastră nu va trebui să vă petreceţi toată ziua la păşune. Vă puteţi întoarce împreună cu Carl. El pleacă, de obicei, după cină.

— Ar fi tare bine.

El aprobă.

— Ar fi bine să vă puneţi o pălărie cu boruri largi şi ceva de îmbrăcat cu mânecă lungă. Nu vreau să fiu eu vinovat dacă vă arde soarele.

— S-ar putea să găsesc ceva cu mânecă lungă, însă bonetele mele nu cred că au borurile acelea despre care vorbeai. O umbreluţă ar fi bună?

El chicoti.

— S-ar putea să fie, dar băieţii s-ar porni atât de tare pe râs, încât n-ar mai fi în stare să-şi termine treaba. Pe aici nu prea vedem domnişoare cu umbreluţe care să şi călărească. Puteţi împrumuta o pălărie de la una dintre femeile care lucrează la conac. Vin să vă iau în cinci minute din faţa intrării.

Marian aprobă şi o luă la fugă pentru a găsi ceva care s-o protejeze împotriva razelor soarelui. Consuela avea într-adevăr o astfel de pălărie pe care i-o putea da cu împrumut. O văzuse mai devreme atârnând într-un cârlig aflat pe uşa bucătăriei. Era mult prea mare pentru ea, dar pentru astăzi se va dovedi tocmai bună.

Era nerăbdătoare, ba chiar emoţionată pe când îşi schimba bluza în mare grabă, gândindu-se că la păşune s-ar putea să dea peste Chad. Va fi chiar distractiv, din moment ce tot nu avea cu ce să-şi ocupe timpul până când îşi va da seama ce îndeletnicire ar putea să găsească aici, la o fermă productivă. Avea de gând să discute cu mătuşa sa şi despre acest aspect.

23

Cireada păştea undeva în apropiere, aşa că drumul nu fu chiar atât de lung, mai puţin de o milă distanţă. A doua zi, vitele puteau fi într-un loc mult mai îndepărtat. Lonny îi explică lui Marian că cireada obişnuia să hoinărească destul de mult, de la un ochi de apă la altul, până la râu şi înapoi. Fusese un mare noroc că cireada se afla atât de aproape, fiindcă Marian nimerise chiar pe partea din spate a calului lui Lonny, poziţia fiind nu numai incomodă, ci şi enervantă.

Când acceptase invitaţia lui Lonny, nu-i trecuse prin cap că fusta ei lungă ar putea cumva s-o împiedice să meargă călare. Nici el nu se gândise la asta. Dar ei i se părea dezgustător să-şi ceară scuze şi ar fi fost de-a dreptul dezamăgită în caz că ar fi fost obligată să o facă, aşa că fu nevoită să se descurce.

Când dădu cu ochii de cireadă, Marian fu nespus de surprinsă. Auzise de mai multe ori spunându-se că cireada lui Kathleen era destul de mică în comparaţie cu altele, dar aşa cum o vedea ea acum păscând, i se păru nemaipomenit de mare.

În mijlocul cirezii se afla un animal care-i atrase imediat atenţia.

— Ce e asta?

Lonny nu pricepu cu exactitate la ce se referea, aşa că ea îi arătă cu mâna.

El începu să chicotească.

— Aceea e Sally. Nu prea vezi mulţi bivoli prin zonă, cirezile au cam dispărut. Însă unul dintre ei a început să hoinărească într-o iarnă şi s-a rătăcit, aşa că s-a hotărât să rămână aici. Cireada o tolerează pentru că e cuminte. E aici de atâta amar de vreme, încât bătrânica probabil că îşi imaginează că e una de-a lor.

Marian continuă să o privească cu atenţie. Bivoliţa era de două ori mai mare decât o vită. Şi era tare urâţică. Nici nu-ţi găseai cuvintele pentru a o descrie. În fine, era cât se poate de urâţică. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, şi…

Se petrecuse mult prea repede. Acum un minut şedea frumos pe spinarea calului, pentru ca în clipa următoare să se trezească aruncată la pământ. N-ar fi trebuit să ridice braţul de pe spinarea lui Lonny pentru a face semn către bivoliţă. Ar fi trebuit să fie atentă şi să-şi dea seama că tocmai în secunda aceea treceau peste un mic şanţ.

Şanţul nu era prea adânc, dar calul îşi închipuise, probabil, contrariul, aşa că se hotărâse să sară peste el – şi în secunda aceea o aruncase pe Marian de la locul ei. În cădere, se agăţase de braţul lui Lonny, dar el nu putuse

face nimic ca ea să nu alunece în noroi. Însă reuşi cu destulă rapiditate să o apuce de antebraţ şi s-o menţină în poziţia cu pricina, astfel că, deşi nu mai era pe spinarea calului, nu alunecase definitiv la pământ. Rămase la câţiva centimetri distanţă de acesta, până când el reuşi să oprească animalul ce se tot învârtea în cerc, în ciuda greutăţii ei şi a lui Lonny, care se aplecase în faţă pentru a o putea susţine, reuşind astfel să o tragă într-o parte. După ce opri calul, lui îi fu mult mai uşor să o lase să cadă la pământ. Era simplu pentru el, însă ei, stând aşa la picioarele calului, nu i se părea că ar fi deocamdată în siguranţă. Şi nici după ce reuşi să se ridice în picioare. Era ameţită. Avea impresia că braţul îi fusese deja smuls de la locul lui. Pălăria prea mare alunecase mult în faţă, mişcând de la locul ei perechea de ochelari, care acum stătea strâmb, pe jumătate căzută de pe nas. Se porni să tuşească din pricina prafului inhalat, târându-şi cizmele prin noroi.

— La naiba, era cât pe ce, zise Lonny pe când descăleca, purtându-se ca şi cum ar fi fost eroul zilei.

Era adevărat că n-o lăsase să cadă de-a dreptul în noroi, dar ea, oricum, alunecase şi trăsese o sperietură pe cinste, aşa că, pentru moment, nu era tocmai recunoscătoare.

— Poate că ar fi mai bine dacă ai împuşca animalul

ăsta, spuse ea mai mult mormăind. Ne-a aruncat pe amândoi de pe spinarea lui. Probabil că acum îşi închipuie că a fost vorba de o distracţie.

Se auzi un hohot de râs şi, din nefericire, ea îl recunoscu imediat şi simţi cum obrajii îi iau foc pe dată.

— Tocmai voiam să te întreb dacă te simţi bine, zise Chad întinzându-i mâna pentru a o ajuta. Dar dacă vorbeşti pe tonul ăsta, înseamnă că eşti în regulă.

Marian nu-l luă de mână, nu imediat. El apăruse aşa, de nicăieri – în fine, ea auzise vag cum un alt cal se apropia de locul unde erau ei. Însă asta însemna că fusese martor al căzăturii ei, aşa că ruşinea era totală. Deja gândea despre ea că e cea mai împiedicată fiinţă din lume. Nu era nevoie să-i întărească această impresie.

Înainte de a-i lua mâna, îşi rezervă un moment pentru a-şi aranja ochelarii şi pălăria. Apoi sări în picioare. Făcuse bine că îi întinsese mâna stângă, deoarece dreapta încă o mai durea şi ar fi ţipat dacă el ar fi strâns-o atât de tare. În timpul acesta, pălăria împrumutată alunecă din nou, de data asta spre ceafa. Se opri în coc pe care îl deranjă nu definitiv, dar suficient ca părul să nu mai fie atât de strâns.

În secunda aceea avea chef să ţipe şi, văzând cât de amuzat o privea Chad, îşi dădu seama că tot ce putea face era să se abţină.

— Ţi-am admirat ceva mai mult bivoliţa, zise ea nervoasă pe post de scuză.

El îşi împinse pălăria spre ceafa.

— Nu e bivoliţa mea. E bivoliţa lui Red. Ea i-a dat voie lui Sally să rămână. Eu, dacă aş fi fost aici la momentul respectiv, i-aş fi adus-o acasă, pentru cină.

Lonny îl privi pe Chad cu subînţeles. Marian probabil că nu pricepu mişcarea.

— E prea urâtă ca s-o mănânci, sublinie ea.

Asta îi făcu pe bărbaţi să râdă din nou. Lonny explică:

— Ca să fii mâncată, nu trebuie să fii drăguţă. Însă cowboy-i preferă vitele. Bivolii sunt mult prea tari. Iar Chad glumea doar. El o protejează pe Sally aşa cum o face şi Red. Dacă bătrânica a supravieţuit atâta timp, atunci înseamnă că merită să-şi sfârşească zilele în linişte.

Marian găsi că sentimentul era admirabil, dar nu declară nimic în sensul acesta. Era încă supărată pe Chad pentru că acesta râsese pe seama ei.

Chad se răsuci în cele din urmă spre Lonny şi-l întrebă:

— Ce caută ea aici?

— A venit s-o vadă pe Red. S-a întors?

— Nu, dar tu ştii cum e ea. Nu se dă bătută până ce nu găseşte vitele alea. Nu trebuia s-o ajuţi?

Lonny roşi din pricina privirii fixe a lui Chad.

— A trebuit să-mi schimb hainele după ce calul meu s-a împiedicat de o creangă căzută în râu şi m-a trântit cât colo. O să mai dau chiar acum o raită.

Marian se trezi doar în compania lui Chad. În apropiere, se aflau câţiva îngrijitori, unii ocupându-se de vite, iar alţii stând în jurul unui foc de tabără, dar niciunul nu era atât de aproape, încât să fie scutită de senzaţia că rămăsese singură cu el.

Era stânjenită, însă nu numai din pricina căzăturii.

— Ce fac ei acolo? întrebă ea, încercând să-l determine să-şi mute privirea aţintită asupra ei.

El se uită în direcţia în care arăta ea cu capul.

— Numerotează o parte din noile capete.

— Pot să privesc şi eu?

— Doar dacă suporţi mirosul.

Ea strâmbă din nas. Nu făcuse imediat legătura între numerotare şi arderea părului şi a pielii vitei.

— Nu contează. Ar trebui să mă întorc la fermă, din moment ce mătuşa mea nu se află aici. Bucătarul şi căruţa lui vor ajunge curând aici? Lonny spunea că aş putea să mă întorc în căruţă.

— Carl a plecat deja. A venit puţin mai devreme, ne-a pregătit o oală cu chili, şi apoi s-a dus să ia nişte brânză proaspătă de la una din fermele din apropiere.

Ea se încruntă, uitându-se în urma ei, în direcţia fermei.

— Cred că m-aş putea întoarce pe jos.

El ridică o sprânceană.

— Ai fi în stare să mergi pe jos preţ de o milă, numai să nu mă rogi pe mine să te conduc?

Răspunsul era categoric afirmativ, dar ea nu-l dădu ca niciunul dintre ei să nu se simtă prost. Măcar avea o scuză ca să nu se apropie atât de mult de el, căci nu credea că va reuşi să-i facă faţă. Apropierea de el i-ar fi adus aminte de sărutarea din seara precedentă…

— Mai degrabă n-aş vrea să încalec atât de repede, admise ea.

El rânji, liniştindu-se.

— E altceva să călăreşti în doi atunci când stai dreaptă în şa, dar când o faci stând pe o parte, şi asta în spatele celui care ţine hăţurile, e ca şi cum ai vrea într-adevăr să cazi – după cum ai văzut. Cea mai bună metodă de a descoperi că un cal nu e atât de periculos, precum crezi în aceste clipe, este să încaleci unul. Am să te aşez în partea din faţă. Nu vei avea cum să aluneci din braţele mele.

Nu mai aşteptă un alt refuz din partea ei. Încălecă calul, îl mână ceva mai aproape de ea şi îi întinse braţul. Ea se holbă o clipă, frământându-şi buza. Ştia bine că avea

curaj să urce din nou în spinarea animalului. Nu asta era problema. Îi era însă teamă de propriile ei dorinţe. Dar ceea ce o făcu să-l apuce de braţ şi să încalece fu chiar propria ei imagine. Se vedea mergând pe jos prin păşunea aceea cuprinzătoare, printre cactuşi şi tufărişuri, în vreme ce el ar fi venit călare în urma ei, făcând haz de presupusa ei laşitate.

Chad o ţinu strâns între partea mai ridicată a şeii… şi el. Era o strânsoare zdravănă. Ea îi simţea trupul, picioarele, pe când pieptul şi braţele lui o făceau prizoniera lor.

— Linişteşte-te, zise el, amuzat de rigiditatea ei. N-am obiceiul să muşc. Şi nici n-are să dureze prea mult.

El o porni la galop. Era mai degrabă o mişcare lină, care nu o făcu să salte cine ştie ce. Însă ea nu se gândi decât la el. Inima ei o luase deja la goană, şi nu neapărat din pricina galopului. Ştia că nu va cădea din nou.

Braţele lui o încadrau din ambele părţi, unul îi susţinea spatele, iar celălalt se sprijinea în partea din faţă. O ţinea strâns, probabil, pentru a-i crea acea senzaţie de siguranţă. La un moment dat, el mişcă uşor din hăţuri, iar braţul îi alunecă de-a lungul sânilor ei. Ea aproape că scoase un oftat, sperând în acelaşi timp că el nu-şi dăduse seama de ceea ce făcuse sau de ceea ce avea să facă noile ei dorinţe.

— Acum, că te-ai stabilit, ce părere ai de locul ăsta? o întrebă el.

Era recunoscătoare acestei divagări.

— Chiar îmi place, admise ea. Dar, la urma urmei, nu cred că există ceva din această regiune care să-mi displacă.

— Chiar aşa?

Percepu uimirea din tonul lui, fapt care nu era deloc surprinzător. El ascultase până la saturaţie nemulţumirile venite din partea Amandei, imaginându-şi probabil că şi ea era de aceeaşi părere, numai că nu vorbea atât de mult despre lucrul acesta.

— Da, chiar aşa, replică ea. Oamenii sunt atât de prietenoşi ei bine, în afară de acel individ certat cu legea. Şi priveliştea e magnifică. Spaţiile deschise sunt atât de diferite de cele din regiunea de est, iar apusurile sunt atât de frumoase că-mi taie răsuflarea.

— Te cred, zise el chicotind. Să înţeleg că te-ai bine cu Red?

— Cum altfel? E minunată, aşa cum spuneai şi tu. Mă face să mă simt ca acasă, ca şi cum aş locui dintotdeauna alături de ea.

Chad reuşise într-adevăr să îi distragă atenţia, astfel că ajunseră la fermă înainte ca ea să-şi dea seama. În loc să descalece, el îi cuprinse strâns mijlocul cu braţul pentru

a o coborî cu mai multă uşurinţă de pe spinarea calului. Deşi se aplecă puţin pentru a putea face mişcarea cu pricina, braţul lui alunecă totuşi încet peste pieptul şi peste sânii ei, înainte ca picioarele ei să atingă pământul.

Ea gâfâi, pulsul o luă iarăşi la trap, în timp ce gândurile o porniră şi ele de-a valma, şi resimţi în pântec o senzaţie ce semăna cu un vârtej…

Se trezi brusc pe teren solid, lângă verandă, în timp ce Chad spunea:

— Arăţi al naibii de rău cu pălăria aia.

Era exact ce-i trebuia pentru a-şi recăpăta mintea şi simţurile.

— Îţi mulţumesc că ai evidenţiat acest aspect, zise ea indignată. Voiam să folosesc o umbreluţă, dar Lonny a spus că tot ca naiba aş arăta. În fine, nu s-a exprimat chiar aşa. A fost mult mai amabil.

— Am glumit, spuse Chad.

— Cu siguranţă, replică ea, aruncând pălăria cât mai departe posibil.

Încercă să nu ia în seamă hohotul lui de râs pe când se îndrepta spre casă afişând un aer înţepat. Colac peste pupăză, fii cât pe-aci să dea peste Spencer şi peste Amanda care tocmai ieşeau din sufragerie.

Marian o rupse la fugă pe scară reuşind astfel să-i evite, dar nu înainte de-a o auzi pe Amanda spunând:

— Chiar trebuie să pleci atât de repede?

— Deja am întârziat mai mult decât era necesar, dragă, însă nu puteam pleca fără a te vedea din nou.

Marian se opri la capătul de sus al scării pentru a-i urmări cum se îndreptau braţ la braţ spre uşa principală. Purtarea lor era mult prea familiară, având în vedere că cei doi se cunoscuseră de curând, dar, la urma urmei, Amanda obişnuia să lase la o parte formalităţile în cazul celor care se numărau printre favoriţii săi. Iar Spencer era candidatul ideal al favorurilor acordate de sora ei. Era chipeş, plăcut şi, mai mult, era şi proprietarul unui local. Faptul că avea şi rude stabilite în regiunea de est îl făcea, de asemenea, eligibil în intenţiile Amandei pentru a se mărita şi a-l lua cu ea acasă, în cazul în care primul dintre planurile sale ar fi dat greş, iar ea nu ar exaspera-o suficient pe mătuşa lor, încât aceasta s-o trimită la Haverhill cu tot cu moştenire.

După analizarea atitudinii afişate de el cu o seară înainte, Marian nu mai avea absolut nicio îndoială că Spencer era interesat de sora ei. Iar astăzi dăduse pe aici numai pentru a profita de şansa de a o vedea pe Amanda încă o dată. Acum era nevoit să o pornească la galop ca să poată ajunge în oraş înainte de lăsarea întunericului, lăsând trăsura cu mult în urma sa. Şi toate astea folosite drept scuză pentru a putea veni la fermă. Însă cel mai

important era că Amanda îl plăcea în mod evident. Acum, dacă şi planurile ei matrimoniale ar înclina către el…

24

Marian şedea în unul dintre balansoarele înşirate pe veranda spaţioasă, privind vrăjită unul dintre cele mai incredibile apusuri de soare la care fusese martoră vreodată. De-a lungul călătoriei, avusese parte de unele destul de frumoase, însă niciunul nu se comparase cu panorama impresionantă de astăzi. La început, fusese roz, apoi devenise portocaliu, iar apoi se transformase într-un roşu-sângeriu, acoperind în întregime orizontul. Chiar şi soarele, înainte să apună complet, fusese mai mare decât tot ceea ce văzuse ea până acum.

Ştia că mătuşa ei era acum acasă, iar ea ar fi trebuit să meargă înăuntru să o caute, dar nu voia să piardă nicio clipă a acestui asfinţit. Aşa că se bucură nespus când uşa se deschise, iar în pragul ei apăru Kathleen.

— Aici erai, spuse mătuşa, aşezându-se în balansoarul aflat lângă ea.

— Pot să-ţi spun „mătuşa Kathleen”? întrebă Marian pe un ton ezitant. Ştiu că prietenii îţi spun Red, însă „mătuşa Red” sună mult prea… ciudat.

— Scumpete, poţi să-mi spui cum îţi place. Noi, cei de aici, nu ne prea formalizăm.

— Am observat. Şi să spun drept, îmi place. N-am întârziat la cină, nu-i aşa?

— Nu, nici vorbă. Dacă va fi nevoie, cina se va servi mai târziu în seara asta, zise Kathleen oftând. În clipa când deschisese uşa, era încruntată, îngrijorată. Dând cu ochii de Marian, alungase pentru o clipă gândurile neplăcute, zâmbindu-i recunoscătoare, însă acum arăta la fel de preocupată.

Lui Marian aproape că-i fu teamă să întrebe, ştiind foarte bine ce stare de spirit avusese sora ei în ziua respectivă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, negă Kathleen pentru început, oftând din nou. În fine, da. Consuela tocmai mi-a făcut capul calendar. Mă tem că n-o simpatizează pe sora ta. Şi din această pricină, slujnica mea refuză să-i facă curat în cameră, ori să se apropie de ea. Mi-au fost necesare treizeci de minute ca să o liniştesc, şi cam tot atât ca să o conving să-i ducă Amandei în cameră un platou cu mâncare, aşa cum a cerut, pentru că se pare că nu doreşte să ia masa alături de noi în seara asta. De aceea, cina va fi servită puţin mai târziu.

Marian se lăsă să alunece în balansoar, oftând mai mult pentru sine.

— Nu sunt obişnuită să ofer explicaţii însă, având în vedere că eşti mătuşa şi tutorele nostru, ai dreptul să cunoşti unele lucruri în privinţa noastră. În primul rând, eu

şi Amanda nu ne simpatizăm. N-am făcut-o până acum şi n-o vom face nici de acum înainte. Cred că ţi-ai dat seama după ce-ai surprins cearta noastră de ieri. De când mă ştiu, s-a străduit să-mi facă viaţa un iad.

— Şi asta doar pentru că era preferata lui Mortimer.

— Da, şi mi-a spus-o verde în faţă toată viaţa. Tu cum ai…? se porni Marian să întrebe, apoi se răzgândi. Nu mai contează. Bineînţeles, ai fost şi tu acolo când eram mici, aşa că ai văzut cu ochii tăi.

— Scumpete, ăsta a fost şi motivul pentru care am fugit de-acolo cât am putut de repede. N-am vrut să văd cum veţi creşte şi voi animate de aceleaşi resentimente de care am avut parte eu şi sora mea.

— Ai o soră? întrebă Marian surprinsă.

— Am avut, o corectă Kathleen. A murit când aveam patruzeci de ani. Era sora mea geamănă – şi favorita lui Mortimer. El era cu doar doi ani mai în vârstă ca noi. Noi trei ar fi trebuit să fim apropiaţi. Dar se pare că fiecare dintre ei nu era capabil să-şi arate afecţiunea decât faţă de o singură persoană. Ei doi s-au apropiat de mici, au devenit inseparabili, au făcut absolut totul împreună, excluzându-mă din toate acţiunile lor. Şi, ca şi în cazul tău, mi-au spus-o verde în faţă. Niciunul dintre ei nu era prea amabil.

— Îmi pare rău.

— Nu, *mie* îmi pare rău, fiindcă mi-a fost teamă că vei păţi şi tu acelaşi lucru din pricina lui Mortimer, cu excepţia faptului că ar fi fost vorba de relaţia tată-fiică, şi se pare că aşa a fost. Cu siguranţă că nu a fost vina ta. Sper că nu ţi-ai imaginat niciodată aşa ceva.

— Nu… în fine, doar un an sau doi, atunci când eram mică, admise Marian. Mama m-a ajutat să trec peste asta. Până a murit, a fost mereu alături de mine. Mi-aduc aminte că o dată mi-a vorbit de sufletele mari şi de sufletele meschine, povestindu-mi că nu toată lumea e binecuvântată cu un suflet mare, în care să fie loc pentru fiecare. Mi-a promis că al meu e unul mare şi că sunt cea norocoasă din această pricină.

Kathleen zâmbi.

— Mi-e mi-a plăcut de mama ta. Era o femeie cumsecade. Mi-a fost totuşi milă de ea, fiindcă s-a căsătorit cu un bărbat care nu a iubit-o.

— Atunci de ce s-a însurat cu ea?

Khatleen ridică din umeri.

— N-am întrebat niciodată. Probabil, din motivul invocat de toţi bărbaţii, pentru a avea copii şi pentru a fi siguri că are cine să le moştenească averea. Din câte ştiu, era puţin dezamăgită că el nu s-a dovedit bărbatul ideal, aşa cum spera ea, dar s-au înţeles destul de bine. Nu cred că a fost educată să viseze la marea iubire. Multe femei

cred că e mai important să ai alături un bărbat prevăzător, iar el a fost astfel, cel puţin.

— Tu ai fost educată să visezi la marea dragoste?

Kathleen chicoti.

— Drăguţa mea, eu am fost educată să nu visez la *absolut nimic*. Tata se gândea doar la afaceri. Rareori se întâmpla să-şi petreacă o zi alături de familie. A lăsat educaţia copiilor în mâna femeii şi, ca să fiu sinceră, n-a fost o mână prea pricepută. Dacă trebuie să învinovăţim pe cineva pentru ceea ce a devenit Mortimer, atunci acel cineva a fost însăşi mama noastră. Ea a crezut că el nu are nevoie decât de sine pentru a avea succes şi, eventual, de încă cineva cu care să-şi împartă triumfurile. Cred că a sperat că acel „cineva” va fi chiar ea. Îl adora cu adevărat. Însă el a dezamăgit-o în această privinţă.

— Dar nu e asta părerea majorităţii băieţilor? Că vor avea parte de succes dacă vor munci din greu?

— Într-adevăr, admise Kathleen. Dar dacă mama s-ar fi străduit doar în această direcţie, el ar fi fost cu totul altfel. Dar ea l-a cocoloşit, l-a alintat, l-a făcut să creadă că nu va greşi niciodată.

— Aşa cum a procedat şi el în privinţa surorii mele.

— Şi a surorii mele, admise Kathleen.

— Încă nu-mi vine să cred că n-am auzit niciodată vorbindu-se despre ea. Nimeni nu a pomenit-o în toţi anii

ăştia.

— Nu mă surprinde deloc. După ce a murit, Mortimer a alungat-o definitiv din mintea lui. Am crezut că după asta noi doi ne vom apropia ceva mai mult. Dar nu, odată ce te-a scos din suflet, exclus rămâi pe veci.

— Bănuiesc că Amanda a procedat aproape la fel după moartea tatii. Credeam că era în stare de şoc, dar cred că m-ai degrabă a dat uitării toate amintirile despre el, astfel că dispariţia lui nu i-a creat prea multe probleme.

— Să nu te întristezi prea tare din pricina asta.

Marian clipi.

— Îţi par tristă?

— Pentru moment. Dar nu trebuie să fii astfel. Mortimer nu s-a iubit decât pe sine. Asemenea oameni nu sunt jeliţi. Poate că a lăsat impresia că a iubit-o pe sora ta şi pe a mea, dar, după mai mulţi ani de reflecţie, am ajuns să am îndoieli. Ele au reprezentat pentru el mai mult nişte animale de companie, nişte fiinţe ce trebuia hrănite ca să-i fie alături atunci când el va avea nevoie de distracţie. Bineînţeles, e posibil să nu am deloc dreptate. Sfârşi prin a ridica din nou din umeri.

— N-ai observat niciodată un soi de similitudine? întrebă Marian curioasă.

— În ce sens?

— Între cele două perechi de gemene. Tu şi sora ta.

Eu şi sora mea. Poate că el nu a dorit să ofere afecţiunea sa unor persoane care aveau o înfăţişare identică?

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spulber convingerea, dulceaţă, dar tu nu semeni prea mult cu sora ta.

Marian se holbă la mătuşa ei, urmărindu-i grimasa plină de durere din pricină că fusese atât de sinceră, ca apoi să se pună pe chicotit.

Kathleen oftă uşurată.

— Sunt bucuroasă că *ţie* ţi se pare ceva amuzant. Îmi pare rău. Pur şi simplu trebuie să-mi dai voie s-o spun.

— E în regulă. Oricum, voiam să ţi-o spun eu, chiar înainte de a începe să vorbim despre tata. Vezi tu, eu nu am nevoie să port ăştia, zise ea, arătând spre ochelarii ce stăteau din obişnuinţă pe nasul ei.

Kathleen se încruntă.

— Nu ai nevoie? Atunci de ce o faci?

— Ca viaţa mea să devină cât de cât suportabilă. Ştii, Amanda e nespus de geloasă. Nu suportă niciun fel de competiţie, mai ales când vine vorba despre bărbaţi. Astfel că am considerat că e necesar să ascund faptul că suntem identice.

— Dar asta e o tâmpenie. Ar fi pierdut câţiva pretendenţi în favoarea ta. Doar nu se aşteaptă ca fiecare bărbat care-i taie calea să-i mănânce din palmă. Palma ei nu e atât de cuprinzătoare.

Marian chicoti iar, uimită că era în stare să considere asta o chestie amuzantă. Dar, la urma urmei, perspectiva dată de mătuşa ei *era* una înviorătoare. Şi era bine să poată discuta despre problema ei şi cu altcineva în afara Ellei Mae.

— În fine, aşa stau lucrurile. Ea…

— Bău, interveni Chad, care apăruse după colţ şi le văzuse stând pe verandă. Să nu-mi spuneţi că am ratat cina.

Kathleen sări în picioare.

— Nu, nici vorbă. Dumnezeule, nici nu mi-am dat seama că s-a făcut atât de târziu. Am avut o conversaţie extrem de plăcută cu nepoata mea şi nici nu am simţit când a trecut timpul. Haideţi înăuntru, copii. Consuela nu are azi starea de spirit necesară pentru a-şi lăsa mâncarea să se răcească. Marian nu o urmă imediat în casă pe mătuşa ei. Avea nevoie de un moment pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine, căci simţurile ei prinseseră a se exalta – şi a se alarma – imediat ce auzise vocea lui Chad. Oare el ascultase ceea ce discutaseră ele?

Cu siguranţă că nu. Vorbiseră pe un ton scăzut. Şi cu toate că el rămăsese acolo, în dreptul uşii, aşteptând ca ea să intre înaintea lui, chipul lui avea o expresie normală.

Apoi se schimbă…

El rânji şi spuse:

— Unde e pălăria?

25

Cina a fost plăcută în seara aceea, cu toate că mâncarea era aproape rece. Kathleen era puţin ruşinată din această pricină, din moment ce bucătăreasa ei era renumită pentru că îşi servea creaţiile la temperatura perfectă, indiferent de cât de mult ar fi întârziat oamenii la masă. Poate că aceasta era modalitatea prin care Consuela voia să-i demonstreze amfitrioanei că în seara asta era supărată.

Bineînţeles că motivul supărării sale nu era de faţă pentru a afla asta. Marian îşi imaginã că ar fi fost şi mai bine dacă mâncarea ce îi fusese trimisă Amandei ar fi fost şi mai rece. Fusese o adevărată idioţenie din partea surorii ei să o jignească pe singura bucătăreasă a casei. Dar până la urmă, opţiunile surorii sale erau limitate, din moment ce Kathleen angajase doar două menajere.

Cu toate că era rece, mâncarea îşi păstrase savoarea, Consuela fiind o bucătăreasă desăvârşită. Şi, fiind doar ei trei prezenţi, conversaţia era liniştită. Kathleen vorbi ceva mai mult, povestind despre ceea ce făcuse peste zi. Cu siguranţă nu era vorba despre ceva obişnuit pentru o femeie – să decizi care vacă va fi folosită pentru prăsilă şi care dintre ele urmau să fie duse la târg, să hrăneşti cornutele orfane de mamă şi să iei urma celor

care s-au rătăcit.

— Aş vrea să fiu de folos, se oferi Marian. Chiar vreau, dacă tu crezi că aş putea fi de ajutor. Nu mă deranjează să muncesc din greu.

Kathleen o privi oarecum sceptică.

— Pe aici nu se prea găsesc îndeletniciri potrivite unei lady. Nu ai o modalitate mai plăcută de a-ţi petrece timpul? Lectura, broderia, ceva de genul ăsta?

— Obişnuiam să pictez, zise Marian puţin ruşinată, neîncrezătoare în talentul ei, după ce familia o luase peste picior. Mă gândeam că poate în Trenton voi găsi cele necesare pentru a mă apuca de treabă. Kathleen surâdea, aşa că ea adăugă, puţin defensiv: Nu e o alegere bună?

— Din contră, observ că avem în comun mai multe lucruri decât mi-aş fi imaginat. Şi eu pictam cândva. De fapt, ustensilele mele se mai află pe undeva, pe aici. Eu nu mai am timp pentru aşa ceva, dar tu poţi să le cauţi şi să te foloseşti de ele.

— Mi-ar face plăcere. Mulţumesc. Mi-ar plăcea să învăţ şi să călăresc. M-aş bucura să te însoţesc din când în când, atunci când mergi să-ţi verifici cireada.

— Nu ai mers călare niciodată?

— Până astăzi, nu, iar astăzi nu prea am avut succes – după cum cred că ai aflat deja. Tata avea o trăsură acoperită şi una de vară, dar nu avea armăsari pentru

călărie, aşa că nici Amanda, nici eu n-am avut şansa de a învăţa.

— Ei bine, trebuie neapărat să rezolvăm acest aspect, spuse Kathleen, uitându-se apoi spre Chad. Te-ar deranja s-o înveţi?

El lăsă furculiţa deoparte, dar nu răspunse imediat. Apoi uitându-se în fugă spre Marian şi zâmbind, spuse:

— Sigur, aş fi bucuros s-o fac. Atâta vreme cât nu mă va învinovăţi nimeni pentru căzăturile pe care le vei lua până ce vei învăţa să te ţii în şa.

Marian se holbă la el. Kathleen chicoti.

— Glumeşte. E cam greu să cazi de pe cal atunci când deţii controlul, şi nici nu trebuie să te străduieşti atât de mult s-o faci.

Când Chad pufni la rândul lui în râs, Marian realiză că Kathleen o tachina. Zâmbi, dorind să arate că nu se supărase. Dar nu i se mai întâmplase ca cineva să o tachineze. Cu toate astea, începuse deja să se obişnuiască.

Încă se mai simţea stânjenită, însă nu din cauza tachinării, ci pentru că Chad făcuse o mică pauză înainte de a răspunde. Era evident că nu prea avea chef să o înveţe să călărească, iar ea nu avea cum să-l învinovăţească. Reuşise de minune în dorinţa ei de a-l determina să o evite.

Se pare însă că lui îi fusese greu s-o refuze pe

Kathleen, ceea ce era de înţeles. Şi ei i s-ar părea, probabil, la fel de greu. Kathleen era atât de amabilă, genul acela de persoană pe care nu ai vrea s-o dezamăgeşti.

Nici Marian nu dorea ca Chad s-o înveţe să călărească, însă motivele erau cu totul altele. Îi era din ce în ce mai greu să se prefacă a fi indiferentă în prezenţa lui.

Nu avea de gând să-l jignească de faţă cu Kathleen, refuzându-i oferta. O putea face când aveau să rămână singuri, fără nicio îndoială spre marea lui uşurare.

Ajunseseră deja la jumătatea meniului, când Chad aruncă o privire înjur, întrebând oarecum surprins:

— Amanda nu ni se alătură?

Marian aproape că pufni în râs. Avu impresia că el abia atunci băgase de seamă că Amanda lipseşte. Dacă aşa stăteau lucrurile, era un indiciu sigur că deocamdată nu era profund îndrăgostit de ea.

Kathleen rosti într-o doară:

— Şi-a petrecut aproape toată ziua în camera ei, odihnindu-se, şi tot acolo a dorit să şi mănânce. Biata scumpete, trebuie că e tare epuizată după călătorie dacă are nevoie de atâta odihnă.

Marian fu pe punctul de a chicoti. Biata scumpete? se întrebă cât timp îi va lua lui Kathleen pentru a observa că Amanda nu era nici „biată” şi nici „scumpete”. Îşi dorea

să aibă şansa de a-i dezvălui cum stăteau lucrurile cu sora ei. Kathleen merita să fie prevenită, înainte ca Amanda să se poarte ca o nesuferită, urmărindu-şi scopul de a fi expediată la ea acasă, cu permisiunea de a acţiona după bunul ei plac.

Marian spera că Chad va pleca imediat după cină, astfel ca ea să poată petrece din nou câteva clipe în compania mătuşii ei, înainte de a se retrage la culcare. Era încă devreme. Aveau timp să-şi termine conversaţia. Dar, după cină, Kathleen i-a condus pe verandă şi, după ce i-a văzut instalaţi acolo, a început să caşte şi i-a anunţat că se retrage la culcare ceva mai devreme.

Marian ar fi trebuit să procedeze la fel, însă asta ar fi însemnat să-l jignească iarăşi pe Chad. Ar fi fost o dovadă de laşitate, pe care nu şi-ar fi dorit s-o adauge pe lista relelor impresii pe care el şi le făcuse în privinţa ei.

Cu toate astea, se simţi nespus de stânjenită imediat ce uşa se închise, iar paşii lui Kathleen se îndepărtară. Spera ca el să nu-şi dorească o conversaţie. Nu, nu ar face-o.

Nu se simpatizau unul pe celălalt, aşa că de ce ar sta de vorbă? şi apoi, de ce să-şi ţină companie unul altuia, dacă tot nu se simpatizau? Oare de ce nu pleca *el*?

Pe verandă nu fusese aprinsă nicio lampă, iar singura lumină străbătea prin cele două ferestre ale

salonaşului principal unde lămpile nu fuseseră deocamdată stinse.

Marian se strădui să nu privească în direcţia lui Chad. Era tare greu. Aruncând totuşi o privire, descoperi că el se holba la ea, la buzele ei în mod special. Era, probabil, pierdut în gânduri şi nu-şi dădea seama că rămăsese cu ochii la ea. Dar, cu toate astea, pielea i se înfioră sub privirea lui.

— „Chad” e o prescurtare de la ce nume? se trezi ea că întreabă, încercând să-şi ascundă emoţia.

— Prescurtare?

— E o poreclă, nu-i aşa?

— Nu, dragă, nu se lungeşte mai tare de-atât.

Ea sesiză umorul din vocea lui, şi asta o necăji. Probabil că era un defect de la natură. Numele în sine nu avea sens. Ar fi trebuit să-l taxeze pentru acest „dragă”, deşi constatase că expresia respectivă era una comună în această regiune, aşa cum cei mai în vârstă i se adresau cu „domnişoară” sau cum conductorul trenului i se adreseze cu „domniţă”. Nu avea nicio semnificaţie. Nu era deloc dovada unei forme de alint.

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai lămurit, zise ea puţin înţepat.

— Cu plăcere.

Marian avu sentimentul că, dacă el ar fi avut în clipa

aceea pălăria pe cap, ar fi preferat mai degrabă s-o încline decât s-o ţină în mână. Ea, în schimb, ar fi preferat să-i răstoarne balansoarul. Putea fi atât de al naibii de enervant – nu, probabil că nici nu era vorba de el, ci de reacţia pe care o avea ea în prezenţa lui, de faptul că-l dorea, deşi ştia că nu-l va avea niciodată.

— Apropo, spuse ea. Nu e nevoie să mă înveţi să călăresc. Voi vedea eu cum…

— Am spus că o voi face, o întrerupse el.

Oare el nu observa că îi reda libertatea?

— Mătuşa mea nu trebuia să ţi-o spună aşa, dintr-odată.

— Nu e mare lucru, replică, deşi vocea lui trăda oarecare nerăbdare.

— Ai făcut destule până acum, punctă ea, tonul ei aspru întrecând într-un fel încăpăţânarea lui. Şi bănuiesc că ai de făcut lucruri cu mult mai importante decât să-ţi pierzi timpul cu mine.

— Am spus că te voi învăţa, zise el, ridicând puţin vocea.

— Nu e nevoie, spuse ea cu curaj.

— Am să te învăţ, la dracu'!

— Perfect, aşa să faci!

Marian sări în picioare cu intenţia de a se retrage în grabă, fără a-i ura noapte bună. Bărbat încăpăţânat,

exasperant şi certăreţ! Dar el se ridică în acelaşi timp cu ea, având, probabil, aceeaşi intenţie.

Aşa că, se ciocniră, chiar acolo, în faţa uşii. El o apucă de umăr, împiedicând-o să cadă, dar pregătit s-o ţină la distanţă. Cu toate acestea, ochii lui se aţintiră din nou asupra buzelor ei, rămânând acolo pentru mai multă vreme. Apoi, brusc, o trase spre el.

O săruta. *Pe ea*. De data asta nu mai făcuse nicio greşeală. Ochelarii stăteau ţepeni la locul lor, părul lins era strâns în coc, ca întotdeauna, şi purta una dintre rochiile acelea de culoare închisă, care avuseseră parte şi de zile mai bune.

Totul fusese atât de neaşteptat, încât ea rămăsese acolo, împietrită, în stare de şoc, dând voie gurii lui să o cuprindă cu pasiune pe a ei. Dar nu pentru multă vreme. Era prea multă pasiune în sărutarea lui ca ea să nu-i răspundă, mai ales acum, când emoţia ei se împletea cu furia. Era ca şi cum ai schimba o pasiune cu alta, iar schimbul se făcea într-un fel atât de dulce…

El o îndepărtă, aproape cu brutalitate.

— Tu ai fost cea care, în noaptea aceea când am fost descoperiţi de Leroy, te-ai dat drept sora ta, zise el pe un ton acuzator.

Marian înţepeni. Ştia că ele erau gemene? Dar ea se deghiza atât de bine!

— Cine ţi-a spus că suntem gemene?

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, dragă. Tu porţi ochelari, nu eu.

Deci ăsta era motivul pentru care o sărutase? Doar pentru a face o comparaţie cu celălalt sărut, pentru că nu fusese convins că în noaptea aceea fusese ea, însă acum se convinsese? Asta nu era deloc măgulitor, dar, oricum, ea nu fusese niciodată sora măgulită. Deşi ar fi trebuit să ştie că el n-ar fi sărutat-o de bunăvoie.

Dezamăgită mai mult decât ar fi fost în stare s-o admită, ea spuse:

— Nu m-am dat niciodată în mod intenţionat drept sora mea. Amandei îi plac trucurile astea ieftine, mie nu.

Chad păru brusc extrem de ruşinat, asta în caz că reuşeai să ghiceşti ce se ascunde dincolo de firea lui complicată şi misterioasă. Aparent, rămăsese şi fără cuvinte.

— Eu… asta, începu el, apoi închise gura înainte de a mai face vreo gafa.

Marian pricepu că el era confuz tocmai pentru că ea nu admisese absolut nimic. Făcuse doar o precizare. Pur şi simplu. Nu voia să-i dea prilejul să ghicească cumva ce simţea pentru el, atâta vreme cât intenţiile lui se îndreptau către Amanda.

— Nu e nevoie de explicaţii, spuse Marian. Înţeleg că

a fost vorba de o greşeală. Deschise uşa să plece înainte ca gheara pe care o simţea în gât s-o sugrume definitiv, adăugând pe un ton repezit: Să ai grijă să nu se mai întâmple Auzi o bufnitură puternică în spatele uşii închise. Se simţea oarecum consolată la gândul că el îşi aruncase într-acolo pălăria. Spera că aceasta să nu mai aibă forma iniţială. Exact ce merita pentru că îi răscolise emoţiile într-un asemenea hal.

26

Marian fu trezită cu o oră înainte de ivirea zorilor din pricina unei uşi trântite şi a unor ţipete pe coridor. Sora ei era pusă pe rele dintr-un motiv anume.

Acasă, Marian s-ar fi întors pe partea cealaltă şi şi-ar fi înfundat perna peste urechi, încercând să adoarmă din nou. Dar aici era totuşi un nou cămin. Cei de aici nu se obişnuiseră cu tacticile Amandei. Coborî din pat oftând dezgustată, încercând să-şi găsească capotul pe întuneric.

— Am nevoie de o altă cameră! tocmai ţipa Amanda pe coridor. Cea pe care mi-ai dat-o e insuportabilă. Nu-i de ajuns că această casă arată precum o veche cabană din lemn, dar pe deasupra e şi fierbinte precum un furnal.

Se părea că Kathleen descoperise deja adevărata cauză a gălăgiei, fiindcă vocea ei, deşi nu ridicată, era totuşi clară.

— Nu mai sunt alte camere.

— Găseşte una! dacă nu cumva vrei să dorm pe verandă, şi toţi vecinii tăi vor băga de seamă.

— Lăsând la o parte faptul că eu şi soţul meu am făcut exact acelaşi lucru într-una sau două perioade toride, vecinii noştri nu locuiesc chiar atât de aproape, încât să bage de seamă.

— Deci mă vei obliga să dorm pe verandă? Aşa ai de

gând să te porţi ca tutore? întrebă Amanda.

Dibuind în sfârşit capotul, Marian ieşi pe holul îngust, aflat lângă dormitoare, tocmai la timp pentru a observa roşeaţa din obrajii lui Kathleen. Kathleen adusese cu sine o lampă. Amanda stătea acolo îmbrăcată doar în lenjeria subţire de corp, cu mâinile în şolduri, furioasă la culme.

— Ţi-aş oferi bucuroasă camera mea, însă diferenţa n-ar fi mult prea mare, spuse Kathleen, străduindu-se să vorbească pe un ton liniştit. Încă nu te-ai obişnuit cu temperatura asta ridicată. Şi mi-aduc şi eu aminte cum a fost în primele luni după ce m-am instalat aici. Am ajuns în primăvară, iar când a venit vara încă nu terminasem construcţia. A fost îngrozitor, însă în vara următoare căldura nu ni s-a mai părut chiar atât de mare. Ne-am adaptat.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă Amanda poruncitor. Sper că ştii deja că puţin îmi pasă?

Marian oftă a exasperare. Ar fi trebuit deja să fie imunizată la senzaţia de dezgust faţă de anumite situaţii pe care le experimentase atâţia ani la rând, dar nu se întâmpla astfel, mai ales în cazul în care erau şi alţi oameni implicaţi.

Încrucişă braţele pe piept, întrebând-o sec pe sora ei:

— Te-ai străduit să stai trează în timpul nopţii, Amanda, doar ca să trezeşti întreaga casă înainte de ivirea zorilor? Ieri ai dormit aproape toată ziua, aşa că bănuiesc că nu ţi-a fost chiar atât de greu.

— Nu pot dormi în căldura asta nenorocită!

— Ba sigur că poţi. Eu am reuşit fără probleme. Aseară nici măcar nu a fost atât de cald.

— Şi cum de ţi-ai dat seama? ţipă Amanda. Că doar *dormeai*.

Fiindcă îşi dusese planul la îndeplinire, adică s-o trezească pe Kathleen şi să-i bată capul cu tot felul de amendamente, Amanda se întoarse în dormitor trântind şi bufnind. Umerii lui Kathleen se înălţară, fie a uşurare, fie ca semn că era abătută, fiind greu de precizat care era varianta corectă. Marian o înconjură cu braţul pe mătuşa ei şi o îndemnă să o urmeze pe scară.

— O să se lumineze curând, zise ea. Nu are rost să mai încercăm să adormim. Hai să facem o cafea şi să reluăm discuţia pe care am început-o aseară.

Kathleen aprobă, însă recunoscu:

— Nu prea ştiu s-o fac.

— Nici eu, dar m-am uitat la Chad în timp ce-o pregătea, într-o dimineaţă. Fie vorba între noi, măcar să iasă ceva care să poată fi băut.

Nu a fost deloc aşa, şi pufniră amândouă în râs

văzând rezultatul, ceea ce diminuă cel puţin starea de tensiune de care era cuprinsă Kathleen. Cum Consuela avea să sosească cât de curând, Marian se grăbi să aducă în discuţie subiectul care o interesa.

— Ceea ce s-a petrecut la etaj în prezenţa ta a fost în mare parte, dacă nu cumva în totalitate, un tertip.

— Era lac de sudoare, replică Kathleen. Şi mi-amintesc foarte bine cât de rău mă simţeam din pricina căldurii în primele luni pe care le-am petrecut aici.

— Era lac de apă, o corectă Marian. La tâmple, pe frunte, pe gât şi pe piept. Dacă te uitai mai de aproape, observai că nu era nici urmă de sudoare în locurile în care este firesc să apară. Dar nu asta contează. Ţi-a dat doar o reprezentaţie.

— De ce?

— Ca să o trimiţi acasă cu binecuvântarea de a se mărita cu cine îşi doreşte.

Kathleen se încruntă.

— Nu pot să fac asta. Nu am cerut eu această responsabilitate, dar mi-a fost acordată tocmai pentru a mă asigura că voi, fetelor, nu veţi fi duse de nas de vânătorii de zestre sau de alţi bărbaţi care ar avea motivaţii îndoielnice.

— Ştiu, dar vezi tu, lucrul ăsta nu are importanţă pentru Amanda. E foarte egoistă.

— Aşa cum era şi fratele meu.

— Da, dar spre deosebire de fratele tău ea poate deveni, şi chiar aşa va fi, extrem de răutăcioasă în cazul în care lucrurile nu vor ieşi după placul ei. Nu dorea să vină aici. Vrea să se întoarcă acasă. Şi e foarte necăjită pentru că are nevoie de permisiunea ta pentru a se căsători, când a crezut întotdeauna că tata îi va da voie să se mărite cu cel pe care-l va alege chiar ea.

— Şi el ar fi făcut asta?

— Probabil, zise Marian. În fine, ar fi fost chiar simplu pentru el s-o facă din moment ce toţi pretendenţii ce se prezentau acasă la noi erau îndeajuns de acceptabili după părerea lui. E furioasă şi din cauză că nu poate dispune înainte de căsătorie de moştenirea ce i se cuvine. Dacă nu era nevoie de aprobarea ta, s-ar fi căsătorit pe loc tocmai din această pricină. Pur şi simplu nu suportă să i se refuze ceva.

— Deci adevărata problemă constă în faptul că este necesară aprobarea mea, aşa cum se specifică în testamentul tatălui tău? E un mare păcat că o parte dintre pretendenţii săi nu au însoţit-o până aici, ca să-i pot cunoaşte şi eu. Mi-e teamă că ceea ce ar fi considerat tatăl tău ca fiind acceptabil nu e tocmai ce aş socoti eu drept acceptabil.

— Se poate. Singurul criteriu valabil, îij privinţa unui

pretendent era, în opinia lui, averea personală. De fapt aşa gândeşte şi sora mea; nici măcar nu-şi aruncă privirea către un bărbat dacă acesta nu are o avere considerabilă. Iar unii dintre aceşti pretendenţi *ar fi* urmat-o, într-adevăr, chiar până la capătul lumii, dacă asta ar fi însemnat să o cucerească. Se pricepe foarte bine să ţină un bărbat în suspans, fără a-l lăsa să descopere care sunt adevăratele ei intenţii.

— Deci unul dintre ei ar urma să sosească? întrebă Kathleen. Asta ar putea fi o soluţie.

— Nu. Pe cel care s-a oferit să vină l-a alungat cât ai clipi. Iar noi am plecat atât de repede după înmormântare, încât ceilalţi nici n-au apucat să afle că ea a părăsit oraşul.

— În fine, avem şi aici câţiva bărbaţi de treabă dintre care va putea alege, unii dintre ei fiind chiar foarte bogaţi, replică Kathleen. Mă gândesc deja la cel puţin patru pe care i-aş aproba cu uşurinţă. Pe unul dintre ei l-a cunoscut deja.

— Chad?

— Da, e probabil cea mai bună partidă din regiune.

Nu-i va fi uşor să discute despre Chad şi despre Amanda ca despre o pereche. Încercă să fie imparţială, fără a-şi dezvălui propriile sentimente.

— Nu a fost prea amabilă cu el. L-a considerat un simplu angajat de-al tău şi nu i-a acordat atenţie. Asta nu

înseamnă că nu e deja vrăjit de ea. Aşa se întâmplă cu majoritatea bărbaţilor care o cunosc. Şi chiar dacă ar afla că lucrurile nu stau cum şi-a închipuit ea, s-ar putea să-l considere o soluţie de ultimă instanţă.

Kathleen chicoti.

— Cred că Chad s-ar simţi foarte jignit dacă ar auzi că e considerat „o soluţie de ultimă instanţă”.

Marian roşi uşor.

— Te rog să nu repeţi asta în faţa lui. Nu e părerea mea. Numai că Amanda nu-şi doreşte un bărbat de pe-aici. Planul ei este să te oblige să o trimiţi acasă, ca ea să poată face ce pofteşte. Dar dacă nu va obţine nimic în această direcţie, atunci da, va alege un bărbat din regiunea asta doar pentru a pune capăt situaţiei.

— Doar pentru a pune capăt situaţiei? repetă Kethleen.

— Dacă se va mărita cu un bărbat de aici, îl va sâcâi şi îi va face viaţa un iad până ce el va consimţi s-o ducă, în Haverhill, pentru că nu va sta aici mai mult decât va fi nevoie.

— Nu-mi place s-o spun, scumpete, dar rar găseşti un bărbat care să se supună soţiei sale. Eu am refuzat vreo şase cereri în căsătorie, aşteptând să apară un bărbat care să nu dorească să se stabilească în Haverhill; ştiam că ceilalţi nu ar fi fost de acord să plece. O soţie nu prea are

de ales.

— Eu ştiu asta, tu ştii asta, dar Amanda priveşte lucrurile doar din perspectiva ei, şi e exclus ca cineva să-i spună că nu poate avea ceea ce-şi doreşte.

— Da, dar procedează astfel pentru că i s-a permis. Un bărbat nu e obişnuit să tolereze asemenea prostii.

— Sper să ai dreptate, mătuşă Kathleen. Dar mi-e milă de bărbatul acela, în cazul în care ea se va mărita cu cineva de aici. De fapt, compătimesc orice bărbat ce s-ar însura cu ea, de oriunde ar fi. E o situaţie nefericită, dar nu cred că va fi o soţie bună. Nu are capacitatea de a face pe cineva fericit. Se gândeşte doar la ea însăşi.

— Asta nu e deloc bine. Sună ca şi cum i-aş face bărbatului ăluia un deserviciu permiţându-i să se însoare cu ea.

Marian mormăi pentru sine. Nu voia să lase impresia asta. Ea voia ca Amanda să se mărite tot atât cât şi-o dorea şi Amanda însăşi în acest moment.

— Nu şi în cazul în care el ştie la ce să se aştepte, şi cu toate astea o doreşte, propuse Marian.

— Bănuiesc, zise Kathleen pe un ton şovăitor.

Marian oftă Nu ţi-am povestit toate astea ca să ai impresia că misiunea ta e una imposibilă, ci mai degrabă pentru te avertiza asupra celor ce s-ar putea întâmpla, ca să nu fii manipulată şi astfel să acţionezi pripit.

— Am priceput asta, drăguţă, şi-ţi mulţumesc. Apoi Kathleen chicoti. Dacă n-aş ştii că nu e aşa, aş putea crede că sarcina de a fi tutorele Amandei este modalitatea prin care Mortimer a găsit de cuviinţă să se răzbune că am reuşit să scap din sfera sa de influenţă. Nu m-a simpatizat, dar i-a plăcut să-mi spună verde în faţă cât de inutilă mă considera.

— Sunt convinsă că nu a murit înainte ca Amanda să se căsătorească doar pentru a-ţi face ţie în ciudă.

Kathleen zâmbi larg.

— Ştiu.

Marian îi întoarse zâmbetul, înţelegând în cele din urmă că tot ce voia mătuşa ei era să îmbunătăţească puţin starea lor de spirit. Trebuia totuşi s-o prevină:

— Te vei descurca mai uşor cu ea dacă vei ţine minte că ceea ce ai văzut până acum e nimic faţă de răutatea de care ea este capabilă.

— Şi tu? Nu te deranjează că va trebui să-ţi primeşti moştenirea abia după ce te vei căsători?

— În realitate, nici n-am reflectat prea mult asupra acestui lucru, dar nici nu aştept să mă mărit prea curând. Nu văd mariajul ca pe o modalitate de a-mi dobândi independenţa, aşa cum face Amanda.

— Nu eşti la fel de nerăbdătoare să te întorci acasă?

— Nu, nu prea îmi pasă dacă mă întorc sau nu la

Haverhill, în afară de asta, începe să-mi placă în Texas. Cred că aş fi fost un pionier pe cinste.

Kathleen chicoti.

— Ştiu ce vrei să spui. Am iubit Texasul de prima oară când am pus piciorul aici. Mă bucur că răutăţile de care ai avut parte pe drum nu te-au făcut să ai o altfel de opinie.

Marian rânji.

— Eu nu aş numi răutăţi jafurile de tren şi de diligenţe, dar, dacă mă gândesc bine, sunt mult mai incitante decât bătăile sau cel puţin reprezintă ceva de care eu nu am avut parte la mine acasă.

— Păcat că sora ta nu vede lucrurile la fel. Kathleen clătină din cap. E uimitor cât de diferite puteţi fi.

— Nu prea. Ea e aşa din pricina indulgenţei tatii. Eu sunt astfel datorită indiferenţei lui.

— Îmi pare rău – nu, de fapt, aş putea spune că tu eşti cea norocoasă. Poate că atunci când erai mai mică nu-ţi dădeai seama de lucrul ăsta, dar sunt convinsă că acum înţelegi.

Norocoasă? Deocamdată nu. Dar în curând – dacă nu cumva va fi obligată să se dea la o parte şi să vadă cum Amanda se va mărita cu Chad ca o soluţie de ultimă instanţă. Cu toate astea, de dragul mătuşii, dădu aprobator din cap. Îi dăduse suficiente motive de reflecţie lui

Kathleen. Avertizarea fusese necesară. Dar nu şi o discuţie despre situaţia patetică în care se găsea ea.

27

Marian porni în direcţia grajdului puţin mai târziu în aceeaşi dimineaţă, cu intenţia de a-l întreba pe primul cowboy ce i-ar fi ieşit în cale dacă n-ar vrea s-o înveţe să călărească. Iar în momentul în care Chad şi-ar face apariţia pentru a stabili o oră potrivită pentru lecţia care într-un fel îi fusese impusă, ea spera să fie în situaţia de a-l putea refuza, demonstrându-i că deja învăţase ceea ce era de învăţat.

Voia din toată inima să înveţe să călărească, era chiar nerăbdătoare. Nu-şi dorea să rămână izolată acolo, la fermă. Era posibil ca trăsura lui Spencer să se mai afle încă în grajd, din moment ce el plecase prea târziu pentru a mai lua-o cu el în oraş, dar, oricum, nu ar fi fost la dispoziţia ei, cu toate că ştia să înhame caii şi s-o conducă. Să meargă pe jos ieşea, de asemenea, din discuţie, mai ales că nici nu erau prea multe de vizitat prin împrejurimi.

Însă, spre deosebire de sora ei, Marian aproape că îşi fixase în minte ideea că Texasul va fi căminul ei permanent de acum înainte, şi asta de bunăvoie. Nu-i era deloc dor de Haverhill. Nu lăsase acolo decât amintiri urâte, aşa că nu-şi dorea să se întoarcă vreodată în locul acela sau în oricare altă parte a regiunii de est. Prefera mai degrabă ţinutul ăsta, în ciuda temperaturii ridicate.

Spaţiile largi, natura sălbatică, şansa de a călători zile în şir fără a întâlni nicio aşezare, amabilitatea oamenilor în fine, excluzându-i pe cei neciopliţi. Putea fi ceva înspăimântător, dar în acelaşi timp excitant. Pur şi simplu nu ştiai ce va urma. Oamenii nu doar trăiau aici, ci se străduiseră să se adapteze, se ajutaseră unii pe alţii.

Da, ar fi vrut să rămână aici. Şi fie că va locui în oraş, fie într-o zonă la care ajungeai după o zi de mers călare, aşa cum i se întâmplase şi lui Kathleen, voia să înveţe lucrurile considerate aici ca perfect valabile. Iar mersul călare ocupa primul loc în lista cu pricina.

Ba chiar împrumutase una dintre vechile fuste ale mătuşii sale, care era mai degrabă o pereche de pantaloni lungi până la genunchi, special folosiţi pentru această îndeletnicire. Confecţionaţi din piele naturală, cu un aspect dezlânat şi sălbatic, aduceau a fustă doar dacă stăteai în picioare, însă imediat ce urcai în şa, semănau mai degrabă cu nişte pantaloni zdrenţăroşi.

Fu dezamăgită în clipa în care observă că grajdul era gol, cel puţin în privinţa oamenilor. În boxe se aflau patru cai, doi dintre ei aparţinând lui Spencer, alături de alţi câţiva în ţarcul de lângă grajd. Se hotărî să facă cunoştinţă cu caii respectivi, dacă tot se afla acolo, încercând să se apropie de unul dintre ei pentru a-l mângâia. Dar calul dădu pur şi simplu din coadă, ignorând-o. Încercă cu un

altul, dar avu parte de acelaşi tratament.

Nu-i venea să se apropie şi mai mult, pentru că boxele erau prea strâmte, dar şi pentru că încă purta în minte o imagine din copilăria ei, când un cal devenise brusc agitat în mijlocul străzii. Calul acela reuşise să rănească cinci bărbaţi ce încercaseră să-l potolească, asta înainte ca proprietarul lui, furios, să-l împuşte. Auzise pe cineva spunând că omul acela fusese un prost, deoarece însăşi bruscarea animalului determinase răzvrătirea lui. Niciunul dintre caii de faţă nu părea a fi maltratat, dar, oricum, o amintire ca aceea era greu de uitat.

— Data viitoare, ia cu tine ceva dulce, dacă vrei să-i captezi atenţia.

Marian se întoarse către intrarea grajdului. Din pricina vorbelor cu care încerca să îmbuneze caii, nu auzise că tocmai se apropia cineva. Aşa cum stătea în uşa grajdului, în lumina aceea puternică, persoana respectivă era doar o siluetă pe spinarea propriului cal, înclinând uşor pălăria. Dar ea cunoştea vocea aceea, o cunoştea foarte bine. Inima ei o luase deja la goană.

— Tocmai mă prezentam, explică ea.

El chicoti şi înaintă încă puţin, astfel că lumina puternică nu-i mai ascundea trăsăturile.

— E în regulă, numai că, dacă nu le oferi ceva, se poartă cu indiferenţă – după cum cred că ai observat.

Ea zâmbi larg.

— Da, m-au ignorat cu desăvârşire.

— O mică atenţie, iar ei îşi vor aminti sunetul vocii tale şi se vor înviora de îndată ce o vor auzi. Dar nu e o idee prea grozavă să devină cu toţii favoriţii tăi, în caz că nu vrei să ai mereu buzunarele doldora cu dulciuri. Deocamdată, concentrează-te doar asupra celui pe care vei călări.

— Care e?

— Niciunul dintre ei. E vorba de o iapă care se află în ţarc, ascultătoare, perfectă pentru un călăreţ începător. Eşti pregătită?

Era evident că era pregătită, dacă luai în considerare locul în care o găsise. Iar ea nu avea de gând să o ia de la capăt cu acel „nu eşti obligat să”, contrazicându-se cu el pe această temă.

Astfel că îi replică:

— Dacă nu eşti cumva ocupat.

El clătină din cap şi descălecă.

— Cred că Red mai are şi acum pe aici pe undeva o şa mai veche, ceva mai mică decât cele pe care le folosesc muncitorii, şi care ar trebui să fie tocmai bună pentru tine.

Dispăru în încăperea destinată uneltelor şi după un timp ieşi de acolo ducând cu sine hăţurile pentru cai.

— Urmează-mă, fură singurele lui vorbe pe când

dădea de perete o uşă laterală ce comunica direct cu ţarcul.

Era o uşă dublă, cu partea superioară deja deschisă. Ea se dădu într-o parte până ce el luă o frânghie şi o aruncă în jurul gâtului unuia dintre cai, conducându-l apoi spre o boxă. Ceilalţi doi încercară să-l urmeze. Unuia îi dădu voie, dar când veni şi rândul iepei, el închise partea inferioară a uşii. Marian pricepu pe dată că lecţia va avea loc înăuntrul ţarcului.

Iapa pe care o alesese nu avea o înfăţişare prea plăcută. Un gri spălăcit, cu o coadă şi o coamă ce până la un punct puteau fi considerate ca fiind albe, dar care acum aduceau mai mult a gri-gălbui. Pentru că nu era la fel de înaltă ca ceilalţi doi cai, era alegerea ideală pentru ceea ce-şi propuseseră – distanţa de la care urmai să cazi fiind una mult mai mică.

Chad reveni peste numai câteva clipe şi începu să adune de jos echipamentul pe care-l lăsase să alunece la pământ.

— Fii atentă, zise el, fără să se uite spre ea. În cazul că va trebui să faci asta de una singură. Nu prea cred că vei avea ocazia, din moment ce aici va fi prezent cel puţin un lucrător care are grijă de cai şi de grajd.

— Unde e?

— Astăzi e bolnav sau cel puţin aşa era de dimineaţă,

când am plecat noi. De aceea m-am întors.

În fine, ar fi trebuit să-şi dea seamă că nu se întorsese pentru ea. De fapt, probabil că fusese dezamăgit când dăduse peste ea în grajd în clipa în care intrase acolo, crezând probabil că îl aştepta pe el. Ce ruşinos! Dar el nu dădu niciun semn că treaba asta l-ar deranja cumva şi începu să-i explice fiecare lucru pe care-l făcea.

Când termină, tăcu şi, spre surprinderea ei, dădu jos tot echipamentul pe care-l aranjase pe spinarea calului.

— Acum încearcă şi tu.

Un test. Nu se aşteptase la aşa ceva. Şi nu fusese chiar atât de atentă, vina fiind a lui pentru că o făcuse să stea atât de aproape de el. Cu siguranţă că acest lucru nu avea asupra, lui niciun efect.

Marian reuşise să-şi alunge din minte sărutul pe care el i-l dăduse în seara precedentă. Altminteri, n-ar mai fi putut în veci să adoarmă. Iar de dimineaţă se gândise la cu totul altceva, graţie surorii ei. Dar acum, stând atât de aproape, încât îi putea simţi mirosul, nu era în stare să se gândească la nimic altceva.

La cina de aseară, el băuse ceva vin. Nu prea mult, dar, oricum, unii oamenii devin ceva mai cutezători – ori mai proşti – după ce beau. Ea evita orice fel de alcool, căci o făcea să se poarte prosteşte. Aşa proceda şi Amanda, având în vedere că nu suporta ideea de a nu fi complet

stăpână pe sine. Dar de nenumărate ori observase cum admiratorii Amandei deveniseră gălăgioşi, dezgustători şi chiar excesiv de drăgăstoşi, ajungând chiar să o sărute de faţă cu alţii, şi toate astea pentru că alcoolul le cam lua minţile.

Nu credea că şi lui Chad i se întâmplase acelaşi lucru, dar cu siguranţă că vinul contribuise şi el cumva la îndrăzneala lui şi la dorinţa de a compara cele două săruturi. Marian şi-ar fi dorit ca el să nu se fi arătat atât de îndrăzneţ. Pentru el fusese pur şi simplu un test – fără a se gândi că speranţele ei vor prinde aripi, ca apoi el să le doboare una câte una.

Chad reuşise să vadă dincolo de deghizarea ei! Nimeni n-o mai făcuse până acum. Desigur, el habar nu avea că asta era doar o deghizare. Îşi închipuia că ea are cu adevărat nevoie de ochelari. Şi cu toate astea, reuşise să vadă ceea ce era în spatele lor, dându-şi seama că ea şi Amanda erau surori gemene. Dacă tot aflase asta, nu era de mirare că se întrebase pe care dintre ele o sărutase în seara aceea, lângă focul de tabără, din moment ce Amanda îl ignorase cu desăvârşire a doua zi de dimineaţă.

Ar fi putut să-i ceară lui Marian să clarifice confuzia. Ar fi putut să întrebe, în loc să încerce să descopere de unul singur, prin compararea săruturilor. Poate că ar fi făcut-o chiar ea. Din moment ce aflase că sunt gemene, nu

mai exista niciun motiv să n-o facă. El avusese dreptate, dar dacă se înşelase? Se gândise măcar un moment cât însemna acest lucru pentru ea? Şi, în plus, s-o acuze că se dăduse drept Amanda, ca şi cum ar fi făcut-o în mod deliberat!

În clipa asta, poate încă era confuz sau poate se bucura că făcuse o greşeală, sărutând-o prima oară pe ea în locul Amandei. Însă, din fericire, amândoi aleseseră să nu se stânjenească unul pe altul aducând vorba despre sărutul acela. În realitate, după cum se purta, el părea să fi uitat de existenţa lui.

Lucru care ei îi convenea, cu o singură excepţie. Sărutul existase şi fusese atât de dulce, atât de incredibil de răvăşitor, primul ei sărut adevărat sau cel puţin primul care îi fusese destinat ei, şi nu doar fiindcă fusese luată drept sora ei. O comparaţie, da, dintr-un motiv eronat, da, dar fusese oricum al ei. Ambele sărutări fuseseră minunate, dar cel din seara trecută fusese mult mai pasional.

Exact pasiunea aceea şi-o reamintea ea în aceste clipe. Dacă o adăugăm la vârtejul de emoţii pe care el le stârnea în adâncul fiinţei ei când îi stătea în preajmă, nu era de mirare că nu era capabilă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Se trezi că acum ea este cea care se holbează la buzele *lui*, la mâinile ce o trăseseră mai

aproape, la felul cum părul lui cârlionţat îi încadra gâtul, la felul cum cămaşa strâmtă îi scotea în evidenţă muşchii la fiecare mişcare pe care o făcea, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ia în seamă. Dar se părea că îi era imposibil să se abţină.

Testul. Ce trebuia să facă mai întâi? Pătura. O ridică de jos, o scutură de două ori şi o aşeză pe spinarea iepei, întârziind mai mult decât era necesar asupra netezirii ei, asupra aşezării în poziţie dreaptă, pe când încerca să-şi potolească ritmul respiraţiei, un lucru ce se dovedi aproape o greşeală.

— Nu se pregăteşte să participe la primul chiolhan, auzi din spate vocea lui, în care sesiză o oarecare nerăbdare. Nu trebuie să fie perfectă.

Ea aprobă, încercă să nu roşească şi se aplecă să ia şaua. Era mai grea decât părea, dar cu puţină străduinţă reuşi s-o ridice de la pământ. Deşi se cam îndoia că va izbuti s-o aşeze pe spinarea iepei.

Probabil că el îi ghicise gândul, fiindcă zise:

— Trebuie s-o balansezi puţin înainte, ceva elan s-ar putea să-ţi fie de ajutor.

Ea procedă întocmai, dar nu reuşi decât s-o facă să aterizeze de partea cealaltă a iepei. Asta-l făcu pe Chad să chicotească. Ba chiar dădu ocol iepei şi ridică şaua într-o singură mână, după care reveni lângă Marian.

— Ai învăţat cel puţin cum s-o ridici, comentă el, păstrând o tentă de umor în tonul vocii. Încearcă să nu-i dai drumul ca nu cumva să-ţi alunece. Şi nu lovi iapa cu ea. La început, cailor nu le place să fie înşeuaţi, dar le displace şi mai mult să aibă parte de o şa pe care le-o arunci pe spinare.

O lua oare peste picior? Probabil că nu. Şi o va determina să o facă din nou, din moment ce ajunsese deja la concluzia că nu va fi în stare să se descurce de una singură. Partea aceasta a lecţia era cea numită „în caz că”. Sau aşa voia el să se răzbune pentru că fusese obligat s-o înveţe? Desigur, *asta* era, iar acest gând o făcu să-şi îndrepte coloana, hotărâtă să pună şaua pe iapă chiar cu preţul vieţii.

Mai avu parte de două încercări. În clipa în care şaua fu aşezată în sfârşit în poziţia corectă, Marian avea întipărit pe chip un surâs plin de strălucire. Al lui era sincer, ceea ce o făcu să se învinuiască pentru că îi atribuise motivaţii pe care el nu le avea.

În momentul acela respiraţia ei deveni şi mai greoaie. Ba chiar transpira uşor din pricina ostenelii. Dar nu ăsta era motivul pentru care începu să tremure în secunda în care el o atinse ca s-o facă să se concentreze din nou asupra şeii ce trebuia să fie prinsă în chingi.

Chad simţise, probabil, tremurai ei. Nu se putu

abţine să nu perceapă şi răsuflarea ei sacadată sau poate chiar şi bătăile inimii care acum erau foarte puternice.

Se înecă în propria răsuflare şi îi dădu drumul, ca şi cum ar fi fost ceva fierbinte, rostind pe un ton aspru:

— Nu face asta.

De parcă m-aş putea stăpâni, ar fi vrut ea să bâiguie. În schimb, se îndepărtă de el, trăgând de câteva ori aer în piept.

Nu-i servi la nimic. Ceva fusese răscolit în adâncul fiinţei sale, şi acum nu mai putea fi înăbuşit.

Iar apoi îl auzi cum rosteşte pe un ton scăzut şi furios:

— La naiba, nici să fi încercat, nu puteai face o invitaţie mai explicită. Ţi se pare că-s făcut din piatră? chiar cu o secundă înainte ca el s-o târască înapoi în grajd.

Primul gând al lui Marian a fost că lecţia nu a luat sfârşit. Fusese doar începutul. Dar ea nu avea de unde să ştie că nu mai era vorba despre cai în clipa când Chad o trase înapoi în grajdul răcoros.

Pentru început, Marian nu văzu absolut nimic, pentru că trecerea rapidă de la lumina puternică a soarelui la interiorul acela umbros făcea ca grajdul să pară mai întunecat decât era. Dar pe măsură ce ochii ei se adaptau la lumina aceea scăzută, se trezi că stătea întinsă pe un strat de fân într-una dintre boxele goale, în timp ce trupul

lui Chad acoperea pe jumătate trupul ei, iar gura lui împiedica orice fel de proteste, asta neînsemnând că ea avea de gând să protesteze în vreun fel.

Era mult prea buimacă. Totul se întâmplase cu prea mare repeziciune. Şi nici nu era sigură de ce. Nu prea înţelesese ce murmurase el despre invitaţie şi despre piatră. Nici de ce o săruta iarăşi. Fuseseră de acord că sărutul din seara trecută era o greşeală sau cel puţin aşa crezuse ea. Aşa că nu putea pricepe în ruptul capului de ce el *îşi dorea* să o sărute.

Dar Chad făcea mai mult de atât. Nu-şi dăduse seama la început, fiindcă sărutul lui o acaparase totalmente. Dar în clipa în care el îi cuprinse sânii cu palmele, căldura aceea anormală pe care o resimţi acolo fu primul semn că între ei doi nu mai exista bariera hainelor. Cămaşa ei era descheiată, iar lenjeria de dedesubt era trasă în jos. Prima ei reacţie fu panica, dându-şi seama că era pe jumătate dezbrăcată, dar nu în intimitatea dormitorului ei. Reuşi să se smulgă o clipă din sărut şi şopti:

— Şi dacă vine cineva?

— Îţi pasă? Mie nu.

Ea avea nevoie să reflecteze. Dar cum s-o facă când el îi mângâia mai departe sânii? De fapt, dacă el s-ar opri în secunda asta, ea ar bufni mai mult ca sigur în plâns. Şi,

oricum, nu avea cum să-i deranjeze cineva la ora asta. Nu, nici ei nu-i păsa. Dacă avea să apară careva, avea să se preocupe de asta abia atunci.

Aşa că îl lăsă să-i descopere din nou buzele. Îi încolăci gâtul cu braţele, dându-i un răspuns tacit. Sărutul lui deveni mai avid, pe când limba lui o explora adânc. Marian îşi pierdu din nou minţile, purtată în vârtejul unor senzaţii care depăşeau cu mult experienţa ei de până acum.

Mângâierile lui deveniră mai îndrăzneţe, uşor violente, iar respiraţia lui era la fel de sacadată ca a ei. Avu senzaţia că era prizonierul propriei pasiuni. Spera ca el să aibă ceva mai mult control asupra situaţiei.

Gura lui coborî puţin, lipindu-se pe gâtul ei. O gâdilă, îi înfierbântă sângele, o făcu să-şi dorească să se arcuiască în jurul lui. Încă o coborâre şi buzele lui îi cuprinseră sânii. Cu siguranţă, gura lui nu putea fi atât de fierbinte, însă ea simţi acolo o arsură, temându-se că el vrea să-i cuprindă în întregime cu gura. Era imposibil, fiindcă sânii ei nu erau chiar atât de mici, dar cu toate astea se părea că el nu voia să se dea bătut.

Senzaţiile deveneau din ce în ce mai profunde. Vag, percepu că el se lupta cu fusta ei şi-şi dădu seama că voia să o înlăture. Avu ghinion, aşa că încercă altă cale.

— Ar trebui să se dea o lege care să le interzică

femeilor să poarte asemenea nădragi, mormăi el atunci când mâinile lui nu reuşiseră să treacă dincolo de nasturii fustei ei de călărie.

Pe ea o încercă râsul. Fu ea însăşi surprinsă de propria-i nerăbdare, iar apoi îl tachină pe un ton sobru:

— Chiar vrei într-adevăr să rămân goală într-un grajd, pe o grămadă de fân?

— Pune-ţi imaginaţia la treabă. *Ştiu* eu că e tare bogată. Gândeşte-te că stai întinsă pe aşternuturi de mătase.

— Asta echivalează cu un „da”?

Fu rândul lui să izbucnească într-un hohot puternic. Se rostogoli, o trase după el, o aşeză astfel încât ea să stea exact peste mijlocul lui, înconjurându-l de o parte şi de alta cu genunchii, ca să poată avea mâinile în întregime libere. Scăpă cât ai clipi de cămaşa ei, întinzând-o peste fânul de alături. Îi trase şi cămăşuţa peste cap. Deveni şi ea o parte a păturii pe care el o încropi pe paie. Deşi manevra cu cămăşuţa mişcă puţin ochelarii, ea îi fixă imediat la loc din obişnuinţă. El întinse mâna. Marian se lăsă pe spate, evitând astfel ca el să ajungă la ei.

— Scoate-i, zise el simplu.

— Nu.

El se încruntă puţin, dar atenţia îi fu atrasă de sânii ei. De data asta îi cuprinse cu mâinile pe amândoi,

masându-i. Cu capul pe spate, Marian scoase un geamăt pe care nu şi-l putu stăpâni. Cum picioarele ei îl înconjurau, căldura pe care o resimţi fu cu totul nouă, în adâncul fiinţei ei.

— Ridică-te acolo unde eşti, spuse el cu o voce mai aspră decât de obicei.

Nu voia să piardă atingerea palmelor lui, dar nu găsea că de data asta ar avea vreun motiv să-l refuze. Deşi nu era sigură că *va reuşi* într-adevăr să se ridice, fiindcă tremura toată. Izbuti până la urmă, dar când se uită în jos spre el şi observă cum îşi desface încet nasturii cămăşii, genunchii ei fură gata să cedeze.

— Lasă-ţi părul desfăcut, ordonă el apoi.

Ea se conformă imediat, scoase câteva agrafe, scuturâ din cap, iar grămada aceea de păr auriu căzu tremurând pe spate, peste umeri, cârlionţii ajungându-i până în talie.

— Ştiam eu că e atât de lung – şi de frumos. Să nu-l mai prinzi în coc. Dacă te mai văd purtându-l strâns în coc am să-ţi fur chiar eu agrafele de păr.

Ea rânji, imaginându-şi-l cum intră în camera ei pentru a-i fura agrafele. De fapt, dacă ea ar fi acolo în clipa aceea…

— Desfă drăcovenia aia pe care o porţi ca să pot scăpa de ea.

Marian trase din nou aer în piept văzând cum el tocmai îşi descheia nasturii de la pantaloni. Îi trebuiră câteva clipe bune ca să-şi limpezească gândurile şi să realizeze că „drăcovenia” la care se referise era, de fapt, fusta ei. Se zăpăci şi mai tare, degetele ei îşi înteţiră tremuratul. Iar el trase repede de fustă în jos, în secunda în care observă că fusese descheiată.

Abia apoi se ridică, îşi scoase repede cămaşa şi o adăugă la pătura aceea improvizată. Îşi presă obrazul pe partea inferioară a pântecului ei şi o înconjură cu braţele. Palmele alunecară uşor pe spatele ei, apoi ceva mai jos, peste şoldurile ei, apoi şi mai jos, antrenând în coborârea lor pantalonaşii.

Cu toate că în grajd nu erau curenţi de aer, ea se simţi scuturată de un fior scurt, dar totul nu dură decât o clipă. Simţea pe pântec respiraţia lui fierbinte, pieptul lui fierbinte era lipit de coapsele ei. El îi ridică încet unul dintre picioare pentru a le elibera din strânsoarea hainelor rămase. Ea îi cuprinse capul cu mâinile şi-şi trecu degetele prin părul lui. Avea moliciunea părului unui bebeluş, nespus de plăcut la atingere, iar ea îşi dădu seama că îşi dorise să facă asta din clipa în care îl cunoscuse.

În secunda în care el îi ridică şi celălalt picior, ea îşi pierdu echilibrul şi alunecă încet spre el până ce genunchii ei atinseră pământul, încadrându-l iarăşi. El puse o mână

pe ceafa ei şi o împinse uşor, făcând ca buzele ei să se unească din nou cu ale lui. Şi în timp ce o săruta, reuşi printr-o manevră anume să-i scoată şi cizmele.

De un singur lucru fu apoi sigură, anume că era întinsă pe pătura improvizată, iar el îi zâmbea larg, întrebând-o:

— E mătase, nu?

Ea ar fi aprobat fără rezerve, în clipa aceea ar fi fost de acord în orice privinţă, dar nu mai avea grai. Zâmbetul acela îi dădea o înfăţişare atât de adolescentină, era atât de chipeş, încât în pântecul ei se iscă un fel de vâltoare, dându-i impresia că era pe punctul de a leşina. Iar el trebuie să fi simţit că ea e gata să leşine, fiindcă chipul îi deveni brusc atât de senzual, încât îi tăie pur şi simplu răsuflarea.

Buzele lui le acaparară din nou pe ale ei, iar palmele lui, dovedind o tandreţe incredibilă, explorau locurile încă neatinse. Ea nu se miră de niciunul dintre gesturile lui. Acceptând pur şi simplu plăcerea produsă de atingerea aceea, încercând să se concentreze asupra fiecărei clipe, asupra fiecărei senzaţii noi, pentru a şi le aminti mereu. Însă totul se petrecu cu atâta repeziciune, iar ea fu atât de prinsă în vâltoarea senzaţiilor pe care el le stârnise în adâncul fiinţei ei, încât singurul lucru de care şi-ar fi putut aminti ar fi fost arşiţa, dorinţa nestăpânită şi uimirea ei că

lucrul acela se petrecea cu adevărat.

El se opri din sărutat, pentru a o putea privi în timp ce mâna lui aluneca de-a lungul trupului ei. Privirea lui exprima teamă şi admiraţie, ori doar i se părea ei? însă părea într-adevăr vrăjit la vederea braţelor ei dezgolite, ori poate doar surprins, din moment ce hainele pe care obişnuia să le poarte nu dădeau nici cel mai mic indiciu că ar avea o înfăţişare atât de atrăgătoare. Pe de altă parte, era uimită pentru că nu se simţea ruşinată, ştiindu-se privită în felul acesta. În fine – poate doar puţin de tot.

Mâna lui continuă să alunece uşor de-a lungul coapsei, apoi se furişă încet spre interior, oprindu-se exact în punctul îmbinării lor. Ea gâfâi, ceea ce îl făcu să-şi lipească din nou buzele de ale ei. Dar nu gâfâitul acela voia el să-l soarbă, ci pe cele despre care era sigur că aveau să urmeze în secunda în care degetele lui aveau să pătrundă în adâncul fiinţei ei. Simţurile ei tresăriră cuprinse de şocul plăcerii, arcuindu-i spre el trupul cuprins de spasme pe care nu era în stare să le stăpânească. Trupul lui veni mai aproape pentru a le absoarbe, aşezându-se brusc şi complet deasupra ei şi, înainte ca ea să ghicească motivul, el o penetră.

Durerea ascuţită dispăruse atât de repede, încât nu-şi putea aminti cu claritate dacă existase sau nu. Îl avea înăuntrul ei, pe deplin, dăruindu-i o plăcere pe care nu o

crezuse posibilă. Pentru câteva clipe, el rămase nemişcat, dându-i timp să se adapteze, timp de care ea nici măcar nu avu nevoie. Când, în sfârşit, porni să se mişte înăuntrul ei, fu mai mult decât pregătită. Cu toate că el mai încerca şi acum să o liniştească. Cu o mână îi susţinea ceafa, iar cu cealaltă îi mângâia uşor obrazul, apoi urechea, ajungând în părul ei – după care apucă ochelarii şi îi dădu la o parte.

Era convinsă că el o făcuse înadins – deşi era posibil să nu fi fost aşa. Poate că privirea lui uimită se datora faptului că rămăsese cu ochelarii între degete. Însă acum se uita fix la chipul ei şi amândoi rămaseră complet nemişcaţi. Ştia că era sora geamănă a Amandei, admisese deja lucrul acesta, dar, dincolo de asta, ea se simţea mai dezgolită fără perechea aceea de ochelari decât fără haine.

— Poţi să mă vezi cât de cât fără ei? o întrebă el.

— Da.

— Foarte bine, pentru că vreau să vezi cât de mult savurez acest moment.

Vocea lui era răguşită, însă cuvintele avură un efect uimitor asupra ei, îndepărtând orice urmă de timiditate şi reamintindu-i că el era încă adânc înăuntrul ei. Îi încolăci gâtul cu braţele şi spuse cu o voce la fel de răguşită:

— Atunci ce mai aştepţi?

El îşi ţinu o clipă respiraţia, apoi se încruntă, oarecum confuz.

— Amanda?

Marian nu răspunse, prea buimacă în clipa aceea pentru a mai raţiona. El se abandonă totalmente înăuntrul ei, iar şi iar, şi în numai câteva secunde o purtă dincolo de orice limite, în cel mai sublim extaz pe care îl experimentase ea vreodată, o plăcere care continuă să curgă prin trupul ei până ce o primi şi el pe a lui, câteva clipe mai târziu.

Rămaseră iarăşi nemişcaţi, respiraţia lor revenind încet-încet la un ritm normal. Marian îşi lăsă deoparte gândurile cât mai mult timp posibil, încercând să savureze ceea ce avea să fie, fără îndoială, o experienţă unică, ce nu avea să se mai repete niciodată – niciodată alături de el. Simţi cum furia creşte încet în fiinţa ei, având impresia că şi cu Chad s-ar putea petrece exact acelaşi lucru. Nici el nu părea prea grăbit să-i adreseze vreun cuvânt. Între ei mocnea încă ideea că lui îi trecuse prin cap că ea era Amanda. Şi cu toate astea, el făcuse dragoste cu ea.

Chad se lungi pe spate. Se uită lung la ea. Iar acum, fără să-şi dea seama, ea se trezi că îl fixează cu privirea. Dar înainte ca ei doi să poată rosti vreun cuvânt, auziră o voce care venea de undeva, dinspre intrarea în grajd.

— Mai eşti aici, Chad? Caii trebuie să fie hrăniţi – ei, la dracu', se pare că va trebui s-o fac eu…

Mormăitul se întrerupse. Era îngrijitorul bolnav, care

îşi făcea griji pentru animale. Chad înjură printre dinţi în secunda în care îngrijitorul adăugă:

— Oh, Lonny, nu mi-am dat seama că eşti aici.

Apucându-şi la repezeală hainele şi îmbrăcându-le mai rapid decât şi le dăduse jos, Chad şopti:

— Îmbracă-te până încerc eu să scap de ei. Vorbim mai târziu despre asta.

Mai târziu? dacă o să-l vadă mai târziu, s-ar putea să-l împuşte – în fine, după ce o să ia câteva lecţii de tragere.

29

Chad nu fu nevoit să-l întrebe pe Lonny dacă auzise zgomotele dinăuntrul grajdului. Era suficient să vezi zâmbetul larg întipărit pe chipul lui. îl trimise pe îngrijitor înapoi în patul său şi îl îndemnă pe Lonny să iasă afară. Se opriră la jumătatea drumului dintre grajd şi barăci.

— Ce făceai acolo, în spate? întrebă Chad.

— Ce făceai şi tu – în fine, poate că nu.

Rânjetul lui Lonny se transformă într-un chicotit care reuşi să-l scoată din sărite.

— Indiferent ce ai auzit, nu povesti nimănui.

— Desigur, replică Lonny. Dar trebuie să-ţi spun că eşti un nemernic al naibii de norocos. Nu cred să fi văzut până acum o puicuţă mai drăguţă ca Amanda.

— Stai puţin. Nu că ar fi problema ta, dar eu am fost cu Marian.

— Imposibil. Marian e mult prea serioasă şi… şi…

— Are aerul unei fete bătrâne?

— În fine, da, dacă tot ai adus vorba despre asta. În plus, te-am şi auzit în clipa când i-ai spus „Amanda”.

Chad oftă.

— A fost o greşeală. Am avut o îndoială, dar a durat doar o clipă şi nu am vrut să o spun cu glas tare.

— Vrei să spui că e imposibil să le deosebeşti?

înăuntru nu era chiar aşa întuneric, iar ele două nu seamănă deloc.

— Ca fire, nu, nu seamănă, iar chestia asta m-a tulburat o clipă. Dar ca înfăţişare sunt identice, Lonny. Gemene.

— Da, sigur, zise Lonny batjocoritor.

Marian profită de moment pentru a o zbughi din grajd, fără să ştie că cei doi erau afară, ceva mai departe. Părul blond îi flutura răsfirat, nasturii manşetelor rămăseseră descheiaţi şi ducea în fiecare mână câte-o cizmuliţă. Înfăţişarea răvăşită îi dădea un aer incredibil de sexy – şi furios. Fără îndoială că era furioasă. Iar lui nu-i scăpă privirea fioroasă pe care i-o aruncă. Cu siguranţă că nu ratase momentul când el îi spusese „Amanda”.

La naiba! Va trebui să-i explice mai târziu şi să-şi ceară scuze. Îndrăzneala ei îl zăpăcise de-a dreptul! şi nerăbdarea ei, de asemenea. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea ei. Bineînţeles, nu se aşteptase nici ca ea să fie atât de pătimaşă.

— Susţin cele spuse, rosti Lonny. Asta e Amanda.

Chad îşi dădu ochii peste cap şi îl întrebă sec:

— N-ai priceput când ţi-am spus că sunt gemene?

— Tu nu ai priceput când ţi-am spus „imposibil”?

Chad nu se putu abţine să nu rânjească.

— Bine, îţi înţeleg nedumerirea. Şi mie mi-a luat

ceva vreme să bag de seamă. Ochelarii aceia ridicoli care îi modifică dimensiunea ochilor îţi atrag prea mult atenţia, iar o persoană decentă nu zăboveşte cu privirea asupra ei suficient cât să observe că restul trăsăturilor sale sunt delicate şi identice cu ale Amandei. Problema e că, uneori, nu te poţi abţine să nu te întrebi cu care dintre ele ai avut de-a face.

Seara trecută, fusese sigur că sărutase aceeaşi femeie pe care o sărutase lângă focul de tabără, în noaptea cu pricina. Dar Marian negase, devenind chiar irascibilă din această pricină. Cu toate astea, fusese atât de convins şi se simţise uşurat că înlăturase finalmente orice confuzie, numai că negarea ei îi stârnise din nou neîncrederea.

Accepta cu uşurinţă ideea că Marian încercase să-l apere de Leroy în noaptea aceea, că ea făcuse totul atât de rapid şi de spontan, încât uitase să-şi pună ochelarii – fiind capabilă să vadă perfect fără ei. Ceea ce însemna că într-adevăr nu avea probleme cu vederea. De fapt, mai mult ca sigur că nu reuşea să vadă mare lucru prin ochelarii aceia ridicoli, ceea ce explica anormala ei lipsă de îndemânare.

Nu-i prea venea a crede că în noaptea aceea fusese vorba despre Amanda. Da, părea să fi fost ea, iar în momentul acela nu avea motive să creadă altceva. Dar ca să pună pe seama ei un gest atât de altruist părea pur şi simplu… o ciudăţenie. În realitate, fusese singurul lucru

bun pe care ar fi putut să i-l atribuie. Însă lui Marian nu-i era deloc greu să-i atribuie un gest altruist. Sigur, îşi ieşise din fire şi îl insultase în mai multe rânduri, însă, gândind la ceea ce se petrecuse după aceea, avea oarece îndoieli. Bănuia că impoliteţea ei ar putea fi ceva intenţionat, parte a stării de gelozie existente între ea şi sora ei, după cum începuse ea să-i explice odată.

Acum înţelesese cum stăteau lucrurile în privinţa geloziei sau cel puţin în cea mai mare parte, lucru pe care Marian încercase să i-l explice fără a-i da însă prea multe detalii. Pentru el, treaba părea lipsită de sens, din moment ce ea se străduia să se urâţească cât mai mult posibil. Era de neconceput ca Amanda să fie geloasă pe ea. Însă erau surori gemene. Una îşi ascundea frumuseţea, cealaltă şi-o arăta în toată splendoarea ei.

Din fericire, aveai cum să le deosebeşti. Mâinile Amandei erau într-o continuă mişcare, pentru a atrage atenţia asupra chipului, asupra sânilor ei. Când zâmbea, zâmbetul părea întotdeauna ireal. Şi dacă cumva avusese simţul umorului, şi-l pierduse, probabil, datorită dezgustului provocat de călătorie. Iar dacă ar fi avut vreo vorbă bună în legătură cu vreun lucru anume, el ar fi trebuit s-o afle până acum. Avea alte maniere, alt tip de temperament, la fel ca şi toleranţa sau răbdarea ei. Şi, în plus, era veşnic nemulţumită. În fapt, era exact aşa cum o

catalogase şi tatăl lui: o eternă pisăloagă. Frumuseţea îl orbise, împiedicându-l să descopere toate aceste lucruri, însă le văzuse foarte clar făcând comparaţie cu Marian.

El tot nu pricepea motivul dezamăgirii. Nu era logic ca o femeie atât de frumoasă precum Marian să-şi dorească să-şi ascundă frumuseţea. Însă ea nu avea cum să ascundă ceea ce simţise astăzi, o dorinţă intensă de a-l avea, la care el reacţionase cât se poate de primitiv.

Era încă surprins de propria reacţie. De obicei, avea ceva mai mult control asupra instinctelor sale. În realitate, nu-şi pierduse niciodată în întregime controlul, ca acum. Sau poate că, pur şi simplu, nu dorise să pună capăt celor ce se petreceau între ei. Asta părea mult mai logic. Ca şi sărutul din seara precedentă, fusese ceva căruia nu-i putuse rezista. Şi de fiecare dată când o sărutase, ea se abandonase, declarându-i fără vorbe că şi ea îl dorea.

30

Marian luă câteva dintre cărţile surorii ei şi îşi petrecu restul zilei închisă în camera sa. Ca să nu-şi piardă minţile din pricina propriilor gânduri, ea o rugă pe Rita să o ajute să găsească ustensilele pentru pictură ale lui Kathleen. Şi pentru că treaba asta fii rezolvată cu mare uşurinţă, ea le cără apoi pe toate în camera ei.

În clipa în care Chad îşi făcu apariţia pentru a avea discuţia promisă cu „Amanda”, avu ghinion. Tactica Amandei de a se ascunde în camera ei era un truc vechi, închipuindu-şi că, nefăcându-şi apariţia, îi pedepsea pe cei din jur.

Marian se ascundea din cu totul alt motiv. Nu voia să fie prezentă ca să nu vadă cum Chad tot dă târcoale, aşteptând ca sora ei să-şi facă apariţia sau să fie rugată să o convingă pe Amanda să coboare. Nu ar fi fost surprinsă în cazul în care el i-ar fi cerut asta. Dar Chad nu avea să afle, cel puţin astăzi, cât de greşite erau concluziile sale.

Încă i se părea incredibil că el fusese în stare să facă una ca asta. Doamne, fusese atât de entuziasmată văzând că el o dorea de fapt pe ea, *pe ea*, şi nu pe Amanda. Însă ar fi trebuit să-şi dea seama. De la bun început el o dorise pe Amanda, iar asta n-avea să se schimbe niciodată. Şi asta pentru simplul motiv că ea era sora geamănă a Amandei.

Probabil că el îşi imaginase pe parcursul zilei de astăzi că ea era Amanda, iar cel mai rău era că vina fusese a ei.

Declaraţia ei din seara precedentă – că Amandei îi place să-i păcălească pe ceilalţi dându-se drept ea – trebuie că mai persista în mintea lui.

Poate că ar trebui s-o avertizeze pe Amanda despre falsa impresie a lui Chad că făcuse dragoste cu ea. Însă după aceea ar fi fost obligată să asculte predica surorii ei despre virtutea pierdută, cu toate că pe a ei şi-o pierduse de o bună bucată de vreme. Marian nu mai putea înghiţi şi asta, după toate cele petrecute în ziua aceea. În plus, asta şi merita Chad, ca cele două surori să refuze orice fel de relaţii intime cu el. Poate că pe viitor va fi mai atent cu cine anume face dragoste, prostul naibii.

După câteva ore de pictat, se relaxă îndeajuns încât să ia seama la *ce* anume picta. Era surprinsă. Nu picta după model, deşi era foarte pricepută. Însă picta foarte bine din memorie.

La urma urmei, nu avea de ce să o surprindă ceea ce începuse a prinde contur pe pânză. Deşi încercase să şi-l scoată din minte, el încă mai bântuia pe acolo. Aşa că, numai văzând cum chipul lui Chad se holba la ea de pe pânză, începu să scuture din cap, dezgustată de ea însăşi.

Dincolo de asta, semăna foarte mult. Nu-şi pierduse

talentul. La ochi mai trebuia încă lucrat, nu la formă, ci la culoare. Bărbia trebuia să fie ceva mai bine definită pentru a părea mai puternică. Pielea trebuia să aibă o tonalitate mai închisă, pentru a pune în evidenţă bronzul. Şi probabil că ar fi fost necesar să-i adauge şi pălăria, trasă pe ochi, aşa cum obişnuia el s-o poarte…

Oare ce-şi imagina? Nu va duce la bun sfârşit portretul *lui*. Luă pânza de la locul ei, mutând-o în partea din spate a şevaletului, ca să nu mai fie obligată să o privească, şi o înlocui apoi cu una nouă. Va trebui să fie mai atentă, cel puţin până reuşea să-i cumpere lui Kathleen alte ustensile.

Nu avea la dispoziţie decât patru pânze mari, două de mărime mijlocie şi una de dimensiuni mici, însă Marian nu era deloc un pictor leneş. Era capabilă să realizeze un portret într-o singură şedinţă, dacă se concentra asupra lui şi lucra cu atenţie, aşa că materialele nu-i ajungeau pentru prea multă vreme.

Se decise asupra unui alt tip de portret, atâta vreme cât amintirile erau, într-un anume fel, încă proaspete, având chef să dea viaţă uneia dintre acestea. Dacă va avea prilejul să o privească, Amanda nu va fi deloc amuzată.

Înfăţişă pe pânză jaful petrecut în tren, mai exact momentul când Amanda, după ce se trăsese în direcţia ei, se reaşezase la locul ei, complet şocată şi având împrăştiat

pe faţă praful acela de puşcă. Pasagerii din jurul ei nu erau prea bine conturaţi, exact ca în momentele acelea, aşa că preferă să îi lase astfel. Cei doi hoţi care patrulaseră pe culoare apăreau, de asemenea, în timp ce acela care trăsese spre Amanda avea o imagine ceva mai bine definită. Cu toate că îi pictase chipul doar pe jumătate, din pricină că cealaltă jumătate fusese acoperită de bandană, ochii lui fuseseră bine redaţi, mai mult aurii decât căprui, şi bine rotunjiţi ca formă.

Începu să zâmbească înainte de a ajunge la jumătatea lucrării, starea ei de spirit îmbunătăţindu-se simţitor. Deşi jaful nu avusese nimic amuzant, dacă luai în considerare faptele petrecute, Amanda, cu faţa înnegrită, şocată până la amuţire, era totuşi un moment de nepreţuit. Poate că, la urma urmei, o va lăsa pe Amanda să arunce o privire asupra lucrării ei după ce o va termina.

Gândul acela o făcu să zâmbească, deşi ştia bine că nu-i va arăta pictura. Amanda ar distruge-o pur şi simplu, aşa cum făcuse cu celălalt portret pe care i-l făcuse Marian şi care nu o prezenta în cea mai bună lumină.

Rămase uimită când lumina începu să scadă, dându-şi seama că era aproape seară. Dar se părea că de fiecare dată când picta reuşea să piardă noţiunea timpului. Puţin după aceea, se auzi şi bătaia în uşă.

— Cina în cincisprezece minute, strigă Rita.

Nu avea de gând să coboare la parter, cel puţin nu în seara asta, dar voia să o prindă pe mătuşa ei şi s-o anunţe, înainte să se ducă jos. Îşi recuperă ochelarii. Atunci când picta era, de fapt, singurul prilej în care refuza să-i poarte. Bineînţeles, picta întotdeauna în intimitate, într-un loc în care nu putea fi întreruptă de altcineva, aşa că ei nu mai contau.

A doua bătaie în uşă se auzi înainte ca ea să ajungă în dreptul ei. Presupuse că era tot Rita, care voia să se asigure că a auzit-o, însă când o deschise, dădu peste Kathleen.

— Mi s-a comunicat că în după-amiaza asta te-ai apucat de pictat, spuse mătuşa ei. Pot să văd cât ai progresat? Sau preferi să termini fiecare piesă, înainte ca cineva să privească ceea ce ai lucrat?

— Nu mă deranjează, replică Marian zâmbind cu timiditate şi deschizând ceva mai mult uşa.

— Oh, măiculiţă! Uimirea lui Kathleen era cât se poate de reală pe măsură ce se apropia de şevalet. A fost chiar atât de aproape de focul de armă?

— S-a tras asupra ei în clipa când nu a vrut să renunţe la geantă.

— A fost… mai degrabă un gest de curaj din partea ei.

Marian rânji când mătuşa ei făcu pauza cu pricina.

— Nu, a fost o prostie cât se poate de mare, fiindcă ei erau în număr de patru, toţi înarmaţi, iar noi nu aveam cum se ne apărăm. A avut noroc că individul a încercat doar să o sperie.

— Ori că n-a nimerit-o.

— Şi pentru asta.

Kathleen fu obligată să-şi acopere gura, ca să-şi înăbuşe un hohot de râs provocat de reprezentarea stării de uimire a Amandei.

— Eşti foarte pricepută. Seamănă foarte bine cu ea, în ciuda prafului de puşcă.

— Puteau face haz acum că pericolul a trecut. Expresia ei *era* una destul de hazlie.

Kathleen îşi exprimă amuzamentul printr-un chicotit.

— Şi acum e la fel. Sunt impresionată, scumpete. Privind-o, îmi dă impresia că am fost acolo şi… oh, măiculiţă.

— Ce?

— Acum l-am observat – hoţul, cred că îl cunosc. Seamănă leit cu John Bilks, cel care a lucrat la magazinul universal al oraşului. A fost concediat după ce s-a constatat că lipseau bani din cutia pentru încasări. Proprietarul voia să-l aresteze, însă nu a existat o dovadă concretă că el a fost într-adevăr cel care luase banii. S-a mutat foarte curând după aceea – şi se pare că a avansat la

jefuirea trenurilor. Pariez că şerifului i-ar plăcea să vadă această pânză.

— Sunt aproape sigură că Amanda s-ar opune, replică Marian zâmbind larg.

Kathleen se uită în grabă spre pânză şi puse:

— Aşa crezi? ca apoi să chicotească amândouă. Însă după aceea, făcu o sugestie: Atunci, poate o miniatură, doar cu John Bilks? Putem să i-o dăm şerifului sâmbătă, când vom merge în oraş – iar tu o să-ţi faci rost de alte câteva pânze, cât timp vom sta acolo. Se vede că eşti un pictor mai rapid decât am fost eu vreodată. Or să-ţi ajungă materialele mele până atunci?

— Da, eu…

Marian nu apucă să termine. Kathleen se dădu într-o parte pentru a se uita o clipă la materialul ce tocmai fusese scos din magazie – şi astfel dădu cu ochii de portretul pe jumătate terminat al lui Chad, încă sprijinit de partea posterioară a şevaletului.

— Oh, măiculiţă, exclamă Kathleen, înainte să se întoarcă spre ea şi s-o privească. Talentul tău e de-a dreptul uimitor. Şi ai făcut chestia asta din memorie, nu-i aşa? Da, aşa trebuie să fie. Incredibil – şi mă bucur că-ţi place de el. Ei, nu ai de ce să roşeşti. Aşa ar proceda oricare domnişoară de vârsta ta.

Marian îşi plecă privirea.

— Nu e din cauza asta, e… nimeni nu m-a felicitat până acum pentru ceea ce am pictat. Tata insista că nu am talent, că nu fac altceva decât să-mi pierd vremea…

Kathleen interveni plină de furie:

— Mortimer era un ticălos, îmi pare rău c-o spun. Dacă a fost capabil să spună aşa ceva, nu am nici cea mai mică îndoială că a făcut-o doar pentru că „favorita” lui nu are talent în domeniul respectiv. Nu are, nu-i aşa?

— Nu.

— Exact ce bănuiam. Probabil că-l înfuria faptul că îi eşti superioară în privinţa asta. Iar tu ar fi trebuit să-ţi dai seama. Uite-te puţin la tabloul ăsta. I-ai prins deja esenţa, şi nici măcar nu e terminat.

— Are un chip interesant.

Kathleen râse cu putere.

— Interesant, zici? Bănuiesc că poţi privi şi astfel lucrurile. Şi acum să mergem, ne aşteaptă cina. Hai să coborâm, altminteri Consuela va trimite potera după noi.

Marian nu făcu nicio mişcare. Discutaseră destul de mult pentru ca ea să poată motiva că o doare capul, aşa cum plănuise. Nu avea chef să ia cina alături de Chad, nu în această seară, nu până în clipa în care îi va pieri acea dorinţă aprigă de a-l împuşca direct între ochi, din pricina concluziei la care ajunsese el.

— Du-te tu, mătuşă Kathleen. Eu cred că am să mă

culc devreme…

— Oh, fii serioasă. Tot va trebui să mănânci ceva. Iar în seara asta nu vom fi decât noi două. Chad şi-a cerşit deja porţia. În după-amiaza asta a tot dat târcoale bucătăriei dintr-un motiv anume, iar Consuela l-a îndopat pe săturate. Nu suportă să aibă un bărbat prin preajmă şi să nu-i dea de mâncare.

— În fine, cred că aş putea lua câteva îmbucături.

31

Chad apăru totuşi la cină. Când intră, ajunseseră deja la felul doi, aşa că el se aşeză şi întrebă ce aveau la desert. Kathleen îl tachina puţin declarându-i că armăsarii se plângeau cum că el punea deoparte o oarece cantitate din hrana destinată lor. Se ironizară unul pe celălalt, se amuzară, foarte bine dispus, până în clipa în care el trecu la un alt subiect.

— Amanda e bolnavă?

— Nu, cred că mai degrabă nu are chef să ni se alăture, replică Kathleen.

— Să nu-mi spui că *încă* mai simte nevoie să se refacă după călătorie? întrebă el.

— E posibil. Nu prea face faţă căldurii. Tu te-ai obişnuit, aşa că de-abia mai bagi de seamă, însă…

— Bag de seamă. Numai că în ultima vreme nu a fost chiar atât de cald, încât s-o ofilească pe domniţă. Deci, nu-şi poate ţugui buzele în direcţia asta?

Kathleen tuşi. Marian îl privi fix. Nu i se părea logic să-l audă vorbind metaforic, mai ales că el nu se exprimase până acum dispreţuitor la adresa Amandei. Însă uitase că era încă supărat pe sora ei, fiindcă îşi imaginase că îl trăsese pe sfoară în dimineaţa aceea.

Se minunase ea însăşi de cât de calmă rămăsese din

secunda în care intrase el. Ironizând-o pe Kathleen, făcând haz, el se comportase ca şi cum în dimineaţa aceea nu se întâmplase nimic deosebit – asta până în secunda în care o pomenise pe Amanda. Apoi tonul lui se schimbase brusc.

Furia ei era încă mocnită. Asta nu însemna că renunţase la dorinţa de a-l împuşca. Bineînţeles, era conştientă că era nedreaptă. Ştiuse de la bun început că el o dorea pe Amanda.

— Mă bucur că nu m-aţi aşteptat, zise Amanda, oprindu-se în tocul uşii şi încercând să imite intonaţia tărăgănată a unui texan. Şi nu, nu-mi ţugui buzele, dragule, adăugă ea, uitându-se fix spre Chad, în timp ce-şi făcea vânt cu putere. Doamne, doar nu eşti încă supărat fiindcă tainica noastră întâlnire romantică din grajd a fost întreruptă astăzi de dimineaţă, nu-i aşa?

Marian rămase perplexă. Cum naiba aflase Amanda despre asta? şi de ce îi întărea lui Chad în mod intenţionat convingerea că ea era cea cu care făcuse dragoste?

Chad roşi puternic, mai ales acum, când Kathleen îl privea plină de uimire. Era una dintre scenele pe care Amanda le crea cu mare plăcere, însă de data asta nu fusese în întregime ceva intenţionat sau pus la cale. Era evident că surprinsese remarcile lui deloc măgulitoare la adresa ei, iar acum se răzbuna pe el. Mai mult ca sigur că nu intrase imediat, pentru că îi fuseseră necesare câteva

minute ca să-şi stăpânească furia.

Marian roşi şi ea puţin. Doamne, asta însemna că Amanda surprinsese şi altceva în afara conversaţiei din timpul mesei. Trebuie că fusese prezentă în grajd în dimineaţa aceea. Altfel nu ar fi avut cum să afle ce se petrecuse acolo.

Dar ea nu avea niciun motiv să se afle în grajd. Nu-i plăceau caii, şi pe deasupra nici nu ştia cum să mânuiască o trăsură, chiar dacă ar fi avut de gând s-o şteargă cu una aflată încă acolo. Nu exista nimic care s-o atragă acolo cu excepţia lui Chad. Poate că-l văzuse în clipa când revenise la fermă, şi se hotărâse să se distreze cu el o vreme, ca să scape de plictiseală. Sau, în realitate, era mult mai probabil ca ea să-i fi urmărit din camera ei când ei doi intraseră în ţarc, apoi văzuse cum Chad o târâse în grajd, astfel că îi trezise îndeajuns curiozitatea pentru a veni până acolo ca să descopere motivul – surprinzând momentul în care ei doi făceau dragoste *şi* auzind ceea ce spusese el.

Probabil că faptul că el trăsese o concluzie greşită i se păruse hilar. Probabil că făcuse haz pe seama acestui lucru pe parcursul întregii zile, încercând să găsească cea mai bună cale pentru a folosi întâmplarea în interesul ei, rănind-o astfel pe Marian. Mica scenă nu-i fusese destinată lui Chad. Puţin îi păsa Amandei de părerea lui. El era în

schimb o unealtă perfectă, din moment ce Amanda era conştientă de cât de mult îl dorea Marian pentru sine.

Era ceva tipic pentru Amanda. Obişnuia să îi arunce în faţă lui Marian faptul că bărbaţii o preferaseră întotdeauna, încerca, de asemenea, s-o scandalizeze pe Kathleen, un punct de actualitate pe agenda sa. Şi voia să-l facă pe Chad să priceapă cât de puţin conta el în schema respectivă. Nu făcea asta pentru a-i demonstra lui care sunt consecinţele faptului că nu-şi arătase adoraţia pentru ea. Nu, Marian nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Poate că îşi dorea cu adevărat să-l împuşte ea însăşi pe Chad, dar cu siguranţă nu-şi dorea ca răzbunarea Amandei să se reverse asupra lui. Şi, în plus, nu ar ajuta-o cu nimic dacă ar mărturisi adevărul. Amanda i-ar striga că e o mincinoasă, şi la fel ar proceda şi Chad, din moment ce era atât de sigur asupra identităţii femeii cu care făcuse dragoste.

Amanda era îmbrăcată doar pe jumătate. Marian nu băgase de seamă în primul moment că sora ei făcea astfel o nouă declaraţie vizuală în privinţa căldurii. Nu îşi îmbrăcase cămăşuţa şi mai mult ca sigur că nici pantalonaşii, dacă te orientai după supleţea fustei. Iar bluza ei era descheiată în partea din faţă dincolo de limita decenţei. Era suficient de strâmtă încât să dea la iveală urma sfârcurilor ce se ghiceau dedesubt, dacă nu cumva

decolteul adânc al bluzei n-ar fi fost gata să arate chiar mai mult de atât.

Marian spera ca Kathleen să-şi dea seama că ea era beneficiara acestui nou spectacol, însă privind-o în fugă pe mătuşa ei, realiză că aceasta abia îşi revenea din starea iniţială de şoc, roşind din nou la constatarea că Amanda era aproape dezbrăcată.

— Vom sta de vorbă despre… activităţile tale, după ce te vei îmbrăca, zise Kathleen cu severitate.

Amanda ridică spre ea o sprânceană aurie, rezemându-se leneşă de tocul uşii.

— M-am îmbrăcat, atât cât îmi pot permite pe arşiţa asta. În plus, binecuvântarea pentru căsătorie e tot ce aştept din partea ta, mătuşă Kathleen, adăuga ea, zâmbind sarcastic. Purtarea mea şi felul cum mă îmbrac nu intră în sfera ta de influenţă, aşa că nu te gândi că ai avea ceva de spus în legătură cu actele mele. Sunt aici pentru că la mijloc e o sumă de bani.

— Eşti aici fiindcă tatăl tău a preferat să mă aleagă pe mine drept tutorele tău.

— Dacă n-ai observat încă, nu sunt un copil care are nevoie de tutore.

— În cazul ăsta poate că ar trebui să-ţi propui să nu te mai porţi ca un copil. Sau e felul tău de a-mi arăta că deja ai ales persoana cu care vrei să te căsătoreşti?

— Ales? Te referi la cowboy-ul de faţă? îşi întoarse Amanda atenţia către Chad. De dimineaţă nu te gândeai la căsătorie, nu-i adevărat, dragă?

Chad roşea din nou, poate şi din cauza privirii încruntate a lui Kathlean.

— Poţi să-ţi explic, Red. A fost vorba de-o lecţie de călărie care mi-a scăpat de sub control.

— O lecţie de călărie? rânji Amanda. E un mod cam brutal de a privi lucrurile.

Chad nu luă în seamă intervenţia, deşi culoarea mult mai vie din obraji dovedea că o auzise foarte bine. Însă cea căreia i se adresă fu Kathleen, liniştind-o:

— Îmi asum în întregime responsabilitatea faptelor mele.

La auzul celor spuse, Kathleen oftă.

— Ştiu că aşa vei face, niciun moment nu m-am îndoit de lucrul acesta. Numai că îmi pare rău că eşti implicat.

Amanda avea de gând să nege orice implicare viitoare între ea şi Chad. Marian era sigură de asta. Montase o altă scenă, una dintre scenele nesuferite, pentru a-l pedepsi că băgase în seamă pe altcineva în afara ei, pentru că o obligase, pentru că permisese de bunăvoie ca respectul lui de sine să fie călcat în picioare. Însă simpatia pe care i-o arăta Kathleen lui Chad îi schimbă

intenţiile – pentru un moment.

Marian îşi dorea adesea *să nu* cunoască felul în care funcţiona mintea surorii ei, însă îl ştia prea bine. Intenţia momentană a Amandei era de a prelungi agonia fiecăruia dintre ei. Dacă Kathleen îşi dorea cu adevărat ca Chad să nu se însoare cu Amanda, aşa cum sugera ultima ei afirmaţie, atunci Amanda avea să descopere brusc că varianta merita luată în considerare, cel puţin pentru o vreme, până la apariţia unei opţiuni mai bune. În plus, avea la dispoziţie bonusul de a şti că Marian va suferi cât mai mult posibil.

Amanda o luă pe ocolite pentru a demonstra că subiectul o plictisise, dând din mână pentru a fi şi mai convingătoare, şi declarând:

— Mă voi gândi la asta.

— Se pare că ai făcut-o deja, punctă Kathleen pe şleau.

Amanda râse pur şi simplu, luând-o repede spre scară.

Făcuse ce avusese de gând să facă, iar acum se retrăgea ca să se bucure de rezultat în intimitate.

Tăcerea care se aşternuse în jurul mesei era de-a dreptul dureroasă. Marian nu mai rezistă să ia parte la aşa ceva, aşa că, mormăind un „Scuzaţi-mă”, ieşi din încăpere.

O făcu la timp, înainte ca lacrimile să dea năvală. Ce

prostie din partea ei să se necăjească din pricina unei scene făcute de Amanda. Ar fi trebuit să-şi dea seama că alta era soluţia. De fapt, nu fusese într-adevăr vina Amandei. Ea procedase ca de obicei, pusese paie pe foc. Ceea ce o deranja cu adevărat era să ştie că, de data asta, Chad era cel implicat în povestea cu pricina şi, pe deasupra, mai inaccesibil pentru ea ca niciodată.

Soarta ar fi mai blândă cu el dacă ar fi împuşcat decât dacă s-ar pricopsi cu Amanda drept soţie.

32

Chad se simţi precum un copil prins cu mâna în borcanul cu dulciuri. Stânjeneala lui era la fel de vie, cu toate că în sufragerie rămăseseră acum doar el şi Red. Însă ea tocmai clătina din cap spre el, privirea ei vrând parcă să-i spună: „M-ai dezamăgit, băiete”. Iar el nu avea cum s-o condamne. Tocmai se jucase cu nepoata ei. Asta dovedea clar că îi trădase încrederea.

Dar mai avea încă de analizat implicaţiile celor abia întâmplate. Era într-o oarecare stare de şoc. Va fi obligat să se însoare cu… femeia nepotrivită. Cum naiba se putuse înşela atât de rău?

— Va trebui s-o cunoşti mai bine, înainte de a hotărî să te căsătoreşti cu ea.

În tonul lui Red încă se ghicea o dezamăgire puternică. Chad dădu din cap.

— Să nu te surprindă faptul că sunt sută la sută de acord cu tine.

— Atunci de ce nu ai mai aşteptat înainte de a comite ceva atât de ireversibil?

— Nu prea cred că am avut de ales. Oh, aş fi putut s-o şterg naibii de acolo însă încep să cred că mi s-a întins o cursă, că ea a fost cea care a pus totul la cale.

— Atunci pătucul acela din fân nu a fost ideea ta?

El credea că de data asta nu avea să mai roşească, însă simţi pe dată cum obrajii îi iau foc.

— Cert e că nu de-asta m-am întors la fermă astăzi de dimineaţă. Am dat peste ea în grajd, am început lecţia de călărie pe care m-ai rugat s-o…

— Stai puţin, nu *pe ea* te-am rugat s-o înveţi să călărească, interveni Kathleen sec.

— Despre asta e vorba, ea nu era Amanda, în fine, era, evident, dar s-a aranjat în aşa fel încât să pară că e Marian. Şi se purta precum Marian. Ba chiar îşi dorea să înveţe să călărească, deşi ştiu foarte bine că urăşte caii – ăsta fiind, probabil, amănuntul care m-a convins că aveam de-a face cu Marian. Aşa că bănuiesc că privirea şi bunul meu simţ s-au dus dracului.

— În fine, sunt gemene. Bănuiesc că uneia îi e destul de simplu să se dea drept cealaltă, trăgându-te astfel pe sfoară, admise Kathleen.

El îşi strâmbă buzele a dezgust.

— Realitatea e că eu am fost al naibii de convins că Marian a fost în dimineaţa asta în grajd. Poate că existat un scurt moment în care am avut îndoieli. Îndrăzneala ei m-a dat peste cap, iar eu am întrebat-o dacă era Amanda.

— Presupun că ea nici n-a confirmat, nici n-a infirmat?

— Nu, chiar s-a înfuriat din cauza asta. Eu m-am

gândit că a făcut-o din cauză că i-am spus „Amanda”, dar probabil că a reacţionat aşa fiindcă am reuşit o clipă să văd dincolo de tertipul ei.

Kathleen oftă.

— Deci ai sedus sora potrivită; cel puţin, aşa ai crezut.

— Red, eu nu mă ascund de propriile greşeli, dar trebuie să-ţi spun că nu eu sunt responsabil. Era asemenea unei pisici în călduri, dând toate semnele că mă doreşte. Luând în considerare ceea ce-mi închipuiam, nu prea m-am străduit să-i opun rezistenţă. Recunosc chestia asta. Şi nici nu-mi declin responsabilitatea. Ar fi trebuit să fac un efort de voinţă şi să fug naibii de acolo. Nu am făcut-o. Însă nu eu am declanşat totul.

— Asta înrăutăţeşte situaţia, îţi dai seama.

— Tu nu ştii restul poveştii. Nici măcar n-o *plac* pe Amanda. Am ignorat partea rea a firii sale, punând totul pe seama călătoriei, convins că odată ce se va stabili aici se va purta cu totul altfel, M-am simţit atras de ea, da, chiar foarte mult. La urma urmei, e al dracului de frumoasă. Însă m-am ţinut deoparte, vrând s-o cunosc mai bine abia după ce ajungea aici, din moment ce atitudinea ei în timpul călătoriei era prea copilăroasă, după gustul meu. Am crezut că se va schimba, nu că va fi mai rea de-atât.

— Nu-mi place s-o spun, având în vedere că ea este

nepoata mea, dar după toate probabilităţile ceea ce ai văzut tu până în acest moment nu dă semne de ameliorare. Fratele meu a răsfăţat-o peste măsură.

— Dar nu şi pe Marian?

— Nu, Amanda era favorita lui, spuse Kathleen. Pe Marian a ignorat-o totalmente.

— De aceea încearcă ea să nu se facă remarcată? Din obişnuinţă?

— Nu, cred că are legătură cu faptul că Amanda e geloasă pe ea. A încercat să-mi explice, însă ne-am abătut de la subiect, discutând apoi despre fratele meu.

Chad se încruntă, căzând pe gândim.

— Dacă mă gândesc bine, cred că am primit explicaţia chiar cu o seară înainte de a ajunge aici. A trebuit să i-o smulg cu forţa, apoi am ajuns la concluzia că nu poate fi adevărată, considerând că ea are într-adevăr înfăţişarea unei fete bătrâne.

— Ai de gând să-mi spui de ce Marian merge atât de departe pentru a evita gelozia surorii ei?

El fornăi observând nerăbdarea lui Kathleen.

— Acolo voiam să ajung. Ideea este că Amanda ar putea deveni atât de geloasă, încât dacă Marian ar reuşi să trezească interesul unui bărbat, atunci ea şi-ar pune în minte să-l seducă, încercând să i-l fure, doar pentru a-i face în ciudă.

— Pentru a-i face în ciudă? Vrei să spui că nu în intenţia de a-l păstra?

Chad rămase nemişcat, apoi înjură.

— La dracu'. Tu crezi că doar despre asta a fost vorba astăzi de dimineaţă?

— Era virgină?

El roşi încă o dată.

— Da.

— Atunci, nu, nu o văd mergând atât de departe doar pentru a-i face cuiva în necaz.

— Ce zici de purtarea ei din seara asta? Nu prea a lăsat impresia că ar dori să se mărite cu mine. E cam acelaşi lucru, Red.

Kathleen clătină din cap în direcţia lui.

— Dacă şi-ar fi pierdut inocenţa cu altă ocazie, aş fi probabil de acord. Dar te putea face să-ţi îndrepţi afecţiunea către persoana ei fără a merge atât de departe. În plus, ea s-a dat *drept* Marian. Dacă voia să te seducă, ar fi rămas ea însăşi.

El oftă, în semn de acceptare.

— Cred că ai dreptate, ceea ce mă face să mă întorc la acelaşi „nu pricep". Adică, ea nici măcar nu mă place.

— Eşti convins de lucrul ăsta?

— Ei bine, în afară de performanţa din dimineaţa asta când s-a arătat surescitată din pricina dorinţei, da,

sunt destul de convins.

— Femeile nu sunt întotdeauna foarte precise în privinţa sentimentelor lor, remarcă Kathleen.

— Ştiu, dar când sentimentul predominant pe care îl percepi din partea unei femei este dezgustul, nu e nevoie să fii făcut una cu pământul ca să pricepi asta.

— Atunci mă întorc la prima mea bănuială.

— Care ar fi?

— E decisă să se folosească de tine pentru a-şi obţine moştenirea, replică ea.

— Argumentul tău nu s-ar dovedi şi în acest caz la fel de adevărat? şi anume că ea nu ar merge chiar atât de departe, ci ar încerca, în schimb, să mă seducă?

— Aş putea să spun „da”, numai că ştiu că în momentul ăsta singurul ei scop e să se întoarcă acasă, ori cu soţ, ori fără, în cel mai rău caz având binecuvântarea mea pentru a se căsători cu cine va dori. Dar nu am de gând să-i dau voie să facă aşa ceva, şi poate că a avut destulă minte pentru a pricepe lucrul ăsta până acum. Însă pare a fi doar o prea mare nerăbdare din partea ei. Ştie că aş fi de acord să te căsătoreşti cu ea. Nu poate însă să spună acelaşi lucru despre oricare alt bărbat pe care l-a cunoscut aici până în momentul de faţă. Aşa că măritişul cu tine ar fi calea cea mai scurtă de a reveni acasă, iar seducerea ta ar fi garanţia acestui fapt.

El adoptă o mutră acră.

— Căsătorindu-se cu mine nu ar pleca nicăieri.

— În fine, eu ştiu asta, îl asigură Kathleen. O ştii şi tu, dar mi s-a atras atenţia că Amandei nu-i prea place să i se spună „nu”. Dacă nu va obţine ceea ce-şi doreşte, e destul de probabil că va apela şi la alte tactici, mai puţin plăcute.

— Adică să mă sâcâie şi să mă plictisească până îmi dau duhul, mormăi Chad.

Kathleen aprobă printr-o grimasă.

— Ori compromiţându-ţi reputaţia. N-aş exclude această posibilitate, după ce am văzut felul şocant în care era îmbrăcată.

— Nu există portiţă de scăpare, nu-i aşa?

— Pentru un bărbat decent ca tine? Nu.

El dădu din cap a aprobare, ridicându-se şi pregătindu-se de plecare.

— În concluzie, când va începe condamnarea mea în purgatoriu?

— Marea petrecere organizată de tatăl tău are loc sâmbăta asta. După aceea am să verific când poate fi disponibil preotul, sau îi voi face o vizită în oraş, duminică, la întoarcere. Cred că şi tu vrei să-l anunţi pe tatăl tău despre asta.

— Oh, Dumnezeule!

— Îmi pare rău, Chad, regret sincer.

— Nici pe jumătate cât o fac eu.

33

Chad nu reuşi să adoarmă. Nu-l mira. Îşi dorea cu disperare ceva de băut, dar Red nu păstra băuturi tari pe proprietatea sa. Ar fi vrut ca ea să nu se fi stabilit atât de departe de oraş. Şi-ar fi dorit să nu aibă nevoie de o băutură, în fapt, dacă îşi dorea ceva cu adevărat, acel ceva era să dea ceasul înapoi, luând ziua aceea de la capăt.

Mai exista cineva care nu putea dormi. Ieşind din baracă, se uită atent la conac, întrebându-se a cui era camera aceea în care lumina era încă aprinsă. Şi cu toate că privi într-acolo o bună bucată de vreme, nu apăru nimeni la fereastră pentru a-i da un indiciu.

Golul acela din stomac nu avea să dispară. Tras pe sfoară. Se folosise de el. O ştia. Dar asta n-avea cum să-l scoată din capcana în care se afla. În ciuda faptului că Amanda nu-l voia, în ciuda faptului că el îşi imaginase că făcuse dragoste cu altcineva, trapa aceea îl apăsa la fel de puternic. Pentru că ea fusese virgină. Pentru că indiferent dacă îi plăcea ori ba, el fusese cel care-i furase virginitatea şi nu era genul de bărbat care să treacă cu vederea acest amănunt.

Spencer Evans era nemernicul. O făcuse şi altă dată, ar mai face-o şi de acum înainte. Nu avea principii, nu-i păsa câtuşi de puţin dacă cineva avea de suferit în această

vânătoare a plăcerii. Ce păcat că Amanda nu-l prinsese pe el în capcană – chiar dacă nu se punea problema să o ia de soţie.

Convins că nu va reuşi să adoarmă în noaptea aceea, imediat după miezul nopţii îi lăsă un bileţel lui Lonny, cu instrucţiuni pentru următoarele două zile, apoi o porni la drum în căutarea băuturii după care jinduia. Oricum, trebuia să-i facă şi tatălui său o vizită, ca să-i aducă la cunoştinţă vestea cea rea – încă un motiv pentru care îşi dorea ca mai întâi să se îmbete turtă.

Luna îl privea recunoscătoare. Era imensă şi învăluia peisajul acela rustic într-o nuanţă de gri-pal. Asta nu avea prea mare importanţă, atâta vreme cât el călărea de parcă ar fi fost legat la ochi, gândurile – şi regretele – preocupându-l atât de mult, încât, în mare parte, nici nu luă seama la poteca pe care mergea. Cu toate astea, avea un cal deştept, care-l aduse în oraş în jurul orei patru a dimineţii.

Not Here nu era deschis toată noaptea, însă saloon-ul lui O’Mally nu-şi închidea niciodată porţile, indiferent dacă avea treabă, ori nu. Oricum, Chad nu ar fi intrat în localul lui Spencer, chiar dacă ar fi fost unicul local deschis.

Când ajunse acolo, de la O’Mally tocmai ieşeau clătinându-se ultimii doi clienţi. Archie, barmanul, se

întoarse la lectura romanului de duzină după ce împinse în direcţia lui Chad o sticlă şi un pahar.

Harry Sue era singura puicuţă care lucra în tura de noapte, cea care fusese poreclită astfel datorită sumedeniei de peri negri ce-i acopereau picioarele şi care nu puteau fi ascunşi de acel costum specific unui saloon ce-i ajungea până la genunchi şi pe care era obligată să-l poarte. Asta nu însemna că un bărbat nu i-ar fi admirat picioarele cu forme apetisante. Cu toate astea, era o fată destul de drăguţă, pregătită să-i ofere la cerere orice tip de serviciu, dar care i-ar fi dat pace în cazul în care el ar fi refuzat-o.

Până la ivirea zorilor, ar fi trebuit să fie beat criţă, ceea şi încerca din răsputeri, luându-i însă mai mult timp ca de-obicei – dacă nu cumva Archie îi oferise o sticlă îndoită cu apă. Harry Sue rămase undeva în apropiere, pentru eventualitatea în care el s-ar hotărî să arunce o privire în camera ei de la etaj, însă în cele din urmă adormi la una dintre mese, din moment ce el nu-i oferise o conversaţie sau orice altceva care s-o ţină trează.

Schimbul ei avea să sosească cât de curând, şi la scurtă vreme aveau să apară şi unii dintre locuitorii oraşului, căci la O'Mally cafeaua se servea începând din zori şi până la ora prânzului, cu toate că era la fel de ieftină precum ultima poşircă. Chad ar fi preferat mai

degrabă să nu fie găsit aici de niciunul dintre cunoscuţi, însă nu intenţiona să plece până ce băutura nu avea să-şi facă efectul, în aşa fel încât să nu mai poată gândi.

Însă, de parcă norocul lui n-ar fi fost deja la pământ, Spencer Evans se strecură printre cele două uşi glisante odată cu ivirea primelor raze de soare. Ca să descopere ce căuta Chad aici, fără îndoială. Ştia că ar fi fost mai bine să-şi mâne calul în grajd, în loc să-i ia şaua şi să-l lase legat acolo, afară, unde putea fi recunoscut, însă nu-şi imaginase că ivirea zorilor îl va prinde în locul acela.

Archie se învioră la vederea lui Spencer. Păru îngrijorat, dar nu zise nimic. Majoritatea patronilor din oraş prefera ca acei doi rivali să plece din perimetrele lor înainte ca pumnii să zboare în toate părţile, însă Archie nu era proprietarul lui O'Mally, aşa că nu-şi făcea griji în cazul unei eventuale încăierări în spaţiul respectiv.

Ora era ridicol de matinală ca Spencer să fie treaz şi la pândă, chiar dacă ar fi fost o bufniţă de noapte. Pe Chad nu l-ar fi surprins dacă Spencer ar fi promis câţiva bănuţi la jumătate din locuitorii oraşului, cu condiţia să fie anunţat atunci când Chad îşi face apariţia. Apăruse *într-adevăr* de prea multe ori în localurile în care intrase Chad.

Dar de data asta, Spencer nu se mai prefăcu a fi doar în trecere. Se sprijini de bar, chiar lângă Chad, îşi dădu pălăria pe ceafa, şi-l întrebă de-a dreptul:

— Ce faci aici?

Chad nu răspunse, nici măcar nu-i aruncă o privire. Spencer mormăi ceva printre dinţi.

Apoi rosti ceva mai tare:

— Şi eu aş prefera să nu am această conversaţie, dar n-am să mă prefac indiferent când vine vorba de o lady atât de specială. Ai plecat în sfârşit de acolo? Te duci acasă? Pot să nu-mi fac griji că îi vei face curte atâta vreme cât eu nu sunt în preajmă?

— Şterge-o, Spencer.

— E un loc public.

— Atunci *fii în centrul atenţiei* în alt colţişor.

— Devii întotdeauna haios după câteva păhărele. Ai fost refuzat, nu-i aşa? Ştiam eu că nu te va considera pe gustul ei, rânji Spencer. Vrei să-ţi îneci amarul, nu?

Chad îl privi, în sfârşit, pe inamicul lui. Situaţia era pe jumătate ironică, pentru că el câştigase premiul în locul lui Spencer, numai că era vorba de un premiu pe care nu-l dorea. Şi nici Spencer nu mai fusese până acum atât de explicit, anume că dorea aceeaşi femeie. Întotdeauna încerca să-şi disimuleze interesul. A câştiga pe furiş, acesta era stilul lui – pentru a avea un efect şocant – la dracu', ei doi semănau foarte mult, Spencer şi Amanda. Nu-şi putea imagina alte două persoane care să se merite atât de mult una pe cealaltă Ce păcat că ea nu-şi dăduse

seama de lucrul acesta înainte de a-şi propune să-i distrugă lui viaţa.

În mod obişnuit, Chad i-ar fi aruncat în faţă lui Spencer că el este câştigătorul. Asta neînsemnând că avea obiceiul să câştige în cazul în care ei doi se luptau pentru o femeie. Spencer se pricepea mult mai bine să promită lucruri pe care nu intenţiona să le respecte. Însă lui Chad i-ar fi plăcut ca măcar o dată să-i arunce asta în faţă. Dinte pentru dinte, exact cum ar fi procedat şi Spencer.

Luând însă în considerare ce anume câştigase, nu se simţea deloc ca un câştigător. Se părea că de data asta şi el şi Spencer aveau să piardă, iar el nu avea acum chef să discute despre motiv, când singurul motiv pentru care se afla acolo era acela de a bea până ce va reuşi să şi-l şteargă din minte.

Aşa că rosti doar:

— Îţi repet, Spence, şterge-o.

— Dă-mi un răspuns sincer, şi o voi face. E încă disponibilă, nu?

— Marian este.

— Cine dracu’ e Marian?

Chad îşi dădu ochii peste cap, deşi nu era deloc surprins că lui Spencer numele nu-i spunea nimic. El avea ochi doar pentru Amanda, din moment ce ea fusese prima pe care o văzuse. Poate că nici nu aflase că are o soră,

poate că nu băgase de seamă câtuşi de puţin lucrul acesta, concentrându-se doar asupra Amandei atunci când se făcuseră prezentările. Iar dacă o observase pe Marian măcar o secundă, atunci desigur avusese exact aceeaşi impresie pe care o avusese şi Chad la început.

Aşa că replică simplu:

— Fata bătrână.

Spencer trase adânc aer pe nas.

— De parcă aş da doi bani pe ea. Acum, ori chiar vrei să mă provoci, nemărturisindu-mi ceea ce vreau să aflu, ori îţi place compania mea.

Chad nu prea voia să-i spună, pentru că asta ar fi însemnat să se ia la bătaie. Nu că nu i-ar fi servit-o cu plăcere, dar nu se aşteptase la aşa ceva, aşa cum nu se aşteptase să-l vadă pe Spencer cu ocazia acestei ieşiri în oraş. Şi ca să te baţi, când eşti pe jumătate beat, în timp ce Spencer nu e, ar fi semănat mai degrabă cu o tâmpenie. Dar peste doar două zile, Spencer urma să afle oricum despre căsătorie, atunci când Red va discuta cu preotul. Aşa că nu avea niciun motiv să păstreze secretul.

— Am să-ţi spun ce să faci, zise el mărinimos. Ia-ţi o sticlă cu băutură şi bea-o până aici. Ridică propria sticlă pentru a demonstra că aceasta era plină doar pe sfert cu whisky. Şi abia atunci voi accepta să discut cu tine despre necazurile mele.

— Necazuri, hmm? chicoti Spencer, vizibil liniştit. Cred că mi-ai dat deja răspunsul. Te las să-ţi îneci durerea de unul singur.

Spencer era, probabil, la jumătatea drumului ce ducea spre uşă, când auzi replica mormăită de Chad:

— Se înţelege.

Se opri, se încruntă, părând să ducă o luptă cu sine. Apoi, cu un gest furios, se întoarse din nou la bar, mârâind către Archie".

— Dă-mi şi mie o sticlă din aceea cu lături, şi dacă vei îndrăzni să spui cuiva vreodată că am băut poşirca lui O'Mally, am să te dau atât de repede afară din oraş, că nici măcar nu o să ai timp să-ţi dai seama de asta.

Chad îl urmări cu oarecare interes pe Spencer cum începe să dea pe gât sticla pe care Archie o aruncă spre el. Se opri o dată pentru a o verifica, oftă văzând că era goală doar pe jumătate, mai dădu puţin pe gât, o aşeză apoi lângă sticla lui Chad pentru a face măsurătoarea, mârâi văzând că mai avea de băut cam un centimetru, dându-l apoi repede pe gât şi pe acela.

— Şi acum, fiu de căţea, să auzim, mârâi el după ce termină.

— Sunt impresionat, remarcă Chad. Şi zici că mai ai glas?

— Trebuie să scot totul cu forţa de la tine?

— Din moment ce ştim amândoi că lucrul ăsta nu ar avea cum să se întâmple, cred că asta va fi ziua ta norocoasă dacă am să rămân pe poziţii până la final – sau poate că nu vei fi atât de norocos. Nu o să-ţi placă cele ce s-au întâmplat, aşa cum nu mi-au plăcut nici mie, dar nu e nevoie ca tot oraşul să afle despre asta, aşa că hai să o rezolvăm afară.

Archie oftă, evident dezamăgit că urma să fie exclus, întorcându-se totuşi la lectura romanului său în timp ce ei doi părăseau cârciuma. Chad se îndreptă chiar spre mijlocul străzii. Nu voia ca vreo persoană să tragă cu urechea în cazul în care ar fi ajuns să spună mai mult decât trebuia din pricina băuturii.

Spencer îl apucă de braţ nerăbdător.

— E de-ajuns de departe. Acum spune-mi.

Chad dădu din cap.

— Nu ştiu dacă ai aflat că Amanda nu-şi poate căpăta moştenirea până ce nu se căsătoreşte.

— Cred că am auzit despre asta.

— În fine, nu a mai avut răbdare, cel puţin în privinţa curtării ei, aşa cum ar fi fost normal.

— Dacă o să-mi spui că ţi-a cerut să te măriţi cu ea, atunci cred că te voi ucide.

— Nu, nu mi-a cerut.

— Atunci eşti un mare norocos.

— M-a tras pe sfoară şi am făcut dragoste cu ea, iar Red a luat deja o hotărâre în această privinţă.

Reacţia lui Spencer fu mai înceată din pricina băuturii. Pentru următoarele cinci secunde, nu făcu altceva decât să să se holbeze, ceea ce-i dădu lui Chad suficient timp ca să se ferească din calea primului său avânt. Dar Spencer era mult prea furios pentru a rata o a doua şansă, aşa că îl trânti pe Chad la pământ. Fiind întins cu faţa în jos, băutura îi încetini lui Chad viteza de reacţie, iar capul porni să i se învârtească.

— Fii atent, înainte să vomit peste tine, reuşi el să strige.

Spencer sări repede într-o parte, mârâind:

— Am să te caut. La prânz.

— La prânz voi dormi şi nu te mai purta ca un măgar, zise Chad în timp ce se ridica cu grijă în picioare. Mi-aş mai „îneca necazurile”, cum ai spus-o chiar tu, dacă aş dori-o? N-o vreau. Ţi-am spus că m-a tras pe sfoară.

— Mincinosule! Cum să nu-ţi doreşti una ca ea?

— Poate şi pentru că am fost în preajma ei mai multă vreme decât tine şi am văzut partea cea mai rea a firii sale. E frumoasă, da, dar asta nu se potriveşte cu restul. Taie-i limba, şi s-ar putea să devină suportabilă.

— Nu-i deloc amuzant.

— Nici nu intenţionam să fie, replică Chad. E o

răsfăţată, Spencer, cât se poate de răsfăţată. Ţi-o cedez cu plăcere, în cazul în care vei reuşi să te căsătoreşti cu ea, înainte să fiu târât la altar.

Spencer încetă pentru o secundă să mai mârâie, întrebând poruncitor:

— Vorbeşti serios?

Chad dădu din cap aprobator, regretând imediat gestul. Ameţeala nu se sfârşise încă.

— Red va discuta în weekendul ăsta cu preotul, fie sâmbătă, cu ocazia petrecerii organizate de tatăl meu, fie a doua zi, înainte de a reveni la fermă, îl avertiză el. Aşa că nu ai prea multă vreme la mijloc. Da, vorbesc serios. De fapt, vei avea parte de eterna mea recunoştinţă dacă vei reuşi să mă scapi de belea.

34

Marian se trezi la fel de ameţită şi buimacă, şi complet îmbrăcată, din cap până-n picioare. Bănui că dormise puţin, dar nu cine ştie cât. Nici măcar nu aruncă ochii spre ceas înainte de a împinge sub pat ultimul său tablou, apoi se făcu ghem deasupra aşternuturilor.

Nu mai pictase niciodată la lumina lămpii, dar nici cu ochii împăiejeniţi de lacrimi n-o mai făcuse. Rezultatul nu o bucura prea mult: Chad, întins pe un pat de fân, descheindu-şi cămaşa, cu o expresie senzuală, ce nu lăsa nicio îndoială asupra intenţiilor lui – sau asupra a ceea ce urma să facă.

Era o imagine pe care nu avea s-o uite nicicând, chiar dacă n-ar fi pus-o pe pânză. Detaliile erau precise, pornind de la pata maronie prezentă pe una dintre mânecile sale şi până la cicatricea sub formă de semilună de lângă buricul lui. Atât de tare semăna cu el, încât nu reuşea să-l privească fără a simţi fiori în stomac. Dar nu era un tablou care putea fi arătat şi altora, astfel că avea să rămână sub pat.

Ar fi trebuit să-l distrugă, însă nu era capabilă să facă un asemenea gest. Va fi nevoită să-l facă sul chiar înainte să se usuce complet, iar apoi să-l ascundă într-un loc unde Rita şi Ella Mae să nu-l poată descoperi în clipa

când vor face curat.

Era încă pe pat meditând la toate acestea când uşa camerei se deschise pe neaşteptate. Amanda era singura persoană care obişnuia să dea buzna într-o încăpere fără să ciocăne mai întâi, şi mai mult ca sigur că sora ei se afla deja acolo, rezemată de tocul uşii. Din nou era pe jumătate îmbrăcată, purtând doar fusta şi cămăşuţa albă din dantelă. Avea în mână acelaşi evantai, cu toate că în clipa aceea nu făcea uz de el.

Cum era de aşteptat, pe chip avea un zâmbet şiret. În realitate, nu era doar o expresie a triumfului, a hazului, ci a inteligenţei, surâsul ei fiind mai mucalit ca niciodată.

— Ce doreşti, Mandy?

— Oh, nimic deosebit, replică Amanda răsucind evantaiul.

— Atunci trage uşa după tine la plecare, mulţumesc.

— Cum? Fără felicitări? Vei asista la nuntă, nu-i aşa?

Amanda era cât pe ce să izbucnească în râs. Marian se întreba cum de sora să se putea abţine. O făcea, probabil, pentru că voia să ajungă la ceva mult mai amuzant.

Ţinând cont de faptul că Marian era deja îmbrăcată, iar patul era făcut, aşternuturile având doar o cută sau două, Amanda nu putea ghici că ea abia se trezise, ceea ce ar fi fost dovada faptului că petrecuse o noapte cât se

poate de proastă. Bănuiala că Amanda voia şi mai multă vărsare de sânge o trezi de-a binelea. Se decise să pună un obstacol în calea privirii lacome a surorii ei, înainte ca situaţia să devină incandescentă.

— N-aş putea rata nunta ta, Mandy. Tot ce am aşteptat în ultimii ani a fost ca tu să te decizi să o faci, ca să pot şi eu să mă ocup în linişte de propria mea viaţă – fără să te mai am pe tine în preajmă.

— O să-mi promiţi că nu vei plânge prea tare în secunda când voi porni pe culoarul dintre scaune pentru a mă întâlni cu… el?

— Ei bine, ţinând cont de faptul că el n-are de gând să se trezească cu o puşcă în ceafa, lacrimile nu şi-ar avea rostul.

Nu e vorba despre faptul că vrei să forţezi pe cineva să facă un anumit lucru dacă el are oricum de gând să o facă. Diferă doar momentul ales. Deci da, cred că voi reuşi să mă abţin.

Tonul nonşalant pe care Marian reuşi să-l stăpânească o făcu pe Amanda să-şi muşte nervoasă buzele.

— Nu te preface că nu-ţi pasă.

— Acum apare o altă diferenţă interesantă în ceea ce priveşte alegerea momentului. Ieri-dimineaţă probabil că mi-ar fi păsat. În dimineaţa asta, nu, mi-e teamă că nu.

— Mincinoaso! Ştii foarte bine că-l doreşti. Dacă nu era aşa, nu te transformai într-o curvă de grajd.

Cruzimea Amandei o făcu să roşească.

— Ia uite cine vorbeşte, tu care ai avut parte de mai mult de şase cuceritori de duzină. Dar cel puţin nu vei mai fi obligată să mânjeşti aşternuturile cu „sânge”, din moment ce soţul tău a fost deja păcălit şi crede că a fost primul care s-a atins de tine. Bravo, surioară, a fost o mişcare inteligentă, chiar şi pentru tine.

Roşeaţa apăru de cealaltă parte.

— Nu ăsta a fost motivul pentru care am făcut-o. De parcă mi-ar păsa într-adevăr de părerea soţului meu, râse Amanda batjocoritor, plină de indignare. Bărbatul cu care mă voi mărita îmi va fi recunoscător că îl iau de bărbat, fie că sunt virgină, fie că nu.

— O chestie discutabilă, din moment ce s-a stabilit cine va fi *el*, spuse Marian.

— Da, s-a stabilit, nu-i aşa?

Amanda îşi redobândise surâsul acela şiret. Acesta era marele ei triumf, nu pentru că făcuse rost atât de repede de un soţ, ci pentru că reuşise să pună mâna pe soţul pe care Marian şi-l dorea pentru ea însăşi. Asta însemna, de fapt, să „te răzbuni” în stil mare, chiar şi pentru cel mai neînsemnat resentiment sau pentru gelozia pe care ea o resimţea în legătură cu Marian.

Intenţiona, probabil, să ducă totul la bun sfârşit, din moment ce numai astfel *avea* să obţină ceea ce-şi dorea. Şi dacă Chad nu putea fi amăgit sau bătut la cap până ce va accepta s-o însoţească la ea acasă, avea să găsească o cale pentru a ajunge acolo de una singură. Poate că avea să plece şi el după ea. De fapt, era mai mult ca sigur că o va face, din moment ce o dorea.

Însă după cele vreo şase ocazii în care ar încerca să dea de urma ei, el ar renunţa în cele din urmă, iar ea ar obţine exact ceea ce urmărea – moştenirea şi posibilitatea de a nu da nimănui socoteală.

Marian coborî din pat, se duse spre uşă şi puse mâna pe clanţă, lăsând să se înţeleagă că avea s-o închidă, indiferent dacă Amanda i-ar sta sau nu în drum. Din nefericire, Amanda se feri rapid din calea ei însă, în loc să iasă pe coridor, păşi în cameră.

— Du-te cu satisfacţia ta cu tot în altă parte, Mandy, fiindcă pe mine nu mă interesează.

Amanda începu să-şi facă vânt cu evantaiul, cu toate că prin ferestrele deschise pătrundea o briză plăcută, răspândindu-se apoi leneş prin întreaga încăpere.

— Sunt curioasă, zise ea, ignorând oferta de a pleca. De ce n-ai mărturisit aseară adevărul? Eşti prea nobilă pentru a-l duce tu însăţi la altar?

— Nu, fiindcă am ceva mai mult respect faţă de mine

însămi ca să…

— Eu am un respect extraordinar faţă de mine însămi, i-o tăie ea. Tu eşti cea care nu-l are, altfel n-ai fi în stare să adopţi înfăţişarea oribilă a unei slujnice.

Roşeaţa reveni la locul ei, însă de data asta era cauzată de furie.

— Ştii ceva, Mandy, ai absolută dreptate, o aprobă Marian.

Îşi smulse ochelarii, îi ridică cu ambele mâini şi îi frânse cu vioiciune în două, aruncându-i apoi la o parte. După care îşi scoase şi agrafele, scuturându-şi părul ce acum atârna liber.

Amanda nu se aşteptase ca starea ei de satisfacţie să atragă după sine asemenea rezultate. Rămase locului, puţin şocată, uitându-se fix la propria ei imagine.

— Ştii foarte bine că n-ai să te dezvălui în întregime, zise ea pe un ton nesigur, prea puţin încrezător. Te-ai folosit de deghizarea asta prea multă vreme.

— E bine zis prea multă vreme. Şi îţi mulţumesc că mi-ai amintit că nu mai am nevoie de ea. Ţi-ai ales deja soţul. Cred că a venit vremea să-mi caut şi eu unul, nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu, nu sunt, izbucni Amanda. Şi să nu crezi că nu pricep ce pui la cale. O să încerci să-l recapeţi, dar n-o să reuşeşti, în afară de cazul în care îi vei mărturisi adevărul

– şi de ce n-ai face-o?

— Pentru că el nu m-ar crede. L-ai auzit acolo, în grajd, îşi dorea ca cea de acolo să fii tu. Iar după ce îi va trece supărarea provocată de „presupusa” decepţie, va fi în culmea fericirii că a reuşit s-o aibă pe femeia pe care şi-a dorit-o de la bun început.

— Da, va fi, nu-i aşa? zise Amanda alene, lăsând vanitatea să iasă din nou la suprafaţă. Aici măcar n-are să se supere pentru că am minţit. Probabil va fi chiar fericit fiindcă am făcut-o – dacă va afla vreodată. E păcat că-l vrei şi tu.

— Da, este, dar cel puţin mi-am dat seama de greşeală înainte de a fi prea târziu. De fapt, aş putea chiar să-ţi mulţumesc că m-ai scăpat din încurcătura asta. Crede-mă, n-aş fi crezut că voi ajunge să spun *asta*.

Amanda clipi, se încruntă, apoi întrebă poruncitor:

— Lămureşte-mă, despre ce vorbeşti? Care încurcătură?

— Cea creată din pricina greşelii mele. Am fost nebună să cred că el ar putea să mă placă pe mine. Habar n-am avut că era convins că tu erai cea cu care făcea dragoste. Dacă tu n-ai fi minţit, aş fi rămas cu el pe cap.

— La naiba, Mari, de unde ţi-a venit ideea că aş fi o proastă? Pricep foarte bine ce încerci să faci, dar n-o să-ţi iasă. Ţi-a plăcut suficient de mult încât să-i permiţi să te

aibă în grajd. Nu încerca să pretinzi că acum nu-ţi mai place.

— Da, îl plac, dar nu i-aş fi permis să mă „aibă”, cum spui tu, dacă nu m-aş fi lăsat dusă de primul impuls al pasiunii. Voiam ca mai întâi să fiu sigură de sentimentele lui, iar acum, că sunt sigură de ele, nu m-aş mărita cu el nici dacă tu ai renunţa dintr-un motiv anume.

— Nu te cred.

— Puţin îmi pasă.

Buzele Amandei se schimonosiră, semn că nu mai era sigură de propria evaluare. Marian încercă să aplaneze situaţia.

— Ştii, Mandy, nu-mi place deloc s-o spun, dar la capitolul ăsta noi două ne asemănăm foarte mult.

— Ne asemănăm pe naiba.

— Ştiu, nici mie nu mi-a venit să cred, rânji Marian. Dar ceea ce n-ai băgat tu de seamă e tocmai faptul că nici mie nu-mi place să fiu cea de a doua opţiune a bărbatului. *Şi acum* eşti bună să ieşi? Trebuie să-mi revizuiesc întreaga garderobă, ca să caut ceva potrivit cu noua mea persoană. Sau poate că nu te deranjează să-mi împrumuţi o parte din rochiile tale până ce voi găsi o croitoreasă în oraş? În ultima vreme, nu prea ţi-ai purtat hainele, aşa că sunt convinsă că nu le vei simţi lipsa! Amanda trânti uşa în urma ei.

35

Marian fu uimită de nevoia ei de a surâde. Dacă învăţase cu adevărat un lucru de la sora ei odată cu trecerea anilor, acela era modalitatea de a da o reprezentaţie pe cinste, iar ea tocmai dăduse una demnă de un profesionist. Dar întrebarea era, folosise la ceva? Nu avea să schimbe cu adevărat ceva, în afară de faptul că ar scuti-o de o altă privire radioasă a surorii sale.

Amanda încă îşi dorea un soţ, cu cât mai repede, cu atât mai bine, după mintea ei. Marian nu făcuse altceva decât să scoată de pe listă unul dintre motivele pentru care ea l-ar accepta pe Chad în rolul respectiv. Restul motivelor rămâneau valabile: el era dispus, Kathleen era de acord cu alegerea lui, nunta avea să aibă loc cât mai curând. Dacă nu punea între timp ochii pe altcineva, înainte de data pe care Kathleen o stabilise pentru căsătorie, atunci Amanda avea să se căsătorească cu el.

Marian ridică perechea ruptă de ochelari de pe podea, se uită la ei o bună bucată de vreme. Nu mai avea o altă pereche. Dar ce mai conta? Nu mai era ca atunci când se aflau acasă, în Haverhill, unde bărbaţii o căutau în fiece zi pe Amanda, deşi unii o preferau pe ea.

Dincolo de asta, avea într-adevăr nevoie de o garderobă nouă. Nu alesese din plăcere acele culori şterse,

ci pentru că ele îi accentuau „invizibilitatea”. Pusese însă capăt acestei şarade. Şi dacă Amanda se simţea din nou ameninţată de competiţia pe care o reprezenta ea – cu atât mai rău.

Îşi dădu jos rochia în care dormise, apoi găsi o bluză albă care avea cel puţin o culoare neutră. Cât despre fustă – dădu cu ochii de fusta pentru călărie pe care o împrumutase de la mătuşa sa, cea pe care o purtase ieri-dimineaţă…

Nu avea să plângă din nou. Până la urmă trebuie să înceteze să mai sufere pentru ceea ce pierduse şi ar fi fost foarte bine să înceapă încă de pe acum.

Încă mai era necesar să înveţe să călărească, dar nu-i va da voie tocmai *lui* să-şi ducă lecţia la bun sfârşit. În plus, acum cunoştea manevrele de bază ale pregătirii calului, cele care constituiseră probabil partea cea mai dificilă a acesteia. Cât de greu era oare să te sui în spinarea unui cal şi să stai în poziţia corectă, când toată lumea care locuia în această regiune obişnuia să călărească? Era hotărâtă să înveţe restul de una singură.

Terminase deja cu îmbrăcarea fustei şi se pregătea să iasă pe uşă. Ella Mae găsi tocmai acel moment pentru a-şi face apariţia şi, după o scurtă bătaie în uşă, îşi vârî capul pe uşă.

— Da, pe toţi dracii! zise ea, pricepând rapid că

schimbarea survenită în înfăţişarea lui Marian era intenţionată! Pe naiba, era şi vremea.

Marian reuşi să nu roşească.

— Nu mai am motive să mă ascund.

— Am auzit, zise Ella Mae, în vocea ei ghicindu-se dezgustul. Nu s-a putut abţine să nu croncănească despre asta, aseară, când m-am dus să-i iau rufele la spălat. Apoi adăugă pe un ton ezitant: Vrei să vorbim despre asta?

— Nu Nu cred. Când vei hotărî s-o faci, ştii unde mă găseşti. Vrei să-ţi aranjez părul sau ai de gând să-l porţi aşa, despletit?

— Aş avea chef să-l las aşa, despletit, dar bănuiesc că ar fi ca şi cum aş cădea în extrema cealaltă.

— Asta ar însemna să scurtăm puţin cele două părţi ale bretonului, o avertiză Ella Mae. Nu prea mult. Le vei putea prinde totuşi în spate cu ajutorul agrafelor, aşa cum procedează ea când e nevoie.

Marian aprobă.

— Numai să nu-mi creezi stilul acela pe care îl preferă ea. Sumedenia aceea de cârlionţi nu prea este pe gustul meu.

Ella Mae o rezolvă cât ai clipi. Era foarte pricepută în privinţa coafurilor care, deşi nu erau moderne, se potriveau de minune posesoarei. Făcu un compromis, alegând să nu prindă părul lui Marian în vârful capului, ci

la spate, cu o panglică de culoare albastră. Cât despre şuviţele bretonului, nu a fost nevoie decât să taie câteva, deoarece erau deja obişnuite să alunece în ambele părţi. Rezultatul fu o oarecare înfoiere, câţiva cârlionţi la tâmple, şi o înfăţişare cu totul nouă.

— Eu i-aş face chiar acum o vizită ca să o epatez, sugeră Ella Mae. Dar aşa sunt eu. Tu eşti prea drăguţă ca să-i faci jocul.

Marian rânji. Ele două nu aveau niciodată nevoie să precizeze cine era *ea*.

— Nu va pleca nicăieri şi, în plus, a aflat deja că am încetat să mă mai ascund. Acum, am întâlnire cu un cal.

Se aştepta ca grajdul să fie din nou gol. Era posibil ca şi cowboy-ul care avea grijă de cai să se fi întors la lucru, însă, dacă era încă bolnav, probabil că îşi va petrece restul zilei odihnindu-se. Însă ea nu aruncase un ochi spre ceas înainte s-o pornească într-acolo, aşa că nu era sigură ce oră era acum. După poziţia soarelui, trebuia să fie aproape ora prânzului.

Observă că deja Kathleen se întorsese pentru prânz, ori pentru restul zilei. Îşi dusese calul într-una dintre boxe, semn că nu avea de gând să-l folosească iarăşi. Tocmai îl închidea acolo când o auzi pe Marian apropiindu-se, aşa că îi aruncă o privire fugară.

— Mă surprinde să te văd aici, remarcă Kathleen, pe

un ton oarecum rigid. Dar măcar de data asta te-ai îmbrăcat cum se cuvine.

— Eu sunt Marian.

— Sigur că da, fornăi Kathleen.

Marian tresări. Nu se aşteptase la aşa ceva. De multă vreme nu mai avusese nevoie să convingă pe cineva care dintre surori era ea.

Uitase şi cât de agasant putea fi, dacă nu reuşea să găsească ceva ştiut doar de ea şi de persoana în cauză, o dovadă că era cu adevărat Marian. Fusese pusă adesea în această postură frustrantă faţă de unele persoane furioase care insistau că ea era Amanda. Din fericire, erau cele câteva discuţii avute cu mătuşa sa, de unde putea obţine dovada.

Făcu referire la una dintre ele.

— Atunci când mi-ai împrumutat fusta asta, mi-ai spus să ignor tachinările venite din partea cowboy-lor, fiindcă ei o numesc în glumă „fălcile femeii”. Sunt convinsă că eram, numai noi două când ai spus asta.

Kathleen se linişti vizibil.

— Da, şi pe de altă parte, dacă cineva s-ar fi aflat dincolo i se uşă, tot n-ar fi auzit nimic. Deci tu *eşti*. Ce diferenţă, uimitoare!

— Poate vrei să-mi şopteşti un cuvânt sau un număr, ca să fii sigură că nu vei mai avea îndoieli de acum încolo

Fără ochelari de acum încolo?

— Nu intenţionam să-i port după căsătoria Amandei, iar ea e gata… să se mărite.

Nu avusese de gând să abordeze tocmai acest subiect. Din fericire, Kathleen rosti doar: „Da, aşa va face”, fără să adauge şi altceva.

Pentru a-i distrage atenţia mătuşii către alt subiect, ea întrebă:

— Cum o să ajungem în oraş? Eu încă n-am învăţat să călăresc.

— Dacă mă duc singură, o fac de obicei sâmbăta, mergând călare, îmi fac cumpărăturile, rămân acolo peste noapte, duminica merg la biserică, fac câteva vizite scurte, iar apoi mă întorc acasă înainte de ora prânzului. Însă cum voi, fetelor, nu ştiţi să mergeţi călare, am la dispoziţie o căruţă ceva mai veche pe care o foloseam pentru alimente şi pe care a trebuit s-o scoatem din uz, dar din moment ce Spencer nu s-a sinchisit să trimită pe cineva după trăsura sa, am putea s-o folosim pentru această călătorie. Însă planurile s-au modificat puţin.

— Oh?

— Stuart a dat deja vestea despre ospăţ. A hotărât să facă petrecerea chiar în această sâmbătă. Bănuiesc că va participa întregul oraş. Aşa că vom merge mai întâi la ospăţul familiei Kinkaid, iar duminică, la întoarcere, ne

vom opri în oraş. Cu toate că sâmbăta va trebui să plecăm imediat după ce se luminează, tot nu vom ajunge acolo decât după-amiaza târziu. De obicei petrecerile lui Stuart durează aproape toată noaptea.

— Ştiu că e un deranj. Iar eu am să învăţ să merg călare înainte de ivirea altor călătorii. De fapt – zâmbi ea larg – de aceea mă aflu aici. Kathleen se încruntă.

— Chad nu-i aici ca să te înveţe. A plecat în vizită la tatăl său. Va lipsi probabil vreo două zile. De fapt, cred că nu se va întoarce înainte de plecarea noastră la petrecere. Dar din moment ce sunt liberă întreaga zi, de ce n-am rezolva noi două treaba asta?

Marian aprobă, uşurată. Era pregătită să înveţe singură, însă perspectiva era de-a dreptul descurajantă.

Kathleen îi dădu instrucţiuni despre mânuirea calului, dar rămase totuşi destul de tăcută şi oarecum neatentă. Marian nu era defel surprinsă. Kathleen avea multe pe cap şi, în mare parte, aceste lucruri aveau legătură cu Chad şi cu Amanda.

În timpul lecţiei, Marian se tot gândea dacă ar trebui să-i mărturisească mătuşii ei adevărul. Era posibil ca aceasta s-o creadă, dar la fel de posibil era să n-o facă. Deja îi vorbise despre multe din isprăvile Amandei. Însă ultima dintre gogomănii ar fi trecut cu siguranţă în fruntea listei. Şi în afară de asta, cum Chad era convins că făcuse

dragoste cu Amanda, el ar fi obiectat, refuzând categoric în cazul în care Kathleen ar fi insistat să se căsătorească cu Marian. Nu se punea problema ca ea să-şi dorească un bărbat care s-ar fi însurat cu ea din obligaţie – nu se punea problema ca ea să şi-l mai dorească câtuşi de puţin pe Chad.

Se gândi că ar fi cazul să facă totuşi o încercare, nu pentru a-i face un favor lui Chad, ci pentru că el *aplicase* un tratament discriminatoriu din vina ei, în ultimă instanţă. Ea ar fi putut să pună capăt celor petrecute în grajd, însă n-o făcuse. La început, era posibil ca el să fie fericit fiindcă reuşise s-o aibă pe Amanda, dar starea aceea avea să înceteze odată cu căsătoria celor doi, în momentul în care ea ar insista ca el s-o ducă acasă, la Haverhill.

Asta ar fi procedura corectă, indiferent dacă ar crede-o cineva sau nu. Trebuia doar s-o facă pe mătuşa ei să înţeleagă că ea nu s-ar căsători cu Chad, că n-ar fi corect în ceea ce-l priveşte, din moment ce el îşi închipuia că făcuse dragoste cu altcineva. Greşeala fusese a ei, aşa că îşi va asuma consecinţele.

Doamne, cât de ruşinos era subiectul despre care trebuia să discute cu mătuşa ei.

Cel puţin nu era chiar atât de urgent. Mai avea câteva zile în care se putea gândi cum era mai bine să-l abordeze. Poate după petrecere. Poate că va avea noroc,

poate că Amanda îşi va găsi cu ocazia petrecerii pe cineva mai potrivit decât Chad, mărturisind ea însăşi câteva lucruri.

Distrăgându-şi atenţia cu fel de fel de gânduri nedorite, asemenea lui Kathleen, Marian fix surprinsă să constate că se afla deja călare pe spinarea iepei, cu hăţurile în mâini, în timp ce mătuşa ei îi spunea:

— În regulă, a sosit vremea testului. Hai să facem un tur.

36

Bătaia în uşă îl trezi pe Chad. Umbrele care învăluiau camera de hotel dovedeau că soarele abia apusese, deşi noaptea încă nu sosise. Se rostogoli din pat complet îmbrăcat. Când se târâse până aici, nu îi stătuse mintea la căutarea unei posturi ceva mai confortabile.

Bătaia nu se opri, cu toate că el mormăise deja:

— Imediat.

Avu senzaţia că ştia deja cine se afla dincolo de uşă, aproape recunoscând ciocănitul acela, motiv pentru care deschise uşa furios. Avusese dreptate.

— La dracu', chiar nu pot face nimic în oraşul ăsta fără ca tu să afli?

— Nu prea. Tatăl lui chicoti pe când păşea relaxat în încăpere.

Chad închise uşa în urma lui, trecându-şi apoi palma peste faţă, încercând să-şi alunge ameţeala. O manevră total greşită. Tâmplele îi fură imediat săgetate de durere, reamintindu-i care fusese motivul pentru care venise în oraş.

— Nu arăţi prea bine, remarcă Stuart, aşezându-se confortabil pe unicul scaun din încăpere.

Am băut cam mult.

— Am aflat. Şi aştept să aflu şi restul. Şi de ce nu stai

în casa noastră? Nu păstrez casa asta din oraş doar aşa, de dragul frumuseţii ei Am nevoie de o imagine de ansamblu asupra străzii.

— În ce scop? Îmi mai ascunzi ceva, în afară de faptul că te afli aici?

— Îmi dai răgaz să mă dezmeticesc puţin înainte să mă sâcâi de moarte?

— Cred că da, oftă Stuart.

Chad se duse la fereastră. Se înserа, pe cer se vedeau pe ici, pe colo câteva petice gri. În josul străzi, se zărea o lumină în grajdul în care era găzduit calul lui Spencer. Calul nu părăsise grajdul în ziua aceea.

Chad spera că, după discuţia avută cu Spencer, nu va fi obligat să-i mărturisească tatălui său cât de prost fusese. Însă ar fi trebuit să-şi dea seama că cineva îi va trimite vorbă lui Stuart, anunţându-l despre prezenţa lui în oraş şi despre încercarea sa să bea până la pierderea cunoştinţei. Iar Spencer nu plecase întins spre Twisting Barb, aşa cum bănuise el. Poate că se decisese să aştepte până la momentul petrecerii, urmând s-o curteze pe Amanda abia atunci. Ori poate că ajunsese la concluzia că nu o mai vrea, după cele aflate de la Chad. Asta era o posibilitate cu totul aparte.

Cum Stuart se afla deja aici şi avea o mulţime de nelămuriri, nu mai avea rost să o ia pe ocolite. Chad

declară pe şleau:

— Mă însor.

— Pisăloaga? ghici Stuart, oftând pentru a-şi demonstra dezgustul. Deci ai venit în oraş ca să sărbătoreşti? De aceea te-ai îmbătat?

Chad scutură din cap, cu o grimasă de durere.

— Nici pe departe. Chestia asta nu mă face prea fericit.

— Nu? zise Stuart nedumerit, ca apoi să zâmbească uşurat, făcând următoarea presupunere: Ah, deci ţi-a venit mintea la cap înainte să fie prea târziu? Atunci cere-i pur şi simplu iertare. S-ar putea să înţeleagă, iar dacă n-o va face, cu atât mai rău. Doar are pe toţi bărbaţii din regiune care adulmecă după…

— Nu pot să fac asta, tată. După cum stau lucrurile în acest moment, sunt obligat să mă însor cu ea.

Stuart sări în picioare, brusc enervat.

— *Obligat*? Ce ai făcut?

— Am fost un mare prost.

— Mi-am dat seama, dar de ce ai ajuns la concluzia asta? Credeam că te interesează cu adevărat.

— *Eram* interesat – pe vremea când încă credeam că lucrurile care *nu îmi* plăceau la ea aveau strictă legătură cu călătoria. Dar după ce s-a stabilit acolo, nu s-a schimbat, ba chiar a devenit şi mai rea. Nu-i decât o

scorpie care complotează şi care manipulează.

— Şi o pisăloagă.

— Şi asta.

— Şi ce anume te-a făcut să te dumireşti? întrebă Stuart.

— S-a decis să mă folosească pentru a-şi căpăta moştenirea. Din moment ce era convinsă că Red mă va accepta, am fost calea cea mai rapidă prin care îşi putea atinge scopul.

Stuart mârâi:

— Dacă o să-mi declari că ţi-a cerut să te însori cu ea, iar tu te-ai şi lăsat prins, atunci chiar c-o să îţi aplic câteva curele pentru că ai fost atât de prost.

Chad fornăi.

— Nu. Mi-ar fi plăcut să fi fost atât de directă, dar ţi-am pomenit de complot, nu? M-a păcălit şi am făcut dragoste cu ea, iar apoi i-a povestit lui Red despre cele petrecute.

— De asta mi-era teamă, oftă Stuart din nou, ca apoi să adauge: Nu te mai învinovăţi atâta, băiete. Li se poate întâmpla şi celor mai buni dintre noi să fie seduşi de o puicuţă atât de drăgălaşă, bănuiesc.

— Tot n-ai aflat partea cea mai importantă.

— Mai e şi altceva?

Chad dădu din cap.

— Probabil că n-ai observat – şi mie mi-a luat o vreme până m-am prins – dar sunt gemene, cele două surori.

— Nu!

— Da. Iar eu am crezut că Marian era cea cu care am făcut dragoste. Amanda s-a aranjat în aşa fel încât să arate exact ca ea, dându-se drept ea. Şi i-a ieşit la perfecţie. Nu mi-am dat seama, am crezut într-adevăr că era vorba de Marian – până la cina de aseară, când Amanda a coborât pentru a-i povesti totul lui Red.

Stuart sări în picioare furios.

— E o porcărie. Red nu îţi va mai acorda credit dacă va afla întreaga poveste. Întoarce-te acolo şi spune…

— Amanda era virgină, tată.

— Nemernicule!

— Aşa m-am gândit şi eu. Însă acum am o rază de speranţă. Dacă sunt norocos, *cu adevărat* norocos, Spencer mă va scăpa de povestea asta.

— Atunci, de ce n-ai spus aşa de la bun început? Din nou prieteni, tu şi el?

— Pe naiba, nu.

— Atunci, vă luptaţi iarăşi pentru aceeaşi femeie? ghici Stuart imediat.

— Nicio luptă, zise Chad. E destul de prost ca s-o dorească. Eu nu.

Stuart se încruntă.

— Dar în ce fel o să ajute chestia asta? Răul a fost deja făcut.

— Da, dar el ştie asta, şi *încă* o mai vrea, replică Chad. Şi-a făcut apariţia astăzi de dimineaţă la O'Mally şi nu m-a lăsat în pace până ce nu i-am spus de ce mă aflu aici. Dacă eram ceva mai treaz, probabil că n-aş fi spus nimic. Aş fi păstrat totul în sinea mea. Cu puţin noroc, o să mă bucur că n-am procedat astfel.

— Dar Red n-a isistat să te însori cu fata? punctă Stuart.

— Nici lui Red nu-i convine situaţia asta. Dacă Spencer o poate convinge pe Amanda să se mărite cu el, cred că le va da binecuvântarea. Ştie că am fost dus de nas.

— La naiba, asta e o adevărată uşurare, rânji Stuart în cele din urmă. Credeam că voi fi obligat să comand cheresteaua, ca să-ţi construieşti propria casă.

Chad îşi dădu ochii peste cap şi îi reaminti tatălui său:

— Am spus *dacă* el o poate convinge. Nu e nimic sigur, tată. Amanda i-ar putea spune foarte simplu lui Spencer să se ducă la naiba. La urma urmei, şi-a asigurat deja un soţ. Şi s-a chinuit destul de mult să pună laba pe mine.

— Mda, însă mai ai o şansă, i-o întoarse Stuart. Mie mi-e suficient.

— Asta numai datorită faptului că Spencer e priceput în arta seducţiei şi îi şopteşte unei femei ceea ce ea doreşte să audă, fie că e adevărat, fie că nu.

Stuart chicoti.

— S-ar părea că ăştia doi sunt făcuţi unul pentru altul.

— Sunt totalmente de acord.

Stuart se ridică să plece, cu toate că intenţia lui era cu totul alta.

— Te superi dacă am făcut deja aranjamentele pentru cină? zise el.

— Te superi dacă nu te însoţesc? replică Chad. De fapt, de ce nu m-ai lăsa tu să mă culc din nou?

— E imposibil să fii încă obosit, protestă Stuart. Ai dormit o zi întreagă.

— Nu chiar. Am stat la fereastra aia aproape toată dimineaţa, aşteptând ca Spencer să ia o hotărâre. Dar el n-a plecat.

Stuart se încruntă din nou.

— Crezi că va accepta varianta ta?

— Dacă o iei aşa, atunci mă văd obligat să spun nu. El nu acceptă niciodată nimic. În concluzie, poate că aşteaptă momentul petrecerii tale, când va putea să ajungă

mai uşor în preajma Amandei, fără să fie permanent supravegheat de Red.

Expresia de pe chipul lui Stuart deveni mai blândă.

— Şi poate că am să dau şi eu o mână de ajutor făcând-o pe Red să-şi îndrepte întreaga atenţie asupra mea.

37

Urmară câteva zile agitate, în care toţi se pregătiră pentru marea petrecere. Amanda încercă să se prefacă plictisită. La urma urmelor, era o petrecere „de provincie”. Dar Marian ar fi băgat mâna în foc că era nerăbdătoare, bineînţeles nici pe jumătate cât ea însăşi. Participase, acasă, la câteva baluri alături de sora ei, dar, fiind „ascunsă” în spatele acelei perechi de ochelari, nu se putuse bucura cu adevărat de ele. Oricum, această petrecere texană era pentru ea precum un bal „de ieşire în societate”.

Nu era suficient timp pentru a-şi pregăti o rochie nouă, iar rochiile acelea de bal nu erau nici ele potrivite. Iar Marian nu vorbise serios atunci când menţionase că va împrumuta o parte din hainele Amandei, deoarece, potrivit gustului său, aveau mult prea multe zorzoane. Însă după ce Red făcu rost de o bucată de dantelă, Ella Mae dădu la iveală o adevărată minunăţie, modificând una dintre vechile rochii de ocazie ale lui Marian, de culoare bej, dând la o parte gulerul înalt şi mânecile, adăugând apoi dantelă albă la tiv şi la decolteu.

Rochia de ocazie a Amandei era mult mai extravagantă, însă a lui Marian era mult mai drăguţă datorită simplităţii sale.

Red trimisese pe unul dintre lucrătorii săi cu o miniatură a tabloului care trata tema jafului din tren, imediat ce Marian îl terminase. Ar fi putut să-l înmâneze chiar ele, duminică când aveau să treacă prin oraş, dar Red nu era de părere că ar trebui să mai aştepte alte câteva zile înainte de a-i trimite şerifului un lucru atât de important. Nu aflaseră dacă un tablou putea fi de folos pentru prinderea nelegiuitului, însă era posibil ca şeriful să fie, de asemenea, prezent la petrecere, aşa că aveau să-l întrebe chiar atunci.

Majoritatea servitorilor lui Red se treziră sâmbătă înainte de ivirea zorilor, astfel că ele avură timp să se îmbrace şi să ia un mic dejun rapid înainte de plecare. Reuşiră să ajungă la firma familiei Kinkaid cu puţin înainte de amiază. Majoritatea locuitorilor oraşului care fuseseră invitaţi era deja prezentă, unii dintre ei venind călare încă din noaptea precedentă pentru a nu pierde absolut nimic.

Deşi fuseseră deja avertizate că Stuart avea o fermă foarte mare, fetele fiară surprinse de întinderea acesteia. Clădirea principală domina întreaga privelişte. Dacă ne referim doar la dimensiuni, lăsând deoparte aspectul, era mult mai mare şi mult mai înaltă decât orice altă clădire din împrejurimi. Petrecerea cu pricina urma să aibă loc în spaţiul din spatele ei.

Mesele fuseseră improvizate din scânduri lungi de

lemn. Existau, de asemenea, o scenă şi un ring de dans unde muzicienii începuseră deja să cânte, cu toate că, pe moment, nu dansa nimeni. Carcasele de came erau rumenite undeva în apropiere, rotindu-se uşor în frigărui, stropite cu sos. O armată de servitori făceau curse din casă şi până la mese, aducând din ce în ce mai multe feluri de mâncare ce erau apoi acoperite rapid cu ştergare în carouri, până la vremea servirii lor.

Un rodeo urma să aibă loc în unul dintre grajduri, locul unde se adunase acum majoritatea invitaţilor. Strigătele, pariurile, râsetele şi îndemnurile umpleau aerului, toată lumea părând bine dispusă, cu excepţia cowboy-ului care încerca să se menţină pe spinarea armăsarului. Părea o operaţiune periculoasă. Cowboy-ul nu rămase acolo pentru multă vreme.

Marian se decise să evite perimetrul acela. I se spusese că e posibil să aibă loc şi curse călare, şi poate şi un concurs de tragere cu arma şi de aruncare a laţului, ocazii cu care cowboy-i puteau să-şi testeze abilităţile, mai mult în joacă, şi nu ca o îndatorire.

Kathleen le prezentă pe fete celor de faţă. Amanda începu să se simtă în largul ei, însă ea strălucea întotdeauna când era vorba de ieşirile în societate, şi nu peste mult timp deveni „frumoasa petrecerii”. Marian n-o invidia pe sora ei pentru asta. Cu toate că ea reuşise să

iasă din cochilie, nu avea încrederea în sine pe care o dovedea Amanda. Dincolo de asta, surprinsese o mulţime de persoane, dintre cei care fuseseră martori la sosirea ei în oraş, fiindcă nu arătase nici pe departe ca astăzi. Însă gemenii erau întotdeauna firi aparte.

Gazda îşi făcu apariţia şi o complimentă îndeajuns pe Kathleen pentru ca aceasta să roşească – mătuşa lor arăta deosebit de cochetă în bluza brodată de culoare albă şi în fusta cu pliseuri duble –, după care se ocupă în continuare de prezentări.

Spencer sosi şi el, la fel de ostentativ ca întotdeauna, în sacoul negru şi cu cravata îngustă. Nu-i trebui prea multă vreme pentru a o dibui pe Amanda sau pentru a monopoliza discuţia cu ea. Marian se întreba dacă Amanda avea să-i mărturisească faptul că se va căsători cu Chad. Probabil că nu, din moment ce flirta cu el cu mare plăcere.

Marian se gândea cu ironie la eterna ei idee, şi anume că „etalarea” ar reprezenta pentru ea o schimbare radicală, din moment ce până în prezent nu părea să se fi schimbat ceva. Acum era frumuşică, da. Dar asta nu părea să-i adune pe ceilalţi în jurul ei, ori să facă din acest eveniment social unul mai distractiv faţă de cele la care participase în trecut.

Amanda o trase deoparte, rostind nerăbdătoare:

— Nu mai sta cocoşată. Ai un chip frumos, arată-l. Şi

nu te mai uita în jos de parcă ai încerca să priveşti pe deasupra ramelor acelor ochelari stupizi. Doar ai renunţat la ei.

Amanda? Încercând s-o ajute să-şi îmbunătăţească imaginea? Însă pentru ca Marian să fie cu adevărat şocată, Amanda adăugă:

— Cum să intru în competiţie cu tine dacă tu încerci şi acum să te ascunzi?

— Nu mă ascund.

— Ba o faci, replică Amanda. E ceva înrădăcinat, ai făcut asta atâta vreme. Fii mai deschisă, Mari. Dă-o la iveală pe adevărata Marian.

Amanda plecă în fugă, lăsând-o pe Marian în stare de şoc. Era un sfat frăţesc, însă ea nu ştia cum ar trebui să-l catalogheze. Încercă să ghicească motivaţia Amandei, dar în afară de argumentul acela referitor la „competiţie”, nu reuşi să descopere niciuna. Iar chestia cu „competiţia” nu prea stătea în picioare. Amanda avea să fie, oricum, în centrul atenţiei. Vivacitatea, debordanta încredere în sine, pe care le câştigase după ani şi ani de ieşiri în societate pline de succes, aveau să atragă în mod firesc oamenii în jurul ei.

Marian porni la plimbare de una singură, Cufundată în propria dezamăgire, o luă, fără să-şi dea seama, în direcţia grajdului. Uralele mulţimii adunate acolo o făcură

să-şi vină în fire tocmai la timp pentru a-l zări pe Chad care se balansa zdravăn pe spinarea unui armăsar.

Îşi ţinu respiraţia. El se ţinea doar cu o singură mână, celălalt braţ fiind întins într-o parte, probabil pentru a-i asigura echilibrul. Armăsarul sălbatic se străduia cum putea mai bine să-l arunce de la locul lui, săltându-şi picioarele din spate, mai hotărât ca oricând.

Marian închise strâns ochii. Nu suporta să-l vadă pe Chad căzând, dar era convinsă că asta avea să urmeze. Calul era mult prea sălbatic şi nervos. Ascultă cu atenţie strigătele mulţimii pentru a afla astfel când va sosi clipa aceea. Când se întâmplă nenorocirea, cei prezenţi părură extrem de nemulţumiţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Chad să reuşească.

— Nu s-a mai putut concentra.

— Probabil din vina ei, era atent la ea.

— O sincronizare proastă.

Marian aruncă o privire în jur pentru a-şi da seama la cine făceau referire, şi constată că bărbaţii din apropierea ei, cam o duzină, se holbau la ea.

Roşi şi dădu să plece.

— Ei, pare să fie puicuţa din Est, cea cu ciomagul bun de scobit în dinţi. Ce mai faceţi, domniţă?

Marian mormăi ceva în sinea ei. Era Leroy, bărbatul cât un munte. Nu se aşteptase să-l mai revadă vreodată.

Iar el o confunda cu Amanda – în fine, în realitate n-o făcea, dar nu voia ca el să ştie chestia asta.

Îi zâmbi.

— Ne cunoaştem? Numele meu e Marian Laton. Poate că vă referiţi la sora mea geamănă.

El ridică din sprânceană surprins. Era chiar hazliu, un munte de om care arăta sceptic.

— Gemene?

— Dă-i pace, Leroy, zise Chad care apăru venind în spatele lor, scuturându-şi încă praful adunat pe pantaloni în urma căzăturii suferite.

Marian se simţi uşurată văzând că el era doar plin de praf, fără urme de sânge, ori de copite pe nicio parte a corpului. Iar Leroy nu părea ofensat – prea tare.

— Dai prea multe ordine, băiete, deşi nu eşti încă stăpânul locului.

— Dacă tata nu te-a avertizat să stai departe de invitaţii săi, atunci ar fi fost cazul s-o facă.

Leroy chicoti.

— De fapt, a făcut-o. Dar am auzit că vrei să-ţi încerci puterile cu armăsarul pe care chiar eu l-am adus. M-am gândit că el va rezolva treaba pe care o aveam noi doi.

— Dacă vrei o bucăţică din mine, Leroy, spune-o pe şleau.

— Mă mai gândesc.

— Se spune că o baie bună stimulează gândirea. De ce nu faci o încercare? îi sugeră Chad. Tata a amenajat câteva căzi pentru bărbaţi în hambarul dinspre sud.

— Ştiu. Hoinăream pe acolo din greşeală, şi băieţaşul care se ocupă de ele s-a uitat lung la mine şi a pus mâna pe puşcă. Spunea că n-avea chef să umple din nou căzile cu apă, că mi-ar trebui tot conţinutul lor ca să mă curăţ. Mi-a sugerat să caut un pârâu.

— Fără supărare, Leroy, însă am aprecia cu toţii gestul dacă ai face-o.

Leroy rânji.

— Este un parfum dobândit. Mi-a luat ani buni să-l îmbunătăţesc. Am reuşit să prind armăsarul ăla fără măcar să întind mâna spre el, fiindcă nu a simţit miros de fiinţă omenească. După ce mă las de vânat, am să mă îmbăiez.

Chad îşi dădu ochii peste cap.

— Între timp, ne ierţi pentru că vom evita parfumul tău îmbunătăţit?

Leroy ridică din umeri.

— Aproape toţi o fac.

Chad o prinse pe Marian de braţ pentru a o conduce către mesele cu mâncare. Cât timp durase conversaţia, ea îşi ţinuse respiraţia, şi asta nu doar din cauza duhorii emanate de Leroy. Felul în care Chad îl provocase pe

bărbatul acela masiv, de parcă nici nu se temea de el, îi întinsese nervii la maximum.

— Dacă nu voiai să priveşti, de ce ai mai pornit-o într-acolo? întrebă el pe neaşteptate.

— Nu înţeleg.

— Ţineai ochii închişi. Ţi-era teamă că voi cădea?

— Bineînţeles că nu, spuse ea pe un ton sobru. Cred că-mi intrase praf în ochi. Şi nu m-am dus acolo ca să mă uit la tine. Hoinăream pur şi simplu, pierdută în gânduri.

— Ceva interesant?

— Cum?

— În gândurile tale?

Oare o insulta? Sugerând că gândurile sale erau de obicei neinteresante? Probabil. Ori poate că el îşi imagina că e Amanda. Desigur! Altfel, ar fi comentat schimbările survenite în înfăţişarea ei. Iar întrebarea lui putea fi doar o încercare de a flirta cu viitoarea lui mireasă. Neîndoios că se aştepta ca Amanda să-i declare că *el* fusese prezent în gândurile ei.

— Am auzit că preotul nu va veni, zise ea. Soţia lui nu se simte bine, iar el nu vrea s-o lase singură în oraş.

Chad oftă dezamăgit. Pentru că ea nu profitase de ocazia de a flirta cu el? Sau pentru că era grăbit să fixeze data nunţii?

Ar fi trebuit să-l corecteze, dar ea era mult prea

furioasă din pricină că el o luase drept Amanda – încă o dată. Şi o înfuria faptul că se temuse pentru el, nu o dată, ci de două ori în decurs de doar câteva minute. Nu trebuia să-şi mai facă griji pentru el. Fie că se însura cu Amanda, fie că nu, pentru ea era definitiv pierdut.

38

Chad se rezemă de trunchiul unui copac, îşi trase pălăria pe ochi, sorbind din whisky-ul fierbinte. Un cuplu se apropie, având în mână farfuriile cu mâncare, vrând să se aşeze sub copacul acela pentru a mânca, însă, dând cu ochii de el, o porniră rapid în altă direcţie. Nu avea chef de conversaţii, lucru care era probabil evident.

Confuzia îi provoca dureri de cap. Le urmărise atent pe gemene, convins că acum ştie cine e fiecare, deşi după greşeala aceea imensă comisă în grajd se întreba dacă va putea fi vreodată absolut sigur. Amanda era sclipitoare, flirtând exuberantă, cu Spencer pe urmele ei precum un căţeluş pierdut. Marian, conversând în şoaptă cu una dintre doamnele stabilite în oraş, sfioasă, surâzând blând, făcând dovada unui umor veritabil.

Astăzi nu avea nicio îndoială asupra identităţii lor. Cu siguranţă că nici Spencer nu avea îndoieli. Încă de la sosire îşi îndreptase atenţia asupra Amandei şi de atunci n-o slăbise nicio secundă din ochi. Chad nu putea preciza dacă Spencer reuşise într-adevăr să o curteze, nu ştia nici măcar dacă el mai avea o asemenea intenţie. Însă cu siguranţă reuşise s-o amuze şi era evident că ei îi făcea plăcere să flirteze cu el.

Amanda se ţinea cât mai departe de Chad. Fată

isteaţă. Ştia ea bine că merita să fie sugrumată fiindcă îl trăsese pe sfoară. Însă nu-l cunoştea suficient pentru a şti că el n-ar fi fost nicicând capabil să rănească o femeie. Dar n-ar fi ezitat câtuşi de puţin să-i declare care era părerea lui despre ea şi despre planul ei de a-l târî în faţa altarului.

— Ieri credeam că vrei să mă păcăleşti, când îmi spuneai că surorile Laton sunt gemene, remarcă Lonny care se apropie şi se aşează sub copac pentru a-i ţine de urât lui Chad. Adică cu ştiu că gemenii ar trebui să aibă aceeaşi înfăţişare, dar fetele astea erau precum ziua şi noaptea – până acum. Cum dracu' să le deosebeşti?

— Marian poartă bej astăzi.

— Da, ştiu. I-am spus deja cât de bine arată şi a roşit groaznic. Dar dacă ar purta acelaşi model de rochie?

— Atunci ai lua seama la felul cum se poartă. Marian e timidă. Amanda e total diferită.

— Şi dacă amândouă ar fi liniştite şi timide? se aventură Lonny.

— Atunci aş fi un ghinionist.

Cum replica lui fusese mai mult o mormăială, Lonny se uită la el întrebător. Dar ţinând cont de destinaţia propriilor sale gânduri, nu avea nevoie să i se aducă aminte că în cazul în care cele două gemene doreau să facă schimb de identităţi puteau face lucrul acesta cu cea mai mare uşurinţă.

Lonny se încruntă pierdut în gânduri, iar apoi rosti:

— Trebuie că există şi o altă modalitate. Cu siguranţă că părinţii lor nu aveau probleme în a face deosebirea.

Chad ridică din umeri şi dădu pe gât whisky-ul pe care-l tot degustase.

— Probabil că nu, însă părinţii au avut avantajul de a trăi alături de ele din clipa în care au venit pe lume. Noi, ceilalţi, trebuie să ne limităm la a ghici – corect, ori incorect.

— Nu pare să te bucure prea tare chestia asta.

— Pe tine te-ar bucura? dacă femeia cu care ţi-ai închipuit că ai făcut dragoste s-ar dovedi a nu fi tocmai aceea?

Lonny mai întâi clipi, iar apoi cârâi:

— Ţi-am spus eu că în ziua aia era Amanda!

— Tacă-ţi pliscul, Lonny, mârâi Chad, luând-o din loc.

Se duse ţintă după Marian. Nu ştia sigur ce urma să-i spună, însă confuzia care se cuibărise în mintea lui îl înnebunea de-a binelea. Încă mai simţea, în adâncul fiinţei lui, că ea fusese în ziua aceea în grajd. Se simţise atât de bine făcând dragoste cu ea. Acum, chiar dacă faptele însele – inclusiv Amanda – declarau contrariul, el era convins că greşise, şi nu mai putea suporta lucrul acesta.

Nu reuşi să ajungă lângă ea înainte de a fi învârtită

pe ringul de dans de unul dintre băieţii din oraş. Mai erau şi alte cupluri care dănţuiau pe scena aceea, inclusiv tatăl său care dansa cu Red. Spencer se afla şi el acolo sus împreună cu Amanda, folosind dansul pe post de scuză pentru a o îmbrăţişa.

Chad le privi o vreme pe gemene, reuşind să se liniştească. Puteai să le deosebeşti. Trebuia doar să le urmăreşti în clipele acelea când ele nu aveau habar că sunt observate ca să poţi lua seama la micile amănunte care le făceau să pară atât de diferite.

Asta nu-l va ajuta să scape din porcăria în care se băgase. Doar Spencer ar fi putut face asta. Însă chiar dacă Spencer ar reuşi s-o convingă pe Amanda să se mărite cu el, Chad tot n-ar avea nicio şansă, în prezent, în privinţa lui Marian. Nu poţi să faci mai întâi dragoste cu una dintre surori, ca apoi să-i ceri celeilalte să se căsătorească cu tine.

Lonny se apropie iarăşi de el, de această dată cu o oarecare ezitare.

— Îţi datorez nişte scuze.

— Acceptate, zise Chad absent.

— Nu vrei să ştii de ce?

— Ştiu de ce, aşa că nu mai da cu bâta în baltă şi ţine-ţi gura.

— Mulţam, oftă Lonny. Apoi: Ai să te însori cu femeia

nepotrivită?

— Probabil.

— Atunci n-ar trebui să-l avertizezi pe Spencer să bată în retragere?

— La naiba, nu. Poate că am fost prea prost şi prea orb şi m-am lăsat îmbrobodit, însă Spencer a rămas acum ultima mea şansă de a fi salvat de la o căsătorie pe care nu mi-o doresc. A aflat de cele petrecute, dar cu toate astea încă o vrea pe Amanda. Îi doresc să aibă cât mai mult noroc posibil.

— Ei, la dracu', dacă tot voiai să fie cucerită de altul de ce n-ai spus-o? îţi făceam bucuros favoarea cu pricina.

Chad îşi dădu ochii peste cap.

— Zicala aceea veche cu „Nu-i doresc nici duşmanului meu s-o aibă" nu se aplică – chiar asta îmi doresc. Dar n-aş vrea să fie a unui prieten. Nu e genul de femeie cu care ţi-ai dori să te încurci, băiete. În plus, o să fii extrem de ocupat. Eu nu mă întorc la ferma lui Red.

— Din cauza încurcăturii ăsteia?

— Nu, fiindcă acum eşti pregătit să-mi iei locul.

Umerii lui Lonny tresăriră o clipă datorită mândriei.

— Nu te voi dezamăgi, nici pe tine, nici pe Red.

— Ştiu că n-o vei face.

Dansul se sfârşi. Lonny se mişcă din loc dorind să-şi

găsească o parteneră pentru următorul. Chad continua să privească de pe margine. Marian părea că se distrează; câţiva bărbaţi stăteau înşiruiţi aşteptând să danseze cu ea, unii tăindu-i calea nerăbdători, chiar înainte de încheierea dansului anterior. Nu avea de gând să intervină, să-i strice distracţia din pricina proastei lui dispoziţii. Ar fi trebuit să părăsească zona, căci se plictisise deja tot pregătindu-se să intervină.

În clipa aceea, ea tocmai aştepta să se producă schimbarea rapidă a partenerilor, un lucru care-l avantajă. Nu-i dădu ocazia să-i refuze acordarea unui dans. Însă sesiză pe dată o schimbare la ea, cu toate că nu ştia sigur despre ce anume era vorba. Emoţie, plictiseală sau un dezgust total.

— Linişteşte-te, n-am să te calc pe degete, îi spuse el.

— N-ar trebui să dansezi cu Amanda?

— Are deja partener.

— Şi eu aveam.

— Da, dar e bărbat care se lasă purtat de dans, care-şi ameţeşte partenerele, răsucindu-le prin aer. Cele care îl cunosc obişnuiesc să se ascundă în clipa când îl văd apropiindu-se. Tu n-aveai de unde să ştii. Vorbise pe un ton serios.

Ea miji ochii spre el.

— Glumeşti, nu-i aşa? Sau îţi datorez nişte mulţumiri?

O privi zâmbind. Ea îşi aplecă uşor umerii, şi asta fiindcă nu primise un răspuns direct. Chad surprinse însă clipa când colţurile buzelor ei se ridicară, semn că urma să apară un zâmbet.

— Să nu cumva să dai la iveală un surâs anemic, zise el, păstrând încă o mină serioasă.

Dar ea râse din toată inima, iar schimbarea ce mocnea înăuntrul ei se dezvălui pe dată, îndepărtându-i rigiditatea şi aducându-i în priviri o luminiţă. Doamne, era o frumuseţe atunci când lăsa garda jos. Iar ringul de dans era suficient de aglomerat ca nimeni să nu bage de seamă că el o ţinea mult mai aproape decât ar fi trebuit. Iar asta era o greşeală. Simţindu-i parfumul, atingând-o, dorinţa se aprinse în el repede, îndemnându-l să o sărute. Însă muzica încetă, iar sfioşenia ei îşi făcu iarăşi apariţia.

Se îndepărtă de el.

— Mulţumesc, a fost plăcut.

În acel moment, Chad nu fu în stare să rostească o vorbă. Şi nici nu era nevoie. Ea coborî de pe ringul de dans, neştiind că el fusese la un pas să se dea în spectacol alături de ea.

39

Cei patru bărbaţi mai rămaseră o vreme în spatele grajdului după terminarea întrecerii. Ei nu o urmăriseră, însă mulţimea aflată acolo făcuse destulă hărmălaie, încât nimeni să nu ia seama de sosirea lor şi de faptul că-şi priponiseră caii în spatele grajdului. Doi dintre ei începură să arunce zarurile pe pământ, ca un fel de scuză a prezenţei lor acolo, în caz că s-ar apropia careva. Un altul se uita atent la zona din jurul clădirii. Iar cel de-al patrulea bărbat stătea rezemat cu spatele de zid, încercând să-şi alunge mahmureala. Noaptea trecută se desfătase prea mult, aşa că acum habar n-avea de ce se aflau aici.

— Ai avut mare noroc că vărul meu Billy şi-a luat slujba aia de îngrijitor la biroul şerifului, sperând să găsească informaţii care ţi-ar putea fi de folos, zise Arnie Wilson, în timp ce aruncă zarurile. Cei patru foloseau ferma lui Billy pe post de ascunzătoare când se aflau prin părţile acelea. Cred că ar fi dat orice ca să vină cu noi.

— E mult prea tânăr, replică John Bilks pe când urca dealul spre mulţime. Şi pe urmă, patru e chiar un număr drăguţ ce se poate împărţi, cinci nu e.

— Da, dar a riscat enorm furând tabloul ăla chiar din biroul şerifului, le reaminti Arnie.

— Adică a făcut ceva bun pentru noi, zise John. I-am

mulţumit, nu? E o nebunie să venim aici, zise nemulţumit Snake Donally, aruncând zarurile. Prea mulţi oameni şi probabil că jumătate din ei te-ar recunoaşte, John.

John ridică din umeri.

— N-au putut dovedi niciodată că eu am fost cel care a furat banii ăia şi nici nu ştiu cu ce m-am ocupat după aceea.

— Mulţumită vărului meu, mormăi Arnie.

— Mă îndoiesc că tabloul era atât de reuşit, încât să te poată recunoaşte datorită lui, adăugă Snake. Billy spunea că era mic.

— Billy ar fi trebuit să mi-l aducă mie, ca să fiu mai sigur, nu să-l distrugă.

— A făcut asta ca să fie sigur că n-are să-l mai vadă nimeni, îşi apără Arnie vărul.

— El m-a recunoscut.

— Bineînţeles. El te cunoaşte foarte bine şi ştie că noi ne-am ocupat de treaba aia din tren.

— Însă cowboy-ul acela care i l-a dus şerifului nu a aflat niciun nume, spuse Snake. De fapt, ce căutăm noi aici?

— Pentru că Billy a dat târcoale pe acolo în timp ce şeriful căuta tabloul „rătăcit”, pe care într-un final a renunţat să-l mai caute, şi l-a auzit spunând că va trebui să o roage pe domnişoara Laton, pe Marian, să-i picteze altul,

zise Arnie.

— Ce ai zice să răspunzi la întrebarea lui Snake, spuse Dakota Jake, ţinând ochii închişi, cu toate că asta nu-l ajuta prea mult în privinţa durerii de cap. El era cel mai bun trăgător dintre ei – atunci când nu era băut. Şi eu mi-am pus de trei ori aceeaşi întrebare. Ce dracu' căutăm noi la chiolhanul familiei Kinkaid?

— Dacă n-ai avea păienjenişul ăla în creier ţi-ai da seama că John vrea să pună laba pe pictoriţă.

— Ar trebui să aşteptăm până ce va pleca acasă, sugeră Snake. Aici mişună prea multă lume.

— Tocmai de aia nu va băga nimeni de seamă, zise John. Acasă la ea, unde va avea în preajmă doar câteva persoane, îi vor observa repede lipsa. Pe când aici, îşi vor închipui că e pe undeva, prin împrejurimi.

— Tot nu înţeleg de ce vrei să pui laba pe ea.

— Ca s-o omor, desigur.

Dakota Jack sări în picioare, făcând ochii mari.

— Pe dracu', n-ai să faci aşa ceva.

— Trebuie, insistă John. Şi-a amintit de mine suficient de bine ca să-mi facă un portret ce poate fi lipit pe toate zidurile. N-o să-i dau şansa de a picta încă unul. Dacă mă prind pe mine, atunci nu va dura mult şi vă vor prinde şi pe voi.

Dakota Jack nu mai adăugă nimic, şi asta doar din

pricina durerii de cap care pulsa din nou. Snake vru să afle:

— Oricum, cum o s-o aduci până aici?

— Tu vei face asta. Arăţi destul de curăţel astăzi ca să te poţi alătura petrecerii. Cowboy-i vor crede că vii din oraş. Iar orăşenii îşi vor închipui că eşti unul dintre cowboy. Şi nici n-ai mai trecut vreodată prin Trenton, pentru ca cineva să te cunoască. Numai să te asiguri că vei aduce aici puicuţa potrivită. După cum spunea Billy, are o soră geamănă. Dacă o aduci pe cealaltă, te împuşc.

Marian nu ştia ce anume să creadă pe când se îndrepta din nou spre grajd. În momentul acela părea să fie gol. După cum aflase, cursa călare avea să înceapă peste mai bine de o oră. Iar majoritatea invitaţilor mânca sau dansa. Însă un tânăr o oprise şi îi comunicase că domnul Kinkaid ar dori ca ea să vină pentru câteva minute la grajd. Menţionase ceva despre nişte căţeluşi năzdrăvani. Iar apoi dispăruse rapid în mulţime, înainte ca ea să-i poată pune vreo întrebare.

Înainte să urce dealul, îi căută cu privirea pe Chad şi pe tatăl lui, dar nu-i zări pe niciunul dintre ei. Nici nu se gândea că acela pe care avea să-l întâlnească era Chad. Dacă ar fi fost aşa, ar fi suspendat totul. Însă ar fi mult mai bine să se convingă.

Probabil că Stuart intenţiona să-i ofere cadou un

căţeluş. Nu avusese niciodată un animal de companie. Tatăl ei nu voia să ţină animale în casă. Existase un motan care trăise ani de zile pe lângă casa lor şi pe care ea îl considerase ca fiind al său. Suferise mult când el încetase să mai vină pe acolo.

Îi făcea plăcere gândul de a avea propriul animal de companie. Nu credea că mătuşa ei avea să obiecteze. De fapt, era foarte probabil ca Stuart să fi lămurit lucrurile mai întâi cu Kathleen. Spera însă ca el să-i ofere şi Amandei unul. Nu voia ca sora ei să aibă încă un motiv pentru a fi invidioasă pe ea.

Grajdul era gol – fără oameni. Ambele uşi, atât cea din faţă, cât şi cea din spate, erau larg deschise, iar în fiecare boxă se afla câte un cal. Nu-şi închipuia unde anume ar fi avut loc un câine. Cu siguranţă nu în una dintre acele boxe, unde ar fi fost călcat în picioare.

— Domnule Kinkaid?

— Aici, în spate.

Nu recunoscu vocea. Era estompată tocmai fiindcă venea din spatele grajdului. Porni într-acolo, ieşi din nou afară şi rămase aproape fără suflare când fu întâmpinată de un pistol îndreptat spre ea. Fu imediat aruncat cât colo de o altă persoană, dar ea nu avu vreme să se simtă uşurată, deoarece cineva îi puse imediat palma peste gură şi un braţ îi încolăci strâns gâtul.

— De ce ai făcut asta? mârâi John Bilks.

Marian îl recunoscu imediat ce-i întâlni privirea. Hoţii din tren, toţi patru. Aveau de gând să-i jefuiască pe invitaţi? Oare ea şi Stuart avuseseră ghinionul de a fi primii ce le căzuseră în mână? Poate că Stuart zăcea deja pe undeva rănit, ori poate chiar mort. Braţul din jurul gâtului nu prea îi dădea voie să arunce o privire înjur.

— Împuşc-o aici, şi toată lumea de aici va sări în capul nostru, i se spunea lui John.

Îl recunoscu pe bărbat. Era acel care îi spusese că era aşteptată la grajd. În clipa următoare, fu cuprinsă de teamă, gata să i se înmoaie genunchii. Pe ea o voiau! Din cauza tabloului. Asta trebuia să fie.

— Ştiu asta, zise John iritat. Voiam să mă asigur că n-are să ţipe.

— Nu ştiu, zise un altul pe un ton leneş. Dacă aş fi femeie şi aş avea un pistol îndreptat spre faţa mea, eu tot aş ţipa.

— Şi atunci cum o omori, dacă n-o împuşti? întrebă cel care o ţinea.

— Ţi-am spus, nu împuşcăm nicio femeie, se auzi o voce impunătoare. Mai degrabă te împuşc pe tine.

John vru să răspundă, însă se răzgândi. Era evident că nu prea era în graţiile ultimului vorbitor, spre imensa uşurare a lui Marian.

— Parcă aş fi de acord, acum că am văzut-o, remarcă cel cu glas domol.

— Nu ne-a spus nimeni că e aşa de drăgălaşă, afirmă cel care o ţinea. Poate că ar trebui pur şi simplu să-i tai braţul ca să nu mai poată picta.

— Recunoaşte, John, nu poţi să faci fărădelegi, iar apoi să te aştepţi să rămâi un simplu trecător din mulţime, nu cu privirea aceea atât de deosebită pe care o ai. Poate că ea a fost în stare să-ţi facă portretul, dar oricare dintre persoanele jefuite te-ar putea recunoaşte. Deci ce rost are?

John era evident nemulţumit de opoziţia arătată planurilor sale.

— Afişele, ăsta e rostul, mârâi el. Deocamdată nu există. Vreau ca lucrurile să rămână aşa.

— Pune-o pe cal şi hai să ne cărăm dracului de aici. Poţi discuta mai târziu despre ce ai de gând în privinţa ei.

— Se apropie cineva.

— Mă ocup eu. Hai s-o întindem mai repede.

— Un ţipăt, şi-ţi frâng gâtul, îi şopti la ureche bărbatul care o ţinea de gât şi o târa spre unul dintre cai. Eu nu voi fi fericit, tu nu vei fi fericită, doar John va fi fericit.

Ea nu ţipă atunci când gura îi fu eliberată atât timp cât să poată urca pe cal, aşezată în faţa celui care o ţinea prizonieră. Căzu pe gânduri, înnebunită de teamă. Poate

că bărbatul o trăgea pe sfoară ca s-o facă să stea liniştită. Se şi vedea moartă, ori cu un braţ lipsă, şi Dumnezeu ştie ce altceva, dacă nu făcea un efort pentru ca să-i împiedice s-o răpească.

Asta o determină să ia o hotărâre.

Deschise gura ca să strige cu toată puterea, însă analiza ei durase prea mult. Mâna aceea îi astupa din nou gura, iar ei se îndepărtau acum în galop, astfel că peste doar câteva secunde nimeni nu avea să-i mai audă strigătele.

40

Chad se trezi scuipând, tuşind, incapabil să zărească ceva înjur. În clipa în care se mişcă, durerea îl izbi puternic în ceafa, aducând după sine memoria şi o explozie de durere care îl trânti din nou la pământ. Înţelese că apa fusese aruncată peste el pentru a-l trezi abia în secunda când îl văzu pe Leroy stând în picioare lângă el cu o găleată goală în mână.

— Aşa îţi rezolvi tu datoriile? mârâi Chad. Sărind pe neaşteptate asupra unui bărbat şi…

— Eu doar te-am găsit, nu te-am lăsat lat în locul ăsta, zise Leroy repede, oarecum ofensat.

— Scuze, mormăi Chad pe când se ridica în picioare frecându-se la ceafă.

— Mai devreme am glumit cu tine, adăugă Leroy. În ziua aia, tu m-ai fi putut lăsa acolo să putrezesc, dar n-ai făcut-o. Bănuiesc că acum suntem chit.

— Ai văzut cumva cine şi-a frânt puşca în capul meu?

— Nu, dar dacă aş fi în locul tău n-aş mai sta la palavre şi aş pune şaua pe cal. Se văd urme proaspete de la patru cai, unul dintre ei având o povară dublă.

— Asta înseamnă că vor înainta încet.

— Nu prea, zise Leroy, în timp ce îşi scotea ceva dintre dinţi. Am văzut-o venind aici pe prietena ta, nu cu

mult înaintea ta, iar acum a dispărut. Nu cântăreşte mai mult decât un fir de praf.

Chad păli, sări imediat în picioare, înăbuşindu-şi un mârâit, în timp ce o luă la fugă pentru a-şi lua calul din faţa grajdului. Apucă repede prima şa pe care o găsi. Aceasta nu-i aparţinea.

— Ai nevoie de un însoţitor? strigă Leroy în urma sa.

— Dacă vei fi gata în timp util. Îl voi anunţa pe tata că Marian a fost răpită. Ai observat încotro au luat-o?

— N-au încercat să-şi piardă urma – deocamdată. Din moment ce pe tine te-au rezolvat cu atâta pricepere, şi-au închipuit probabil că vor avea un avans de vreo două ore faţă de oricine s-ar lua după ei.

Chad se strâmbă, dându-şi seama cât de uşor fusese luat prin surprindere.

— Chiar aşa? Cam câtă vreme am fost inconştient?

— Aş zice că aproape un ceas. Am crezut că tu şi cu puicuţa ta vă distraţi puţin, aşa că n-am vrut să vă întrerup prea curând. Dar m-am îngrijorat în clipa în care am observat că întârziaţi prea mult.

Chad şi-ar fi dorit ca Leroy să se fi îngrijorat ceva mai devreme. Pe dracu', şi-ar fi dorit ca el însuşi să fi procedat astfel, şi s-o fi prins pe Marian înainte ca ea să ajungă la grajd. Nu reuşea să priceapă de ce fusese răpită. Dacă ar fi fost implicată o singură persoană, atunci

implicaţiile n-ar fi fost atât de necurate, dar patru? şi dacă îl doborâseră pe el, însemna că nu voiau să fie descoperiţi.

— Ai cumva o armă în plus? întrebă Chad. A mea e în casă şi nu vreau să pierd mai mult timp decât este necesar.

— Glumeşti? chicoti Leroy, desfăcându-şi apoi larg haina din blană de urs.

Galopară cu înverşunare, dar tot astfel procedară şi bărbaţii pe care îi urmăreau, aşa că distanţa dintre ei nu se micşorase nici măcar cu un deget de pământ. Chad începu să resimtă o durere ascuţită în stomac pe măsură ce ziua se scurgea. Cu cât întârzia mai mult, cu atât posibilitatea ca lui Marian să i se întâmple ceva rău devenea tot mai mare. Apoi se lăsă întunericul, făcându-i să întârzie şi mai mult.

Leroy voia să facă un popas peste noapte şi să reia urmărirea a doua zi în zori, dar Chad nu avea de gând să se oprească. Voia să o găsească pe Marian şi să se asigure că ea e în regulă. Era conştient că se purta prosteşte. În întuneric, nu se puteau orienta după urmele lăsate şi ar fi sfârşit prin a rătăci complet drumul. Însă înainte de căderea întunericului ieşiră la drum deschis, şi Chad începu să spere că un foc de tabără îi va da cumva de gol pe răpitori.

Ceea ce se şi întâmplă, dar nu datorită unui foc de tabără, ci unei ferestre luminate. Urmele îi conduseră spre

o fermă situată chiar în mijlocul pustiului, la câteva mile distanţă de oricare oraş. În afară de lumina aceea din fereastră, locul părea complet abandonat. Un hambar cu uşile făcute praf, o verandă prăbuşită, câmpuri necultivate. Era aproape imposibil ca acolo să locuiască cineva, însă rugăciunile lui se îndreptau doar spre locul cu pricina.

Cei doi dădură peste cei patru cai în hambar, neînşeuaţi, legaţi pur şi simplu de un ţăruş înfipt lângă o grămadă veche de fân. Îşi lăsară şi ei caii în acelaşi loc, cu gând de a o lua spre casă fără a fi zăriţi de cineva. Nu scoaseră un cuvânt. Amândoi ştiau bine ce anume aveau de făcut.

Apoi Leroy dădu cu ochii de un alt cal. Zise în şoaptă:

— Aici locuieşte cineva.

Abia rosti acele vorbe, că grămada de fân începu să se mişte. Bărbaţii se uitară la ea preţ de o secundă, imaginându-şi că un animal îşi făcuse culcuşul acolo, însă nu era vorba de vreo sălbăticiune, deoarece calul nu tresări. Cei doi se întoarseră cu spatele şi se pregătiră să iasă din hambar. Un mieunat înfundat îl făcu pe Chad să-şi întoarcă privirea către grămada de fân, exact la timp pentru a zări un trup care se ivea din mijlocul ei. Hambarul era slab luminat, astfel că nu-şi dădu imediat seama despre ce era vorba. Apoi zări strălucirea părului blond.

Înjură printre dinţi. Leroy rosti pe un ton firesc:

— Se pare că pe ea au lăsat-o aici în timp ei s-au dus să tragă la măsea. Oare de ce?

Chad se repezi spre Marian care reuşise să iasă din grămada de fân.

— Eşti bine? şopti el. Răspunde-mi!

Reuşi să răspundă abia după ce el îi scoase căluşul.

— Sunt bine, rosti ea în cele din urmă. Aşa cred.

— Cum dracu' vine asta, aşa crezi? întrebă el răstit, începând s-o zgâlţâie.

— Nu-mi mai simt braţele, au fost legate atâta amar de vreme.

O parte din nervozitatea lui se evaporă. Îi desfăcu mai întâi legătura de la mâini, iar apoi pe cea de la picioare. Era o minune că reuşise să se ridice în genunchi pentru a le da de înţeles că se afla acolo.

— Ştii cine sunt? o întrebă după ce ea reuşi să stea în picioare.

— Bărbaţii care au jefuit trenul cu care am călătorit. Au aflat despre portretul pe care l-am făcut unuia dintre ei. Au vrut să se asigure că nu voi mai face altul.

— Dar nu ţi-au făcut niciun rău?

— Nu, nu încă. Bilks ar fi vrut s-o facă. Ceilalţi nu cred c-o voiau cu adevărat. Însă vorbeau între ei despre posibilitatea de a-mi tăia un braţ. Când rosti asta, o

scutură un fior.

El o îmbrăţişă un moment.

— Acum eşti în siguranţă.

— Ştiu, zise ea oftând.

— De ce te-au lăsat aici? întrebă Leroy.

— Stăpânul fermei nu a vrut ca soţia sa să se necăjească auzind ce avea să mi se întâmple. Au hotărât să aştepte până ce soţia sa avea să meargă la culcare, şi apoi să ia decizia finală, iar pe mine m-au ascuns aici, avertizându-mă să nu fac niciun zgomot.

— Am să te scot de aici – după ce-i voi ucide pe nenorociţii ăştia, spuse Chad. Rămâi aici.

— Nu! Ea îl apucă de braţ, începând să tremure. Nu, nu vreau să rămân singură aici. Lasă-mă să vin cu tine.

— Mari, treaba asta nu va dura mult…

— Tu nici nu-ţi imaginezi cum e să-i asculţi pe oamenii aceia discutând despre cum mă vor ucide! Dacă nu rămâi cu mine, voi pleca singură. Nu rămân în locul ăsta niciun minut în plus!

Leroy chicoti în barbă.

— Îşi revine. Pot să mă descurc singur cu nelegiuiţii ăştia. Tu dă-i înainte şi du-o acasă.

— Sunt patru, Leroy, îi reaminti Chad.

Leroy rânji.

— Joacă de copii. De-abia aştept să fac praf câteva

căpăţâni. Crezi că voi primi o recompensă?

— Mai mult ca sigur. Cei de la căile ferate oferă o recompensă celor care strică planurile unora ca ei, pentru a descuraja pe viitor orice activitate de acest gen.

— Atunci lasă-i în seama mea. S-ar putea să valoreze cât cei cinci sute pe care mi-i datorezi.

Chad îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt ai tăi cu toţi patru.

41

După o experienţă atât de îngrozitoare, Marian îşi dorea să meargă direct acasă, indiferent cât de mult ar dura, fără a face popas. Chad nu o forţă. O duse cât mai departe de fermă şi de actele de violenţă la care ar fi fost supusă acolo, însă mai târziu găsi un copac singuratic sub care să se adăpostească pentru restul nopţii.

Când ea replică nemulţumită că nu are nevoie de odihnă, îi spuse sec:

— Calul meu are.

Marian regretă că nu luase în considerare faptul că acel căluţ parcursese un drum obositor vreme de o jumătate de zi pentru a da de urma ei, şi nu se mai plânse deloc.

Părea însă incapabilă să se relaxeze. Nu era convinsă că oamenii aceia erau inofensivi, că nu vor porni călare pe urmele ei. Poate că Leroy nu va reuşi să-i captureze pe toţi patru. Patru contra unu – în fine, fiind vorba de Leroy, poate că o luptă ar înclina uşor în favoarea lui. Ar fi putut să fie liniştită – măcar în această privinţă.

Dar faptul că avea să petreacă noaptea pe una dintre câmpiile întinse ale Texasului, singură cu Chad Kinkaid, era un motiv în plus pentru a fi neliniştită…

— Nu eşti sigur că Leroy îi va omorî pe toţi, aşa-i? îl

întrebă ea stând de partea cealaltă a focului pe care îl aprinse el E posibil să nu omoare pe niciunul dintre ei, replică Chad. Ar fi mult prea simplu să intre peste ei în timp ce dorm şi să-i binecuvânteze cu câte un glonţ. Să-i prinzi pe nelegiuiţi şi să-i predai vii cere multă îndemânare, iar Leroy se cam laudă cu îndemânarea lui. În plus, nu va neglija faptul că recompensa depinde de rămânerea lor în viaţă.

Lui Marian încă îi era greu să creadă că el venise după ea ca s-o salveze. Cu atâţia bărbaţi prezenţi la petrecere, Chad nu era obligat să se ofere voluntar pentru această operaţiune.

— Mai e cineva plecat în căutarea mea?

— În afară de tata, nu mai ştie absolut nimeni, şi probabil că până la ora asta a aflat şi Red.

— Ah, deci tatăl tău te-a trimis în căutarea mea?

— Nu, eu l-am anunţat despre cele întâmplate.

— Dar cum ai aflat?

— Am surprins momentul când te îndreptai spre grajd. Am devenit curios, căci întrecerile se terminaseră de mult. Unul dintre răpitori a sărit, probabil, asupra mea şi m-a trântit la pământ. Leroy a dat peste mine puţin mai târziu şi am înţeles ce se întâmplase. Nu aveam timp să adunăm o poteră.

Ar fi trebuit să-şi imagineze că el nu venise acolo

neapărat pentru ea. Ar fi făcut-o indiferent cine ar fi fost persoana răpită, pentru că aşa îi era firea.

Rămase ghemuită, înconjurându-şi picioarele cu braţele, cu bărbia sprijinită pe genunchi. El îi oferi de mâncare doar câteva bucăţele de carne uscată, însă trebuia să se mulţumească cu atât. Îşi ceruse scuze fiindcă nu venise pregătit, dar oricum nu avea de gând s-o pornească mai departe înainte de a face rost de provizii. Cele două pături pe care le avea nu erau de ajuns ca să-i acopere pe amândoi decât dacă dormeau direct pe pământ. O idee cât se poate de neatrăgătoare. Iar focul, alimentat doar de câteva surcele, nu avea cum să dureze întreaga noapte, aşa că le trebuia ceva cu care să se învelească.

Ea continua să vorbească încercând să uite cât de tare tremura. Nu era frig, ci doar puţin răcoare. Însă purta rochia aceea fără mâneci de la petrecere, şi mai exista, probabil, şi reacţia întârziată la faptul că fusese răpită. Nu-şi putea stăpâni clănţănitul dinţilor.

Chad sesiză în cele din urmă zgomotul acela, aşa că spuse:

— Vino aici.

— De ce?

O privi nerăbdător.

— Trebuie să dormim câteva ceasuri, ca să putem pleca devreme. Avem o pătură pe care să ne întindem şi

una cu care să ne acoperim. Va fi destul de rece înainte de răsăritul soarelui.

Să stea unul în braţele altuia ca să se încălzească. Asta era sugestia lui. Însă îi era teamă să stea atât de aproape de el. Şi aşa îi fusese destul de greu să călărească lângă el, pe acelaşi cal. Şi chiar dacă simţurile ei ar fi reuşit să facă faţă, oricum nu se cădea. Chad aparţinea surorii ei – în fine, avea să-i aparţină cât de curând.

— Nu e ceva personal, adăugă el. E ceva de bun-simţ.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci refuzul ei ar fi fost o prostie. Oare şi lui îi era frig? Probabil că nu. Pur şi simplu se oferise, generos, să-i dea din căldura trupului său.

Ea se mută lângă focul acela mic şi se întinse alături de el, ţeapănă precum o scândură. Îl auzi cum oftează înainte să o tragă ceva mai aproape. Braţul lui îi servi drept pernă. Una dintre palmele lui îi acoperi mâna, pe care ea o aşeză cu oarecare ezitare peste pieptul lui. Căldura se prelinse în întreaga ei fiinţă. Simţi în cele din urmă că e pe punctul de a adormi.

Şi aşa începură visele, coşmarurile, retrăirea momentului capturării sale, teama, John Bilks răsucind în mână un topor, întâlnirea cu soţia fermierului. În vis, femeia aceea se transformase într-o vrăjitoare, fiind liderul

găştii.

Marian se ridică brusc, gâfâind şi tremurând toată. Gâfâitul îl trezise probabil şi pe Chad.

— Ce se petrece? întrebă el, ridicându-se alături de ea. Apoi adăugă: Nu contează, cred că-mi dau seama.

O înconjură cu braţele şi aproape că o trase în poala lui. Începu să-i maseze umerii şi spatele, însă tremurul nu înceta.

— Nu voi permite nimănui să-ţi facă rău, Mari, zise el calm. Îţi jur, acum eşti în siguranţă.

— Ştiu. N-a fost decât un vis.

— Uită-l.

— Mă străduiesc.

Nu-şi putea opri însă tremurul. În ziua aceea se întâmplaseră prea multe, şi toate acestea o hăituiau. Căldura lui o învălui. Asta ar fi trebuit s-o ajute. Însă nu răcoarea era vinovată pentru tremurul ei. Şi nici el nu era cauza. Visul acela îi trezise din nou frica, iar aceasta nu-i mai dădea pace.

El continuă să o maseze cu blândeţe, încercând s-o calmeze, dar nu avu niciun efect. Apoi ea îl auzi rostind: „Ei, la dracu’”, chiar înainte s-o sărute.

Şi asta îşi făcu efectul. Când în mintea ei era doar el, frica nu-şi mai găsea locul acolo. Avu senzaţia că singura lui intenţie fusese să-i distragă atenţia. Însă la fel ca în

ziua aceea, în grajd, pasiunea ei se aprinse pe loc. La fel ca şi a lui. Poate că la început dorise doar s-o liniştească, însă gândul acela dispăru cât se poate de curând.

Buzele lui le desfăcură pe ale ei, atrăgând-o în intimitatea pe care i-o oferea. Poate că fără să-şi dea seama, râvnise după gustul şi aroma lui, însă trupul era conştient de lucrul acesta, fiind mai mult decât încântat. O întinse din nou pe pătură şi, sărutând-o la fel de profund, se întinse peste ea, cu un picior sprijinit de şoldul ei. Îi înconjură sânul cu palma, lăsând ca arşiţa să o cuprindă până în adâncul fiinţei. Ea nu era în stare să gândească, nu voia să gândească. Îl strânse tare în braţe, temându-se că el îşi va veni în fire şi se va opri.

Dar, dimpotrivă, sărutul lui deveni mai intens, ca şi cum s-ar fi temut, la rândul lui, că ea avea să-l oprească dintr-o clipă în alta. Era conştientă, în sinea ei, că într-adevăr ar fi trebuit s-o facă, însă de fiecare dată când gândul cu pricina voia să iasă la suprafaţă, ea îl alunga. Şi palma lui hoinărea mai departe peste şoldurile ei, coborând apoi către picioare. Chiar şi aşa, prin bariera formată de fustă şi de jupă, atingerea lui o captiva.

Însă mâna lui reuşi să găsească pielea goală de sub fustă şi alunecă uşor între picioarele ei. Pulsul ei o luă la goană din cauza anticipării, şi ghemul acela de căldură iradie în tot trupul. Apoi el o atinse acolo unde credea ea c-

ar fi fost nimerit şi fu răscolită de plăcerea acea uimitoare pe care el i-o mai stârnise o dată. Nu-i venea a crede. Era suficient ca el s-o atingă…

Oare era conştient de ceea ce făcuse? Nu era sigură, însă sărutarea lui deveni iarăşi blândă pe când îi trăgea din nou fusta în jos şi o întorcea cu spatele la el ca să poată dormi. Pulsul ei se calmă. O cuprinse o stare de letargie şi adormi asemenea unui bebeluş.

42

Marian putea să jure că se trezise roşind. Amintirea celor întâmplate noaptea trecută îi reveni imediat în minte. Cu obrajii în flăcări, încercă să evite privirea lui Chad care tocmai îşi pregătea calul pentru drum.

Cu toate astea, el trebuie că băgase de seamă îmbujorarea ei, fiindcă după câteva minute rosti:

— Uite ce e, aseară erai în stare de şoc. Am încercat să te ajut, dar mi-e teamă că m-a luat valul. Ştiu că n-ai vrea să discuţi despre asta, dar îmi pare rău, Mari.

Ea nu ştia dacă ar fi trebuit să se arate recunoscătoare, ori dezamăgită. Însă el avea dreptate, ar fi fost mult prea stânjenitor să discute despre ceea ce se întâmplase între ei. Luat de val? Ar fi trebuit să-şi imagineze că totul se rezumase la asta – în ceea ce-l privea.

Au mers la galop pentru a ajunge la fermă pe la jumătatea dimineţii, dar aflară că nici Kathleen, nici Amanda nu se întorseseră încă. Ele credeau că Chad o va aduce pe Marian, după ce va reuşi să dea de urma ei, la ferma lui Stuart. El plecă apoi s-o anunţe pe Kathleen că Marian revenise acasă, iar mătuşa ei ajunse la fermă după-amiaza târziu – fără Amanda.

Marian nu comentă lipsa surorii sale – în fine,

Kathleen nici nu-i dădu ocazia s-o facă, având pregătite o mulţime de întrebări, vrând să afle absolut totul despre cele ce i se întâmplaseră. Şi cum Spencer îşi luase trăsura înapoi la oraş, Marian presupuse că Amanda aştepta încă la ferma lui Stuart, pentru ca mătuşa ei să trimită căruţa după ea.

Însă imediat ce ea îşi încheie istorisirea, Kathleen o începu pe a sa:

— Amanda a profitat de vânzoleala stârnită de dispariţia ta pentru a o şterge de acolo împreună cu Spencer, fără ca nimeni să bage de seamă.

— S-o şteargă de acolo împreună cu el? Pentru cât timp?

— Încă nu s-a întors.

Marian făcu ochii mari.

— Toată noaptea? Oare unde au plecat?

— În oraş, ca să se căsătorească, aşa cred. La început, am crezut că l-a rugat s-o aducă aici, acasă, indiferent care ar fi fost motivul, însă urmele lăsate de trăsură indică faptul că au pornit-o spre oraş. Mâine mă duc acolo împreună cu câţiva dintre băieţii mei, ca s-o anunţ că are binecuvântarea mea.

Marian decise s-o însoţească pe mătuşa ei în oraş. Voia să cumpere acele ustensile pentru pictură. Pe de altă parte, presupunea că era nimerit s-o felicite şi pe sora sa

cu ocazia căsătoriei. Nu era foarte surprinsă că Amanda îl lăsase baltă pe Chad în favoarea lui Spencer. Îl preferase de la bun început pe Spencer, căci el avea un aer mult mai nonşalant şi mai orăşenesc decât Chad. Ar fi fost suficient s-o declare în loc să fugă cu iubitul ei.

Când ajunseră în oraş a doua zi, le aştepta o nouă surpriză. Zvonul că Amanda îşi petrecuse noaptea în saloon fără a fi căsătorită, se răspândise cu repeziciune. Marian nu-şi putea da seama ce era în mintea surorii ei, dar, sfârşită în urma călătoriei, preferă să rămână la hotel pentru a se odihni, urmând ca mătuşa ei să dea de capăt acestei istorii.

Chad o întâlni pe Red chiar înainte ca ea să ajungă la saloon. Venise singur în oraş ca să se asigure că scăpase din capcana căsătoriei. Imediat ce auzise că Amanda fugise cu Spencer, dorise să verifice acest fapt pentru a-şi regăsi liniştea. În schimb, fusese zdrobit de vestea că Amanda şi Spencer nu se căsătoriseră în cele din urmă. După câte se părea, intenţionaseră s-o facă, însă amânaseră ceremonia din pricina unei neînţelegeri, astfel că deocamdată nu luaseră nicio hotărâre. Însă în patul lui Spencer sau nu, Amanda îşi petrecuse noaptea în saloon.

Aflând toate acestea, Red se înfurie şi se duse să caute ajutoare. Deja mai multe persoane se îndreptau spre Not Here. Şeriful îi dădu, la rândul său, o mână de ajutor,

eliberând sala de judecată de toţi clienţii şi angajaţii prezenţi acolo. Oamenii săi se postară în faţa intrării pentru ca nimeni să nu poată vedea ce anume se petrece înăuntru – ca şi cum lumea nu ar fi bănuit. Şi o bună parte dintre oamenii lui Red au fost însărcinaţi să adune restul participanţilor.

Chad stătu undeva în spate, urmărind spectacolul. Totul era o surpriză pentru el şi avea să fie şi pentru Spencer când Red îl va invita la propria lui căsătorie. Poate că Red ar fi trebuit să discute mai întâi cu Spencer, încercând să-l convingă să facă ce era „corect”, în primul rând. Însă era evident că ea ajunsese la concluzia că gestul acesta ar fi un efort zadarnic – că puterea armei sale va fi mai tare decât oricare argument verbal.

Şi aşa a fost. Spencer nu avu de ce să întrebe care era motivul pentru care saloon-ul lui era luat cu asalt. În secunda în care fu condus pe scări, împins şi îmbrâncit, mai bine spus, se porni pe râs când dădu cu ochii de Red care stătea lângă preot în aşteptarea lui.

— Pesemne că glumeşti.

— Mi-e teamă că nu, replică simplu Red.

Amanda apăru în capătul scării de alături. Cel puţin acum era complet îmbrăcată, cu toate că purta o combinaţie pretenţioasă de roz cu negru, mult prea elegantă pentru orele prânzului, şi care se potrivea mai

degrabă cu costumaţia obişnuită a angajatelor lui Spencer, purtată în a doua parte a după-amiezii. În aparenţă, se îmbrăcase potrivit atmosferei elegante a saloon-ului.

Oricum, pe ea nu o bufni râsul. Când observă că Red era aşezată în dreptul unui bărbat ce ţinea în mână o Biblie, încercă pe loc s-o ia înapoi de-a lungul coridorului, către camerele lui Spencer. Drumul era însă deja blocat de oamenii lui Red. Astfel că, adoptând un aer ţâfnos şi indignat, ea coborî înţepată scara, îndreptându-se ţintă spre Red.

— Credeam că ţi-am spus deja că nu vei avea nimic de comentat în legătură cu faptele mele, îi vorbi Amanda pe un ton arogant mătuşii sale. Am martori că ţi-am spus. Deci, ce crezi că faci aici – în afară de faptul că te faci de râs?

Asta atrase după sine câteva murmure. Cei cărora până acum le fusese milă de Amanda, se răzgândiră brusc. Dincolo de asta, Red nici nu înghiţi momeala, dar nici nu roşi. Însă nici nu se enervă din nou. Fusese probabil o decizie grea, însă odată ce o luase avea puterea să o susţină.

În momentul când îi răspunse Amandei, tonul ei era calm:

— Corectez o greşeală, scumpete.

— Aici nu s-a comis nicio greşeală, încercă Amanda

să insiste, însă Red nu terminase ce avea de spus.

— Corectez, de asemenea, o neînţelegere. Când tatăl tău a decis să-ţi fiu tutore, a lăsat pe umerii mei problema alegerii persoanei cu care te vei căsători. Pentru el era de neconceput ca decizia să-ţi aparţină. Acum, am fi avut la dispoziţie două variante. Fie puteai să-ţi acorzi ceva timp şi să te gândeşti bine la posibilele alegeri pe care le aveai la dispoziţie, şi astfel am fi căzut de acord asupra unui bărbat care ţi s-ar fi potrivit, sau aş fi fost eu aceea care ar fi analizat toate posibilităţile, luând decizia în locul tău. Oricare ar fi fost varianta, la urma urmei, decizia mi-ar fi aparţinut şi circumstanţele m-ar fi determinat s-o fac fără să stau pe gânduri. Însă cel puţin, *am ţinut* cont de alegerea ta.

— Ba nu! ţipă Amanda. M-ai întrebat şi pe mine? Nu, n-ai făcut-o! Dar îţi declar că absolut nimeni de aici *nu* se ridică la nivelul standardelor mele. Aşa că du-te acasă, mătuşă Kathleen. N-ai să obţii nimic stând aici.

Red tot nu se enervă. Chad începu să se simtă dezgustat. Spencer strângea din dinţi, fiindcă fusese inclus şi el în remarcile Amandei. Însă Red nu avea de gând să bată în retragere.

— Pot s-o spui cât îţi place, cât de tare vrei, ori până când cineva are să-ţi vâre un căluş în gură. *Ţi-ai* afirmat preferinţa în secunda în care ai venit în oraş împreună cu

Spencer Evans şi ai aterizat apoi direct în patul lui. Nu accept discuţii pe tema asta. Niciuna dintre persoanele prezente aici, asta incluzându-mă şi pe mine, nu se îndoieşte în privinţa alegerii tale. Acum vom proceda la legalizarea ei.

— Cât despre aspectul legalităţii, ştii foarte bine că chestia nu va funcţiona decât în clipa în care unul dintre noi va fi de acord, Red, punctă Spencer. Părerea ei e limpede, iar eu, în clipa asta, sunt al dracului de sigur că nu accept. Mai mult gura e de ea.

— Cum îndrăzneşti! se holbă Amanda la Spencer.

— Are cineva căluşul acela? Voi fi fericit să fac onorurile, zise Spencer.

Amanda roşi din pricina furiei. Spencer se simţise evident ofensat de remarca ei: „nimeni… nu se ridică la nivelul standardelor mele”. Câteva ocheade şi accese de tuse păreau să indice o aprobare a răspunsului sec dat de Spencer, însă majoritatea privirilor se întoarse în direcţia lui Red. Oamenii aşteptau răspunsul ei la problema juridică pe care o ridicase Spencer.

Dacă tatăl fetelor ar fi apărut acolo cu o armă în mână, atunci n-ar mai fi existat dubii, însă „tutore” era un termen specific regiunii de est, de care cei prezenţi nu prea se simţeau legaţi, deoarece cei mai mulţi fuseseră crescuţi în Texas unde lucrurile erau mult mai simple. O

puştoaică fie avea părinţi, fie alte rude care să-i poarte de grijă, fie se descurca pe cont propriu.

Red *îi era* rudă, dar era femeie, şi nimeni nu auzise până acum ca o femeie să organizeze o nuntă sub ameninţarea armei. Când se ajungea la replica „ori spui da, ori mori”, persoana, care recurgea la un asemenea tratament extrem, era de obicei un bărbat. Iar Red nu era nici măcar furioasă! Dacă ar fi fost cât de cât furioasă, atunci poate că…

— Voi vorbi eu în numele nepoatei mele, Spencer.

— Pot să vorbesc şi singură, mulţumesc, răspunse Amanda ţâfnos.

— Ai făcut-o deja, replică Red. Nu ţi se mai cere niciun răspuns.

— Atunci, slavă Cerului, că el nu va fi de acord cu farsa asta, spuse Amanda, arătând către Spencer.

— Oh, dar va fi, i-o întoarse Red foarte încrezătoare în timp ce arma sa, care până atunci fusese îndreptată spre podea, ţinti spre pieptul lui Spencer. Ori va spune „Da” în condiţii normale, ori o va spune printre ţipetele de durere, dar de făcut o va face.

Spencer nu o luă în serios, ba chiar chicoti.

— N-o să mă împuşti, Red, şi tu ştii bine asta.

— Ei bine, da, am s-o fac, îl contrazise Red. Totuşi am să mă străduiesc să nu te ucid. Îţi dau cuvântul meu.

Dar nu m-ar deranja să te găuresc cu câteva gloanţe. Să sperăm că puşca asta nu-ţi va zdrobi definitiv vreun oscior.

O rostise pe un ton prea nonşalant. Spencer nu o cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama dacă glumise, ori nu. Chestia era discutabilă. Răspunsul lui depindea de încrederea pe care o avea în vorbele ei.

Însă în cazul lui Spencer, nu putea fi vorba de un alt factor determinant. Ţinea prea mult la persoana lui pentru a se lăsa găurit de gloanţe. Oricât de vagă era posibilitatea, era de ajuns că exista, mai ales că, după părerea lui, unei căsătorii îi puteai pune capăt foarte uşor.

Stătu pe gânduri aproape cinci minute, făcându-i pe toţi să aştepte cu sufletul la gură, apoi mârâi:

— Să terminăm cât mai repede cu chestia asta. Şi cei mai mulţi dintre voi ar face bine să-şi caute un alt saloon pe care să-l frecventeze, pentru că începând de astăzi Not Here nu va mai însemna mare lucru pentru voi.

43

Marian avea dureri ascuţite din creştet până în tălpi. Kathleen o avertizase că asta ar fi urmarea unei călătorii atât de lungi până în oraş, dar Marian făcuse haz. La urma urmei, în ultimele zile, călătorise călare pe distanţe lungi, fără să o doară nici măcar un muşchi. Dar nu era acelaşi lucru să stai de-a curmezişul în poala cuiva şi să mergi călare, încercând să-ţi păstrezi echilibrul.

Dacă nu i-ar fi fost foame, şi-ar fi petrecut restul zilei în camera de hotel. Şi apoi, Ella Mae nu se afla acolo pentru a-i pregăti ceva de mâncare. Slujnica preferase să rămână la fermă, pentru că habar nu avea să călărească.

Pe deasupra, era curioasă să afle cum decursese ziua respectivă. Kathleen nu se întorsese încă la hotel pentru a o informa sau, cel puţin, nu urcase încă în camera lor. Luând în considerare ora, probabil că în acest moment lua cina la hotel, imaginându-şi că Marian a adormit deja.

Slujnica de la hotel, care îi adusese apa pentru baie, îi călcase cele două rochii pe care le cumpărase pe drum. Tocmai se îmbrăcase cu una dintre ele, una gri-închis, cu flori albe brodate pe mâneci şi la poale. Părul era o cauză pierdută în absenţa serviciilor Ellei Mae. Singurul gen de coafură pe care Marian îl putea realiza fără să fie nevoie de ajutor era cocul strâns, care nu mai părea atât de sever

după ce bretonul fusese aranjat în cu totul alt mod. Marian nu voia să impresioneze pe nimeni, voia doar să găsească ceva de mâncare.

În ciuda durerilor, se strădui să coboare treptele, cât mai repede cu putinţă. Spera s-o găsească pe mătuşa ei în sala de mese, dar, dacă nu va fi acolo, putea să mănânce şi singură. Curiozitatea *era* din ce în ce mai puternică, la fel de mare ca şi foamea.

Avu noroc în ambele privinţe, în fine, nu chiar. Kathleen se afla într-adevăr în sala de mese, însă nu era singură. Chad îi ţinea companie. Marian ar fi preferat să nu li se alăture. Dacă va fi obligată să vadă cum Chad încearcă să-şi aline inima rănită de pierderea Amandei, atunci mai mult ca sigur că îl va face bucăţele.

Se aşeză pe scaun cu câtă graţie îi permitea durerea. Evită să se uite în direcţia lui Chad, cu toată că simţea că el o aţintea cu privirea.

Încercă să îl ignore pentru o vreme, adresându-i o întrebare mătuşii ei:

— Ai găsit-o?

— Da.

— Şi?

— Acum cei doi sunt căsătoriţi, zise Kathleen.

— Într-adevăr? şi ea nu s-a împotrivit?

— Ba da. Şi el la fel. Dar gloanţele pot schimba

hotărârea unei persoane.

— Ai tras asupra lor!

Kathleen chicoti la auzul concluziei sale. Chad o făcu şi el, tot din acelaşi motiv, ceea ce o determină să-l privească fix. Nu văzu altceva decât veselia lui, care i se păru lipsită de sens. Oare nu trebuia să fie devastat fiindcă o pierduse pe Amanda în favoarea altui bărbat? Cu siguranţă nu părea câtuşi de puţin devastat. Ori poate că se pricepea de minune să-şi ascundă sentimentele.

Dincolo de asta, un lucru *era* cert. Chad încă nu aflase că în ziua aceea, în grajd, ea fusese cu el, şi nu Amanda. Oricum, nu era un aspect pe care Amanda să dorească să-l clarifice, indiferent dacă ar avea sau nu şansa s-o facă, deoarece voia să-l ţină la fel de legat de ea, pentru a sări pe el, în cazul în care Marian nu o minţise atunci când îi declarase că nu mai este interesată de el.

Îşi distrăsese singură atenţia de la ideea de bază. Amanda se căsătorise. Fie c-o făcuse de bunăvoie, fie că nu, nu avea să mai locuiască de aici înainte alături de Marian, aşa că Marian era acum cu adevărat liberă să fie ea însăşi. Se gândi chiar că ziua respectivă era o ocazie potrivită pentru reînvierea bucuriei. Era, într-adevăr. Ce păcat însă că mai existau câţiva nori care îi umbreau această bucurie.

— Regret că n-am fost prezentă la ceremonie, spuse

ea, concentrându-şi din nou atenţia asupra lui Kathleen.

— N-ai prea avut ce pierde. N-a fost chiar o ceremonie tipică.

— Chiar şi aşa, cred că ar fi trebuit să mă aflu acolo, în loc să mă cocoloşesc pentru o simplă durere musculară, insistă Marian. La urma urmei, e sora mea.

— Mă îndoiesc că ea ar fi apreciat prezenţa ta, scumpete.

Era adevărat. Uitase că Amanda nu se căsătorise de bunăvoie, astfel că i-ar fi displăcut ca Marian să asiste la căsătorie.

Din fericire, chelnerul veni să-i dea de veste că putea să ia masa în seara aceea, aşa că nu mai fu obligată să adauge niciun comentariu în legătură cu nunta. Din păcate, nefericitul cuplu de însurăţei îşi făcu apariţia.

— Vă supăraţi dacă vă ţinem companie? întrebă Spencer, dând să se aşeze lângă Chad şi trăgând un scaun de la o masă alăturată pentru a-i face loc şi Amandei.

— Da, ne supărăm, răspunse Chad făţiş.

— Cu atât mai rău, replică Spencer zâmbind sarcastic.

Chad se aşează la locul lui şi speculă:

— Nu trebuia să sărbătoriţi noaptea nunţii? în intimitate?

— Am sărbătorit-o noaptea trecută. Ţi-aminteşti? Ori

am dat-o în bară cu aşa-numitul „travesti” pe care l-am jucat astăzi de dimineaţă?

Vorbele erau amare, însă tonul nu. Marian avu impresia că Spencer nu era prea nemulţumit din pricina noului său statut de bărbat însurat. Dacă o făcuse forţat, de vină fusese, probabil, Amanda care-l înfuriase. Un lucru pe care ea îl făcea cu mare uşurinţă.

— Acum culegi ceea ce ai…

— Scuteşte-mă cu predica asta de doi bani, îl repezi Spencer. Dar tot am o întrebare pentru Red. M-ai fi împuşcat *pe bune*, ai fi făcut ca sângele să ţâşnească peste tine şi peste ceilalţi, ai fi privit cum urlu de durere şi ai fi luat-o de la capăt dacă aş fi refuzat să cooperez?

— Tu nu conduci o fermă, aşa cum fac eu, ca să ştii că nu e cazul să devii emotiv când vine vorba să tragi un foc, Spencer. Da, aş fi făcut-o. Acum dă-mi voie să te întreb, tu chiar îţi închipui că ai fi putut continua astfel la infinit, umblând după femei tinere şi decente fără să plăteşti? Poate că tatăl lui Clare Johnson n-a avut curajul să te facă să plăteşti, însă eu am avut.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi aduc aminte, Red, chiar îmi pare rău, dar nepoata ta era deja dezonorată.

— E în regulă, cu toţii ştim lucrul ăsta. Şi era deja pregătită să facă o vizită la altar chiar înainte să te amesteci tu.

— Touché.[2]

Chicoti, îndreptându-şi apoi atenţia către Marian.

Ca şi cum n-ar fi observat-o până în clipa aceea, declară:

— Măi să fie, măi să fie, omida a ieşit în sfârşit din coconul său.

Aşa cum el se aştepta, Marian nu se putu stăpâni să nu roşească. Nu-i plăcea deloc să fie în centrul atenţiei. Dar nici Amandei nu-i convenea o asemenea situaţie, aşa că răspunsul ei sec nu fu chiar o surpriză.

— Se temea să intre în competiţie cu mine, explică ea. Ştia că n-ar fi avut nicio şansă. Dar acum, când drumul e liber, îşi imaginează că-mi poate călca pe urme.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi geloasă, iubito, zise Spencer, luând prin surprindere pe toată lumea. Nu e nevoie. Tot tu eşti cea mai frumuşică.

— Frumuseţea depinde de privitor, precizează Chad, apoi adăugă în glumă: Noroc că Spencer e pe jumătate orb.

Amanda bombăni indignată. Red încercă să-şi ascundă râsul. Spencer nici măcar nu se strădui, pufnind într-un râs sănătos. Marian privea pur şi simplu cu uimire, neştiind de ce Chad sărise s-o apere, cu excepţia cazului în care voia să-l împungă pe Spencer pentru că i-o furase pe Amanda. Varianta ultimă era mult mai logică, din moment

2 Atins, în lb. fr. în original (nota trad.).

ce ei doi nu se simpatizaseră de la bun început.

Amandei nu-i prea plăcu să fie bătaia lor de joc, aşa că îi replică furioasă lui Chad:

— Dacă cineva e orb, atunci… Dar Spencer o opri, spunând:

— Aminteşte-ţi, dragă, de mica noastră conversaţie şi ţine-ţi pliscul.

Până la urmă, Amanda tăcu şi se aşeză la locul ei, înroşindu-se. Lui Marian nu-i venea a crede. Spencer reuşise să aibă un soi de control asupra surorii ei. Prin intermediul ameninţărilor? Sau poate că-i promisese ceea ce îşi dorea? Oricum, era ceva uimitor. Nici tatăl lor nu avusese vreodată o asemenea influenţă asupra Amandei.

Marian ştia cu precizie ce anume urma să dezvăluie Amanda – numai din răutate. Acum, că se căsătorise în sfârşit, nu voia ca Marian să se bucure de mulţimea de pretendenţi, ce ar rămâne cu toţii ai ei, şi încerca s-o împingă către un mariaj forţat. Bineînţeles că, în momentul acesta, nimeni nu ar crede aşa ceva, nici măcar Chad.

44

Nu se punea problema ca Marian să meargă călare până la ferma Twisting Barb până ce nu scăpa definitiv de durerile acelea musculare. N-ar fi făcut-o nici cu căruţa şi nici în trăsură, chiar dacă Spencer insista să i-o împrumute pe a lui încă o dată. Pe drumurile de ţară erau prea multe hârtoape. Astfel că îi spuse mătuşii sale că nu era pregătită s-o însoţească a doua zi la fermă.

Mătuşa el fu de acord, aranjându-i să locuiască împreună cu preotul şi cu familia acestuia, şi nu cu sora ei cea proaspăt măritată, chiar dacă Amanda nu locuia la saloon.

Marian avea de făcut multe cumpărături în Trenton şi plănuise şi câteva întâlniri cu croitoreasa, pentru a-şi alcătui o garderobă nouă. Putea acoperi aproape tot ce achiziţionase cu banii rămaşi în urma călătoriei, dar mătuşa ei o sfătuise să nu cheltuiască nimic din suma respectivă până ce nu primeau veşti de la avocat. Kathleen îi expediase deja o telegramă lui Albert Bridges, informându-l că Marian avea nevoie de alte fonduri pentru acoperirea necesităţilor, precum şi despre căsătoria Amandei.

Marian nu putea încasa deocamdată suma ce-i revenea ca moştenire, dar putea primi o finanţare pentru

necesităţile unui trai decent. Kathleen nu-i putea asigura plata tuturor cheltuielilor.

Se distrase destul de bine mergând la cumpărături, alegând modele şi materiale drăguţe. Trecuse atâta amar devreme de când nu comandase nimic altceva decât haine anoste şi urâte, iar de câte ori făcea asta, se simţea defavorizată, ofensată şi mai ales deprimată. Fusese datoria ei, un lucru necesar, după mintea ei, însă cu siguranţă nu avusese pic de haz. Zilele acelea apuseseră, în sfârşit.

Kathleen urma să vină după ea în weekendul următor. Răspunsul avocatului, atunci când avea să sosească, urma să-i fie expediat, mai întâi, lui Marian, pentru ca ea să poată afla momentul în care fondurile respective aveau să fie transferate către banca din Trenton. Până atunci, trebuia să fie econoamă, rezumându-se pentru moment la alegerea materialelor şi cerându-i croitoresei să nu se apuce de treabă până în clipa sosirii banilor cu care avea să achite comenzile.

Marian reuşi s-o evite pe Amanda în săptămâna pe care o petrecu în oraş. Sora ei era destul de ocupată cu amenajarea noul său cămin, deşi Marian auzise că era încântată să-şi petreacă serile la saloon, purtându-se ca un soi de amfitrioană a localului. Habar n-avea cum decurgea relaţia dintre Spencer şi Amanda, însă, în ciuda

curiozităţii, nu avea de gând să-i facă o vizită Amandei pentru a afla.

Chiar dacă ar fi existat probleme, Amanda n-ar fi admis oricum acest lucru. Dacă ar fi fost cazul, ar fi pretins că mariajul fusese în exclusivitate ideea ei şi că era foarte fericită. Se vorbea totuşi de o întâmplare, transformată apoi în bârfa, cum că Spencer ar fi luat-o la fugă pe trepte, în timp ce în urma lui zbura o vază, fapt care-l determinase să-şi evite soţia tot restul zilei. Însă incidentul cu pricina fusese un caz izolat. Imaginea de faţadă a căsătoriei lor forţate era una cât se poate de bună.

Răspunsul lui Albert Bridges întârzia. Cu toate astea, Marian nu-şi făcea griji. Poate că fusese plecat din oraş şi nu primise încă telegrama lui Kathleen. Însă răspunsul nu sosi nici până vineri, iar a doua zi urma să vină Kathleen pentru a o lua pe Marian înapoi la fermă. În săptămâna petrecută în oraş reuşise doar să-şi procure ustensile noi pentru pictură şi câteva bluze gata făcute. Amanda era probabil la fel de nerăbdătoare. Până ce nu lua cunoştinţă de căsătoria ei, Albert nu avea să o pună în posesia moştenirii.

Scrisoarea lui sosi sâmbătă, cu jumătate de oră înaintea lui Kathleen. A fost ceva neprevăzut. Ca să sosească tocmai atunci, cu poşta obişnuită, însemna că fusese expediată înaintea telegramei lui Kathleen. În plus,

plicul era voluminos, semn că nu era vorba doar de un bilet în care avocatul se interesa pur şi simplu de situaţia fetelor.

Curiozitatea lui Marian fusese stârnită, dar cum scrisoarea îi era destinată lui Kathleen, ea nu avea dreptul s-o deschidă. Era vorba probabil de o problemă juridică, ori despre nişte formulare care trebuia semnate, lucruri pentru care nu avea rost să-şi facă griji. Alungă pe dată problema asta din minte şi se apucă să-şi strângă lucrurile pe care le avea în casa preotului, deoarece avea să-şi petreacă noaptea la hotel, alături de mătuşa sa.

Kathleen sosi exact la ora potrivită. Odată cu ea, sosi şi majoritatea lucrătorilor ei, pentru a-şi petrece noaptea de sâmbătă în oraş, ca de obicei. Chad apăru şi el acolo, împreună cu câţiva cowboy ai fermei Kinkaid, motivul fiind acelaşi. Marian se aştepta că de acum încolo să nu îl mai vadă, din moment ce el nu mai lucra pentru mătuşa ei. Nu că nu-i suporta prezenţa, doar că nu voia să-l ştie prezent. Şi, în plus, se temea că el şi-ar putea îndrepta atenţia asupra ei acum că Amanda nu mai era disponibilă. Nu voia sincer să aibă de-a face cu aşa ceva, ori să fie obligată să explice de ce anume nu-l mai dorea. Sincer nu voia lucrul acesta.

Îşi dorea un bărbat numai al ei, da, însă nu voia să fie doar o alternativă. O durea încă, fiindcă Amanda

câştigase în cele din urmă. O durea încă, fiindcă Chad nici măcar nu aflase că ea fusese cea cu care făcuse dragoste.

Iar el n-avea s-o afle nici de acum înainte, cu excepţia cazului în care Amanda s-ar deranja să-şi dezvăluie minciuna, lucru de care se îndoia foarte tare. În acest moment, Marian nu avea de gând să-i mărturisească. Poate că ar fi încercat să o facă dacă el ar fi fost obligat să se însoare cu Amanda, dar cum problema ieşise deja din discuţie, avea destule motive să păstreze tăcerea. În primul rând, nu dorea ca el să-şi imagineze că acum era obligat să se însoare cu ea. Şi chiar dacă mătuşa ei ar organiza cu de la sine putere o ceremonie sub presiunea armelor, ea s-ar împotrivi cu certitudine unui asemenea eveniment.

— Am auzit că n-am primit niciun răspuns telegrafic, spuse Kathleen imediat ce ajunse la casa preotului pentru a o lua pe Marian. Cred că acum a aflat deja întregul oraş, din moment ce Eddy mi-a strigat-o în plină stradă.

Marian zâmbi larg. Probabil că era destul de greu să-ţi păstrezi afacerile personale doar pentru tine, într-un oraş atât de prietenos, unde mesajele treceau de colo-colo la fel de rapid precum un ţipăt, unde veştile şi bârfele puteau fi aflate cât ai clipi în fiece saloon şi magazin.

— Probabil că acesta a fost motivul pentru care, chiar acum câteva ceasuri, mi-au adus asta, zise Marian

înmânându-i scrisoarea. Aproape întregul oraş ştia că vei sosi abia astăzi.

— Da, admise Kathleen, aruncând o privire fugară asupra scrisorii înainte de-a vârî mâna în săculeţul şeii. Obişnuiesc să-mi păstreze corespondenţa dacă ajunge aici înaintea weekendului, şi mi-o expediază abia lunea, în cazul în care eu nu îmi fac apariţia. Eşti gata, scumpete? Chad ne-a pus la dispoziţie casa din oraş a familiei Kinkaid. A trecut pe acolo pentru a anunţa personalul.

Era ea oare pregătită să doarmă în casa lui sau măcar să dea ochii cu el? Nu. Însă dădu din cap fără să facă vreun comentariu, luându-şi apoi rămas-bun de la familia alături de care îşi petrecuse ultima săptămână.

Călări pe acelaşi cal cu mătuşa ei spre casa familiei Kinkaid, situată la capătul opus al oraşului. În drum, Kathleen o lăsă la croitoreasă, spunându-i că poate să-şi ia cu sine unele dintre rochiile ei lucrate deja, urmând ca după aceea să se întâlnească la intrarea magazinului universal de alături.

Pe Kathleen o găsi şezând pe una dintre băncuţele aflate în faţa intrării magazinului, citind scrisoarea lui Albert. Nu o întrerupse. Se aşeză tăcută lângă ea, zâmbind tuturor persoanelor care treceau pe acolo şi le salutau. Acesta era cu adevărat un oraş prietenos, având o populaţie predominant masculină, un oraş în care fiecare

cunoştea pe toată lumea, astfel că persoanele străine erau identificate cu repeziciune.

Femeile care trăiau aici erau aproape toate căsătorite. Poate că aşa se explica de ce Marian primise, în scurta ei şedere de o săptămână, patru cereri în căsătorie, în timp ce alţi nouă bărbaţi făcuseră o scurtă vizită la casa preotului, găsind ba o scuză, ba alta, doar pentru a petrece câteva momente în compania ei.

Aici, i-ar fi mai uşor decât şi-ar fi închipuit vreodată să-şi găsească un soţ. Însă, în prezent, nu se simţea animată de dorinţa de a-l căuta. Şi asta se întâmpla doar din vina *lui*. Toate acele emoţii pe care nu ar fi fost cazul să le experimenteze i se datorau doar lui. Şi după toate aparenţele, Marian nu era în stare să lase deoparte nici furia, nici dezamăgirea. La naiba!

Când aruncă iarăşi o ocheadă către mătuşa ei, observă că îşi rezemase ceafa de peretele clădirii, stând cu ochii închişi. Nu părea obosită, ci mai degrabă hotărâtă să n-aibă de-a face cu ceea ce descoperise în scrisoare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Marian pe un ton ezitant.

— Depinde de cum vrei s-o iei. Din punctul de vedere al unui texan, nu mare lucru. Oamenii de aici se descurcă şi cu bani puţini şi, oricum, nimeni nu se aşteaptă ca femeia să posede aşa ceva. Aici, bărbaţii nu se însoară cu o

femeie pentru averea ei.

Marian rămase complet nemişcată.

— E o problemă legată de averea tatălui meu, nu-i aşa?

Kathleen oftă şi deschise ochii. Făcu o grimasă de durere, privind-o lung pe Marian.

— Poţi s-o spui şi aşa. Se pare că a murit falit.

45

Acum venise rândul lui Marian să-şi sprijine ceafa de zidul clădirii şi să stea cu ochii închişi. Simţea o puternică senzaţie de greaţă, din cauza trecerii mult prea rapide de la statutul de moştenitoare la cel de nevoiaşă. Aşa, fără niciun fel de preaviz. Şi chiar că nu existase niciunul. Tatăl ei se comportase la fel ca întotdeauna înainte de a pleca în ultima mare călătorie. Cu siguranţă că ar fi trebuit să existe câteva semnale în legătură cu faptul că îşi pierduse întreaga avere.

— Scumpete, să nu permiţi ca asta să te doboare. Aici lucrurile stau într-adevăr cu totul altfel. Cel care te va dori de soţie, te va dori, de fapt, *pe tine*, nu banii pe care i-ai putea aduce prin încheierea căsătoriei.

— Înţeleg lucrul ăsta, mătuşă Kathleen. Însă nu pot pricepe cum de tata a fost în stare să-şi piardă întreaga avere. Conform testamentului său, era un om bogat, poseda multe afaceri şi multe proprietăţi, mai mult decât ne-am fi închipuit vreodată Amanda şi cu mine. Avea şi un cont bancar foarte consistent.

— Ştiu, şi toate astea erau fără îndoială adevărate atunci când şi-a întocmit testamentul. În acel moment, era nespus de prosper. Însă, după toate aparenţele, în ultimii doi ani s-a extins peste măsură. A făcut prea multe

îmbunătăţiri la una dintre proprietăţile sale, fără a aştepta să recupereze banii investiţi. Mult prea multe achiziţii noi, de care era convins că vor fi profitabile în momentul vânzării lor, dar acestea n-au mai fost vândute. Se pare că plănuise o expansiune, dar nu a avut prea mult timp la dispoziţie. Aşa că a început să vândă în pierdere doar pentru a reuşi să acopere costurile, iar când a constatat că investiţiile nu aduc totuşi un profit normal, a început să contracteze împrumuturi.

— Însă nouă nu ne-ar fi spus-o niciodată.

— Bineînţeles că n-ar fi făcut-o. Îşi imagina probabil că îşi va reveni. Ăsta trebuie să fie motivul pentru care nu a modificat testamentul în concordanţă cu numeroasele schimbări survenite. Pesemne că ultima călătorie pe care a efectuat-o avea ca scop împrumutarea unei noi sume.

— Asta ar însemna că averea sa ar mai putea fi recuperată? întrebă Marian încrezătoare.

Kathleen oftă.

— Din nefericire, nu. Nu mai e nimic de salvat. După moartea lui, a fost necesar să se pună totul în vânzare, pentru achitarea datoriilor.

Marian avea dificultăţi în asimilarea noutăţilor. Totul se constituia într-o surpriză mult prea mare. Cu câteva săptămâni înaintea decesului, tatăl ei îşi continua afacerile într-un ritm absolut normal, fără a părea câtuşi de puţin

preocupat, fără a se arăta furios, ori frustrat din pricină că lucrurile nu ar funcţiona aşa cum îşi dorea el.

Îşi aminti de momentul în care el construise un nou magazin de încălţăminte, iar ea şi Amanda participaseră la grandioasa deschidere. Nu-i mai tăcuse gura săptămâni în şir, declarând că era vorba de o afacere prosperă. Nu-şi aducea aminte ca el să fi pomenit şi despre alt gen de îmbunătăţiri.

— Dar e posibil ca Albert Bridges să nu fi bănuit toate astea? întrebă Marian. De ce nu ne-a avertizat?

— Oh, sigur că era la curent, zise Kathleen dezgustată. Dar nemernicul n-a avut curajul să v-o spună înainte să plecaţi din Haverhill. Mă rog, declară că nu a vrut să aibă de-a face cu performanţele actoriceşti ale Amandei, şi cred că chestia asta e de înţeles. E scris totul aici, în scrisoare, scumpete. Spera să vă fi acomodat în căminul meu înainte să vă dea vestea respectivă.

— Şi banii pe care ni i-a oferit pentru călătorie?

— Erau ai săi. Un mic preţ plătit în schimbul laşităţii sale. Sunt chiar vorbele lui. Poţi s-o citeşti.

Marian făcu întocmai. În realitate, scrisoarea nu era chiar atât de lungă. Volumul ei se datora facturilor ce erau incluse înăuntru, făcând referire la toate proprietăţile vândute şi la toate datoriile acumulate. Căminul lor fusese ultimul pe listă, adjudecat la un preţ ridicol de mic, doar

pentru a le da satisfacţie şi ultimilor creditori.

— Va trebui să anulez comanda pe care tocmai am făcut-o la croitoreasă, realiză Marian.

Însă Kathleen îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fi prostuţă. Câteva rochii n-au să ne falimenteze. În plus, cu ajutorul lui Chad, situaţia mea financiară s-a schimbat simţitor. Ba chiar a perfectat câteva contracte în privinţa cărnii de vită cu cei din împrejurimi, asta însemnând ceva mai puţine cirezi de transportat. Din punct de vedere financiar, revin la situaţia pe care o aveam înainte de moartea lui Frank şi e posibil să devină şi mai bună, mulţumită lui Chad.

Marian nu făcu niciun comentariu p această temă, nedorind neapărat să audă şi alte argumente în favoarea amabilităţii lui Chad Kinkaid. Ştia deja cât de minunat era. Dacă n-ar fi fost astfel, emoţiile ei n-ar fi devenit atât de intense în relaţia cu el. Pur şi simplu nu voia să mai asculte.

— Şi nu e vorba că nu poţi cheltui bani, continuă Kathleen pragmatic. Sau un motiv să faci rost de bani pentru asta.

— Adică să-mi găsesc o slujbă. Da, cred că aş putea, deşi pentru asta ar trebui să rămân în…

— Nu, nu, chicoti Kathleen. Voiam să spun că ai putea să vinzi câteva tablouri, din moment ce ai atât de

mult talent. Crezi, ori nu, oraşul duce dorul unor asemenea lucruri. Orvil a reuşit să vândă câteva la magazinul universal, chiar înainte de a le expune. Chiar s-a aprovizionat cu un mic stoc. El tot speră ca cineva din oraşul ăsta să ducă hobby-ul său mai departe, creând ceva demn de pus în vânzare.

— Deci asta îl făcea să-mi arate cu atâta mândrie unde sunt depozitate ustensilele pentru pictură.

— Fără îndoială. Te simţi ceva mai bine acum?

De fapt, chiar se simţea bine. Nu avea niciun motiv să depindă de moştenirea ce i se cuvenea. Bănuia însă că era vorba de obişnuinţa de a se considera o persoană înstărită care nu-şi închipuie că va rămâne fără acea bunăstare. Va trebui să se obişnuiască cu ideea de a nu fi în stare să-şi procure toate lucrurile de care avea nevoie, şi să facă faţă acestui eveniment.

— Mă voi adapta situaţiei, zise ea. Însă mă îndoiesc că Amanda va reuşi să facă acelaşi lucru.

Kathleen mârâi, deoarece nu se dusese cu gândul până acolo.

— Nu, ea dă o importanţă prea mare moştenirii, aprobă ea. Numai Dumnezeu ştie de ce.

— Pentru că dorea să-şi cumpere un soţ care s-o trateze aşa cum a făcut-o tata.

— Adică s-o lase să facă ce vrea.

— Da.

— Dar e deja căsătorită, gândi Kathleen că ar fi prudent să puncteze.

— Nu şi în cazul în care ea se consideră nemăritată, i-o întoarse Marian. După cum o ştim, e posibil să se fi gândit deja la un divorţ.

— N-ai mai văzut-o din seara aceea, de la cină? întrebă Kathleen.

— Nu, m-am străduit să o evit.

Kathleen se încruntă.

— Dar va trebui ca şi Spencer să fie de acord cu divorţul.

— Crede-mă, Amanda va găsi o modalitate pentru a-l face să se gândească doar la asta. Însă planul ăsta şi-l putea face *înainte*. Acum, va trebui să-l revizuiască. N-o să-i placă. N-o să-i placă lipsa de alternative, obligaţia de a se mulţumi cu ceea ce are.

— În fine, măcar e deja aranjată, iar Spencer nu e tocmai un sărăntoc. Şi nici nu e un bărbat pe care să-ţi fie greu să-l priveşti. A ieşit mai bine decât îşi închipuia ea.

— Ea *nu* va privi lucrurile în maniera asta, o avertiză Marian.

— Ştiu, mârâi Kathleen din nou. O să-i expediez scrisoarea abia mâine, după ce vom părăsi oraşul. Nu avem de ce să suportăm scenele pe care le va face în

momentul când va afla toate astea.

46

Kathleen glumise atunci când afirmase că-i va expedia Amandei scrisoarea lui Albert abia după ce ea şi Marian vor părăsi oraşul. Mătuşa lor nu era o laşă, aşa cum se dovedise Albert. Ea le trimise celor doi proaspeţi însurăţei o invitaţie de a lua cina împreună, în aceeaşi seară, în casa lui Chad. Cu toate acestea, în mod straniu, cei doi refuzară.

Ba nu era deloc atât de straniu. Seara de sâmbătă era de obicei cea mai profitabilă pentru Not Here Saloon. Şi după toate probabilităţile, Amanda se transformase în vedeta localului, nu din punct de vedere al capacităţilor ei artistice – în fine, asta depindea de felul cum priveai lucrurile. Însă din cauza limbii ei rele şi ascuţite, se făcea responsabilă de numărul ceva mai mare de clienţi. Şi asta doar făcând ceea ce ştia ea cel mai bine – insultându-i pe acei admiratori de care nu se arăta interesată.

Oricât de uimitor ar părea, texanii aceia în toată firea găseau insultele ei de-a dreptul amuzante. Nu mai conta că aflaseră deja că e o femeie măritată; bărbaţii roiau în continuare în jurul ei, flirtând cu ea, dându-se peste cap pentru a-i câştiga atenţia, sorbindu-i fiecare cuvinţel. Şi nimeni nu se supăra atunci când ea lua peste picior vreun cowboy. Mulţimea izbucnea în hohote de râs –

ba chiar şi acei bărbaţi ce fuseseră insultaţi luau ca pe un compliment faptul că ea îi trimisese la plimbare.

Într-adevăr, Amanda se potrivea perfect cu această riscantă viaţă de noapte. Şi după toate socotelile, se distra de minime pe post de drăgălăşenie a saloon-ului. Spencer vedea în asta o modalitate prin care afacerea sa prospera, aşa că nu se plângea defel.

Marian rămase uimită după ce află toate aceste amănunte chiar în seara aceea, la cină. În după-amiaza aceea, Kathleen dăduse târcoale prin împrejurimi şi adunase ultimele bârfe, astfel că nu fu deloc surprinsă când în seara aceea luară cina doar ele două, împreună cu Chad.

— Nu mi-aş fi dorit genul ăsta de viaţă pentru niciuna dintre nepoatele mele, dar, în cazul Amandei, se pare că e singurul mediu în care se poate afirma.

— Da, însă mă întreb dacă şi ea şi-a dat seama de asta, ori îşi cheltuie în continuare energiile pentru a reuşi să ajungă acasă, replică Marian.

Chad nu vorbise prea mult. Nici măcar vestea despre pierderea moştenirii nu-l făcuse să ridice din sprânceană. Bineînţeles, moştenirea nu-l mai privea acum, că Amanda nu mai era a lui. Sincer vorbind, nici la început nu fusese prea interesat de ea, din moment ce el însuşi era moştenitorul celei mai mari cirezi de vite din ţinut.

În seara aceea avea un aer oarecum distrat. Îşi mai jelea şi acum inima zdrobită?

Posibil. Din partea ei nu primise nici măcar un strop de milă. Cu siguranţă că nici el nu manifesta niciun pic de părere de rău pentru noua ei pierdere.

— O să mă duc la saloon mâine de dimineaţă, după biserică, înainte să o pornim la drum, spuse Kathleen.

— O să doarmă la ora aia, remarcă Chad.

— Atunci n-au decât să se trezească, replică Kathleen.

Nu-mi place deloc să fiu eu cea care aduce veşti proaste, dar nu prea am de ales în situaţia asta.

— Vrei s-o rezolv eu? sugeră Chad.

Oh, sigur, se agăţa de şansa de a o vedea din nou pe Amanda, reflectă Marian cu dezgust. Kathleen se gândi o secundă la sugestia lui, apoi scutură din cap.

— Nu, asta e responsabilitatea mea. Apoi zâmbi larg. Cum trebuie să mă grăbesc să părăsesc oraşul pentru a ajunge la fermă înainte de căderea întunericului, am să-mi rezerv doar puţin timp pentru a spune ceea ce am de spus. Şi astfel am să evit restul scandalului.

După cum au dovedit-o faptele, n-a avut loc niciun scandal. La început, Amanda luă vestea cu pricina ca pe o glumă. Mai mult ca sigur, în momentul aflării ei abia se trezise din somn. În secunda în care Kathleen declară că

este adevărat, ea rămase şocată şi abia reuşi să îngâne câteva vorbe.

Marian tratã cu scepticism starea de şoc a surorii ei, din moment ce Amanda era obişnuită să ignore lucrurile care îi displăceau. Era posibil ca ea să refuze pur şi simplu să creadă că moştenirea ce i se cuvenea se evaporase.

Kathleen îi lăsă scrisoarea lui Spencer. Rămânea în sarcina lui să-şi facă soţia să priceapă care sunt consecinţele acestui fapt – dacă îşi dădea silinţa. La fel ca şi Chad, el nu vedea în asta un dezastru, aşa că era posibil să nu-i pese.

Cu toate astea, probabil că el îi explicase Amandei care era situaţia, fiindcă a doua zi o aduse la Twisting Barb. Şi „scandal” nu ar fi tocmai termenul potrivit pentru a descrie reacţia „înţeleaptă” a Amandei.

Chad şi tatăl lui erau, de asemenea, prezenţi. Stuart şi Red deveniseră foarte buni prieteni în timpul acelei petreceri, aşa că el trecuse pe acolo în acea după-amiază ca s-o informeze că avea să plece la Chicago peste doar câteva zile. În realitate, venise pentru a lua parte la cină, din moment ce ar fi putut foarte bine să trimită mesajul referitor la călătoria aceea prin unul dintre angajaţii lui. Chiar dacă nu mai obişnuia să-şi escorteze vitele până în Chicago, se ducea acolo o dată pe an pentru a lua cina cu cumpărătorii, consolidându-şi, astfel, relaţiile cu ei. Chad

venise doar pentru plăcerea drumului, presupuse Marian.

Pe înserate, în clipa sosirii lui Spencer şi a Amandei, se aflau cu toţii pe verandă pentru a admira asfinţitul. Amanda nici nu apucă bine să coboare din trăsură, cu scrisoarea lui Albert mototolită între degete, că şi începu să ţipe la Kathleen:

— Sunt doar nişte minciuni sfruntate!

Marian nu se putu abţine să nu ofteze. Se întrebă dacă ar băga cineva de seamă în cazul în care ea ar şterge-o uşurel de acolo, ar servi cina ceva mai devreme şi s-ar retrage la culcare. Chiar nu avea chef să participe la izbucnirea furioasă a surorii ei. Bineînţeles, probabil că va fi obligată să închidă toate ferestrele de la camera ei, căci Amanda reuşea să ţipe destul de tare.

Kathleen încercă să dea o notă de calm discuţiei:

— Stai jos, Amanda. Îţi înţelegem uimirea. Şi mie mi s-a părut la fel de incredibil că Mortimer a fost capabil să ia decizii atât de proaste pe plan financiar şi încă una după alta.

— În cazul ăsta, ar fi trebuit să te gândeşti mai bine înainte de a accepta mizeria asta fără a avea…

— Dovezi? o întrebă Kathleen, încercând mai departe să menţină calmul. Dovada e în mâna ta. Acolo a fost inclusă o contabilizare completă, ori ai omis cumva să o citeşti?

Amanda fornăi.

— Te referi la contabilitatea aceasta *falsă*? N-ai înţeles, mătuşă Kathleen. Eu nu mă aflu aici fiindcă refuz să cred în implicaţiile acestei scrisori. Mă aflu aici deoarece ştiu că nimic din ce scrie aici nu e adevărat. Doamne, tu chiar îţi imaginezi că tata n-a vorbit cu mine niciodată? Eu sunt cea cu care împărţea absolut *toate* triumfurile sale, indiferent că voiam sau nu să aflu despre existenţa lor.

— Posibil, dar ţi-a vorbit vreodată şi despre eşecurile lui? îi replică Kathleen. Sau le-a păstrat doar pentru sine, pentru că îi era mult prea ruşine să le împărtăşească altcuiva?

— Tot n-ai priceput, insistă Amanda. Afacerile sale erau prospere. Valorau prin ele însele. Nu există niciun fel de costuri ascunse care să-i epuizeze capitalul.

— Oricine poate fi depăşit datorită unui număr prea mare de îmbunătăţiri. El a făcut multe într-un timp mult prea scurt.

— Ba n-a făcut-o! exclamă Amanda. De aici se trag şi ideile tale preconcepute. Dacă l-ai cunoaşte aşa cum îţi imaginezi că-l cunoşti, ţi-ai da imediat seama că era mult prea satisfăcut de propriile lui beneficii pentru a le risipi în scopul îmbunătăţirii condiţiilor de lucru ale angajaţilor săi. Însă tu nu l-ai mai văzut de ani de zile, aşa că de unde să

ştii? încheie Amanda cu un rânjet.

— Eu mă bazam pe faptele relatate, zise Kathleen înţepat.

— Îţi relatez *chiar eu* faptele. Dacă angajaţilor nu le plăcea locul de muncă, atunci n-aveau decât să plece în altă parte. L-am auzit de sute de ori spunând *asta*. Până şi Marian l-a auzit. Şi de ce să n-o facă, din moment ce oamenii stăteau la coadă ca să lucreze pentru el, fiindcă îi plătea atât de bine şi nu pentru că le asigura condiţii ideale de muncă. În ultimii şapte ani, a deschis un singur magazin de încălţăminte, şi asta doar datorită faptului că în celălalt colţ al oraşului apăruse un nou concurent, iar tata nu voia să-l lase să-i fure clienţii. Dar şi magazinul acela era prosper.

Mai mult ca sigur, Kathleen începuse să aibă îndoieli, pentru că întoarse privirea către Marian căutând o confirmare. Lui Marian nu-i plăcea să fie de acord cu sora ei, indiferent în ce privinţă, însă în cazul de faţă fu obligată să aprobe.

— E adevărat că el spunea asta destul de des, remarcă ea. Îşi plătea într-adevăr foarte bine angajaţii şi, din această cauză, nu-i păsa prea tare dacă ei se plângeau că magazinele erau vechi şi prost proiectate. Filosofia lui era aceea că oamenii au întotdeauna nevoie de pantofi noi, indiferent de locul din care îi achiziţionează. Nu mi-

amintesc să fi adus vreo îmbunătăţire la magazinele deja existente, cu toate că nici nu aveam cum să-mi dau seama din moment ce nu mergeam atât de des în partea aceea a oraşului.

— Eu mergeam, adăugă Amanda. Iar ele arătau la fel ca întotdeauna.

— A mai fost vorba şi de achiziţionarea unor noi proprietăţi care nu au adus beneficiile la care se aştepta el, punctă Kathleen. Ca să compenseze pierderile, a făcut împrumuturi uriaşe.

— De ce ar fi împrumutat bani? Avea depozitaţi în bancă şapte sute de mii de dolari. Însă în cazul în care te referi la proprietăţile din această listă – Amanda îi flutură scrisoarea în faţa ochilor pentru a fi şi mai convingătoare – se întâmplă să ştiu, cel puţin în cazul uneia dintre ele, şi anume hotelul Owl Roost, că tata nici măcar nu l-a cumpărat. Avea de gând s-o facă. Iar Albert ar fi aflat lucrul acesta. La urma urmei, era avocatul său. Însă cineva a făcut o ofertă mult mai substanţială pentru hotelul respectiv, şi tata nu a vrut să ofere mai mult. Hotelul se afla într-un oraş cu un număr mic de vizitatori, şi dacă la preţul iniţial părea o afacere profitabilă, la un preţ ceva mai mare nu mai era deloc aşa. Tata nu achiziţiona proprietăţi pentru a specula…

— Are dreptate, interveni Marian, oftând. Îmi

amintesc şi eu de acest incident. Tata a făcut haz pe marginea lui în timpul cinei, fiindcă cineva încercase să ofere mai mult decât el pentru a-i sufla afacerea, şi a declarat că persoana respectivă nu făcea altceva decât să-şi frângă gâtul plătind un preţ exagerat, în loc să caute tranzacţii mai profitabile. După câte se pare, nu era prima oară când un cumpărător anonim încerca să câştige imobilul de care el se arăta interesat. Peste doar câteva săptămâni, tata începea să bată în retragere, pentru că acel cumpărător nebun rămăsese pe poziţii, iar tata se arăta interesat de imobile ce nu reprezentau o tranzacţie profitabilă doar pentru a-l ajuta pe respectivul să-şi sape singur groapa. Era în stare de o asemenea răzbunare, atâta timp cât în buzunarul lui nu intra nici măcar un bănuţ.

Kathleen se holba la ea neîncrezătoare. Amanda le aruncă amândurora o privire triumfătoare.

Desigur, pentru Amanda nu era de-ajuns. Trebuia neapărat să-i arunce:

— Ţi-am spus eu.

47

Seara, la cină, fiecare avu o grămadă de sugestii – dintre cei care nu erau direct implicaţi. Chiar şi Stuart interveni în discuţie şi spuse, întorcându-se spre fiul lui, că de ani buni nu se distrase atât de straşnic.

Baronul cornutelor se declară totalmente în favoarea strângerii unei potere, în vederea linşării acelui avocat şmecher, referindu-se desigur la Albert Bridges. Desigur, cum Albert locuia pe Coasta de Est, era destul de greu să târăşti până acolo o poteră. În plus, chiar dacă în mintea fiecăruia nu mai exista nicio îndoială că Albert furase moştenirea fetelor, înainte de a lua măsuri, era necesar să se aducă dovezi în faţa autorităţilor.

Contabilitatea aceea falsă nu putea fi luată drept probă. Albert ar putea declara că aceasta şi scrisoarea nu fuseseră trimise de el. Şi era posibil ca nici imobilele să nu fi fost vândute. Putea foarte bine să tragă de timp pentru a reuşi să obţină cele mai avantajoase preţuri.

Evident, avocatul spera că această scrisoare va reprezenta finalul poveştii. Mai întâi, se asigurase că fetele se vor afla departe de casă, folosind drept scuză faptul că nu avusese curaj să le comunice personal acest lucru. Şi îşi imagina că, din moment ce ele se vor considera a fi nişte oropsite, nu vor fi capabile să se întoarcă în Haverhill

pentru a descoperi ceea ce făptuise el. Or era posibil ca el să fi vândut tot şi să fi fugit apoi cu banii. Din câte îşi dădeau seama, Albert ar fi putut fi acum departe de ţară.

Se aflau într-un impas. Nu avem cum să afle – doar dacă ar angaja detectivi sau ar investiga pe cont propriu. Dar Amanda nu şi-ar fi lăsat moştenirea pe mâna detectivilor.

— Cât de repede putem pleca? o întrebă Amanda pe mătuşa ei.

— Noi? replică Kathleen. N-ar trebui, mai întâi, să-l întrebi pe soţul tău?

Amanda dădu din mână a lehamite:

— El nu merge, nu are niciun interes să mă ajute.

Mai multe perechi de ochi se întoarseră în direcţia lui Spencer, însă el se mărgini să ridice din umeri nepăsător, spunând:

— Eu îi tot repet că *acum* nu mai are nevoie de banii ăia. Dar ea îşi imaginează că astfel va reuşi să scape de mine.

Amanda chiar roşi, ceea ce Marian găsi mult mai interesant decât lipsa de interes a lui Spencer pentru a călători în Est. Oare Amanda nu-şi dorea ca lumea să afle că voia să scape de căsătorie? Nu părea ceva ce ar determina-o pe Amanda să roşească, cu excepţia cazului în care nu ar fi adevărat. Dacă chiar şi-ar dori asta, nu i-ar

păsa că lumea ar afla. Însă dacă ar fi fost doar o vorbă aruncată lui Spencer, fără ca ea să aibă nicio intenţie serioasă, în acest caz nu şi-ar mai dori s-o dea în vileag.

Amanda spunea o mulţime de lucruri fără intenţie, ceea ce reprezenta un soi de unealtă prin care reuşea să-i manipuleze pe cei din jur. Existau varii motive pentru care ea voia să-i dea de înţeles lui Spencer că mariajul lor nu funcţiona. Unul destul de evident era acela că *nu era* încântată de această căsnicie. Unul mai puţin evident era acela că nici el nu dădea semne că ar fi încântat. Poate că Amanda încerca să-l forţeze să-şi declare făţiş sentimentele. Aparenta lui indiferenţă faţă de ea o scotea, probabil, din sărite.

Surprinzător, cel care vorbi fu Stuart, amintindu-le:

— Chiar dacă Amanda are sau nu nevoie de moştenire, şmecheraşului nu trebuie să i se permită să fugă cu prada. E ca şi cum i-ai înmâna hăţurile calului tău unui hoţ, spunându-i: Mie, oricum, nu-mi place calul ăsta, aşa că serveşte-te.

— Sunt de acord cu asta, punctă Kathleen imediat. Nu e vorba neapărat de suma de bani implicată, ci de îndrăzneala acestui avocăţel. El şi-a sprijinit propria înşelătorie pe umerii mei, iar eu trebuie să recunosc că m-am lăsat doborâtă. Şi-a imaginat că fetele, aşa tinere cum sunt, nu vor reuşi să dea de cap acestei dări de seamă.

Toate astea îmi erau destinate mie, ca să mă poată duce de nas. Şi mă înfurie faptul ca a reuşit să mă păcălească cu atâta uşurinţă. Nu mai am absolut nicio îndoială.

— Nu e vina ta, Red, mormăi Stuart. Totul părea să fie legal, iar tu nu l-ai mai văzut de ani de zile pe fratele tău, aşa că nu aveai de unde să ştii.

— Deci ai să vii şi tu cu noi, mătuşă Kathleen? întrebă Amanda din nou.

— Oh, da, n-aş pierde aşa ceva.

— Şi cum rămâne cu responsabilităţile pe care le ai aici? întrebă Marian, nedorind ca mătuşa ei să sufere un alt eşec din pricina lor.

— Lonny e capabil să conducă ferma câteva luni în locul meu, mulţumită lui Chad care l-a instruit, replică Kathleen, chicotind apoi în direcţia lui Chad: Nu, nu aveam de gând să-ţi cer să preiei tu toată munca până mă voi întoarce eu.

— Aş putea chiar să achit călătoria, adăugă Amanda, făcând ca toate privirile să se întoarcă din nou spre ea. În fine, nu e cazul să fiţi atât de surprinşi. Eu *îmi voi* recupera moştenirea.

— Mi-am imaginat că ţi-ai pierdut toţi banii de drum cu ocazia acelui jaf care a avut loc în tren, când veneaţi încoace, remarcă Stuart, mustăcind. Cei de la căile ferate nu oferă bilete pe baza unor promisiuni, ei vor să vadă mai

întâi banii.

— Ştiu asta, spuse Amanda înţepată. Am să recuperez toţi acei bani în momentul în care amicul Leroy îi va prinde pe hoţii cu pricina. N-au reuşit încă să-şi cheltuiască prada. Au reuşit doar să păcălească legea, cum a spus şeriful, iar Leroy va aduce şi banii odată cu hoţii, nu-i va păstra pentru sine.

— Poate că Leroy e un bătrân netrebnic, însă e cinstit, punctă Stuart.

— El primeşte o mică recompensă, iar eu îmi recuperez banii, continuă Amanda. Totul din cauza unui tablou tâmpit realizat de sora mea – în fine, n-a fost, de fapt, unul atât de tâmpit.

Toţi se întoarseră către Marian, aceasta fiind şi cauza acelei culori vii din obrajii ei.

— A fost ideea mătuşii Kathleen, explică ea.

— Şi încă una bună. Kathleen dădu din cap zâmbind larg. Însă în afară de asta, Marian are un talent uimitor, pictând totul din memorie. Absolut remarcabil.

Roşi şi mai tare, mai ales atunci când Chad rosti:

— E vreunul gata pe care să-l putem vedea?

— Nu, bâigui, făcându-l să se încrunte.

Dar Amanda îşi pierduse audienţa şi acum voia s-o recupereze.

— Deci s-a stabilit? o întrebă ea pe Kathleen. O să ne

însoţeşti tu, aşa că nu o să fie *nevoie* să-l iau cu mine pe soţul meu?

Kathleen tuşi la auzul afrontului adus lui Spencer, dar replică:

— Da, în seara asta voi începe să fac bagajele. Putem pleca spre oraş odată cu tine, mâine de dimineaţă.

După toate aparenţele, Spencer nu intenţiona să ignore acel afront, aşa că se decise să puncteze pe un ton nevricos.

— Cred că ai nevoie de permisiunea mea înainte de a pleca undeva, *nevastă*.

— Pe dracu'! începu Amanda să mârâie.

Stuart interveni, încercând să împiedice vociferările:

— În toată porcăria asta, există ceva care mă deranjează, dincolo de tot ce s-a menţionat deja.

— Cum ar fi? întrebă Kathleen.

— Schema asta a fost destul de îndrăzneaţă ca să fie gândită de un avocat.

— Sau disperată, sugeră Chad.

— La asta m-am gândit şi eu, zise Stuart. Mă face să mă întreb dacă nu cumva Bridges e acel cumpărător anonim care se tot ţinea de capul tatălui vostru. Dacă într-adevăr el a fost acela şi deţinea informaţii de prima mână cu privire la ce imobil intenţiona să achiziţioneze tatăl vostru, e posibil ca Bridges să fi dat greş în privinţa

planului de a deveni bogat într-un timp scurt. Atunci vin şi întreb, oare lui îi convenea ca tatăl vostru să moară? Cum anume a murit?

O privi pe Marian, căutând un răspuns, iar ei îi fu teamă că pricepuse la ce concluzie ajunsese el.

— A căzut din tren pe când se întorcea acasă.

— A căzut? Ori a fost împins…

Văzând cum Amanda devine palidă la auzul acestei presupuneri, Spencer lăsă la o parte indiferenţa şi spuse:

— În ordine, vom pleca mâine, Mandy.

— Stai puţin, zise Stuart, obţinând răspunsul pe care îl zgândărise. Diligenţa nu va pleca în următoarele două zile, aşa că puteţi pleca la drum cu trăsura, călătorind alături de mine. Păstrez un vagon de tren particular în Kansas pentru călătoriile mele în regiunea de nord. Numai dacă nu consideraţi că voiajul cu vaporul ar fi mai rapid.

— Mie nu mi se prea potriveşte călătoria cu vaporul, replică Spencer. A fost o adevărată jale atunci când tata m-a trimis înapoi în Est. Aşa că vom accepta bucuroşi oferta ta.

Deciseră cât ai clipi că vor călători împreună spre Haverhill. În fine, probabil că Stuart avea să-i însoţească doar până la Chicago. Iar Chad nu va participa defel. Nu avea motive s-o facă, absolut niciun motiv.

Marian îi ducea deja dorul.

48

Porniră la drum odată cu ivirea zorilor. Bagajul avea să îi urmeze în căruţă. Cele două surori şi menajera lor călătoreau cu trăsura alături de Spencer. Kathleen alesese să meargă călare pe calul său, deşi în trăsură exista destul loc şi pentru ea.

Marian era oarecum melancolică deoarece părăsise Twisting Barb. Nu era sigură că avea s-o revadă vreodată. Mătuşa era încă tutorele ei. Spera că se va întoarce împreună cu ea imediat ce avea să-şi recupereze moştenirea – *dacă* va reuşi s-o recupereze. Însă acum se întorcea în Est, la Haverhill, mai exact, şi cine ştie ce urma să se întâmple, din moment ce nu se mai ascundea în spatele acelei false perechi de ochelari şi nu mai avea motive să-i îndepărteze pe bărbaţi cu ajutorul unor insulte forţate.

Stuart le puse la dispoziţie locuinţa sa din oraş pe timpul cât aveau de aşteptat diligenţa, dar el nu rămase alături de ei. În dimineaţa aceea se întoarse la propria fermă pentru a-şi face bagajele, însoţit de Chad. Iar Marian se gândea că vor trece luni, dacă va fi cazul, până va avea ocazia să-l revadă pe Chad. Iar el nici măcar nu-şi luase rămas-bun de la ea.

Vorbise cu Kathleen. Vorbise chiar cai Spencer, pe

care nu-l simpatiza. Cu toate că se afla acolo, în grajd, urmărind cum bagajele erau aranjate în căruţă, în timp ce el îşi aşeza şaua pe cal, nu-i adresă nici măcar un cuvânt şi nici nu-şi aruncă privirea spre ea. Lucrul acesta o înfurie. Parcă n-ar fi suportat să o privească acum că arăta asemenea Amandei. Fără îndoială, asta îi aducea prea mult aminte de ceea ce pierduse. Iar Marian nu putea nega că se aştepta ca el să manifeste un *minim* interes faţă de ea, măcar pentru a afla gustul apei, cum s-ar spune. Aştepta un prilej pentru a-l expedia cu un „nu, mersi, ai avut deja o ocazie şi ai ales sora nepotrivită”.

Un lucru nedrept. În adâncul sufletului era conştientă de asta. La urma urmei, îşi dăduse toată silinţa să arate cât mai neatrăgătoare. Aşa că era normal ca el s-o aleagă pe Amanda. Asta fusese punctul forte al deghizării sale. Însă chiar şi după ce Amanda îi arătase partea cea mai nesuferită a personalităţii sale, el tot pe Amanda o preferase. *Asta* era ceea ce Marian nu putea uita sau ierta, şi anume că bărbaţii, printre ei şi Chad, se lăsau orbiţi de o faţă drăgălaşă, lăsând la o parte orice altceva.

Dar el nu-i va da ocazia să-i arunce toate astea în faţă, să-şi exteriorizeze suferinţa, astfel încât să nu mai regrete, poate, doar poate, atât de mult. Alt lucru care o înfuria era acest regret. N-ar fi trebuit să mai aibă vreunul din moment ce nu-l mai dorea, ar fi trebuit să se simtă

uşurată că reuşise să scape din propria capcană, rezistând tentaţiei.

Croitoreasa din Trenton lucrase zi şi noapte la cele două rochii pe care Marian le comandase înainte de a pleca din oraş. Asta nu însemna că ele i-ar fi fost de prea mare folos pe parcursul călătoriei. Avea nevoie de haine rezistente la transpiraţie şi praf, ţinând cont de faptul că drumul urma să fie lung şi anevoios. Nu era nerăbdătoare s-o ia cu trăsura pe drumurile pline de hârtoape, însă unica ei călătorie cu trenul o emoţionase, oferindu-i privelişti interesante, aşa că aştepta mai degrabă unele de felul acesta.

Chad îşi făcu apariţia alături de Stuart chiar în dimineaţa în care se pregăteau de plecare, probabil, doar pentru a-şi vedea tatăl plecând. Însă prezenţa lui acum, când îşi imaginase că n-are să-l mai vadă, o zăpăci atât de tare, încât fu tot atât de împiedicată pe cât pretinsese a fi. Lăsă jos sacul cu cele câteva lucruri de schimb pregătite pentru călătorie, apoi se împiedică de el. Când îşi reveni, se răsuci şi dădu peste bărbatul care aşeza cuferele cele mari în partea de sus a diligenţei, făcându-l să răstoarne unul dintre ele. Acesta căzu la pământ, se deschise brusc, şi jumătate din conţinut se împrăştie pe jos.

Din întâmplare, cufărul acela era chiar al ei, astfel că i se tăie respiraţia văzând cum pânzele ei făcute sul se

rostogoliră în mijlocul străzii. Alergă imediat după ele, gata-gata să fie trântită de un cowboy ce gonea în josul străzii.

Cel care o prinse de spate fu însuşi Chad, care mârâi:

— Poate că n-ar fi trebuit să arunci ochelarii ăia.

Ea n-ar fi roşit dacă n-ar fi fost obligată să stea acolo, privind cum el îi adună pânzele. Abia mai respira, rugându-se ca legăturile ce prindeau strâns pânzele să nu cedeze, iar Cerul să nu permită ca el să întrebe ce reprezentau ele…

El întrebă:

— Ce sunt astea?

Ea le apucă repede şi, fără a răspunde, le aranjă înapoi în cufăr. Băiatul care scăpase cufărul tocmai îşi cerea scuze, aşa că îi acordă un moment, asigurându-l că nu se întâmplase nimic, şi continuă apoi să adune şi restul lucrurilor împrăştiate. Chad încercă să o ajute. Ea îi împinse mâna la o parte, apoi, văzând că el insistă, îl privi lung. Chad chicoti în cele din urmă şi porni din nou spre calul său.

Răsuflă uşurată – până în clipa în care Chad reveni, ducând cu sine propriul lui bagaj pe care îl azvârli către omul care aranja cuferele deasupra trăsurii. Marian se uită fix într-acolo, cu gura deschisă din pricina concluziei la

care fusese forţată să ajungă.

— Unde ai de gând să mergi?

— Acum, pentru că Red nu mai are nevoie de mine la fermă, mă întorc la treburile mele, îi spuse el.

— Vrei să spui că a-l însoţi pe tatăl tău la Chicago e o treabă normală pentru tine?

— Bineînţeles.

— Oh!

Încercă să-şi ascundă dezamăgirea, dar nu reuşi întru totul. El însă nu sesiză nimic. Păşi relaxat, dând o mână de ajutor la transportarea bagajelor de la căruţă la trăsură. Iar ea se mustră că fusese în stare să-şi imagineze, fie şi numai pentru o secundă, că el voia să îi însoţească pentru a fi de ajutor sau, şi mai puţin probabil, că nu suporta să stea departe de ea…

Cât de vanitoasă putea fi? dacă el nu suporta să stea departe de o persoană anume, atunci acea persoană era Amanda.

Presupuse că *era posibil* ca el să spere că Amanda va divorţa imediat ce va reuşi să-şi recapete moştenirea. La urma urmelor, Amanda nu dădea semne că ar fi fericită alături de Spencer, lucru valabil şi pentru acesta din urmă. Poate că Chad îşi imagina că mai are o şansă, în acest caz, nu voia să o lase să se îndepărteze prea mult de el. Iată nişte motive excelente pentru a-şi tempera dezamăgirea pe

care o resimţea.

Diligenţa aceea micuţă care trecea în mod curent prin oraş nu ar fi reuşit niciodată să cuprindă toate bagajele lor şi ar fi fost în mod sigur mult prea strâmtă pentru şapte persoane. Dar, după toate aparenţele, Stuart era obişnuit să călătorească doar în condiţii de confort, astfel că, o dată pe an, o trăsură marca Concord, care dispunea de un vizitiu propriu, sosea în oraş special pentru călătoria lui anuală la Chicago, ducându-l până la linia ferată care făcea legătura cu regiunea nordică. Era o înţelegere permanentă pe care el o avea cu respectiva companie. Şi bineînţeles că într-o trăsură Concord încăpeau lejer opt persoane.

Stuart obişnuia, de asemenea, să călătorească însoţit de oamenii săi înarmaţi, iar călătoria aceasta nu reprezenta o excepţie, cu toate că ei nu aveau să ocupe niciunul dintre locurile trăsurii. La primele ore ale dimineţii, când se pregăteau să iasă din oraş, erau escortaţi de doi călăreţi înarmaţi, la care se adăuga vizitiul, plus încă patru care flancau trăsura pe fiecare parte.

Va fi o călătorie lungă, gândi Marian cu tristeţe, stând în trăsură vizavi de Chad. Avea să-i înţepenească gâtul, era convinsă, tot încercând să-i evite privirea, ori petrecându-şi cea mai mare a zilei cu ochii închişi. Bănuia

că putea pretinde că era obosită, având grijă ca data viitoare când va urca în trăsură să se aşeze pe aceeaşi parte cu el. Dar nu tocmai lângă el. De fapt, ar fi cu mult mai rău.

La naiba, avea să fie într-adevăr o călătorie cumplită şi lungă.

49

Straniu, dar Amanda nu se plânse de absolut nimic în această călătorie. Bineînţeles, călătoria asta era în beneficiul *său*, şi asta schimba totul. În plus, toată lumea care pornise la drum se afla acolo pentru a-i oferi o mână de ajutor. Cel puţin, aşa privea ea lucrurile. În lipsa nemulţumirilor sale, călătoria fu suportabilă, dacă nu chiar plăcută pentru ceilalţi.

Cu excepţia lui Marian. Nu era deloc plăcut să fie obligată să stea atât de aproape de Chad. Pe tot parcursul călătoriei ea se simţi abătută, frustrată, chinuită de tot soiul de emoţii nedorite. Ori de câte ori se întâmpla să îl privească, el se uita la Amanda. De câte ori Amanda începea o conversaţie, el i se alătura imediat.

Toţi ceilalţi petreceau de minune în noua lor aventură. Marian nu. Dacă ar fi semănat câtuşi de puţin cu sora ei, atunci ar fi găsit o mulţime de motive să se plângă. Dar ea nu o făcu, păstrându-şi pentru sine întreaga nefericire. Ba chiar rămase tăcută în marea majoritate a timpului, atât de mult, încât până şi Chad făcu o remarcă asupra acestui fapt atunci când rămaseră singuri, doar pentru câteva clipe, pe coridorul unuia dintre hotelurile unde se cazaseră.

— Eşti îngrijorată că nu vei avea timp să recuperezi

măcar o parte din moştenirea ce ţi se cuvine?

— Şi de ce-aş fi eu mai îngrijorată decât Amanda?

El ridică din umeri.

— Pari doar mai preocupată. Nu te-am văzut niciodată atât de tăcută. Astăzi abia dacă te-am auzit rostind un cuvânt.

Atunci când el pufnise în râs la una dintre încercările Amandei de a fi hazlie, chiar în dimineaţa aceea, când ea nu avusese deloc haz, şi când singurul care a considerat-o amuzantă a fost bărbatul care o adora? şi el se mai mira de tăcerea *ei*?

Mocnise toată dimineaţa din pricina felului în care Chad îi răspunsese Amandei, mai convinsă ca niciodată că, în cazul în care Chad mai spera încă să fie marele câştigător, atunci speranţele lui erau îndreptate către Amanda. Nici Spencer nu găsea că soţia lui are haz. Bineînţeles, cum remarcile ei usturătoare îl aveau pe el drept ţintă, nici n-ar fi avut cum.

Cei doi *nu* se înţelegeau. Era evident pentru cineva care avea răbdare să observe, iar Chad observase probabil deja. În mod straniu, totuşi, Amanda se arăta extrem de reţinută faţă de o persoană pentru care îşi manifestase vehement lipsa de simpatie.

Ironiile pe care i le arunca soţului său erau destinate mai degrabă să-i atragă atenţia decât să-i taie elanul.

Poate că nu îl dispreţuia cu adevărat – ori poate că el avea o oarecare influenţa asupra ei, împiedicând-o astfel să devină exagerat de vicioasă.

Cum Chad se afla acolo, blocându-i calea pe când aştepta un răspuns, ea era obligată să spună ceva, şi o făcu pe un ton arogant:

— Am destule griji în afara faptului că cineva are de gând să-mi fure moştenirea. Patru cereri în căsătorie îţi dau multă bătaie de cap.

— Cum?

— Ai auzit bine. Şi le-am spus tuturor că mă voi gândi la asta, aşa că… reflectez asupra acestui lucru.

— Cine te-a sâcâit în timpul călătoriei?

— Nimeni.

— Atunci cine te-a cerut în căsătorie?

— Oh, nu e vorba de cereri recente, asta s-a întâmplat înainte să plec din Trenton.

— Cine? insistă el.

Ea se încruntă fiind forţată să admită:

— Sincer, nu-mi pot aduce aminte numele lor, în fine, cu excepţia amabilului doctor Willaby.

Chad fornăi.

— E destul de bătrân pentru a-ţi fi tată.

Marian ridică din umeri.

— Arată încă destul de bine.

El o privi cu ochii mijiţi.

— Îţi baţi joc de mine, Mari?

— Nu, nici nu visez să fac una ca asta, îl repezi ea. În plus, cum niciuna din chestiunile acestea nu te privesc, la urma urmei, nici n-ar trebui să întrebi. Şi poate că data viitoare ar trebui să-ţi păstrezi întrebările pentru tine, dacă tot te simţi deranjat de răspunsuri.

— Nu sunt deranjat, se răsti el.

— Greşeala mea. Nu pari deloc deranjat, se răţoi ea la rândul său, îndepărtându-se repede de el.

În ziua aceea, ea nu-i mai adresă niciun cuvânt, şi nici în următoarea. În realitate, nu era în stare să-i adreseze vreo vorbă fără a se răsti – iar pentru asta se admonestă cât se poate de sever – aşa că preferă să-şi ţină gura închisă. Probabil că şi el simţise nevoia să procedeze la fel, fiindcă o ignoră din nou cu desăvârşire.

Cea mai lungă şi plictisitoare parte a călătoriei luă sfârşit când ajunseră la linia ferată care făcea legătura cu jumătatea estică a ţinutului. Voiajul a fost în majoritatea timpului lipsit de evenimente, fără jafuri, datorită escortei atât de bine înarmate, fără a fi martori la schimburi de focuri sau bătăi în oraşele prin care trecuseră.

Într-una dintre dimineţi, Marian se trezi ceva mai devreme, surprinzând-o pe mătuşa sa în secunda în care părăsea camera de hotel a lui Stuart. Lucrul acesta putea

fi considerat ca neliniştitor, reflectă ea, cu toate că era singura care-l aflase. Şi fusese cu mult mai stânjenită decât Kathleen însăşi.

Mătuşa ei se mărginise să-i zâmbească, spunând:

— M-a cerut de nevastă.

— Nu e totuşi prea curând?

— Nu. Noi… ah, aproape că am făcut dragoste în noaptea acelei petreceri. Eram teribil de îngrijorată din pricina ta, cu toate că ştiam că Chad pornise deja pe urmele tale. Însă Stuart era hotărât să mă facă să uit toate grijile. Mai mult din cauza asta a venit în ziua aceea la cină, nu doar să-mi comunice că va pleca la Chicago pentru o perioadă, ci şi pentru a-mi spune că la întoarcere are să mă curteze aşa cum se cuvine.

— Te vei căsători cu el?

— Oh, da. Am fost îndrăgostită de bărbatul ăsta încă din ziua când l-am cunoscut, dar niciodată n-am considerat că ar trebui să fac ceva mai mult decât să păstrez totul în sinea mea. Nici măcar după moartea lui Frank nu mi-am închipuit că va veni ziua în care el se va arăta interesat de mine.

— De ce nu? întrebă Marian, luându-i partea mătuşii ei. Eşti o femeie extrem de atrăgătoare.

— Însă am o cireadă micuţă, pe când el aspiră să fie regele cornutelor din Texas. În afară de asta, cu averea pe

care o deţine, ar putea avea orice femeie care l-ar interesa, aşa că de ce şi-ar dori ca în urma căsătoriei să se aleagă cu doar câteva capete?

Marian îşi dădu ochii peste cap. Poţi să crezi că un cuplu de fermieri gândeau mai degrabă în funcţie de numărul de vite decât în funcţie de iubire?

— Aşadar, te-ai înşelat.

— De fapt, replică Kathleen chicotind, Stuart spune că e singura modalitate prin care va reuşi să o aducă pe bucătăreasa mea la el acasă.

Marian clipi, simţind cum fiecare fibră a trupului i se zbârleşte de indignare. Kathleen pufni într-un hohot de râs, ducând apoi palma la gură pentru a-l potoli. Având în vedere ora matinală, nu voia să-i trezească pe cei aflaţi în camerele alăturate.

Zâmbind din nou, o înconjură pe Marian cu un braţ, pentru a o conduce din nou spre camera ei.

— Glumea, spuse ea pe şoptite.

— Eşti convinsă?

— Absolut. Deocamdată, hai să păstrăm asta între noi. Stuart intenţionează să ne căsătorim în cadrul unei ceremonii grandioase, când va reveni acasă. O să invite întreg ţinutul. Spune că va organiza cea mai mai mare petrecere de sărbători, însă până atunci, nu vrem să ne afişăm fericirea. Pur şi simplu nu e nimerit, atâta vreme

cât există alte chestiuni nerezolvate.

Iar Amanda o va decepţiona mai mult ca sigur, din moment ce nu era vorba de propria sa fericire. Aşa că totul trebuia să rămână secret, lucru pe care îl înţelegeau amândouă foarte bine.

Marian nu-şi revenea din uimire. Nu anticipase aşa ceva. Însă la urma urmei, fusese atât de prinsă în propriul său hăţiş, că nu-şi dăduse seama de privirile pline de subînţelesuri pe care şi le arunca cuplul mai în vârstă, nu observase absolut nimic care să dea în vileag întâlnirile lor secrete. Nu că ar fi fost prea dese, din moment ce peste jumătate din hotelurile în care fuseseră cazaţi nu dispuneau de suficiente camere pentru ca fiecare dintre ei, să dispună de o cameră proprie.

Dar era tare fericită pentru Kathleen. Cu toate că acesta era un punct ce se adăuga la propria dilemă. Însemna că ea va fi obligată să locuiască alături de mătuşa ei la ferma lui Stuart, atunci când va reveni în Texas, cel puţin până în momentul în care ea însăşi avea să se căsătorească. Dar asta ar fi presupus să se afle din nou sub acelaşi acoperiş cu Chad. Găsea că acest lucru era atât de inacceptabil, încât nici nu voia să reflecteze asupra lui.

Asta o stimulă şi mai mult în vederea găsirii unui soţ înainte de revenirea lor în Texas, fără a mai considera acest fapt ca fiind imposibil. La urma urmelor, se întorcea

în oraşul ei natal, unde avea mulţi cunoscuţi. Şi cu toate că îi înnebunise pe toţi cei care ar fi putut constitui o posibilă alegere în vederea căsătoriei, ea era acum o altă femeie – în fine, alta măcar în privinţa înfăţişării aşa că avea posibilitatea să o ia de la capăt.

Singura problemă o constituia timpul insuficient. Era posibil ca ei să nu zăbovească prea mult în Haverhill, şi cu siguranţă că nu mergeau acolo pentru a face conversaţie de societate. Dar dacă era destul de hotărâtă, atunci va reuşi să rezolve cumva şi chestiunea aceasta, şi ea era hotărâtă. Orice era preferabil în afară de obligaţia de a suporta în permanenţă prezenţa lui Chad.

50

Vagonul particular al lui Stuart era extraordinar de elegant chiar şi pentru el. Fusese primul care declarase că era ceva exagerat. Însă nu-l folosea atât de des, încât să se preocupe de redecorarea lui. Chiar dacă nu reuşea să asigure tuturor un pat, zona destinată salonaşului dispunea de un număr suficient de scaune capitonate cu catifea, astfel că persoanele care ar fi dormit aşezate pe ele n-ar fi avut nimic de obiectat. Şi, oricum, pentru o singură noapte fură obligaţi să recurgă la asta, atunci când trenul opri într-o gară, lăsându-le pasagerilor răgazul să cineze, ca apoi să-şi continue drumul pe timpul nopţii.

Era dotat şi cu un bar extrem de bine garnisit, şi chiar cu un pian.

— A fost adus odată cu vagonul, explică Stuart, dând din umeri. Dar niciodată nu mi-am făcut timp să scap de el.

În realitate, Red chiar ştia să-l folosească, aşa că le cântă în câteva rânduri. Chad se arăta mult mai încântat de aceste momente decât de acelea în care juca pocher cu tatăl lui şi cu angajaţii acestuia, fiindcă nu se putea concentra suficient de mult, încât să nu fie tachinat din această pricină. Şi nu avea nicio scuză ca să se arate atât de îngrijorat, oricum, niciuna pe care să dorească a o împărtăşi.

De fapt, tatăl lui părea să se afle în aceeaşi stare – nu era capabil să se concentreze pentru ceva mai multă vreme. Chad ghicise deja motivul. Era mai mult decât evident. Însă aşteptase până în momentul în care Stuart făcuse anunţul că el şi Red se vor căsători, înainte de a spune:

— E vremea atacului.

Cei doi formau un cuplu perfect. Chad se gândise la asta chiar înainte ca Stuart să ajungă la aceeaşi concluzie. Şi poate că s-ar fi simţit destul de dărâmat văzând că tatăl său e din nou „îndrăgostit" după ce trecuseră atâţia ani de la moartea mamei lui, dacă nu ar fi fost atât de îngrijorat de circumstanţele patetice în care se găsea el însuşi.

N-ar fi trebuit să meargă cu ei în această călătorie. Nu-l mai însoţise niciodată pe tatăl său la Chicago. Prezenţa lui acolo se datora unui singur motiv. Nu suporta s-o ştie departe de el pe femeia cu care dorea să călărească la apusul soarelui. Era oricum o tâmpenie, fiindcă ea nu ştia că el o doreşte, şi era al dracului de sigur că ea nu-l voia pe el. Deci nu avusese niciun rost să plece, în afară de faptul că reuşise să se simtă atât de trist. Şi în privinţa asta făcuse o treabă minunată.

La început, situaţia nu fusese chiar atât de rea. Stuart şi Amanda reuşiseră să-i distragă atenţia datorită relaţiei lor ciudate. Ba chiar se amuzase copios pe seama

certurilor lor, ţinând cont de sentimentele lui faţă de Spencer. Dar îi era din ce mai greu s-o vadă pe Marian zi de zi şi să se ştie totalmente ignorat.

Atitudinea ei vorbea foarte limpede. Acum nu simţea nimic pentru el, cu toate că înainte era posibil să fi simţit ceva. Avusese o ocazie pe cinste în privinţa ei, înainte de a fi păcălit de Amanda. Însă, dacă el şi-ar întoarce acum atenţia asupra ei, ea n-ar face altceva decât să-l insulte. În noaptea aceea petrecută sub cerul liber, ea se afla în stare de şoc, şi oricum n-ar fi încercat să profite de situaţie, deşi fusese serios luat de val datorită dorinţei nebuneşti de a o avea. Ar fi trebuit să i-o mărturisească pur şi simplu; însă ea se arătase ulterior atât de stânjenită, încât el nu dorise să înrăutăţească lucrurile. Şi dacă dintr-un anume motiv ea ar fi considerat ca binevenită intenţia lui, incidentul acela petrecut în grajd ar fi stat întotdeauna între ei doi. Cel mai bine era să renunţe şi s-o dea uitării cu totul.

Era ultima oprire înainte de a ajunge la Chicago, când Chad îl găsi pe Spencer cinând de unul singur în sala de mese a hotelului. El însuşi coborâse ceva mai târziu să ia masa, sperând ca ceilalţi să fi terminat deja şi să se fi retras în camerele lor. Stuart anunţase deja că are de gând să facă un drum până la Haverhill alături de doamne. Pentru Chad asta nu reprezenta o surpriză. Acum trebuia să decidă dacă avea să facă şi el acelaşi lucru.

Prelungirea agoniei era numai o modalitate de a privi lucrurile, cu excepţia cazului în care Marian avea să se întoarcă în Texas, mutându-se, probabil, chiar la ferma Kinkaid, dacă nu cumva se va căsători înaintea lui Red. Poate că el însuşi ar trebui să rămână la Chicago, măcar până în clipa în care Marian avea să iasă definitiv din viaţa lui.

Se aşeză la masa lui Spencer fără a-i cere permisiunea. El şi Spencer se „înţeleseseră bine”, dacă lipsa bătăilor putea fi numită înţelegere. În plus, încă de la începutul acestui voiaj, Chad era curios să descopere ce se ascundea în spatele atitudinii ciudate adoptate de Spencer. Jumătate de timp, acesta părea enervat, iar în cealaltă jumătate părea că se abţine să nu râdă în hohote.

Spencer abia dacă îi aruncă o privire când Chad se aşeză la masă, continuând să-şi taie în bucăţi felia de came pe care o avea în farfurie. Chad alese să nu fie ignorat. În ultima vreme, avusese parte suficient de aşa crva.

— Soţia ta unde e?

— O migrenă a trimis-o mai devreme la culcare. Se pare că are o mulţime.

— Sunt convins, zise Chad sec.

Spencer rânji, un rânjet misterios pe care Chad îl consideră al naibii de enervant. Dar Spencer dădu un răspuns care nu era nicidecum o explicaţie:

— Mâncarea e grozavă. Nu m-am putut abţine de la o a doua porţie.

— Mă bucur s-o aud, fiindcă sunt mort de foame. Chad o chemă pe chelneriţă, cerându-i să-i aducă şi lui ceea ce mânca Spencer. Iar apoi, pentru că tot intraseră în vorbă, spuse: Voi doi veţi divorţa de îndată ce se aranjează lucrurile cu avocatul ăla?

Spencer fu pe punctul de a se îneca la auzul acelei întrebări neaşteptate.

— Începe să-mi placă viaţa de bărbat însurat.

— Ai fi în stare să ne duci pe toţi de nas.

Spencer râse.

— Aparenţele sunt înşelătoare – după cum am descoperit amândoi.

— Ţi-ai fi dorit să fi descoperit mai devreme că cele două domniţe sunt gemene?

— La naiba, nu. Marian e mult prea – cum să spun – amabilă după gustul meu.

— Prea amabilă pentru tine, punct, mormăi Chad.

Spencer se lăsă pe spate, luă o înghiţitură de vin, ca apoi să declare pe un ton nonşalant:

— Am bănuit eu că deocamdată nu ai cerut-o. Însă întotdeauna te-am considerat un nebun.

Chad se îmbăţoşă, reamintindu-i:

— Am făcut dragoste cu sora ei. Asta nu e ceva peste

care o femeie poate trece cu vederea.

— Şi de când ai devenit tu o autoritate în materie de femei? surâse Spencer. N-ai decât să umbli în continuare cu capul în ţărână, fiindcă ştii foarte bine că nu vei obţine nimic până nu faci o încercare.

— Ia uite cine vorbeşte. Ai o nevastă care se plânge că are o migrenă imediat ce dă cu ochii de tine.

Spencer pufni în râs. Chad scrâşni din dinţi. Chiar în secunda aceea îi sosi mâncarea, altfel ar fi trimis bucuros un pumn spre partea cealaltă a mesei.

Până în clipa aceea nu ştiuse că Spencer putea fi atât de criptic sau atât de reţinut în privinţa unui lucru ce i se părea amuzant. Şi era al naibii de sigur că exista ceva care-l făcea să se amuze, cu toate că, de data asta, nu Chad părea să fie ţinta. La fel de enervant era şi faptul că Spencer păstra încă pentru sine lucrul acela.

Însă, imediat după aceea, Spencer îl surprinse de-a binelea. Râsetele se potoliră, iar el, păstrând încă un surâs generos, se confesă:

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar scuza Amandei referitoare la migrenă nu mi-e destinată – în fine, este, dar toate astea se întâmplă pentru că ea speră că o voi urma direct în pat. Scuza ei e, în primul rând, un mijloc prin care ceilalţi să nu bage de seamă că, în ultimul timp, preferă să se culce mai devreme – ori să se întrebe de ce.

Chad se încruntă, căzând pe gânduri.

— Ceea ce insinuezi nu se potriveşte.

— Asta se întâmplă fiindcă nu cunoşti ecuaţia principală. Cum să-ţi spun? Adoră să facă dragoste.

Chad fornăi.

— Dar în rest te urăşte de moarte?

Surâsul lui Spencer deveni şi mai larg.

— Nu mă urăşte. Nici pe departe.

— Atunci eşti ţinta preferată a insultelor ei?

— Te referi la ţuguiala buzelor ei? Asta nu denotă decât încăpăţânare, fiindcă cu n-o răsfăţ şi nici nu-i ofer tot ceea ce-şi doreşte. Dumnezeu o iubeşte, dacă nu şi-ar mai ţuguia buzele, ar înceta să fie ea însăşi. La urma urmelor, e o copilă.

— Şi chestia asta nu te deranjează? Lasă, nu-i nevoie. Amuzamentul tău vorbeşte de la sine.

Spencer chicoti.

— Nici asta nu-i convine. Dar nu am ce face. N-am mai întâlnit până acum o femeie atât de răsfăţată. Găsesc că vechile ei obiceiuri şi manipulări erau al dracului de hazlii.

— Pe mine m-ar face să mă urc pe pereţi.

— În fine, aşa eşti tu, şi mulţumesc Cerului că noi doi nu semănăm câtuşi de puţin.

— Fiu de căţea, spuse Chad în clipa când îi pică fisa,

voiai de la bun început să te însori cu ea, aşa-i? Protestele tale au fost pur şi simplu în favoarea ei.

— Bineînţeles.

— Şi ai de gând să i-o spui şi ei? întrebă Chad cu o voce puternică.

— Probabil că nu, ridică din umeri Spencer. Asta ar face-o să se răsfeţe, iar eu nu sunt un idiot.

— Mă rog, e părerea ta, zise Chad, însă devenise deja obişnuinţă să-l insulte pe Spencer.

Iar Spencer ignoră momentul.

— N-am de gând să comit o asemenea greşeală. În afară le asta, chestia asta n-ar face-o fericită. N-a făcut-o niciodată. Răsfăţul nu face altceva decât s-o transforme într-o scorpie.

Însă a început să înveţe – cam târziu, însă mai bine decât niciodată – că e mult mai valoros să câştige ceea ce-şi doreşte, decât să primească. Iar eu voi savura fiecare moment al lecţiei.

Chad clătină din cap.

— Mă uimeşti, Spencer. N-aş fi crezut niciodată că poţi avea o asemenea răbdare.

— Nici nu e nevoie de răbdare. E mult prea previzibilă, soţioara mea. Şi-a petrecut toată viaţa manipulându-i pe ceilalţi, dar nu şi-a dat seama cât e de simplu să se manipuleze pe ea însăşi.

— Aproape că mi-e milă de ea.

Spencer râse din nou zgomotos.

— De ce? Fiindcă primeşte ceea ce merită?

— Cam aşa ceva.

— Nu te păcăli singur. Nu s-a distrat niciodată atât de bine cum o face de când m-a întâlnit pe mine.

51

În lunga călătorie către Haverhill, avură timp suficient pentru a pune la cale un plan prin care să-l înfrunte pe Albert Bridges. După ce răsuciră pe toate părţile diverse posibilităţi, deciseră ca Marian şi Amanda să rămână în umbră până vor reuşi să-l localizeze pe Albert – presupunând că acesta nu plecase deja într-un alt ţinut, luând cu sine câştigurile ilicite. Dar în cazul în care el s-ar afla încă în Haverhill, nu voiau să-l alerteze prin prezenţa fetelor, înainte de a fi aranjată o confruntare. Nu doreau să-i dea ocazia să fugă şi să-l scape din mână.

Lui Marian nu-i plăcu deloc că era iarăşi obligată să se deghizeze şi să rămână închisă în camera ei de la hotel. În felul ăsta nu avea cum să se căsătorească. Trebuia să fie *văzută* de vechile sale cunoştinţe pentru a avea o speranţă cât de mică că va reuşi să primească măcar câteva cereri în căsătorie înainte de a fi forţată să se întoarcă în Texas.

Amandei nici că-i păsa. Tot ce-şi dorea ea era să-şi recapete moştenirea – dacă mai rămăsese ceva din ea. Şi dacă bărbaţii considerau că şansele ei aveau să crească stând ascunsă, atunci se va ascunde.

Acest lucru a fost dus la îndeplinire. Cele două surori au fost lăsate în vagonul de tren privat până la miezul nopţii, iar apoi au fost transportate a aproape pe furiş în

hotelul pe care Kathleen însăşi îl verificase cu doar câteva ore mai devreme. Cel puţin, Marian avea propria sa cameră, putând astfel să-şi plângă liniştită de milă.

Chad rămăsese alături de ele. Marian nu îl întrebă de ce se hotărâse să fie până la capăt martorul acestei poveşti, nu pentru că nu ar fi avut această curiozitate, ci pentru că nu-şi dorea deloc să intre în vorbă cu el. Era nespus de dezamăgită că nu avea să fie scutită măcar pentru scurt timp de frustranta lui prezenţă.

La mijlocul zilei următoare, avură parte atât de veşti bune, cât şi de veşti rele. La cină, se adunară cu toţii în camera lui Kathleen, pentru a le prezenta fetelor noutăţile. Spencer şi Amanda dormiseră până târziu, aşa că nu aveau nimic de reportat, însă Chad şi tatăl său fuseseră plecaţi în căutarea lui Albert.

Ei sosiră ultimii, iar Chad îi anunţă pe dată:

— Locuieşte încă în oraş.

— Slavă Domnului, ăsta era cel mai greu obstacol, replică Kathleen.

— O mişcare tâmpită din partea lui, adăugă Stuart. Însă e evident că e foarte încrezător că fetele nu se vor prezenta aici pentru a-l acuza de ceva anume.

— La început, situaţia nu părea deloc încurajatoare, continuă Chad. Vechiul lui birou a fost preluat de un contabil, aşa că ne-am închipuit că Albert şi-a luat tălpăşiţa

cu mult timp în urmă.

— Dar n-a plecat? întrebă Spencer.

— Nu, replică Stuart. Majoritatea angajaţilor de acolo habar nu aveau cine este Albert, dar înainte să părăsim clădirea a sosit un alt angajat şi, aflând pe cine anume căutăm, ne-a îndrumat către partea de sus a oraşului, la noua lui adresă. El a lucrat pentru Albert. Şi e tare nemulţumit, fiindcă Albert nu l-a luat alături de el, la noul său birou. Din cauza asta, tot ce ne-a povestit despre ei au fost doar răutăţi. Tânărul era nespus de necăjit.

Plănuiră ca pe Albert să-l predea autorităţilor, de îndată ce reuşeau să pună mâna pe el. Kathleen fu cea care întrebă:

— Pariez că nu se afla nici la noul lui birou.

Stuart clătină din cap.

— Noua locaţie e în mod clar mult mai arătoasă. Vechiul birou era o dărăpănătură, cel nou e o construcţie de lux, cu o înfăţişare cu adevărat extravagantă.

— Decorată cu banii *mei*, fără îndoială, mormăi Amanda, care şedea alături de soţul ei.

Spencer o mângâie liniştitor pe braţ.

— Probabil.

— Unde e situat? întrebă Marian.

— O clădire înaltă lângă bancă, două magazine…

Amanda gâfâi.

— Cunosc clădirea asta! Era unul dintre imobilele tatălui meu.

— Nu-i cazul să fii atât de indignată, Mandy, îi spuse Spencer soţiei sale. Asta e genul de dovadă de care vom avea nevoie pentru a pune laba pe amicul nostru, anume că a intrat în posesia unei clădiri care trebuia să facă parte din moştenirea ta. Se pare că vom isprăvi repede cu povestea asta şi vom putea pleca acasă mai curând decât ne aşteptam.

Amanda nu se întoarse spre el în intenţia de a-l certa, ci pentru a-i oferi un zâmbet. Marian era încă uimită din pricina acestui gest în secunda în care Chad vorbi mai departe:

— Va exista o mică întârziere. Se pare că e un om tare ocupat. E plecat în regiunea de nord unde are de finalizat o afacere referitoare la un teren pentru unul dintre clienţii săi.

După cum spunea secretarul său, nu e aşteptat să se întoarcă până vineri.

— Încă trei zile! mormăi Amanda.

De data asta, Marian era totalmente de acord cu sora ei, deşi o făcea, probabil, din cu totul alte motive.

— Atunci nu văd niciun motiv pentru care să ne ascundem în continuare, din moment ce Albert e plecat din oraş. Intenţionez să iau legătura cu câteva persoane…

Chad o întrerupse categoric:

— Nu.

Marian ridică o sprânceană în direcţia lui, vorbind pe un ton ferm:

— Şi pe tine cine te-a rugat să răspunzi?

El se încruntă sesizând tonul ei, apoi se pregăti să-i dea replica, însă tatăl lui i-o luă înainte:

— Chad are dreptate. E posibil să existe pe aici şi alte persoane care cunosc cele întreprinse de avocat.

— Cine?

Stuart ridică din umeri.

— Un partener, un complice, un oficial mituit. Poate chiar familia.

— E mai degrabă imposibil, protestă Marian.

— De ce? întrebă Chad. Trebuie că a mituit el pe careva, din moment ce a transferat totul pe numele său fără să întâmpine niciun obstacol. Şi eşti chiar atât de sigură că nu are nicio rudă stabilită aici? O soţie? Părinţii?

— Nu sunt deloc sigură, bâigui Marian.

— A pomenit o dată despre sora lui, dar ea nu locuieşte aici, în Haverhill, preciză Amanda.

— Perfect, mă voi duce în camera mea să mă ascund, zise Marian ţâfnoasă. Dar mă îndoiesc tare mult că prezenţa noastră aici va rămâne pentru multă vreme un secret. Deja am nimerit peste o slujnică de la hotel care se

pornise să întrebe „Nu cumva tu eşti…”, înainte ca să-i tai elanul, negând cu tărie. De parcă m-a şi crezut. Figura lui Mandy e binecunoscută în acest oraş.

Marian ieşi furioasă din încăpere, abia abţinându-se să nu trântească uşa. Până să ajungă în camera ei aflată la capătul coridorului, faţa îi deveni ca para focului. Fusese mult prea nepoliticoasă.

Începuse să se poarte asemenea Amandei, şi se părea că nu avea de ales. Se săturase să tot lase impresia că totul era în regulă şi normal, când ea era chinuită de o furtună devastatoare. Răbdarea ei luase sfârşit. Toleranţa ei luase sfârşit. Dacă ar fi ştiut că foarte curând va avea un moment de răgaz, atunci ar fi reuşit să-şi ţină emoţiile în frâu, dar din păcate acesta nu exista.

Chad era tot timpul prin preajmă, îl vedea zilnic şi nici nu mai putea nega că supărarea provocată de ceea ce se petrecuse între el şi Amanda mai era încă prezentă, fără a se micşora câtuşi de puţin.

O prostise complet. O sărutase în noaptea dinaintea incidentului, dându-i speranţe că avea cu adevărat o şansă în privinţa lui. Apoi făcuse dragoste cu ea, făcând-o să creadă că o dorea de fapt *pe ea*, cu toate că în tot acest timp el îşi închipuise că ea era Amanda. Atunci se simţise rănită, dar acum rămăsese doar amărăciunea şi un resentiment puternic alături de gelozie. Nici lucrul acesta

nu mai era capabilă să-l nege. Amanda câştiga mereu. Nici măcar nu era obligată să încerce, câştiga oricum.

Nici nu închise bine uşa camerei, că lacrimile îşi şi făcură apariţia. Nu era surprinsă. În ultimele zile, singurătatea nu-i fusese un aliat. Cu cât petrecea mai mult timp singură, cu atât se purta mai urât cu ceilalţi, mereu repezită şi cu capsa pusă. Aproape că nu se mai recunoştea.

Poate că i-ar fi fost de folos dacă ar fi avut pe cineva căruia să-i împărtăşească ceea ce simţea, dar nu exista nimeni cu care să stea de vorbă. Nu voia ca mătuşa ei să descopere că ea fusese virgina pe care o deflorase Chad, şi nu Amanda. Şi în afară de asta, Kathleen era acum mult prea fericită din pricina noii sale iubiri. Marian nu intenţiona să i-o umbrească în vreun fel.

Ar fi putut plânge pe umărul Ellei Mae. Aşa ar trebui să facă. Slujnica se pricepea să ofere compasiune. Dar Marian nu-şi dorea cu adevărat compasiunea. Ella Mae se pricepea, de asemenea, să ofere sugestii extravagante care, după părerea ei, erau mult prea îndrăzneţe. De fapt, Marian era prea supărată ca să le urmeze, fie ele îndrăzneţe, fie nu, aşa că se hotărî să nu se lase pradă tentaţiei, păstrând totul în sinea ei.

O greşeală. Păstrase totul în adâncul ei pentru mult prea multă vreme şi, astfel, se transformase într-o

persoană pe care n-o simpatiza tocmai din această pricină. Iar singurătatea asta nu o ajuta. Bineînţeles, putea coborî din nou la parter, în camera lui Kathleen, pentru a se face iarăşi de râs.

Gândul ăsta o făcu să tremure, aşa că în loc de asta, scoase o bonetă veche dintr-unul dintre cuferele sale, ataşându-i apoi un voal. Sub el, nu avea s-o recunoască nimeni. Iar ea n-avea să se apropie de nicio persoană cunoscută. Dar nici închisă acolo nu avea să mai stea.

— Poate că ar trebui să stai puţin de vorbă cu ea, sugeră Stuart.

În cameră nu rămăseseră decât Kathleen şi Stuart. Spencer şi Amanda se întorseseră în camera lor, iar Chad plecase la puţină vreme după aceea. Fără să plănuiască lucrul acesta, se pomeniră pe neaşteptate singuri. Trecuse prea puţină vreme de la plecarea lui Marian, astfel că Kathleen nu mai era obligată să-l întrebe pe Stuart despre cine vorbea.

— Probabil că ar trebui. În mod cert o supără ceva.

— Nu la asta mă refer, mă refer la băiatul meu. Are sentimente puternice pentru ea, însă ea îl înnebuneşte. Îl tratează ca şi cum ar fi invizibil.

— Bineînţeles c-o face, spuse Kathleen în apărarea lui Marian. Şi eu aş face acelaşi lucru, dacă bărbatul care a făcut dragoste cu sora mea s-ar arăta pe neaşteptate interesat de mine.

Stuart oftă.

— Ştii bine că a fost o greşeală. La naiba, Red, băiatul a fost păcălit. O ştii. O ştiu şi eu. E timpul s-o afle şi Marian.

— Mă îndoiesc că asta ar schimba prea multe.

— Or ar fi posibil să schimbe absolut totul, insistă el.

Aşa că vorbeşte cu ea.

Kathleen scutură din cap.

— Dacă trebuie să-i spună cineva, atunci el trebuie să fie acela. Dacă ţine la ea, atunci de ce nu i-o mărturiseşte? Pentru că, la fel ca şi tine, el crede că asta nu va schimba mare lucru. Cel puţin, tu ai putea afla dacă are o şansă cât de mică.

Kathleen îşi dădu ochii peste cap.

— Poate face şi el acelaşi lucru. Dacă nu reuşesc prin propriile lor străduanii să fie împreună, atunci nu are rost. Eu nu sunt peţitoare. Şi nici tu nu eşti. Atunci la ce ar folosi toate astea?

El mormăi:

— Tinerii comit greşeli pe care în final ajung să le regrete. Tu aşa ai făcut. Te-ai căsătorit cu un bărbat pe care nu l-ai iubit, doar ca să poţi pleca din oraşul ăsta. La fel şi Chad, a făcut dragoste cu femeia nepotrivită. Sigur, habar n-a avut, şi asta face ca toată chestia să pară şi mai împuţită. E suficient pentru a avea regrete, dar nu vreau să-l văd regretând şi faptul că a pierdut orice şansă de a avea femeia pe care şi-o doreşte.

— Atunci, de ce nu l-ai îndemnat să facă ceva în această privinţă?

— Am făcut-o, admise Stuart mormăind. Dar îl cunoşti deja destul de bine ca să poţi ghici care a fost

răspunsul său. Mi-a spus să-mi văd de treabă.

Kathleen pufni în râs şi îşi schimbă poziţia, aşezându-se pe genunchii lui Stuart.

— Un sfat sănătos. Şi cred că şi acum ai o treabă de care trebuie să te ocupi.

Asta îl făcu să zâmbească, exact cum îşi închipuise ea. Se potriveau atât de bine, încât puteai să juri că fuseseră o viaţă împreună. Ea ştia ce voia el să spună înainte ca el să rostească fraza. Avusese o mulţime de surprize în privinţa lui Stuart. Dincolo de aparenţa lui ursuză se ascundea o inimă uriaşă.

Fericirea e nespus de capricioasă. Te face să-ţi doreşti ca şi lumea din jur să fie la fel de fericită. Aşa că nu era de mirare că el era preocupat de dilema în care se afla fiul său. Şi ea era preocupată de acel ceva care o necăjea pe Marian, dar îşi imagina că lucrul acela avea legătură cu locul unde se aflau. Marian avea o mulţime de amintiri neplăcute legate de acest oraş. Şi Kathleen le avea, însă ea părăsise de multă vreme locul acesta, aşa încât nu se mai simţea afectată de ele. Cu Marian nu se întâmpla însă acelaşi lucru.

În realitate, ea credea că brusca schimbare de atitudine a lui Marian i se datora lui Chad. Prea se străduise să-l ignore, îi era teamă că Chad nu va avea noroc în privinţa ei, că sentimentele nu aveau să conteze.

Şi asta era cu mult mai rău.

El ar fi trebuit să-i mărturisească ce simte pentru ea. Cel puţin, ar fi trebuit să-i vorbească despre cele petrecute în grajd, să-i spună că îşi imaginase că fusese cu ea în ziua aceea. Dar el lăsase să treacă prea mult timp fără a-i vorbi de sentimentele lui. Aşa cum procedează de obicei bărbatul, divagând prea mult.

Gândul acesta o făcu pe Kathleen să roşească. La fel procedase şi ea, nemărturisindu-i lui Stuart dragostea pentru el. Iar el o certase amarnic pentru asta. Dacă Stuart n-ar fi încercat să-i alunge îngrijorarea în privinţa lui Marian în noaptea petrecerii, poate că ei doi nu şi-ar fi dat niciodată seama că sentimentele lor erau reciproce.

Îl îmbrăţişă cu putere, pentru tot ceea ce ar fi pierdut. Fericirea pe care o trăia în aceste momente buimăcea încă. Iar ea se bucura nespus de această revenire în Haverhill – fiindcă îl avea pe Stuart alături.

— Eu sunt pricina emoţiilor tale, Red? zise Stuart, chicotind.

Kathleen se lăsă pe spate, zâmbind larg.

— Ce bine că nu te superi.

El o lipi şi mai mult de el. Buzele li se întâlniră, pentru început cu blândeţe, iar apoi cu o patimă de nestăpânit. Foarte curând, uitară de tot ce se afla în jurul lor, concentrându-se exclusiv unul asupra celuilalt. A face

dragoste cu Stuart era ca şi cum ar fi făcut dragoste pentru prima dată. Kathleen nu-şi închipuise niciodată că poate fi atât de minunat – atunci când o faci cu omul potrivit.

Marian nu fix defel surprinsă să descopere că o pornise, fără să bage de seamă, către casa ei. Către fostul ei cămin.

Rămase multă vreme în faţa clădirii cu trei etaje, privind-o pur şi simplu. Ferestrele care dădeau spre faţada casei erau împodobite cu draperii noi. Cineva care locuia acolo se ocupase de redecorarea lor. Albert? Cel puţin aşa spera. Asta însemna că imobilul nu fusese vândut şi că mai avea încă şansa să-l recupereze.

— Scuzaţi-mă, se auzi o voce de femeie. Apoi tonul deveni ceva mai aspru. Scuzaţi-mă, staţi în dreptul porţii.

Marian reuşi în cele din urmă să o audă pe femeia de lângă ea şi, roşind, se dădu rapid într-o parte.

— Îmi pare rău. Cred că eram dusă pe gânduri.

— Un loc cam nepotrivit în care să rămâi pe loc şi să stai pe gânduri, o repezi femeia, mutând căruciorul pentru copii pe care îl împinse în aşa fel încât să poată deschide poarta aceea micuţă care dădea către alee – cea care ducea spre casa lui Marian, fosta ei casă.

Marian se încruntă în clipa în care deveni evident faptul că femeia şi copilul se pregăteau să intre în imobil.

— O clipă, vă rog, spuse ea, urmând-o rapid pe aleea ce ducea către uşă. Ştiţi cumva cine locuieşte aici?

— Eu, spuse femeia grăbită.

— Oh, replică Marian dezamăgită.

Şi ea care îşi imaginase că acea casă ar mai putea fi recuperată. Femeia nu era o servitoare. Era îmbrăcată cât se poate de elegant. Cu toate că unele dintre servitoare îşi puteau permite să poarte haine la modă, acestea nu erau totuşi confecţionate din materiale prea luxoase, aşa cum purta femeia. În plus, era mult prea arogantă pentru a fi doar o servitoare.

Marian se întoarse, pregătindu-se să plece, însă îi trecu prin gând să întrebe:

— Îl cunoaşteţi pe Albert Bridges?

— Desigur. Este fratele meu.

Marian îşi reţinu la timp suspinul. Deci ea *avusese* dreptate. Albert locuia într-adevăr acolo şi, după toate aparenţele, se instalase împreună cu întreaga sa familie – surori, cumnaţi, nepoţi şi Dumnezeu mai ştie cine.

Femeia bătea din picior nerăbdătoare. Bebeluşul urmărea atent toată această agitaţie.

— Îmi cer scuze pentru deranj, zise Marian îndatoritoare, şi se pregăti din nou s-o ia din loc.

— Numai o secundă, îi ceru femeia. Ce treabă aveaţi cu Albert?

Marian hotărî că e mult mai bine să inventeze ceva, pentru a nu da de bănuit. Îi servi povestea cât ai clipi:

— Soţul meu ar dori să beneficieze de o consultaţie juridică din partea domnului Bridges. A trecut pe la biroul său, dar i s-a comunicat că în prezent e placat din oraş.

— Aşa şi este. Nu se va întoarce până la sfârşitul săptămânii.

— Nu ştiu dacă putem aştepta atâta timp. Problema e destul de urgentă.

— Nu mă priveşte, spuse laconic sora lui Albert. Fie reuşeşte soţul dumneavoastră să obţină o audienţă la biroul lui Albert, fie vă găsiţi un alt avocat. Dar orice ar fi, pe mine să nu mă mai deranjaţi. Bună ziua.

Uşa fu închisă cu putere chiar în nasul lui Marian. Ce femeie nepoliticoasă şi dezagreabilă. Se întrebă dacă o fi fost dintotdeauna astfel sau dacă nu cumva sentimentul de vină datorat faptelor lui Albert o transformase într-o scorpie.

Însă Marian nu mai zăbovi. Porni către hotel, trecând prin centrul aglomerat al oraşului, pierdută din nou în gânduri. Trebuia să hotărască dacă avea să le mărturisească celorlalţi că fusese plecată, atâta timp cât o avertizaseră să n-o facă. Trebuia să decidă dacă le va spune celorlalţi despre ceea ce aflase. Putea foarte bine să nu le spună nimic.

La urma urmelor, faptul că Albert locuia în fosta lor casă nu era chiar atât de pertinent. Doar Amanda avea să se bucure ori să se înfurie – la auzul acestei veşti. Şi, în plus, era convinsă că până vineri unul dintre bărbaţi va descoperi că Albert locuia acolo, din moment ce voiau să supravegheze biroul lui, locuinţa lui, precum şi gara în ziua întoarcerii sale. Pentru a fi siguri că nu-l vor rata.

Iar ea făcuse deja tot ce-i stătea în putinţă pentru a le da o mână de ajutor la prinderea lui. Pictase din memorie, pentru fiecare bărbat în parte, câte un miniportret al lui Albert, pentru ca ei să poată şti pe cine caută. Dacă se întorcea în oraş, Albert nu avea nici cea mai mică şansă să le scape

53

Chad bătu cu putere în uşă. Sosise momentul adevărului, iar el nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de emoţionat. Dar, la urma urmelor, miza era chiar fericirea sa.

Avea de gând să pună cărţile pe faţă, mărturisindu-i totul lui Marian. Întârzierea survenită în confruntarea cu Bridges îl făcuse să se hotărască. Alte trei zile libere în care singura lui ocupaţie ar fi fost propriile regrete. Nu, mersi. Aşa că bătu la uşa ei. Iar ea fie avea să-l trimită la dracu' fie avea să-l facă cel mai fericit bărbat.

Într-un târziu, prin noianul emoţiilor, îşi dădu seama că bătuse la uşă o bună bucată de vreme fără a primi niciun răspuns. Încercă să deschidă uşa. Nu era încuiată. Iar în încăpere nu se afla nimeni. Ce naiba…?

Ştia bine că Marian nu era cu Red. Încercă la camera Amandei, însă primi o concediere aspră din partea lui Spencer care se afla înăuntru: „Pleacă, încă dormim!"

Mda, sigur, era evident cu ce se ocupau cei doi, însă asta însemna că Marian nu putea fi nici cu ei. Atunci unde naiba putea fi?

Coborî la parter ca să arunce o privire pe coridor. Aproape gol. Căută şi în sala de mese a hotelului. Complet goală, dar la urma urmei, se aflau la jumătatea după-

amiezii, cu câteva ore bune după ora dejunului şi cu alte câteva ore bune înaintea cinei îngrijorarea începu să pună stăpânire pe el.

Zăbovi o vreme pe coridor, încercând să decidă dacă era cazul să plece în căutarea ei într-un oraş pe care nu-l cunoştea câtuşi de puţin – ceea ce însemna că avea toate şansele să n-o găsească –, ori să rămână acolo, pe coridor, ca s-o surprindă la întoarcere. Înainte ca el să ia o hotărâre, ea trecu de cele două uşi de la intrare.

În ciuda vălului, o recunoscu. Probabil că, în ceea ce-l privea, nicio deghizare de-a ei nu avea să mai funcţioneze, însă pentru el devenise o obişnuinţă, încă din ziua când ea renunţase definitiv la perechea aceea de ochelari, să observe *tot* ce avea legătură cu ea, nu doar ceea ce era evident. Nu avea să mai aibă niciodată îndoieli în privinţa surorii cu care avea de-a face. Dincolo de faptul că aveau un chip identic, cele două nu se asemănau câtuşi de puţin.

Ea nu băgă de seamă că el se apropie şi îi blochează calea.

— Tocmai voiam să trimit potera după tine.

— Ce amuzant, spuse ea, încercând să-l ocolească. N-am întârziat atât de mult.

Se aşeză din nou în drumul ei.

— Cu atât mai puţin ar fi trebuit să pleci.

Reproşul acesta o făcu să devină de gheaţă.

— Mi-am luat măsuri de precauţie, ori îţi imaginezi că îmi face plăcere să privesc lumea printr-un voal negru din dantelă?

— Îmi imaginez că îţi face plăcere să mă vezi mort de grija ta, spuse el cu curaj.

— Şi de ce, mă rog? Când oare te-ai gândit măcar o secundă la mine? îi replică ea sec.

El mârâi:

— Urmează-mă, apoi o apucă de mână şi o târî afară din hotel.

— Nu! Opreşte-te!

El nu se opri. Şi asta era singura soluţie pentru a nu deveni la fel de ursuz ca ea. Habar nu avea de ce era aşa de arţăgoasă. Dar era al naibii de sigur care va fi motivul pentru care starea ei avea să fie asta. Aşa că tăcu mâlc.

Făcu cu mâna unei trăsuri ce tocmai trecea pe acolo. O împinse apoi în trăsura acoperită chiar în secunda când aceasta se afla în curbă. Marian se aşeză pe locul de vizavi şi îl privi fix.

— Unde îţi închipui că mă duci? întrebă ea pe un ton reţinut.

— Nicăieri în mod deosebit, pur şi simplu într-un loc unde să putem sta de vorbă fără a fi deranjaţi.

— În fine, poate doreşti să-i dai vizitiului câteva

indicaţii. Fără ele nu se poate orienta.

El luă seama la rânjetul ei. Nu avea de gând să cedeze.

— E oraşul tău, nu al meu, spuse el. Ai vreo sugestie?

— Ţi-aş sugera să încetezi cu încercarea asta de a mă răpi şi să mă laşi să mă duc în camera mea ca să mă odihnesc înainte de cină.

El ignoră interpretarea dramatică pe care ea o dădu gestului său, şi spuse:

— De fapt, camera ta pare alegerea perfectă. Mergem? întrebă deschizând din nou portiera trăsurii.

— Oh, acum *ceri voie*? îl repezi ea, punând piciorul în dreptul curbei, ca apoi să-i dea replica: Pentru mine e perfect, numai că tu nu eşti invitat.

O porni de una singură spre hotel. Chad scrâşni din dinţi, aruncă câteva monede vizitiului, împreună cu scuzele sale, şi porni repede pe urma lui Marian. Ea o luă la fugă pe scară, încercând să ajungă prima în dreptul camerei, cu siguranţă pentru a-i trânti uşa în nas. Se grăbi la rândul lui pentru a reuşi s-o prindă din urmă, fiind obligat să urce în viteză ultimele trepte aflate la capătul coridorului, şi ajunse la uşă înaintea ei.

I-o deschise. Ea oftă, trecu ca vântul pe lângă el, îşi dădu jos boneta, iar apoi o aruncă pe singurul scaun care

se afla în încăpere. Un subtil avertisment că nu se aştepta ca el să zăbovească acolo suficientă vreme pentru a se face confortabil.

El închise uşa, hotărându-se chiar s-o încuie. Ea sesiză declicul. Spatele ei deveni rigid. Chad îşi încrucişă braţele la piept, îşi lipi spatele de uşă, rămânând în aşteptare. În cele din urmă, ea se întoarse ca să-l privească, dar numai o secundă, pentru a-l localiza, ca apoi să-şi ferească din nou privirea. Se obişnuise deja să fie tratat ca şi cum ar fi fost invizibil, însă, de data asta, nu avea de gând să i-o permită.

— Uită-te la mine.

Ea făcu întocmai, ridicând până şi din sprânceană. Chad aştepta momentul unei noi dispute pentru a-l folosi pe post de scuză, dorind s-o întrebe care era motivul pentru care renunţase să-l privească, să-l privească *cu adevărat*. Era posibil ca răspunsul să fie interesant, dar, cu toate astea, nu puse întrebarea cu pricina. Nu voia s-o determine să adopte o atitudine şi mai defensivă.

— Poţi sta liniştită, îi spuse. Nu va dura prea mult – ori, din contră, s-ar putea să dureze.

— Sunt foarte liniştită, replică ea, deşi tonul şi postura adoptate contraziceau acest lucru. Trebuie să-şi fi dat seama de asta, deoarece adăugă: în afară de faptul că nu se cade să te afli aici.

— Cine o să afle?

— Nu asta era ideea, zise ea repede, oftând. Bine, spune ce vrei să spui, iar apoi te rog să pleci.

— Aveam de gând să amân totul până ce vei reuşi să rezolvi lucrurile aici, în Haverhill. Dacă vei reuşi să-ţi recapeţi moştenirea, va fi perfect, te vei linişti. Dacă nu, tot bine va fi, iar eu voi fi în avantaj.

— La ce te referi?

— Am să-ţi spun. Dar voiam să-ţi explic de ce nu ţi-am mărturisit chestia asta mai demult.

— Nu sunt preot. De ce nu…

— Poţi măcar o secundă să nu mai fi sarcastică?

Ea tăcu, dar se holbă din nou la el.

— Dacă te pregăteşti să-mi spui că simţi ceva pentru mine, te rog să n-o faci. Ţi-ai exprimat foarte limpede alegerea cu multă vreme în urmă, şi n-am fost eu aceea.

— Asta e ceea ce crezi cu adevărat?

— Asta e ceea ce ştiu, replică ea. Asta am văzut. Asta am…

— Taci, Mari. Tu chiar nu ştii cum stau lucrurile, nici măcar pe jumătate.

Îl privi uimită. Începu apoi să bată din picior. Era dornică să audă ce avea el de spus tot atât cât i-ar fi ars unei feline care nu mai era în călduri de un biet motan de curte. *Ceva anume* o necăjise de-a lungul întregii

săptămâni. Şi pe zi ce trecea, devenea tot mai irascibilă, o stare de spirit care nu se potrivea aproape deloc ca tratativele romantice pe care el intenţiona să le înceapă.

Însă nu mai avea cum să dea înapoi. Dacă nu îi mărturisea totul chiar acum, situaţia putea deveni mult mai gravă.

Înaintă câţiva paşi până ajunse în faţa ei. Ar fi vrut să o strângă în braţe, dar ea era prea nervoasă. Avea atâtea de spus, însă în clipa aceea era convins că ea nu dorea să audă absolut nimic. Evident, îl dispreţuia cu adevărat, şi toate astea i se datorau, probabil, surorii ei. Cel puţin, putea să rezolve acest aspect…

— Da, m-am simţit atras de Amanda. Nu neg. Aveam de gând să i-o spun după ce se va fi stabilit la mătuşa voastră, dar *numai* în cazul în care ea şi-ar fi schimbat atitudinea. Mi-am spus că atitudinea ei se datora călătoriei şi că, odată terminată, ea avea să se schimbe, să nu mai fie atât de cicălitoare. Lucrurile n-au stat aşa. Ba mai mult, a devenit mult mai rea. Deci nu, toate intenţiile mele de a-i face curte s-au sfârşit *cu mult înainte* de ceea ce s-a petrecut în grajdul acela.

— Nu aborda subiectul ăsta, te rog.

El clătină din cap.

— Trebuie s-o fac. Trebuie să afli că chestia aia a fost o greşeală.

— E primul lucru, dintre cele pe care le-ai spus, cu care sunt de acord, i-o întoarse ea.

— Nu, a fost o greşeală mult mai mare decât îţi poţi închipui. Nu am avut niciun motiv pentru a bănui că ea se dă drept tine, şi atunci cu cine crezi tu că mi-am închipuit eu că făceam dragoste?

La auzul acestor vorbe, ea roşi plină de furie.

— Ştiu foarte bine cine ţi-ai fi dorit să fie.

— Chiar aşa? El se încruntă. Nu, n-aş crede. Dar poate că ai uitat deja că înaintea acelei zile te-am sărutat de două ori.

— O dată, îl corectă ea.

— De două ori, insistă el. Nu încerca să negi încă o dată că ai fost tu în noaptea când am făcut popas şi am aprins un foc de tabără, ai fost tu, nu ea, cea care a încercat să-mi dea o mână de ajutor în privinţa lui Leroy. Şi da, ştiu. La început, mi-am imaginat că e vorba de sora ta. Ba, pentru o vreme, ţi-am dat voie să mă convingi că aşa stăteau lucrurile. Dar eu nu mă las păcălit. Era ceva care nu se potrivea în privinţa acelui sărut, atunci când mi-am închipuit că era ea. Însă în noaptea aceea, pe verandă, sărutul a fost perfect.

Obrajii ei se îmbujorară şi mai tare. El dădu să o apuce de spate, dar ea îi respinse braţul.

— Tu confunzi lucrurile, începu ea.

— Totul *e* al naibii de confuz. Încerc doar să clarific situaţia.

Ea se întoarse şi rosti pe un ton acuzator:

— Tu o înrăutăţeşti! în noaptea aceea, pe verandă, m-ai sărutat doar ca să faci o comparaţie, nu pentru că ai fi avut o cât de mică dorinţă să mă săruţi. Iar eu te prevenisem deja că Amandei îi place să se folosească de asemenea trucuri, aşa că de la bun început ţi-ai imaginat că în ziua aceea, în grajd, a fost ea. Chiar ai spus… Făcu o pauză, ferindu-şi din nou privirea. Mi-a povestit ce ai spus.

— Cum? Sau mai bine zis, de ce s-o crezi pe ea, din moment ce ştii bine că minte?

— Dacă minte careva, acela eşti tu, insistă ea.

— La naiba, Mari, îţi jur că am crezut că fac dragoste cu tine. Am fost de-a dreptul şocat în seara când Amanda a mărturisit că era ea. În momentul acela, nu mă mai interesa şi nu mai doream câtuşi de puţin să mă însor cu ea. A pregătit capcana, iar eu am căzut în ea. Şi dacă n-ar fi intervenit Spencer, m-aş fi însurat cu femeia nepotrivită. Eu te voiam *pe tine* – şi te doresc şi acum. Te doresc atât de mult, încât nici nu simt în stare să raţionez – cred că din pricina asta am făcut din mărturisire o harababură.

— Nu, problema e că eu nu te cred. Aşa că de ce nu faci tu o favoare pentru amândoi…

El o trase în braţele lui. Sărutul lui fu plin de

frustrare, de disperare şi de furie tocmai din această pricină. Şi de regret. Un regret imens, pentru că era, probabil, ultima dată când o săruta.

Se aşteptase ca întâlnirea aceea să aducă multe, dar în mod special declaraţia lui Marian că era prea târziu. Dar nu se aşteptase la o neîncredere atât de categorică. Ce frustrant! Chiar dacă reuşea s-o convingă că era adevărat, tot se temea că ea îi va spune „e prea târziu”. Deci ar fi pierdut oricum, şi asta îl enerva la culme. Ea era mult prea importantă pentru el ca să o piardă.

O apucă cu putere de spate, spunându-i pe un ton aspru:

— *Asta* poţi s-o crezi. Şi în timpul ăsta, dă-ţi seama că te iubesc înainte să fie prea târziu.

54

Chad părăsi camera lui Marian, reuşind chiar să nu trântească uşa în urma sa. Dar ea o deschise imediat doar pentru a o trânti în urma lui. El se întoarse, se uită un moment spre uşă, iar după aceea zâmbi. Dacă fusese capabilă de un gest atât de emotiv şi… prostesc, atunci nu era totul pierdut. Cel puţin nu-i era atât de indiferent cum începuse el a crede.

Uşa aceea trântită avu ca rezultat ca alte câteva uşi de pe coridor să fie deschise. Ocupanţii camerelor aruncară o privire rapidă şi, observând că nu se întâmpla nimic care le-ar trezi interesul, se întoarseră în încăperile lor. Nu la fel făcu şi Amanda. Se rezemă de tocul uşii, aşteptând ca Chad să treacă pe lângă ea. Era ultima persoană cu care avea el chef să discute, indiferent de subiect.

Simpla ei prezenţă îl făcu să ridice din sprânceană. Poate că era adevărat că Amanda îşi savura în secret căsnicia, potrivit declaraţiei lui Spencer, însă din cauza egoismului ei, a campaniei iniţiate de ea pentru a pune mâna pe blestemata aia de moştenire, făcuse din viaţa lui Chad un haos emoţional. Şi nu plătise niciun preţ pentru fapta ei. Oare scăpase mereu nepedepsită din infernul pe care îl lăsase în urma ei? Probabil că da.

Ar fi vrut să o evite, dar nu exista un alt drum. Camera pe care tocmai o părăsise se afla chiar în capătul coridorului, iar camera lui şi scara se aflau dincolo de camera Amandei. Ar fi putut să rămână pe loc, aşteptând ca ea să plece, dar ea părea hotărâtă să-i vorbească.

Se decise să o depăşească, şi când trecu pe lângă ea, îi spuse:

— În secunda asta, dacă n-ai fi sora ei, ţi-aş suci gâtul. Aşa că nu rosti nicio…

— Deci în cele din urmă ţi-a spus adevărul. E drept că a durat ceva.

El se întoarse din drum.

— Care adevăr? Că nu suportă nici să mă vadă după ce ai făcut ce-ai făcut?

— Dacă asta crezi, eşti nebun. A încercat să mă convingă şi pe mine de exact acelaşi lucru. Ba chiar am crezut-o până în clipa când am deschis…

— Am veşti pentru tine, Amanda. Înainte, ai minţit, ai tras pe sfoară şi ai manipulat cât de mult ai putut, dar acum nu mai crede nimeni nici măcar o vorbă de-a ta. Aşa că nu te obosi, te rog.

— Ei bine, n-o fac, îl repezi indignată, cu nasul pe sus. În plus, voiam să-ţi fac o favoare, din moment ce am o dispoziţie nespus de binevoitoare.

— Ţi-a trecut cumva prin minte că eu făceam

dragoste cu ea sau cel puţin aşa credeam, fiindcă ţineam la ea? Fiindcă intenţionam să mă însor cu ea? Cu ea, nu cu tine. Deci singura favoare pe care mi-ai putea-o face ar fi să-mi declari că n-ai fost tu în ziua aceea. Însă cum asta nu e posibil…

Se opri în secunda în care ea pufni în râs.

— Nu prea ai încredere în instinctele tale, nu-i aşa? îmi pare rău că trebuie să pun capăt unei vociferări pe cinste, dar să ştii că ţi-ai îndeplinit dorinţa. Nu eram eu. Deci am minţit puţin, adăugă ea dând din umeri. Tu nu te-ai însurat cu mine, aşa că răul n-a fost comis.

El o privi neîncrezător.

— Ce dracu’ vrei să spui când afirmi că nu erai tu?

Ea îl privi ironic.

— Exact ce-am spus. În ziua aceea, v-am văzut pe amândoi intrând în grajd şi, cum eram foarte plictisită, am venit până acolo ca să văd ce puneaţi la cale. V-am surprins făcând dragoste şi m-am decis să profit de ceea ce aflasem. A fost o chestie de noroc. Dacă nu reuşeam altceva, măcar aveam să dau la iveală micul vostru secret. Dar Mari a fost mult prea şocată ca să mă acuze că mint, iar tu erai mult prea confuz ca să-ţi poţi da seama cu care dintre surori făcuseşi dragoste. Cum ziceam, ar fi trebuit să te încrezi mai mult în propriile tale instincte. Dacă ai fi replicat că nu era altceva decât un truc de-al meu, atunci

probabil că Mari ar fi fost de partea ta, şi totul ar fi luat sfârşit în secunda aceea. Dar, indiferent ce-a fost, ai scăpat din încurcătură, aşa că răul n-a fost făcut.

— Minţi.

— Nu mint. Întreab-o. Dacă va nega, tu vei ştii că te minte. Nu prea se pricepe s-o facă. Sau ai putea să arunci pur şi simplu o privire în cufărul ei. Are două portrete de-ale tale – unul dintre ele e de-a dreptul revelator. Am dat peste ele în ziua când Kathleen a luat-o cu ea la plimbare. Da, am iscodit. Şi ce dacă. Înnebuneam de plictiseală la ferma aceea.

Ea chicoti din nou urmărindu-i expresia întipărită pe chip, înainte de a da câţiva paşi înapoi şi a închide uşa chiar în nasul lui. Făcuse ceea ce avusese de gând, şocându-l în aşa măsură, încât el rămăsese locului, incapabil să asimileze tot ce auzise.

Ea crea în mod deliberat o nouă problemă. Ce alt scop putea avea? O favoare? Probabil că nu făcuse în viaţa ei o favoare cuiva.

Faptul că voia s-o creadă era o dovadă că n-ar fi trebuit s-o facă, din moment ce ea crea adesea asemenea situaţii cu scopul de a-i şoca şi a-i dezamăgi pe ceilalţi. Sigur că nu era adevărat. Marian i-ar fi spus-o. Nu ar fi permis ca el să creadă asta atâta vreme, dojenindu-se pentru că făcuse o greşeală de neiertat.

Aruncă o privire către capătul opus al coridorului. Ea era singură în cameră. Dacă nu altceva, Amanda îi oferise un motiv pentru a discuta din nou cu Marian. Se puteau înfuria împreună pe Amanda. Puteau găsi un scop comun.

Nu bătu la uşă. În realitate, se aştepta ca de data asta uşa să fie încuiată. Nu era. Marian fusese probabil mult prea nervoasă pentru a se gândi s-o şi încuie după ce o trântise în urma lui.

O găsi stând pe marginea patului, uitându-se la o pânză pe care tocmai o desfăşurase. Era atât de pierdută în gânduri, încât nici nu-l auzi intrând şi închizând uşa pentru a doua oară, dar îi sesiză paşii în secunda când veni mai aproape. Ridică privirea şi tresări.

Însă, în loc să-i pretindă imediat să plece, ea se apucă să ruleze pânza, punând-o apoi pe pat, în spatele său.

Se ridică în picioare şi abia după aceea îl privi atentă.

— De ce te-ai întors?

Fără să-i răspundă, el făcu semn către pânza aflată în spatele ei.

— Te superi dacă mă uit şi eu la asta?

— Mă supăr.

În clipa asta el se afla chiar lângă ea.

— Am fost sfătuit să mă uit la ea, aşa că bănuiesc că

o voi face.

— Nu! exclamă ea.

Protestul ei nu avea cum să-l împiedice. Dacă va fi nevoit să-şi ceară scuze după aceea, foarte bine, însă avea să vadă ce anume ascundea ea. Apucă pânza şi se întoarse cu spatele, în secunda în care ea încercă s-o recupereze.

El o desfăşură în timp ce o auzi rostind:

— Naiba să te ia, n-ai niciun drept.

Era dezamăgit. Era portretul lui. Unul al naibii de reuşit, dar care nu-i dezvăluia absolut nimic. Îl pictase pur şi simplu. Era vorba de un hobby al ei, un lucru pe care-l făcea cu plăcere şi pentru care avea un talent deosebit.

Se întoarse spre ea, roşind vag în timp ce-i înapoia pânza.

— Îmi pare rău. Probabil că tata ţi l-ar cumpăra. Asemănarea e uimitoare.

— Picturile mele nu sunt de vânzare, zise ea înţepat.

El se pregăti să ridice din umeri, însă îşi aminti brusc că ar fi trebuit să existe două pânze, aşa a spuse:

— Unde e cealaltă?

— Care cealaltă?

— Mi-ai făcut două portrete.

— Nu-i adevărat, insistă ea, însă acum venise rândul ei să roşească. Cine ţi-a spus asta?

— Sora ta mi-a spus.

— Şi tu ai crezut-o?

El se încruntă.

— Dacă n-ai fi roşit, aş fi spus nu. Însă avea dreptate, nu te prea pricepi să minţi.

— Dar mă pricep de minune să-i dau a/ară din camera mea pe intruşi. Peste exact ian minut voi începe să ţip, dacă nu ai de gând să pleci.

— Dă-i drumul, o înfruntă. Şi în secunda următoare ar fi posibil ca întreg etajul să afle ce anume ascunzi.

Zărise deja cuferele ei aşezate într-un colţ al încăperii. Se îndreptă într-acolo. Ea nu ţipă, ci o luă repede pe lângă el şi se aşeză hotărâtă pe unul dintre ele.

Ridică un deget în direcţia lui.

— S-a mers prea departe. Tu *nu* ai să răscoleşti prin lucrurile mele.

El clătină din cap.

— Mari, tu îţi dai seama cât de ciudată e purtarea ta? şi pentru ce? Pentru că vrei să păstrezi doar pentru tine un talent excepţional?

Nu aşteptă răspunsul. O ridică de pe cufăr, îi sprijini spatele de braţul lui şi deschise cufărul. Deasupra hainelor pe care ea nu le despachetase, se aflau două pânze făcute sul. Apucă una dintre ele şi… ea trânti capacul cufărului peste braţul lui.

El reuşi să-l elibereze, întorcându-se apoi spre ea.

Dar înainte să apuce să rostească ceva, ea se repezi asupra lui. Şi îl sărută. El îşi dădu seama că face asta pentru a-i distrage atenţia de la cufărul acela şi, fir-ar să fie, chiar reuşi.

O trase mai aproape, lipindu-i trupul de al său. Ea îi încolăci gâtul cu braţele. În eforturile ei se ghicea disperarea, dar atât de apropiată de patimă, încât lui îi luă ceva timp ca să facă diferenţa. Totuşi nu intenţiona să-i refuze oferta din moment ce jinduia după trupul ei de atâta amar de vreme.

O ridică, lipindu-i şoldurile de umflătura dintre şale. Mârâitul ei se pierdu sub buzele lui. Picioarele ei nu mai atingeau acum podeaua, aşa că el o purtă spre pat şi reuşi să o lase pe el fără a renunţa la îmbrăţişare, acoperindu-i trupul cu al lui. Ea îl ţinea la fel de strâns, pradă acelui sărut, asemenea lui. De data asta, Marian nu se afla în stare de şoc, era conştientă de faptele ei, ceea ce pe el îl făcea să spere. Se lăsă dominat de dorinţa-i nestăpânită, atingând-o, deşi asta nu-i era suficient. Buzele lui coborâră pe gâtul ei, sărutând-o chiar în locul acela, lângă ureche. Întinse mâna după fusta ei…

Brusc, reuşi să se elibereze şi ţâşni din pat. De ce oare nu era surprins de gestul ei?

— Ştii, iubito, tu poţi împinge un bărbat să meargă atât de departe, o avertiză el în timp ce se ridică în

picioare.

Ea stătea acolo, răsuflând cu greutate, cu buzele umflate din pricina sărutărilor lui, cu ochii albaştri atât de întunecaţi, încât băteau spre negru. Dar Amanda nu era singura dintre gemene care putea urmări un scop, iar Marian încă se gândea la ceea ce ascundea de el.

Ca şi cum el n-ar fi scos o vorbă, ea zise:

— În regulă, am să-ţi spun ce se află în acel cufăr dacă încetezi cu toate aiurelile astea. Nu e ceva ce ascund de tine, e ceva ce nu doresc să arăt *absolut nimănui*. E vorba de un nud, primul pe care l-am realizat, şi, cum n-am avut un model, nu este câtuşi de puţin fidel. Pictez cu uşurinţă din memorie, însă de data asta mi-am folosit pur şi simplu imaginaţia. Mi-am dorit întotdeauna să pictez un nud, dar până acum n-am avut la dispoziţie un subiect îndeajuns de interesant şi l-am pictat înainte ca tu şi Amanda…

Nu termină. Nu era nevoie. Roşi din nou, dar asta se putea întâmpla mai degrabă din pricina subiectului decât a minciunii.

Îl considerase interesant. Considerase că e interesant – din punct de vedere artistic. Date fiind circumstanţele, chestia asta nu era câtuşi de puţin flatantă.

Iar el începu să se simtă precum un nemernic. Ea îl

pictase nud. Nudurile erau ceva obişnuit. Din câte ştia el, toţi artiştii pictau aşa ceva. Şi chiar dacă îşi dorea să-l vadă, tot nu i-ar fi dovedit nimic. Ca de obicei, Amanda provocase o răzmeriţă sugerând contrariul.

El încercă să-i uşureze cumva stânjeneala – pe care o resimţea şi el. O întrebă zâmbind:

— Vrei un model?

— Nu!

El ridică din umeri.

— Nu cred asta. Se întoarse pregătindu-se de plecare, ca apoi să se oprească. Scuzele mele, Mari. Te vei gândi la ceea ce ţi-am spus mai devreme?

— Absolut.

Un cuvânt cu mult prea tare, ceea ce însemna că n-o va face. Aşa cum se temuse, toate şansele lui de-a o cuceri muriseră în secunda în care ea aflase că el făcuse dragoste cu sora ei.

— Ce faci, stai cu urechea lipită de uşă?

— Desigur, admise Amanda, apoi se căină: De data asta, camera ei s-a nimerit să fie exact în partea opusă a coridorului, în loc să fie alături.

Ea redeschise uşa camerei sale exact în secunda în care Chad păşise pe coridor. De data asta el nu se strădui s-o ocolească. În realitate, nici nu era posibil, fiindcă ea se oprise exact în mijlocul coridorului.

— Asta face ca trasul cu urechea să fie şi mai dificil, nu? spuse el, pe un ton sarcastic.

— Da, dacă nu se ţipă, admise ea, ridicând o sprânceană. Ce trebuie să fac, să te îndrum pas cu pas?

— Ai putea încerca să-ţi vezi de ale tale sau îţi cer prea mult?

— De când ai început să te terfeleşti în asemenea hal?

— *Tu* eşti singura care m-a terfelit. Şi o faci în continuare. Dacă ai fi fost bărbat, aş fi…

— Da, sunt convinsă că o făceai, îl întrerupse ea nerăbdătoare. N-ai întrebat-o, nu-i aşa? Parcă trebuia să-i mărturiseşti că ştii adevărul. Asta e singura cale prin care o vei convinge să lase garda jos. Poţi scăpa de suferinţa asta doar dezvăluind totul. Ea n-o va face din proprie

iniţiativă. E prea orgolioasă.

— Iar te-ai plictisit, nu-i aşa? ghici el. Trei zile în care nu ai ce face, până la întoarcerea în oraş a lui Bridges. Despre asta e vorba, nu? O altă schemă de-a ta care să te binedispună, fiindcă te amuză să te joci cu emoţiile celorlalţi.

Ea oftă.

— Încerc să te ajut. Dacă ai renunţa o secundă la reproşuri, ţi-ai da seama. Ţi-am oferit adevărul. Pe deasupra, ţi-am spus unde anume poţi găsi dovada vorbelor mele. Dar tu nu te-ai obosit nici măcar să te uiţi la acele picturi, nu-i aşa?

El oftă.

— Pictarea unui nud nu dovedeşte absolut nimic, Amanda.

— A cui?

— Mari mi-a spus că m-a pictat nud fiindcă m-a considerat un subiect interesant. Un lucru foarte puţin flatant, şi care nu poate fi luat ca dovadă.

Amanda începu să râdă.

— Oh, Doamne, asta e ceva de nepreţuit. Ţi-a *spus* despre asta în loc să te lase să-l vezi. Bravo ei! Ţi-a distras atenţia şi nu ţi-a permis să vezi adevăratul portret. Nu credeam că are talentul de a minţi cu atâta pricepere.

— Dar tu îl ai.

— Desigur. Ştii, asta e o artă. Însă, din când în când, minciuna nu foloseşte la nimic, iar asta e chiar una dintre acele ocazii. Ţi-am spus deja că sunt bine dispusă, aşa că lasă-mă să-ţi vorbesc despre adevăratul portret. Te-a înfăţişat în timp ce stăteai întins pe patul acela improvizat, în momentul când te pregăteai să-ţi scoţi cămaşa. Şi fiindcă te uitat în sus la ea, privirea ta era atât de pasională, încât nu e nicio îndoială că te uitai la o femeie. Ca să aibă o asemenea perspectivă, trebuie că ea se afla deasupra ta. Aşa era? Eu doar am tras cu urechea, nu v-am văzut. Însă pictura aceea e grăitoare. E atât de asemănătoare, încât reproduce şi cicatricea pe care o ai lângă buric. Asta n-o putea face din imaginaţie decât în cazul în care tu nu ai o cicatrice în zona aia. O ai?

— Ar trebui s-o ştii, zise el aspru. Tu erai cea care stătea deasupra mea.

Amanda îşi dădu ochii peste cap.

— Eu nu pictez. Am încercat o singură dată şi m-am simţit atât de ruşinată din pricina lipsei mele de talent, încât n-am mai pus niciodată mâna pe o pensulă. Mereu am fost geloasă pe talentul lui Mari. Recunosc. Ea a moştenit întreg talentul artistic, iar mie nu mi-a lăsat nimic. Aşa că a trebuit să-mi creez un talent propriu.

— Acela de a manipula oamenii.

— Mda, eşti foarte isteţ, zise ea sec. Dar trezeşte-te.

Nu asta fac acum. De ce nu vrei să afli adevărul?

El îi declară pe un ton aspru ceea ce ea părea să ignore.

— Pentru simplul motiv că mi l-ar fi spus. Nu ţi-ar fi permis să continui la nesfârşit cu o asemenea minciună.

— Dar a făcut-o. Află de ce şi vei şti, probabil, care e răul pe care trebuie să-l îndrepţi.

Pentru a patra oară în aceeaşi zi, Chad se întoarse la uşa lui Marian. De data asta era încuiată. Nu mai avu răbdare suficientă pentru a ciocăni. Izbi uşa cu umărul. Aceasta nu cedă.

Auzi de dincolo de uşă:

— Să nu îndrăzneşti!

Izbi în uşă pentru a doua oară. Blestemăţia aceea de uşă tot nu cedă. Însă Marian o deschise chiar înainte ca el să încerce pentru a treia oară, aruncându-i o privire furibundă.

— Nu pot să cred că ai făcut asta! îl repezi ea.

— Mie nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să gândesc, fie şi numai o secundă, că am făcut amor cu Amanda!

Ea îşi ţinu respiraţia, privindu-l uimită. El intră trecând rapid pe lângă ea, atât de furios încât ar fi fost bine să nu mai rostească niciun cuvânt în plus.

Se răsuci pe călcâie.

— Ai fi fost capabilă să mă laşi să mă însor cu ea în

baza unei minciuni!

Ea îşi lăsă privirea în jos.

— Nu, n-aş fi făcut-o. Dacă ai fi fost obligat să treci prin asta, atunci aş fi mărturisit – deşi mi-am închipuit că n-ai fi ţinut cont sau că, oricum, n-ar fi contat.

— Cum să nu conteze?

— În caz că n-ai fi crezut. Şi în momentul acela, eram convinsă că n-ai fi făcut-o. Dar aş fi încercat. Deşi nu mai avea rost, după căsătoria Amandei cu Spencer.

— N-avea rost? Nu avea rost! Doar ca să mă laşi să mă chinui tot gândindu-mă la ceva ce am considerat că a fost marea greşeală a vieţii mele? Nu mi-ai fi spus-o niciodată, aşa-i?

— Nu.

— Şi de ce dracu' nu?

— Ştii bine de ce. Credeam că faci dragoste cu mine, dar nu era aşa. Ai fost convins tot timpul că era Amanda.

— Ţi-am spus că n-a fost aşa.

— Iar eu ţi-am spus deja că nu te cred. Am fost *acolo*! Da, eu eram. Aşa că nu poţi nega că m-ai strigat cu numele ei. Erai sigur că era ea!

— La dracu', Mari, doar despre asta e vorba? zise el, nevenindu-i să creadă. Da, pentru numai o secundă, am fost confuz şi m-am gândit că ar putea fi Amanda. Pur şi simplu am fost surprins de îndrăzneala ta. Dar numai o

secundă.

În timp ce îi întorcea spatele, ea băgă de seamă cum umerii lui se lasă în jos.

Nu-i păsa. La fel ca în ziua aceea, în grajd, nu intenţiona să scoată un cuvânt.

56

Marian nu ştia ce să spună sau dacă putea vorbi din pricina nodului pe care îl simţea în gât. Oare ar fi trebuit să-l creadă aşa, pur şi simplu, când în tot acest timp fusese convinsă că el pusese ochii pe Amanda?

Toate cele spuse de el păreau minunate. Mult prea frumoase. Aici era problema. Cum să accepte toate astea, când ea ajunsese la o cu totul altă concluzie? Asta ar fi însemnat că fusese o mare proastă. Că lăsase ca necazurile cu sora ei să meargă prea departe.

Iar lui îi datora o explicaţie cu mult mai bună decât cea pe care i-o dăduse. Se întoarse spre el, şi descoperi că plecase.

Surprinsă, îşi ţinu respiraţia. Nu-l auzise plecând. Şi rămăsese cu o impresie greşită. Aşa ceva nu era posibil. În ziua aceea, el dăduse buzna în camera ei de mai multe ori, aşa că putea şi ea să facă exact acelaşi lucru.

Însă el părăsise hotelul o cuprinse panica, imaginându-şi ce-şi închipuia el acum. Ar fi putut aştepta să se întoarcă, dar nu era în stare. Nu avea nici cea mai vagă idee unde putea fi, dar avea să-l găsească oricum. Nu plecase de mult timp. Îl găsi în centrul oraşului, la un colţ de stradă, stând pur şi simplu pe loc, cu mâinile vârâte în buzunare şi, ca şi ea ceva mai devreme, adâncit în gânduri.

Seara se apropia cu paşi repezi. Magazinele se închiseseră deja; oamenii se grăbeau de la slujbă către casă, făcând ca trotuarele şi străzile să fie mai aglomerate ca de obicei. Probabil că traficul acela greoi îl făcuse să se oprească în locul cu pricina.

Trecătorii îl priveau curioşi din pricina înfăţişării sale tipice pentru Vest – sacou, cizme şi o pălărie cu boruri largi pe care cei din Est nu erau obişnuiţi să o vadă. Cel puţin, acum nu purta revolverul la brâu. Din clipa în care ajunseseră în Chicago, îl lăsase între bagaje.

Ea se apropie prin spate. Avusese prezenţa de spirit de a-şi acoperi faţa cu voalul acela. Deja zărise trei cunoştinţe, care din fericire n-o recunoscuseră.

Un colţ de stradă aglomerat nu era defel locul ideal pentru o conversaţie, dar cum toţi se grăbeau spre anumite destinaţii, ea îşi imagină că nimeni nu le va acorda atenţie. Înainte de asta, simţise de câteva ori imboldul de a-şi aduna tot curajul şi de a spune pur şi simplu ce trebuia spus.

— Gândul acela vag că tu mă iei drept Amanda m-a paralizat, mi-a schimbat felul de a judeca în toate privinţele.

El se întoarse în secunda în care îi auzi vocea. Dându-şi seama unde anume se aflau, o apucă de braţ şi o luă din loc, evitând astfel ca trecătorii să surprindă mai

mult de un cuvânt sau două din conversaţia lor.

— Ştiu că erai furioasă. Aveam de gând să-ţi explic, însă Amanda nu mi-a dat nicio şansă. Mai mult, am fost şocat de afirmaţiile ei. În adâncul sufletului, am ştiut că tu erai femeia cu care făcusem dragoste, dar când am văzut că nu dezminţi insinuările ei deplasate, n-am mai ştiu ce dracu' să cred.

Ea roşi şi spuse:

— Bănuiesc că n-am avut suficientă încredere în mine însămi pentru a vorbi îndată. Nici acum nu-mi vine să cred că m-ai preferat pe mine Amandei.

— Dar aşa a fost, insistă el.

— Lasă-mă să termin. Pentru oricare bărbat, nu eu trebuia să fiu sora aleasă. Multă vreme, m-am străduit ca acest lucru să nu se întâmple.

— De ce?

— Ca să nu se întâmple exact ce s-a întâmplat. De ce crezi tu că a pretins Amanda un asemenea lucru? Nu era vorba doar despre moştenire. Era vorba de gelozia ei în cazul în care m-ai fi preferat pe mine. Aşa s-a întâmplat întotdeauna. De aceea am încercat să maschez faptul că suntem gemene. Deghizarea mea, insultele erau un mod de a mă asigura că bărbaţii îşi vor concentra atenţia numai asupra ei.

— Era posibil să fie geloasă, dar ăsta nu era un motiv

să-ţi schimbi înfăţişarea şi să trăieşti la nesfârşit într-o asemenea minciună.

— Eu am crezut că era. Vezi tu, când un bărbat se arăta cât de cât interesat de mine sau eu de el, Amanda îl ispitea prin orice mijloace, făcând până şi amor cu el, dacă ăsta era preţul. Şi după ce îmi arunca în faţă că era al ei, îl alunga, făcându-l să sufere cumplit, ca să-l pedepsească fiindcă îmi acordase atenţie. N-am vrut să păţeşti şi tu la fel.

— Nu puteai să mi-o spui atunci?

— Că m-am îndrăgostit de tine? Nu, Amanda trebuia să se căsătorească înainte ca eu să recunosc un asemenea lucru.

El se opri, zâmbi larg şi îi apropie faţa de a lui.

— Mă iubeşti?

— N-am spus asta, am spus… nu confunda lucrurile. Eu încerc să explic…

— Dragă, *nimic* nu mai contează dacă mă iubeşti.

Ea ar fi trebuit să admită pur şi simplu, să-şi asume propria fericire şi să nu-i pese de nimic altceva.

— Ba contează. Lăsând la o parte ceea ce simt, tot nu văd cum m-ai putea iubi, pe *mine*, când nici măcar nu mă cunoşti cu adevărat. E vorba doar de chipul ăsta, de faţa *ei* blestemată…

— E timpul să te calmezi, Mari, zise el blând, în timp

ce-i ridica voalul ca să-i cuprindă obrajii. Îţi închipui că nu te cunosc? Tu ai fost cea care s-a îngrijorat în asemenea hal pentru mine, încât aproape că mi-a rupt fundul în momentul când i-am înfruntat pe hoţii aceia. Tu eşti cea care a dat dovadă de un curaj remarcabil – ori de nebunie – când, fără să stai pe gânduri, ai încercat să înfrunţi un munte de om, care avea de patru ori înălţimea ta, doar pentru a-mi sări în ajutor. Eşti blândă, eşti respectuoasă, te preocupă sentimentele celorlalţi – poate puţin cam mult. Îţi admir îndrăzneala; îţi admir talentul. De fapt, cred că eşti o adevărată minunăţie. Tu eşti cea de care m-am îndrăgostit, Mari, şi asta s-a întâmplat înainte de a-ţi vedea adevăratul chip, de a descoperi că sunteţi gemene.

Ea îl privi siderată.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

El îi luă faţa în mâini.

— Vreau să-mi fii soţie. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. Râdea.

— Oh, da, da. Dacă nu întrebai tu, probabil că o făceam eu.

El râse la rândul lui şi începu să o sărute, însă cineva dădu peste ei, mormăind scuze. Marian luă din nou seama la locul unde se găseau. Nu era într-adevăr locul potrivit pentru o conversaţie. În plus, i se păru că recunoaşte

vocea aceea. Se întoarse ca să arunce o privire, dar în mulţime nu se zărea nimeni cunoscut – apoi rămase ca o stană de piatră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chad.

Se uită din nou la el, cu ochii larg deschişi. Însă în clipa următoare, scutură energic din cap.

— Nimic. E doar imaginaţia mea care îmi joacă feste.

— Bridges?

— Nu, era… Nu termină fraza, ci privi din nou în josul străzii, încruntându-se. Ştiu că mă port prosteşte, dar dă-mi voie să mă conving. Mă întorc îndată.

Se grăbi în direcţia în care pornise bărbatul acela. Chad o urmă de aproape, dar ea nu-l aşteptă. Nu putea fi adevărat ceea ce văzuse, iar peste doar o secundă lucrul acesta avea să se adeverească.

Îl ajunse din urmă pe bărbat şi-l prinse de braţ ca să-l oprească.

— Tată?

Acesta se întoarse, îi aruncă o privire nervoasă, ca apoi să-şi continue drumul, în vreme ce ea rămase locului, în stare de şoc.

57

Marian nu-şi mai amintea foarte bine cum ajunseseră din nou la hotel. Probabil că Chad găsise o trăsură care să-i ducă până acolo, fiindcă ea îşi amintea vag că şezuse înăuntrul uneia. Era mult prea buimacă. Prin minte îi treceau o mulţime de gânduri. *Cum de era posibil*? *Era lipsit de logică*! Totul se reducea la un fapt strigător la cer. El o *recunoscuse* şi, cu toate astea, îşi văzuse mai departe de drum.

Şi ruinase cea mai fericită zi a vieţii ei. Acesta era singurul lucru din toate cele petrecute în această zi care nu o surprindea câtuşi de puţin. Era ceva tipic pentru tatăl ei, dar era în acelaşi timp o ironie grozavă, deoarece, de această dată, nu fusese un gest deliberat.

Chad o conduse direct în camera lui Kathleen. Iar mătuşa ei numai ce o privi, că o şi întrebă îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat?

Chad răspunse, nu înainte de a o aşeza pe Marian pe sofa.

— Crede că l-a văzut pe tatăl ei.

— E imposibil.

— Ştiu, dar asemănarea trebuie să fi fost atât de mare încât…

— Era tata, îl întrerupse Marian cu o voce stinsă,

ridicând privirea către mătuşa ei. *Era* tata.

Kathleen oftă.

— În fine, nu pot spune că sunt încântată să aud aşa ceva. Dacă Mortimer a făcut într-adevăr ceva bun pentru fetele sale, atunci acel ceva a fost moartea lui. În concluzie, nici lucrul ăsta n-a fost în stare să-l facă cum se cuvine?

Marian îşi revenea din buimăceală. Se ridică agitată în picioare. Când Chad o adusese aici, mătuşa ei era singură în cameră, însă acum ora cinei se apropia rapid, oră la care urmau să li se alăture şi ceilalţi. Camera lui Kathleen era mai mare decât toate celelalte, aşa că aici fusese pregătită o masă pentru cină.

— Mandy o să înnebunească la auzul acestor veşti, preconiză Marian.

Kathleen o contrazise:

— Va fi, probabil, mult prea fericită pentru a mai cere explicaţii.

— Credeam că l-aţi îngropat, spuse Chad.

— Aşa a fost, dar sicriul era sigilat. Nu mi-a trecut prin cap să întreb de ce.

— Deci a fost îngropat un alt bărbat, iar în tot timpul ăsta, tatăl tău a dispărut. Amnezie? ghici Chad.

— Asta ar explica totul cu siguranţă, admise Kathleen.

— Bănuiesc că da, adăugă Marian, încruntându-se, copleşită de gânduri. Numai că… trebuie că şi-a recăpătat memoria abia astăzi, ori cu câteva zile în urmă.

— De ce?

— Fiindcă sora lui Albert locuieşte în fosta noastră casă, ceea ce înseamnă că Albert stă tot acolo, zise Marian. Probabil că tata n-a aflat încă.

— Şi cum de ştii tu chestia asta, când se presupune că trebuia să stai ascunsă? întrebă Kathleen.

Marian făcu o grimasă.

— Am ieşit să mă plimb. Nu aveam de gând s-o pornesc într-acolo. Am nimerit acolo din întâmplare şi tocmai în acel moment sora lui Albert se întorcea acasă. Dar mi-am luat măsuri de precauţie, adăugă ea, arătând spre boneta cu voal pe care încă o mai purta pe cap. După aceea o scoase. Nu m-a recunoscut nimeni.

— Ştii, tocmai mi-a trecut prin minte o cu totul altă explicaţie, spuse Kathleen.

— Care?

— Bărbatul pe care l-ai văzut ar putea fi fratele geamăn al tatălui tău.

— Nu avea un frate geamăn.

— Poate că avea. E ceva obişnuit în familia noastră. Iar eu nu eram acolo când s-a născut, ca să nu pot şti dacă a fost sau nu aşa. E posibil să fi fost doi. Mama noastră era

destul de egoistă şi nu prea dădea dovadă de dragoste maternă, astfel încât e posibil să fi renunţat la unul dintre bebeluşi, pentru a nu se obosi să-i crească pe amândoi.

— Nu prea se potriveşte, zise Chad.

— Da, aşa e. Însă se pot întâmpla lucruri mult mai nebuneşti, insistă Kathleen.

— Cu excepţia faptului că el *m-a recunoscut*, le reaminti Marian.

Kathleen clipi, declarând exasperată:

— Aşa e, ai spus că te-ai aflat chiar lângă el. Atunci ce are *el* de zis despre toate astea?

— N-a stat la discuţii, iar eu eram mult prea şocată ca să continui să-l urmăresc. Mi-a aruncat uitătura aceea nervoasă gen „nu mă deranja, te rog”, pe care mi-o rezerva doar mie.

Chad bătu cu degetele în canapea, pe locul de lângă el, ispitind-o pe Marian să se aşeze. Îi dădu ascultare, iar în clipa în care el îşi puse braţul după umerii ei, nu îl respinse. Kathleen îi privi pe amândoi ridicând din sprâncene.

— Alte veşti de împărtăşit pentru astăzi?

— Da, zise Marian, zâmbind larg şi roşind uşor. Dar nu e momentul potrivit să vorbim despre asta.

Kathleen chicoti.

— Oricum, vă felicit.

— Pentru ce? întrebă Amanda pe când dădea buzna înăuntru fără să bată la uşă. Spencer venea în urma ei. Până la sosirea răspunsului, spuse: N-a sosit încă cina? Mi-e o foame de lup.

— La dejun ai mâncat cât pentru doi, iar soarele nici măcar n-a apus. Ce-ai făcut de te-ai pricopsit cu asemenea apetit?

Întrebarea lui Kathleen fusese cât se poate de inocentă, însă Amanda roşi puternic, în timp ce Spencer rămăsese locului, rânjind.

— Oh, rosti Kathleen, grăbindu-se apoi să răspundă printr-un zâmbet la prima întrebare a Amandei. Mari şi Chad şi-au dat în sfârşit seama că se plac.

— Mulţumită ajutorului *meu*, cârâi Amanda.

Atât Kathleen, cât şi Marian o priviră neîncrezătoare, însă Chad îi şopti lui Marian la ureche:

— Îţi explic mai târziu, dar *este* într-adevăr responsabilă pentru insistenţa de care am dat dovadă astăzi.

— Să-mi facă Amanda o favoare? şopti Marian. Cum de au învăţat vacile să…

— Tergiversezi lucrurile, dragă, o întrerupse el. Spune-i-o pur şi simplu şi pune capăt acestei poveşti.

Marian clipi. Chad o cunoştea cu adevărat. Ea anticipase deja că sora ei va face o criză pe cinste din

pricina acestei poveşti, din pricina acelui voiaj şi a tuturor problemelor survenite – fără să fie nevoie. Era încă un lucru la care nu voia să asiste în cea mai fericită zi a vieţii ei. Cu toate astea, era inevitabil. Amandei nu i se putea ascunde nimic.

— Tata trăieşte, Mandy. L-am văzut astăzi în oraş. Nu e nicio greşeală, era chiar el. Am ajuns deja la concluzia că e posibil ca el să-şi fi pierdut memoria, recuperând-o abia acum.

— Dar ce are de spus în apărarea sa? întrebă Amanda.

Marian se încruntă. Replica Amandei fusese mult prea calmă, având în vedere circumstanţele. Însă îşi aminti imediat că Amanda nu se arătase şocată nici la aflarea veştii referitoare la moartea tatălui lor.

— Tu ştiai!? o acuză ea.

— Nu, numai că n-am acceptat niciodată ideea că a murit, zise Amanda ridicând din umeri. Nu părea real, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi acum pricep şi de ce, din moment ce n-a murit. Crezi într-adevăr că şi-a pierdut memoria?

Marian era prea surprinsă de reacţia domoală a Amandei pentru a-i răspunde îndată.

— Nu există prea multe explicaţii care să ne lămurească de ce am îngropat un alt bărbat.

— N-aţi îngropat pe nimeni, zise Stuart, în timp ce păşea în încăpere.

Kathleen se întoarse spre el.

— Ce vrea să însemne asta?

— Sicriul era gol.

Kathleen făcu ochii mari, alarmată.

— Dumnezeule, doar n-ai făcut săpături, nu-i aşa?

— N-a fost nevoie. Tocmai am făcut o vizită la sediul poliţiei locale. Mi-au râs în faţă în secunda în care le-am declarat că Mortimer Laton a murit acum câteva luni. Se pare că Mortimer şi complicii lui au ţinut înmormântarea aceea în mare secret, iar după plecarea fetelor, urmele înhumării au fost şterse. Totul n-a fost decât un fals. Mortimer Laton nu a plecat niciodată de aici, văzându-şi mai departe de afaceri.

— Nu e posibil, insistă Amanda, scuturând hotărâtă din cap. Trebuie că Albert a găsit pe cineva care să-i semene, pentru a-i lua locul, ca să-i fie lui mai uşor să pună laba pe toate. Dar acum s-a întors tata. Nu contează unde a fost sau de ce şi-a închipuit Albert că a murit. O să-i facă să plătească dacă n-a făcut-o deja.

58

A fost nevoie de două trăsuri pentru a-i transporta pe toţi, din moment ce niciunul nu voia să piardă confruntarea cu sora lui Albert. Mare păcat că Albert nu avea să fie acolo. Deşi era posibil ca Mortimer să fie prezent. El o luase exact în direcţia aceea. Poate că aveau norocul să ajungă acolo chiar în secunda în care femeia, împreună cu toate lucrurile sale, era aruncată în stradă. Pe de altă parte, era posibil ca Mortimer să nu aibă habar că averea sa fusese transferată pe numele avocatului său. Era într-adevăr posibil ca el să-şi fi recuperat memoria de foarte puţină vreme, întorcându-se în Haverhill chiar în acea zi.

Chad o sprijini de spate pe Marian, ajutând-o să urce în prima dintre trăsuri, făcând apoi semne pentru a o opri şi pe a doua. Dăduse dovadă de suficientă abilitate, reuşind să o prindă singură, în mijlocul acelei adevărate harababuri. Ea nu se supără. Ba chiar se bucura să uite o vreme de toată această conversaţie iscată pe marginea reîntoarcerii miraculoase a tatălui său din lumea celor drepţi.

— Te simţi bine? o întrebă el, în timp ce îşi puse braţul în jurul ei, trăgând-o mai aproape.

— Acum mă simt bine. Cu adevărat. Apoi zâmbi. Cu

toate astea, bănuiesc că va trebui să fugim. Probabil că tata nu te va accepta aşa cum a făcut-o mătuşa Kathleen, mai ales că binecuvântarea depinde din nou de el. El o privi ridicând din sprânceană.

— Şi ţie ţi se pare amuzant?

— Nu, puţin îmi pasă dacă va fi sau nu de acord. Pentru mine, întoarcerea lui nu înseamnă absolut nimic. Indiferent de sentimentele pe care le-am nutrit pentru el, acestea au dispărut cu mult înainte ca eu să-mi închipui că e mort. Îţi oferea siguranţă, însă n-a ştiut niciodată să fie un tată bun, indiferent din ce unghi ai privi lucrurile.

— Mi-aş dori să mă căsătoresc cu tine înainte de a ne întoarce în Texas. Bănuiesc că îi voi putea cere permisiunea imediat ce se rezolvă toate aceste chestiuni.

— Nu-ţi face probleme. Ceremoniile de căsătorie se încheie destul de repede aici.

El mormăi:

— Gândul că va trebui să aştept, fie şi numai câteva zile…

Nu-şi termină ideea. În schimb, se apucă să o sărute. În sărutul acela se adunase o pasiune imensă, ce urca la suprafaţă cu o viteză uimitoare, dând la iveală frustrarea trăită de el în ultimele săptămâni. Răspunsul el fu la fel de pătimaş. Cât de zadarnică fusese încercarea ei de a nega că îl iubeşte! Era atât de minunat să admită, în sfârşit,

lucrul acesta, ştiind cu convingere că dragostea ei era împărtăşită.

Ziua aceasta era cu adevărat cea mai fericită zi a existenţei ei, dar şi una dintre cele mai confuze. Confuzia îşi reluă locul în secunda în care trăsura opri în faţa fostei sale case, care, din nefericire, nu se afla prea departe de hotel.

Ea puse capăt sărutului, rostind aproape fără suflare:

— Ne poate căsători căpitanul unui vas. De fapt, cred că mi-ar face plăcere să mă înghesui alături de tine într-o cabină de mici dimensiuni şi să plutim pe ocean. Nu suntem obligaţi să ne întoarcem cu trenul, împreună cu ceilalţi, nu-i aşa?

El mormăi la gândul că ar avea-o numai pentru sine, săptămâni la rând, pe mare.

— Nu, nu suntem obligaţi. Nici aici n-ar trebui să fim. Aş prefera să aflu totul din altă sursă.

Ea chicoti.

— Nerăbdarea ta iese la lumină.

— La naiba, chiar asta face, mormăi el, ca apoi să ofteze. Bine, hai să terminăm cu asta. Nu voi avea parte de întreaga ta atenţie până ce nu se va lămuri această situaţie stranie. Ar fi trebuit să aducem potera. Ei obişnuiesc să rezolve lucrurile extrem de rapid.

Ea râse pe când cobora din trăsură, însă se întristă pe dată când o zări pe sora ei pornind pe aleea ce ducea la uşa fostei lor case. Amanda o considera ca fiind încă locuinţa ei, aşa că avea să intre pur şi simplu. Ceea ce, probabil, nu era defel o idee bună, din moment ce casa nu mai era cu adevărat a lor şi nici nu urma să fie până ce Albert nu era arestat şi acuzat pentru toate crimele pe care le comisese.

Aşa că porni în fugă pe alee pentru a ajunge la uşă înaintea Amandei, urmând să bată în ea, împiedicând-o astfel pe sora ei s-o deschidă. Dar uşa fu deschisă aproape imediat de un majordom pe care niciuna dintre ele nu-l recunoscu.

Amanda deschise gura pentru a cere să intre, dar şi de această dată i-o luă careva înainte, în speţă majordomul care rosti:

— Intraţi. Sunteţi aşteptaţi.

Acesta trebuia să fie avertismentul de care Marian avea nevoie. Dacă nu ar fi avut parte pe drum de acel interludiu alături de Chad, atunci n-ar mai fi fost chiar atât de surprinsă în secunda în care ea şi ceilalţi îl urmară pe majordom, dând apoi cu ochii de tatăl lor şi de sora lui Albert care se aflau în sala de mese, cinând liniştiţi.

— Haideţi să ne purtăm civilizat, se poate? spuse Mortimer, arătând către scaunele aranjate în jurul acelei

mese lungi. Luaţi loc. E ora cinei.

Nimeni nu se mişcă. Amanda părea să fie cuprinsă de o stare de şoc întârziat. Până şi ea părea să realizeze că presupunerile lor fuseseră greşite. Cât despre tatăl lor, să pară atât de calm, ca şi cum n-ar fi făcut nici cel mai mic rău! însă asta era ceva tipic pentru el. Nu-i plăceau confruntările. Era şi unul dintre motivele pentru care Amanda fusese răsfăţată atât de mult. Pur şi simplu el nu voia să aibă de-a face cu răbufnirile ei, oferindu-i în schimb tot ceea ce-şi dorea.

— Se pare că ai lovit direct la ţintă, Stuart. O prefăcătorie desăvârşită, zise Kathleen clătinând din cap.

— Eşti chiar tu, Kathy? întrebă Mortimer curios.

— Desigur, frăţioare. Kathleen se aşează pe scaunul aflat în celălalt capăt al lungii mese. Dar nu te îngrijora, nu intenţionez să stau prea mult.

Mortimer ridică din umeri.

— Ai îmbătrânit frumos. Nu eram sigur.

— Ba erai. Tragi pur şi simplu de timp.

El se arătă uşor stânjenit, însă femeia ce îi stătea alături aruncă nervoasă şervetul pe masă, strigând:

— Plecaţi! Cu toţii. Nu vă datorăm nicio explicaţie!

Asta o determină pe Amanda să-şi revină complet din starea de şoc şi să strige:

— Cine dracu’ eşti tu?

— Sora lui Albert, răspunse Marian în locul femeii.

Însă femeia era hotărâtă să vorbească pentru sine.

— Mama ta vitregă. Speram să nu fiu niciodată obligată să spun asta – în faţa ta.

— Te-ai însurat *cu ea*? şuieră Amanda spre tatăl ei.

— Da, a fost nevoie, replică Mortimer.

Nu era un mod normal de a argumenta lucrurile, după cum bănui Marian.

— Ea era amanta ta, nu-i aşa?

— Mortimer! se plânse soţia sa. Nu permit să fiu insultată în propria mea casă.

— Halal insultă, dac-o meriţi, fetiţo, zise Kathleen rânjind.

Marian îşi dădu seama că mătuşa ei savura din plin momentul, o mică răzbunare după atâta amar de ani, avându-l ca ţintă pe fratele său. Era mulţumită fiindcă reuşise să citească de una singură printre rânduri. Acum, după ce surpriza iniţială dispăruse, rămăsese doar curiozitatea care fusese în mare parte satisfăcută. La urma urmelor, văzuse deja bebeluşul.

— În cazul în care nu putem discuta în linişte, atunci voi fi obligat să vă cer să plecaţi, zise Mortimer către întregul grup, deşi în timp ce vorbea o privea pe Amanda. Apoi întorcându-se spre soţia lui, adăugă: Asta e valabil şi pentru tine.

Ea roşi puternic, îşi reaşează şerveţelul în poală şi se apucă din nou să mănânce. O fi fost ea o scorpie, o fire nepoliticoasă, dar era evident că Mortimer nu îi permitea să se ambaleze în prezenţa lui.

Din întregul lor grup, numai Kathleen şi Stuart luaseră loc la masă. Amanda era mult prea nervoasă ca să poată sta jos. Marian nu credea că vor zăbovi prea mult acolo. Spencer şi Chad îşi manifestau sprijinul stând în apropierea lor.

Kathleen îşi reluă locul, rostind pe un ton pe jumătate normal, pe jumătate sarcastic:

— Deci te-ai însurat cu amanta. Bravo ţie. Dar de ce a fost nevoie *să mori* ca să faci asta?

El ridică din umeri.

— A fost ideea lui Albert. Eu aveam de gând să le căsătoresc pe fiicele mele, fiecare dintre ele beneficiind de o mică dotă, şi cu asta basta. Dar el mi-a atras atenţia asupra caracterului dificil al Amandei, iar eu, în cele din urmă, a trebuit să fiu de acord. Ca să fie linişte şi pace, trebuia ca tu să pleci din ţinut, draga mea.

Amanda rămase fără grai, ceea ce-i permise lui Kathleen să declare:

— Deci toate astea s-au întâmplat numai fiindcă tu ţi-ai imaginat că Amanda va provoca un scandal în cazul în care te-ai căsători a doua oară? Asta înseamnă că duci

lucrurile la extrem numai pentru a evita unul sau două scandaluri.

Mortimer se porni în cele din urmă să chicotească.

— Tu ai avut întotdeauna un stil ciudat de a privi lucrurile, Kathy. Dar nu, asta nu a fost decât o mică parte.

— Mai există şi alta?

— Mai mult ca sigur. Nu numai că am luat-o de la capăt alături de noua mea soţie, dar mi-am format şi o nouă familie. Vezi tu, acum am un fiu.

— Deci *acesta* e motivul pentru care te-ai însurat cu amanta?

El nu dădu un răspuns direct, mărginindu-se să spună:

— Nu contează, nu puteam suporta să văd cum fiicele mele primesc toţi banii mei, devenisem destul de egoist în privinţa dragostei oferite fiului meu. La urma urmelor, ele sunt femei. Vor avea parte de soţi care să le întreţină. Ar fi fost o adevărată pierdere să le las o parte din averea mea, când aceasta ar fi ajuns în cele din urmă în posesia soţilor lor un lucru pe care pur şi simplu nu îl puteam permite mai ales acum, când am un fiu.

— Pricep cum anume ai procedat ca să le duci pe fete de nas, spuse Kathleen, dar cum ai reuşit să păcăleşti un oraş întreg?

El zâmbi spre ea.

— Pentru că, în realitate, foarte puţină lume ştia despre asta.

— Imposibil. Un bărbat de vază ca tine…

— Lasă-mă să termin, o întrerupse el. Vestea „morţii” mele, înhumarea, totul a fost plănuit cu minuţiozitate, astfel încât fetele să fie scoase din ţinut imediat după înmormântare, înainte de a apuca să stea de vorbă cu cineva. Pretendenţii lor au fost alungaţi de la uşă cu câteva zile înainte de înmormântare. Nu s-a dat niciun anunţ în presă, însă fetele citesc arareori ziarele, aşa că nu şi-au pus întrebări în legătură cu asta. Numai unul dintre curtezanii Amandei aflase despre „moartea” mea şi ne-am întrebat dacă merită să-i povestim sau nu, dar, după cum ştiţi, a fost atât de devastat de refuzul Amandei, încât a părăsit oraşul.

— Şi servitorii? I-ai plătit pentru a-şi ţine gura?

— Asta ar fi însemnat să risipesc o sumă frumuşică. Nu, povestea „reapariţiei” mele a funcţionat perfect în cazul celor câtorva persoane care aflaseră de înmormântarea mea. Explicaţia a fost că mai degrabă „s-a presupus” că am murit, dar cadavrul meu n-a fost niciodată găsit.

— Da, bănuiesc că asta îi scuteşte pe oameni să se întrebe pe cine oare au îngropat.

— Exact. I-ar eu m-am prefăcut că am un picior

fracturat, pentru a-mi justifica neputinţa de a sosi la timp, împiedicând astfel înhumarea.

— Când anume s-a întâmplat miraculoasa „reapariţie”?

— După îmbarcarea fetelor, desigur. Totul a fost planificat la minut, la fel ca şi plecarea vasului, astfel ca fetele să plece din oraş înainte ca prea multe persoane să descopere mica noastră înşelătorie. O parte dintre asociaţii mei fuseseră înştiinţaţi în legătură cu „decesul”. La urma urmelor, fetele ar fi considerat că e ciudat ca nimeni dintre ei să nu apară la înmormântare.

— Eu nu m-aş fi mirat, punctă Marian.

Tatăl ei mârâi spre ea, dar îşi continuă explicaţia:

— Însă cei care au aflat despre „moartea” mea au fost aleşi pe sprânceană, tocmai fiindcă nu erau nişte firi foarte perspicace. După aceea, au acceptat explicaţia oferită, bucuroşi că mă au din nou alături.

— Dar şirul interminabil de admiratori ai Amandei? întrebă Marian. Lor cum le-ai explicat absenţa ei?

— Un tur prin Europa înainte de a se aşeza la casa ei.

— Despre care ea n-a vorbit nimănui înainte să plece? zise Marian batjocoritor.

— N-a vrut să fie martora dezamăgirii lor în momentul în care aflau că va fi plecată pentru câteva luni.

— Iar când ea avea să se întoarcă, aşa cum se aşteptau ei?

— Căsătoria, desigur.

Kathleen clătină din cap.

— O schemă atât de elaborată, şi toate astea pentru ce? încă n-ai murit, Mort. Ai încă averea cu care poţi să faci ce-ţi place. Dacă nu voiai să se işte scandal din pricina faptului că băiatul devenea unicul tău moştenitor, atunci puteai s-o păstrezi pentru tine.

— Iar ele să se încaiere după moartea mda? Erau cunoscute drept moştenitoare. Toţi pretendenţii Amandei se aşteptau să primească o „felie”. Dacă mie mi se întâmpla ceva, nu voiam să se işte o luptă pentru averea mea. Nu, chiar n-o voiam, nu trebuia să existe niciun fel de litigiu. Şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă fetele ar fi rămas în Texas, acolo unde au fost trimise. De ce s-au întors aici? întrebă el enervat.

— Pentru că omul tău eminent nu s-a dovedit atât de eminent când a trimis un raport referitor la averea ta pe care Amanda l-a recunoscut ca fiind o mare escrocherie. Ne-am *gândit* că Bridges le-a furat fetelor moştenirea. De aceea ne aflăm aici.

El oftă.

— Da, adesea se dovedeşte a fi un tâmpit.

Soţia lui bolborosi ceva, indignată de atitudinea lui

faţă de fratele ei, ţinându-şi totuşi gura închisă. Probabil că Mortimer se însurase cu ea pentru ca el şi fiul lui să locuiască împreună, fără a o trata ca pe o adevărată soţie. Dragostea dintre ei doi părea îndoielnică, de vreme ce întreaga lui afecţiune se transferase asupra băiatului.

— Eu tot nu pricep de ce n-ai aşteptat până ce se căsătoreau fetele şi plecau în altă parte. Oamenii îşi fac o nouă familie la vârste înaintate, Mort. Se întâmplă mereu.

— Da, privind retrospectiv, aşa ar fi fost cel mai bine. Dar a fost mult mai bine ca Amanda să plece din Haverhill. Şi, în plus, era dificil să-i aranjezi o căsătorie în altă parte, din moment ce ea nu-şi dorea să părăsească oraşul. În afară de asta, ea e o fire mult prea geloasă ca să nu-mi fi făcut probleme în momentul când m-aş fi căsătorit şi l-aş fi numit pe Andrew unicul meu moştenitor.

— În concluzie, vrei să spui că ţi-ai înscenat propria moarte din pricină că ţi-ai răsfăţat fiica atât de tare, încât n-ai mai ştiut cum s-o scoţi la capăt cu ea?

— În principiu – da.

El roşi din nou, conştient de propria slăbiciune. Marian înţelegea perfect, din moment ce convieţuise alături de ei doi. Ştia foarte bine ce scandal ar fi fost Amanda capabilă să provoace şi mai ştia că tatăl ei nu agrease niciodată scenele de felul ăsta. Nici măcar n-o surprindea că el pusese la cale un plan pentru a o scoate

pe Amanda definitiv din oraş. Avea deja un nou favorit. Acum, Amanda reprezenta pentru el mai degrabă o obligaţie.

Lui Marian puţin îi păsa, slavă Cerului. Chiar o compătimea într-un fel pe sora ei. Simple abandonuri? Nu, era mai mult decât atât. Tatăl pe care îl adorase îşi înscenează propria moarte doar pentru a o scoate pe ea din existenţa lui. Şi acesta era, de fapt, singurul motiv pentru care o făcuse. Amanda ajunsese ceea ce era datorită favoritismului său egoist; dar el nu avea să-şi asume răspunderea, nu avea să considere că vina îi aparţinea. Banii erau o problemă minoră. El pur şi simplu nu dorea să fie sâcâit de o fiică răsfăţată de care nu-i mai păsa.

Ar fi fost mult, mult mai bine dacă ei l-ar fi crezut în continuare mort.

Aruncă o privire fugară spre sora ei. Privirea Amandei părea puţin sticloasă din pricina emoţiei. Îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă trup, dar nu izbucni aşa cum se aştepta toată lumea.

— Eşti un laş, tată, zise Amanda, tonul ei liniştit luându-i pe toţi prin surprindere. Ştiam că nu ai murit. Pur şi simplu nu simţeam că e adevărat. Cu toate că acum o simt.

Zicând asta, Amanda se întoarse şi părăsi încăperea,

şi apoi casa. Câteva momente după plecarea ei domni liniştea. Apoi Spencer se îndreptă încet spre capul mesei unde se afla Mortimer. Bătrânul dădu să se ridice speriat, fiindcă faţa tânărului exprima întreaga furie pe care chipul Amandei n-o dezvăluise. Pumnul lui Spencer îl trânti la loc, nimerind în spaţiul aflat între nas şi gură, rănindu-le pe amândouă.

— Nu-ţi face griji, rosti texanul dezgustat. Am terminat. Asta a fost mai degrabă în numele soţiei mele, din moment ce ea e o lady şi nu e în stare de una ca asta. Şi nici n-are nevoie de banii tăi, bătrâne. Cât timp sunt eu prin preajmă, nu va dori absolut nimic.

Spencer nu aşteptă un răspuns, neavând nevoie de unul. Cu toate acestea, scuipă pe podea înainte de a ieşi afară după soţia sa.

Stuart se ridică, întinzând o mână spre Kathleen.

— Ai noroc că vei ieşi din putregaiul acesta înainte să te contaminezi, iubito. Suntem gata să mergem acasă?

— Da, pe toţi dracii.

Ea îi zâmbi şi îi luă mâna. Se opri în dreptul uşii pentru a-l privi pentru ultima oară pe fratele ei.

— Ştii, Mort, în viaţă primeşti exact ceea ce dai. Iar tu tocmai ai scuipat singura persoană căreia i-ar fi putut păsa că trăieşti. Bine că i-a venit mintea la cap.

Rămăseseră numai Marian şi Chad. Mortimer nu se

obosise să ridice cel puţin o dată privirea către ea. Soţia lui mânca mai departe. Era ceva aproape comic. Ţinea atât de puţin la el, încât nici măcar nu se străduia să lase impresia că ar fi cât de cât preocupată de sângele care picura de pe faţa lui.

Chad, care se afla în spatele lui Marian, strângând-o de umeri în semn de încurajare, rosti pe un ton care ar fi putut prăbuşi masa:

— Vrei să-l împuşc în numele tău? O s-o fac.

Ea pufni în râs, deloc surprinsă că reuşea să râdă în asemenea împrejurări. Pur şi simplu tatăl ei nu mai avea niciun fel de influenţă asupra sa.

Se întoarse spre Chad, îi zâmbi larg şi îi mângâie apoi obrazul.

— Tu spui cele mai drăgălaşe lucruri.

El o privi şi înţelese că răspunsul ei era o dovadă că ceea ce se petrecuse acolo n-o va face să sufere la fel ca pe Amanda.

— Bănuiesc că ştiţi unde e uşa, rosti Mortimer în spatele lor pe un ton rece.

Marian abia dacă privi peste umăr. N-ar fi spus absolut nimic, fiindcă nu simţea nevoia să aibă o confruntare cu el aşa cum procedaseră ceilalţi, dar privirea ce se îndrepta acum spre ea o supără la culme. Omul acesta o ignorase o viaţă întreagă – mai puţin acum,

când voia să se descotorosească de ea.

— Te compătimesc, zise ea. Dar ştii ce, nici măcar asta nu meriţi. Mi-e milă şi de fiul tău, dar nici el n-are s-o merite după ce-o să-l creşti după chipul şi asemănarea ta – asta în cazul în care e într-adevăr al tău sau…

— Ieşi! o întrerupse Mortimer furios.

— E pur şi simplu o altă farsă pusă la cale de un avocat abil care după câte se pare preferă minciuna adevărului, încheie Marian şi, observând că sora lui Albert roşise puternic, adăugă chicotind: Oh, asta face toţi banii. Bucură-te de noua ta *familie*, tată.

59

Vaporul urma să plece chiar a doua zi. Pasagerilor li se recomandase să se îmbarce în noaptea aceea, deoarece vasul avea să pornească la drum la primele ore ale dimineţii. Stuart mai avea unele afaceri de rezolvat în Chicago, aşa că el şi Kathleen aveau să se întoarcă cu trenul. Şi cum Spencer prefera trenul, el şi Amanda urmau să-i însoţească. Ella Mae, care hotărâse să rămână alături de Marian, acum că cele două surori aveau să locuiască separat, se oferise de bunăvoie s-o însoţească în călătoria pe mare, căci ea încă mai avea nevoie de însoţitoare – cel puţin pentru o zi.

Amanda veni să-şi ia rămas-bun, pe când Marian îşi pregătea bagajele ce urmau a fi apoi transportate pe vapor. Aveau să ia cina împreună înainte de a porni fiecare pe un alt drum. Desigur, urmau să se revadă în Texas, peste câteva săptămâni. Cu toate acestea, era prima oară când cele două surori aveau să stea departe una de cealaltă mai mult de o zi.

Pentru început, Marian n-o luă în seamă pe Amanda. Nu voia să discute despre tatăl lor, temându-se că acesta era motivul pentru care venise Amanda. În timp ce Marian îşi dorea să uite cât mai repede de existenţa lui, concentrându-se exclusiv asupra noii sale vieţi şi asupra

celui care urma să-i devină soţ, Amanda încasase o lovitură devastatoare în ziua aceea. Pe deasupra, viaţa Amandei nu se stabilizase încă. Poate că Spencer avea de gând să facă aşa cum declarase după ce Amanda părăsise casa lui Mortimer, însă Amanda nu lăsa impresia că ar fi aşa.

Amanda nu scosese încă niciun cuvânt. Se învârtea pur şi simplu prin încăpere, mângâind absentă obiectele. Marian se opri, în sfârşit, din pregătirea bagajelor şi se aşeză oftând pe marginea patului.

— Ştii că mâine mă căsătoresc. Sunt fericită. Îl iubesc pe Chad. Mă bucur că-i voi fi soţie. Am reuşit să ne regăsim unul pe altul în ciuda efortului tău de a distruge…

— Sunt bucuroasă că aţi devenit atât de apropiaţi, o întrerupse Amanda. Am fost convinsă că ai să-i spui adevărul. Nu mi-am imaginat că te vei încăpăţâna atât de tare să-l păstrezi doar pentru tine.

Marian se holbă pur şi simplu la ea.

— Mi-a pomenit ceva în legătură cu faptul că tu eşti responsabilă de insistenţa de care a dat dovadă. Acesta e motivul?

— Bineînţeles. Nu aveam de gând să-ţi sabotez mica ta poveste de iubire. În momentul acela eram nespus de plictisită, aşteptând ca Spencer să-şi facă din nou apariţia. Ar fi trebuit să spui adevărul, să fii puţin stânjenită pentru ceea ce făcuseşi, să laşi la o parte obişnuinţa de a te

ascunde, să te măriţi…

— Stai o clipă, veni rândul lui Marian să intervină. Dacă cumva încerci să insinuezi că a fost vorba de un efort de-al tău de a face pe peţitoarea, te rog să nu uiţi cu cine stai de vorbă.

— Nu fi prostuţă. Ai făcut deja dragoste cu el, la urma urmelor. Asta vorbeşte de la sine. Eu nu făceam altceva decât să precipit puţin lucrurile pentru a le face să fie şi mai interesante.

— Fiindcă te plictisiseşi.

— Da, şi cred că ceea ce tot încerc să spun e că îmi pare rău că, în realitate, am încurcat lucrurile.

— De fapt, ce doreşti, Mandy?

— Nimic.

— Prostii. Tu nu-ţi ceri scuze fără să ai un motiv anume. Nici nu faci ceva doar ca să fii amabilă.

— Mari, sunt *conştientă* că am comis o grămadă de greşeli. Nu e nevoie să mi le arăţi. Dar acolo, în Texas, departe de tata, pot spune că m-am trezit. Neavându-l pe el în preajmă ca să-mi aprobe până şi cel mai neînsemnat gest, am început să-mi dau seama că o parte din faptele mele au fost de-a dreptul… oribile.

Marian rămase o secundă fără cuvinte, apoi întrebă:

— Despre ce e vorba mai exact?

— Despre Spencer, oftă Amanda. Nu mă va iubi

niciodată aşa cum am sperat – aşa cum Chad te iubeşte pe tine. Îl amuz, asta-i tot.

— Asta înseamnă că *îţi doreşti* să te iubească?

— Ei bine, cu siguranţă. E soţul meu, nu?

— Unul pe care nu-l voiai, îi reaminti Marian.

Amanda flutură din mână.

— Asta era mai mult de efect. Nu aveam de gând să-l las să vadă ce mult înseamnă pentru mine, când el era aproape indiferent. Am şi eu puţină mândrie, să ştii.

— Adică vrei să spui că nu-ţi permite să-l ai la degetul mic, ghici Marian.

— Nu e nevoie să fii sarcastică. Dar aşa e, nu-mi permite. Pare să-l doară-n cot de dorinţele mele. Nu face nici cel mai mic efort pentru a-mi face pe plac.

— Tu faci?

— Ce?

— Vreun efort pentru a-i face pe plac?

Amanda se încruntă, meditând asupra acestei chestiuni, ca apoi să mărturisească:

— Cred că nu. Am fost prea ocupată cu strădania mea de a nu-l lăsa să creadă că îl iubesc.

Într-un fel, chestia asta îi păru familiară. Exact asta făcuse şi Marian – cu totul prosteşte.

— Îţi voi da un sfat ca din partea unei surori, din moment ce tocmai mă pregătesc să plec pe mare. Fii

sinceră cu el. Spune-i ce simţi. Poate vei descoperi cu surprindere că tocmai asta e ceea ce încearcă şi el să facă… să-şi ascundă adevăratele sentimente.

Amanda căzu de acord să facă o încercare şi probabil că procedase întocmai fiindcă în seara aceea, la cină, părea al naibii de mulţumită. Marian o prinse din urmă în clipa când ieşeau din hotel. Trăsura îi aştepta deja pe ea şi pe Chad, dar el se oprise să schimbe câteva vorbe cu tatăl lui, iar Spencer tocmai se pregătea să li se alăture.

Trăgându-şi sora deoparte, Marian şopti:

— I-ai spus?

— Da.

— Şi ai descoperit că şi el te iubeşte?

— Nu, a negat, zise Amanda, cu toate că zâmbea. Dar ştiu bine că minţea, aşa că e în ordine.

Marian îşi dădu ochii peste cap.

— Ne revedem când ajungeţi acasă, Mandy.

Amanda chicoti, apoi zise:

— Oh, dacă nu te superi, mi-aş dori un portret de nuntă, în care să arunc săgeţile atunci când mă voi plictisi de soţul meu.

Marian încă râdea în clipa când se urcă în trăsură alături de Chad.

El o întrebă care era motivul, dar ea se mărgini să răspundă:

— Cred că sora mea demonstrează în sfârşit că are un umor *sănătos*.

Cei doi se căsătoriră a doua zi în timp ce se aflau pe mare. Marian descoperi cu o plăcere nespusă că *aceea* era, de fapt, cea mai fericită zi a vieţii ei. Nimic nu avea să se compare cu starea euforică pe care o trăise din momentul în care rostise „Da”.

Iar Chad făcuse totul ca acea zi să fie specială sub toate aspectele. Pentru un cowboy, se dovedi mai degrabă un romantic. Începând cu florile pe care le strecurase la bord şi pe care Ella Mae le împrăştiase pe punte în aşa fel încât Marian să nu le observe până ce nu-şi făceau jurămintele. Apoi cina aceea servită la lumina lumânărilor, ignorând totalmente momentul în care paharul lui de vin căzuse de pe masă înainte de a fi umplut. Şi noaptea pe care o petrecură îmbrăţişaţi pe o pătură, direct pe punte, urmărind cum răsare luna plină, el fiind gata să jure că a comandat-o special pentru ea.

Şi făcuse dragoste cu ea aproape o zi întreagă. După ce se căsătoriseră în dimineaţa respectivă, se retrăseseră imediat în cabina lui pe care aveau s-o împartă pe durata întregii călătorii. La prânz, nu urcaseră să ia masa, aşa că la cină erau morţi de foame. Dar amândoi păstraseră suficientă pasiune pentru a celebra căsătoria. Pe parcursul zilei, glumiseră pe seama faptului că n-o făcuseră cum

scrie la carte, aşa că vor fi obligaţi să încerce iar – şi iar.

O altă amintire pe care aveau s-o savureze era momentul când ea fusese ferm convinsă că rupseseră patul.

Amândoi erau obosiţi în clipa când merseră la culcare. Dar asta nu-l împiedică pe Chad s-o tragă mai aproape, iar în clipa în care sărutările de „Noapte bună” se prelungiră, descoperiră că, la urma urmei, nu erau chiar atât de extenuaţi.

Puţin mai târziu, Marian oftă mulţumită, cuibărindu-se mai aproape de Chad.

— Cred că, în sfârşit, am făcut-o cum se cuvine. Zâmbi somnoroasă.

— Eşti sigură, dragă? întrebă el, coborându-şi un deget de-a lungul braţului ei, ceea ce o făcu să simtă un fior pe ceafă.

Ea se ridică surprinsă.

— Nu cred că mai ai energie. *Pur şi simplu* nu se poate.

El chicoti.

— Nu, nu mai am. Dar cred că mai găsesc o rămăşiţă, din moment ce nu cred că voi reuşi vreodată să mă satur de tine. O trase spre el şi o sărută cu o tandreţe infinită. Te iubesc, Mari. Îmi voi dedica restul vieţii pentru a-ţi dovedi cât de mult. Când vom fi bătrâni şi vom

încărunţi, iar nepoţii se vor aduna în jurul nostru…

— Aşteaptă o clipă. Cam câţi copii va trebui să avem ca să aducă pe lume aceşti nepoţi?

— Oh, vreo şase sau undeva pe acolo – sau doar vreo trei rânduri de gemeni.

Ea mârâi.

— Gemeni! Sper să nu avem.

— Ba eu sper să avem, o contrazise el. Iar ei vor fi educaţi fără favoritisme, cu toată dragostea şi grija de care suntem în stare, pentru că asta e firea ta. Tu nu poţi fi altfel.

— Bine, poate doar două rânduri, cedă ea, zâmbind larg. Iar atunci când vom fi bătrâni şi cu părul cărunt?

— Nu vei regreta absolut nimic, dragă. Îţi promit.

Ea îl crezu. Nu-şi imaginase niciodată că putea fi atât de fericită – alături de un cowboy, un simplu cowboy. Dar, unul care era numai al ei.

Sfârşit